
„Plină de farmec, de vervă
și căldură. Un *romance*
de epocă perfect."
Sarah Morgan
Planurile
unei prințese
JULIA
LONDON

JULIA LONDON
PLANURILE UNEI PRINŢESE
SERIA NUNŢI REGALE 1

***The Princess Plan by* Julia London**

Copyright © 2019 Dinah Dinwiddie
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Planurile unei prinţese
Julia London
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Raluca Chiriac
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LONDON, JULIA
Planurile unei prinţese / Julia London
Trad. din limba engleză: Dana Purgaru. –
Bucureşti; Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8782-1
I. Purgaru, Dana (trad.)
821.111
JULIA LONDON
Traducere din limba engleză Dana Purgaru
LITERA
Bucureşti

Capitolul 1

Londra 1845

Toată Londra a stat ca pe ghimpi, nerăbdătoare să-l zărească pe prinţul moştenitor Sebastian de Alucia pe parcursul mult aşteptatei sale vizite. Castelul Windsor a fost scena banchetului de bun-venit dat de Maiestatea Sa. O sută şaizeci de oaspeţi au fost prezenţi şi au sărbătorit în Sala St. George, sub feluritele blazoane ale Ordinului Jartierei. Două mii de tacâmuri de argint şi o mie de pahare de cristal şi pocale au fost întrebuinţate. Antreul şi felul principal din miel şi cartofi au fost servite pe farfurii de argint aurit, urmate de fructe delicate pe porţelanuri franţuzeşti.

Prinţul Sebastian i-a dăruit reginei noastre Victoria o urnă mare din malahit verde, alucian, cadou din partea tatălui său, regele Aluciei. Urna era împodobită în jurul gurii şi al gâtului cu funii delicate din aur.

Femeile aluciene au purtat rochii din mătase grea, apropiate de trup, cu trene de lungimi considerabile, ridicate şi prinse cu butoni pentru a înlesni mersul. Părul le era coafat în cocuri elaborate, strânse la ceafă. Gentlemenii alucieni au îmbrăcat redingote ceremonioase din lânuri negre din cale-afară de fine, ce le ajungeau la jumătatea gambei, precum şi veste cu broderii bogate, până la şold. Potrivit relatărilor, prinţul moştenitor Sebastian este „destul de înalt şi de vânjos, cu chip drept şi barbă frumos tunsă, păr bogat, de culoarea ceaiului, şi ochi de nuanţa muşchiului”, ceea ce cititorul exigent ar putea lua drept o varietate mai deschisă de verde. Se spune că are un aer regal ce se datorează, cu precădere, numeroaselor medalioane şi eşarfe conforme rangului său.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Onorabilul judecător William Tricklebank, văduv *şi*

magistrat la înalta Curte de Justiţie, în slujba Maiestăţii Sale, era aproape orb, vederea lui degradându-se în felurite nuanţe difuze de gri, odată cu înaintarea în vârstă. Abia deşi mai putea zări propria mână, drept pentru care fiica lui cea mare, domnişoara Eliza Tricklebank, îi citea jurnalele.

Eliza apelase la ajutorul menajerei lor, Poppy, care era mai degrabă o membră a familiei decât slujnică, ajunsă la ei pe vremea când era o copilă orfană, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Împreună, întinseseră sfori şi panglici la jumătatea pereţilor casei din Londra, pe care judecătorul nu trebuia decât să le urmeze cu mâna pentru a se deplasa dintr-o cameră în alta. Printre pericolele cu care el se confrunta se numărau o pereche de câini mult prea entuziaşti în dorinţa lor de a-i fi de folos şi o pisică ce părea să-i dorească moartea, judecând după numeroasele ocazii în care îi ţinea calea judecătorului, îi sărea în poală când el dădea să se aşeze, trecea peste tricotajul la care lucra în timp ce fiica lui îi citea, ori îi desfăcea ghemul fără ca el să bage de seamă.

Singurele alte potenţiale impedimente la adresa sănătăţii sale erau fiicele lui – Eliza, fată bătrână, şi sora ei mai mică, Hollis, cunoscută şi drept văduva Honeycutt. Ele două se aflau deseori împreună în casa lui, iar când acest lucru se întâmpla, el avea senzaţia că se întreceau cu râsul şi cu zgomotele. Fiicele lui negau că făceau gălăgie şi îl acuzau că e bătrân şi că tresare uşor. Auzul judecătorului însă, spre deosebire de vederea lui, era destul de ascuţit, iar cele două hohoteau de râs. *Deseori.*

La douăzeci şi opt de ani, Eliza era nemăritată, un fapt ce-l bulversa de ceva vreme pe judecător. Existase o neînţelegere nefericită şi destul de infamă cu un anume domn Asher Daughton-Cress, pe care judecătorul îl considerase însă vrednic de dispreţ, cu zece ani în urmă. Eliza, care fusese odinioară o domnişoară timidă, politicoasă şi cuviincioasă, renunţase la orice urmă de deferenţă când inima îi fusese frântă. În ultimii ani, afişase un comportament vibrant şi lipsit de griji. El crezuse că o astfel de atitudine avea s-o recomande domnilor de peste

tot, dar se părea că lucrurile nu stăteau astfel. Ea avusese un singur pretendent după scandalul foarte public, un domn cu aproximativ cincisprezece ani mai în vârstă decât Eliza. Domnul Norris le trecuse pragul cu fidelitate în fiecare zi, până când, la un moment dat, nu o mai făcuse. Când judecătorul se interesase, Eliza îi spusese:

— Nu dragostea îl mâna, tati. Eu prefer viaţa de aici, cu tine… munca e mai plăcută şi pare-mi-se că nu necesită atât de multe ore pe cât ar solicita căsătoria cu el.

Fiica lui mai mică, Hollis, rămăsese din nefericire văduvă după doar doi ani de căsnicie lipsită de probleme. Continua să stea la casa ei, dar era o vizitatoare conştiincioasă, venea în casa lui, odată cu isteţimea ei încântătoare, cel puţin o dată pe zi şi, uneori, chiar de două sau de trei ori. I-ar fi plăcut s-o vadă remăritată, dar Hollis insista că nu avea nicio grabă în acest sens. Judecătorul nutrea impresia că ea prefera mai degrabă compania surorii ei decât pe cea a unui bărbat.

Fiicele lui erau prietene la cataramă, după cum se spune, şi conspirau la ceva cu care judecătorul nu era tocmai de acord. Dar el era orb, iar ele erau hotărâte să facă ce aveau chef, indiferent de opinia lui, aşa că renunţase să mai încerce să le bage minţile în cap.

Această activitate îndoielnică era publicarea unei gazete dedicate doamnelor. Tricklebank era de părere că doamnele nu aveau nevoie de o gazetă, cu atât mai puţin de una care să trateze subiecte frivole precum moda, bârfa şi frumuseţea. Dar, orice-ar fi spus el, fiicele lui se făceau că nu-l aud. Erau de neclintit în entuziasmul lor pentru acest demers şi, dacă era să se ia după ce spuneau ele, la fel era şi toată Londra.

Gazeta fusese înfiinţată de soţul lui Hollis, sir Percival Honeycutt. Doar că sir Percival publicase o cu totul altfel de gazetă – evident, una dedicată celor mai recente ştiri politice şi financiare. *Asta da* publicaţie utilă, în opinia judecătorului.

Moartea lui sir Percival fusese provocată de un accident din cale-afară de tragic, survenit în urma derapării

trăsurii în care se afla şi a prăbuşirii ei într-un râu umflat de ploaie, ceea ce însemnase sfârşitul şi pentru o frumoasă pereche de cai suri. Fusese un şoc imens pentru toţi, iar judecătorul fusese îngrijorat pentru Hollis şi pentru capacitatea ei de a face faţă unei asemenea pierderi. Hollis se dovedise însă un spirit neînfrânt şi transformase suferinţa într-un efort de conservare a numelui soţului ei. Dar pentru că era o femeie tânără, fără pregătirea pe care o are un bărbat, şi pentru că nu avea puterea de a pricepe complexitatea problemelor politice sau financiare, ea întorsese gazeta cu susul în jos şi o dedicase în exclusivitate subiectelor care le preocupau pe femei, ce se limitau, firește, la cele mai recente tendinţe din modă şi la cele mai ispititoare fapte diverse din înalta societate londoneză. După părerea judecătorului, femeile erau prea puţin interesate de aspectele lumeşti importante.

Interesant, totuşi, judecătorul nu putea tăgădui că versiunea gazetei lui Hollis era mai căutată decât fusese vreodată cea a soţului ei. Într-atât încât Eliza fusese nevoita să îi dea o mână de ajutor surorii ei în fiecare săptămână la pregătirea acesteia. Tricklebank găsea curios că atât de mulţi membri ai aristocraţiei îşi doreau cu disperare să fie menţionaţi în paginile gazetei.

Astăzi, fiicele lui erau cuprinse de o stare neobişnuită de entuziasm pentru că intraseră în posesia mult râvnitelor invitaţii la balul mascat dat de ducele de Marlborough în onoarea prinţului moştenitor al Aluciei. Se putea crede că lumea încetase să se rotească pe axa ei, că cerurile se despărţiseră şi mările se retrăseseră când acest veritabil Dumnezeu al tuturor prinţilor regali îşi întorsese chipul către Londra şi îi binecuvântase pe toţi cu prezenţa sa.

Baliverne.

Toată lumea ştia că prinţul era aici pentru a încheia un important acord comercial cu guvernul englez în numele regelui Karl. Alucia era o mică naţiune europeană cu o bogăţie impresionantă pentru dimensiunea ei. Poate că cel mai bine era cunoscută pentru o dispută neîncetată cu ţara vecină, Wesloria – cele doua împărtăşeau o istorie marcată

de conflicte şi de neîncredere, la fel de tensionată precum cea dintre Anglia şi Franţa.

Judecătorul citise că prinţul moştenitor era cel care făcea demersurile pentru modernizarea Aluciei şi care se afla în spatele acordului comercial propus. După prinţul Sebastian, creşterea prosperităţii Aluciei depindea de comerţul cu bumbac şi cu minereu de fier în schimbul produselor manufacturiere. Dar, după spusele fiicelor judecătorului, nu acesta era cel mai important aspect al negocierilor comerciale. Aspectul *important* era că prinţul se afla, de asemenea, în căutarea unui pact nupţial.

— Aşa zice toată lumea, insistase Hollis, adresându-se recent tatălui ei, la cină.

— Şi cum se face, draga mea, că toată lumea ştie ce are de gând prinţul? întrebase judecătorul mângâindu-şi pisica, pe Pris, care-i şedea în poală. Mâţa fusese botezată Prinţesa, pe vremea când familia credea că este femelă. Când omul de serviciu, Ben, descoperise că Prinţesa era, de fapt, mascul, Eliza fusese de părere că era prea târziu să-i schimbe numele. Aşa că îl prescurtaseră Pris. A trimis cumva prinţul o scrisoare? A anunţat asta în *Times*?

— Aşa zice *Caro*, răspunse Hollis, ca şi cum ar fi fost evident pentru orice posesor de jumătate de creier de unde-şi lua ea informaţiile. Ea ştie totul despre toată lumea, tati.

— Aha. Dacă aşa zice Caro, atunci trebuie să fie adevărat.

— Trebuie să recunoşti că rareori dă greş, îi spusese Hollis pufnind indignată.

Caro, sau Lady Caroline Hawke, era o veche prietenă a fetelor lui şi trecea pragul casei Tricklebank de mulţi ani – atât de mulţi, încât judecătorul trăia cu impresia că avea trei fiice.

Caroline era sora lordului Beckett Hawke, căruia îi era şi tutore. Cu mult timp în urmă, un focar de holeră pusese stăpânire pe Londra şi atât mama lui Caro, cât şi mama fiicelor lui pieriseră. Amelia, soţia lui, şi Lady Hawke fuseseră prietene apropiate. Când Amelia se îmbolnăvise îşi

trimiseseră copiii la moşia de vară a familiei Hawke. Lady Hawke insistase să-i poarte de grijă prietenei ei şi, în cele din urmă, se stinseseră amândouă.

Tânărul Hawke era un lord şi un politician promiţător, care se afirma prin ideile sale progresiste în Camera Lorzilor. Destul de chipeş, după cum îl descria Hollis, avea o personalitate plăcută şi era foarte căutat în societate. Ceea ce făcea ca, prin asociere, la fel să stea lucrurile şi în cazul surorii lui. Şi ea era destul de atrăgătoare, motiv pentru care prezenţa sa era cu atât mai dorită în rândul tovarăşilor fratelui ei, după cum bănuia judecătorul.

Caroline părea *într-adevăr* să cunoască pe toată lumea din Londra şi venea constant în vizită la gospodăria Tricklebank pentru a declama bârfele pe care le spicuia de prin casele din Mayfair. Era o domnişorică harnică – vizita chiar şi trei saloane pe zi. Judecătorul bănuia că fratele ei n-avea de ce să-şi facă griji în privinţa alimentelor din dulapurile lor de-acasă, căci amândoi luau masa în altă parte aproape în fiecare seară. O minune cum de Caroline nu era dolofană ca o piersicuţă.

Sau poate era. Mai nou, realitatea făcea ca ea să nu mai fie pentru judecător decât o umbră ca oricare alta.

— Iar *ea* a fost la Windsor şi a cinat cu regina, adăugă Hollis cu superioritate.

— Vrei să spui că a fost în aceeaşi încăpere, dar la o sută de persoane depărtare de regină, sugeră judecătorul.

Ştia el prea bine cum stăteau lucrurile la astfel de cine fandosite.

— Ei bine, Caro a fost acolo, tati, şi i-a cunoscut pe cei din Alucia, iar acum ştie o mulţime de lucruri despre ei. Sunt foarte hotărâtă să aflu cui are de gând să i se ofere prinţul şi să anunţ în gazetă înaintea tuturor. Îţi dai seama? Toată Londra o să vorbească despre mine!

Întocmai ceea ce nu-i plăcea domnului Tricklebank în legătură cu gazeta. Nu voia ca Londra să vorbească despre fetele lui.

Nu era însă ziua potrivită ca să-şi facă auzit punctul de vedere, pentru că fetele lui erau agitate şi se vânturau

prin casă cu o grabă cu care el nu era familiarizat. Sosise ziua balului mascat regal. În jurul lui foşneau jupoanele apretate şi mătasea, iar izul de parfum îi pătrundea în nări când ele treceau pe lângă el. Fetele lui aşteptau nerăbdătoare să vină cupeul lordului Hawke, care fusese trimis să le ia. Măştile lor, din câte înţelesese el, ajunseseră deja la casa Hawke, comandate, după cum îl informase Eliza pe nerăsuflate, de la „însăşi Lady Cubison”.

Habar n-avea cine era Lady Cubison.

Şi n-avea habar nici cum de reuşise Caro să coţcărească invitaţiile la un bal la Palatul Kensington în numele ambelor *lui* fiice – pentru că Dumnezeu era martor că familia Tricklebank nu avea relaţiile necesare pentru o asemenea ispravă.

Când vorbeau una cu alta le percepea ardoarea şi emoţia din sunetul strident al chicotitului nervos. Chiar şi Poppy părea agitată. Bănuia că acesta era balul cu care aveau să fie comparate pe veşnicie toate celelalte baluri din istoria omenirii, însă era destul de recunoscător că devenise prea orb pentru a participa.

Când se auzi ciocănitul în uşă, tresări la ţipetele şi la frenezia din jurul lui, care dădeau de înţeles că sosiseră atât cupeul, cât şi clipa plecării spre bal.

Capitolul 2

Palatul Kensington a fost scena unui bal mascat dat în onoarea Curţii aluciene, joia trecută, la ora şapte seara. Ducele de Marlborough a fost amfitrion în locul Maiestăţii Sale.

Alucienii au purtat măşti negre imposibil de deosebit între el er pentru ca identitatea prinţului moştenitor să nu fie prea evidentă, un truc ce ar f putut reuşi foarte bine dacă nu ar fi fost şirul lung de tinere englezoaice care doreau să fie prezentate prinţului.

O anume pisicuţă britanică, foarte apreciată pentru

saloanele ei din zilele de miercuri, a fost aşa de entuziasmată de cupele cu punci, încât un vulpoi de seamă a sărit să-i dea o mână de ajutor şi a profitat astfel pe nedrept de ea în garderoba regelui. Când pisicuţă şi-a dat seama ce avea de gând vulpoiul, a cerut să i se facă dreptate şi i-a fost oferită asistenţa a trei lachei în livrea pentru a o escorta până la o trăsură parcată, ceea ce a necesitat asemenea manevre din cauza rochiei şi a persoanei sale ample, încât peruca unuia dintre nefericiţii flăcăi a fost azvârlită cât colo.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Când cineva ducea un trai simplu, ca Eliza Tricklebank. Nu se aştepta să primească o invitaţie la un bal, şi cu atât mai puţin să întâlnească un prinţ. Totuşi, ea reuşise cumva să ajungă fără nici cel mai mic ajutor, cu excepţia unui punci cu rom, la coada de întâmpinare. Urmând să fie prezentată unui prinţ.

Nu ştia nici măcar ce prinţ trebuia să întâlnească şi nici câţi prinţi erau. Auzise că cel puţin doi dintre ei se aflau în Anglia, dar, după părerea ei, puteau fi şi zeci de prinţi în jur.

I se părea amuzant acum faptul că ideea acestei seri, a acestui moment şi a posibilităţii ca Eliza să facă cunoştinţă cu un prinţ adevărat se ivise cu doar câteva zile în urmă, când Caroline venise în vizită în Bedford Square, unde Eliza locuia împreună cu tatăl ei.

Caroline sosise cu veşti despre bal, culese de la venerata doamnă Cubison, modista căreia îi comandase măşti pentru toate trei.

— Lady Cubison a zis că a fost abordată în urmă cu o lună ca să furnizeze măşti alucienilor şi că a lucrat *zile în şir* împreună cu doamnele ei pentru a le satisface dorinţele.

Rostise toate acestea repede, debordând de entuziasm, tolănindu-se în acelaşi timp pe patul Elizei.

Hollis scosese o exclamaţie de surpriză şi întinsese

mâna după hârtie.

— Nici un alt cuvânt până nu-mi iau creionul…

— N-o să vă vină să credeţi, spusese Caroline.

— Ba da.

— Se va afla adevărul destul de curând, bănuiesc…

— Caro, pe tot ce-i sfânt, dacă nu ne spui, o să-ţi storc cuvintele cu mâinile goale, o avertizase Hollis.

Caroline pufnise în râs veselă, îi plăcea s-o provoace pe Hollis, lucru pe care Eliza i-l subliniase surorii ei nu o dată. Hollis refuza cu încăpăţânare să accepte aşa ceva.

— Bine, fie. Toate măştile sunt *negre* şi *identice.*

Hollis şi Eliza se holbaseră la cea mai bună prietenă a lor, care îşi pusese mâinile sub cap şi stătea picior peste picior.

— De ce? întrebase Eliza, într-o mică măsură curioasă în legătură cu detaliul referitor la măşti.

— Ca să nu poată fi deosebit prinţul moştenitor de ceilalţi! strigase Caroline triumfătoare.

Acum, privind în jurul ei, Eliza observă că alucienii anticipaseră foarte bine, pentru că lucrurile funcţionau de minune – cu greu puteai deosebi un alucian de altul. Erau zeci de bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în negru şi cu măşti negre identice, precum cea cu care se întâlnise în pasajul îngust, cu un sfert de oră în urmă.

Ce întâlnire stranie fusese *aceea*. Bărbaţii i se păreau creaturi foarte ciudate acum că era afara ariei lor de interes, fiind fată bătrână. Atât de înfumuraţi. Constată că nu l-ar fi putut identifica pe bărbatul acela în toată acea mulţime de bărbaţi îmbrăcaţi identic, chiar dacă şi-ar fi dorit să-l reîntâlnească. Lucru pe care nu-l dorea. Femeile aluciene purtau la rândul lor măşti negre similare, cu toate că ele se distingeau prin rochiile lor frumoase.

Înghesuită în mijlociii doamnelor împodobite cu mătăsuri şi museline brodate cu cusături perfecte, completate cu măşti elaborate, create special pentru acest bal mascat, avea impresia că va avea răgaz să-i analizeze pe toţi cei din jur. Eliza era conştientă că rochia ei nu se compara cu nici o altă rochie de aici. Era, într-adevăr,

destul de simplă în comparaţie cu celelalte. Ea şi Poppy o creaseră din două rochii. Întâmplător. Poppy era destul de iscusită la mânuirea acului.

Eliza era iscusită, în mod destul de curios, la repararea ceasurilor.

Rochia ei din mătase albă şi tarlatan albastru, presărată cu flori albastre, plutea peste trei rânduri de fuste. Talia şi mânecile erau împodobite cu panglici cumpărate în schimbul unei sume piperate de la magazinul domnului Key. Avea un decolteu scandalos de adânc, însă Hollis îi spusese că aşa era acum moda. Acesta se adâncea abrupt într-un mic buchet de rozete din mătase aurie şi albastră ce-i înfloreau între sâni.

— Auriul se asortează cu părul tău, observase Poppy în seara aceea, în timp ce îi ondula Elizei părul şi îi împletea cosiţe întrepătrunse cu fâşii de foiţă de aur.

— Nu ţi se pare că arată de parcă un smoc de iarbă ar fi fost scăpat aici, iar din el ar fi răsărit nişte flori? întrebase Eliza, încercând să-şi aranjeze corsetul jos.

Poppy lăsase capul într-o parte, gânditoare.

— Nu… chiar.

Tonul ei fusese atât de lipsit de convingere, încât Eliza, care îşi privea reflexia în oglindă, se uitase urât la ea, dându-i de înţeles că n-o credea.

Hollis proclamase că masca Elizei era cea mai bună dintre cele trei pe care Caroline le cumpărase de la Lady Cubison, întâia modistă din întreaga Londră, după cum susţinea ea. Acoperea fruntea şi nasul Elizei, iar în jurul ochilor avea pictate volute aurii. În dreapta feţei, masca se înălţa luând forma unui arc deasupra capului.

— E stilul veneţian, o informase Hollis.

Eliza nu ştia ce stil era, nu avea cum să afle şi nici că-i păsa. Îi era recunoscătoare Carolinei pentru invitaţie şi pentru mască, un dar foarte generos, însă Eliza avea o fire practică şi găsea în asta o risipă extravagantă de bani. Dintre ele trei, ea era cea care doar uneori făcea vizite sociale şi care rareori primea invitaţii ce nu-l priveau pe tatăl ei, care nu avusese niciodată ocazia să pună piciorul

la un bal mascat. Asta păţeai când erai fată bătrână, cu o persoană în grijă – ieşeai din raza vizuală a societăţii. Dacă n-ar fi fost sora ei dragă şi cea mai bună prietenă, care se bucurau de multă popularitate, n-ar fi mers niciodată nicăieri, Şi, chiar şi atunci când ajungea să fie luată în calcul, trebuia să se gândească la tatăl ei.

În seara asta fusese însă transformată într-o persoană foarte diferită. Mirosea a parfum, în loc de cărţi vechi şi de documente de la procese, cum se întâmpla de obicei. Părul îi era aranjat cu pricepere, în loc să fie prins la întâmplare la ceafă. Iar pantofii împrumutaţi erau brodaţi, nu tociţi, precum cei pe care-i purta zilnic prin casă. Mulţumită magiei Carolinei, se afla în Palatul Kensington îmbrăcată în rochie de seară şi purtând o mască exotică. A spune că pentru ea acest bal reprezenta un lux era un eufemism. Avea de gând să se bucure de fiecare moment şi să-i poarte amintirea pentru tot restul zilelor. Nu se visa vreo Cenuşăreasă.

Cel puţin, nu până în momentul în care descoperise magia scânteietoare a punciului cu rom al reginei.

Eliza voia să le povestească lui Hollis şi Carolinei despre punciul cu rom, dar încă din clipa în care puseseră piciorul în palat fuseseră separate de mulţimea de la intrare. Încercase să ţină pasul cu ele, însă înaintarea îi fusese zădărnicită când trei doamne în costume aluciene se îngrămădiseră în faţa ei şi rămăsese vrăjită de rochiile lor, create în stil redingotă şi croite strâmt pe trup, şi de trenele lor! Niciodată în viaţa ei nu văzuse trene atât de frumos realizate şi rămăsese fascinată de modul în care erau suflecate la spate şi în laterale, cu prinderi complicate.

— Cât credeţi că e *preţul* unei asemenea rochii? întrebase ea când îşi ridicase privirea, descoperind însă că Hollis şi Caroline dispăruseră în mulţimea ameţitoare de fuste şi de bijuterii, de măşti elaborate şi de umeri negri şi drepţi ai bărbaţilor.

La început, Eliza fusese oarecum disperată să le găsească. Nu mersese niciodată la un bal, cu siguranţă nu la unul la care se zvonea că era posibil să-şi facă apariţia

regina şi prinţul consort. Nu avea nici cea mai vagă idee ce trebuia să facă.

Dar mulţimea era atât de densă, încât înainte să apuce să realizeze asta, fusese purtată în sus pe scara regelui, pe lângă frescele ce mărgineau o balustradă, cu oameni pictaţi care priveau la oaspeţii ce urcau, apoi pe hol, prin dreptul altor tablouri şi medalioane din tavan, sculptate meticulos, şi al vazelor de porţelan nepreţuite de pe policioarele în stil francez, pe lângă oglinzi poleite cu aur ce dădeau impresia că o mulţime chiar mai mare de oameni fusese îndesată în palat. Era imposibil de imaginat că Londra avea atât de multe persoane de soi, atât de mulţi oameni consideraţi suficient de demni pentru a primi o invitaţie la acest eveniment regal.

Valul de oameni care o luase pe sus se revărsase în sala de bal, iar Eliza a fost din nou uluită. Cel puţin cincisprezece candelabre de cristal cu trei niveluri de lumânări străluceau peste capetele dansatorilor. Tavanul se înălţa deasupra lor şi a ferestrelor ce ajungeau până la el. Încăperea era mărginită de portrete ale unor persoane de vază.

Platforme acoperite cu catifea roşie fuseseră instalate de-o parte şi de alta a sălii, iar bărbaţi şi femei stăteau pe ele ca şi cum s-ar fi aflat într-un parc, asistând la o paradă, în timp ce alţii dansau un cadril. Într-un mic alcov, deasupra podelei, îi văzu pe muzicieni, practic umăr lângă umăr, arcuşurile lor mişcându-se rapid peste corzi în timp ce un vârtej ameţitor de rochii şi măşti se răsucea împrejur.

Era magic. O magie strălucitoare, sclipitoare, iar Eliza fusese nevoită să se ciupească pentru a se asigura că nu visa.

Când intrase în palat împreună cu surorile ei, primise un carnet de dans şi se gândise să se dea deoparte ca să şi-l prindă la încheietură. Toată acea mulţime însă îi distrase atenţia, aşa că se ridică pe vârfuri şi îşi întinse gâtul în căutarea lui Hollis ori a Carolinei, dar nu zărise niciun chip uşor de recunoscut în spatele măştilor.

În acel moment, o femeie scundă, plină, purtând o

mască gri simplă, care se asorta cu muntele de păr cărunt, strigase:

— *Tu* de acolo! arătând spre Eliza.

Eliza aruncase o privire în spate şi, pentru că nu zărise pe cineva anume, îndreptase degetul spre propriul piept într-un gest întrebător.

Femeia îi făcuse nerăbdătoare semn să înainteze, iar când Eliza se apropiase suficient de mult, îi înşfăcase carnetul de dans ţâţâind.

— N-ai completat nimic! Ce-ai făcut până acum?

Eliza îşi dădu seama cu o tresărire că femeia trebuia să fie una dintre gazdele balului, în legătură cu care le avertizase Caroline. Misiunea ei era să se asigure că toate dansurile erau ocupate şi că doamnele care erau neînsoţite aveau partener.

— Dacă nu vreţi să vă treziţi că dansaţi cu burlaci libidinoşi, aţi face bine să-i evitaţi, le sfătuise Caroline.

Femeia pufni în semn de nemulţumire la adresa Elizei şi îi ceru să-şi ridice încheietura, de care legă carnetul de dans, şi apoi îi arătă spre un grup de tinere.

— Aşteaptă acolo, îi spuse întorcându-i spatele, probabil ducându-se să-i caute un burlac bătrân şi libidinos.

Eliza aruncă o privire spre grupuleţul de femei care stăteau îngrămădite într-un colţ. Ce adunătură pestriţă de retrase. Una dintre ele se trăgea de mânecă, deşirând un fir. Alta avea o mască atât de mare, încât era nevoită să-şi ridice bărbia ca să nu-i cadă de pe faţă. O fi fost Eliza o fată bătrână, dar n-avea de gând să se alăture acelui grup.

Aruncă o privire vicleană spre gazda sălii de bal, care era ocupată să mustre o altă tânără îndeajuns de ghinionistă să fie prinsă fără partener de dans. I se păru curios cum o rochie şi o mască pe măsură puteau să schimbe dintr-odată într-atât o persoană, dar Eliza era cu adevărat transformată. Cândva, fusese teribil de obedientă şi de grabnică în a face pe plac. Crezuse că aşa se cădea să fie fetele bune, cărora le era dat să fie soţii tinere şi bune. Privind în urmă însă, reieşea că fusese prea grabnică în a face pe plac, pentru că atunci când domnul Asher

Daughton-Cress îi ceruse să fie răbdătoare cu el până avea să-i ceară mâna, lucru pe care o asigurase că avea să-l facă negreşit, ea, prea naivă, nu se îndoise de spusele lui. Avusese încredere în el pentru că aşa îi spusese el. Şi, în plus, o asigurase că o iubea cu disperare. Însă descoperise, mult prea târziu, mult după ce situaţia mai putea fi reparată, mult după ce toţi ceilalţi aflaseră ceea ce ea nu ştia, că el îi făcuse curte unei alte femei.

O femeie cu douăzeci de mii de lire pe an.

Cu care era acum căsătorit şi cu care avea trei copii frumoşi.

Acel incident, despre care Londra vorbise săptămâni întregi, o învăţase pe Eliza lecţii valoroase. În primul rând, că nu va mai suferi vreodată durerile provocate de o inimă frântă, pentru că nimic nu se asemăna cu asta – îşi dorise să moară, incapabilă să înţeleagă nici măcar ideea că o persoană putea să mintă o altă persoană atât de mult şi fără nicio remuşcare. Şi, în al doilea rând, că niciodată nu le va mai face pe plac altora de dragul de a face pe plac, iar în seara asta, cu atât mai mult, n-avea de gând să accepte aşa ceva. Nu va mai avea niciodată ocazia să participe la un bal regal şi refuza să fie legată de un grup de singuratice cu care bărbaţii erau forţaţi de etichetă să danseze sau, mai rău de atât, în jurul cărora roiau bătrâni libidinoşi.

Aşa că aruncă rapid o privire în jur şi observă un valet care trecea printr-o uşă care se confunda cu peretele. Se grăbi să calce pe urmele lui ca să scape de privirea de vultur a gazdei şi se strecură pe uşă în spatele valetului înainte ca cineva s-o poată opri.

Se trezi pe un coridor de circa un metru şi jumătate lungime şi cam de un metru lăţime. La celălalt capăt se afla o altă uşă mascată. Pereţii coridorului erau lambrisaţi, luminaţi de un singur sfeşnic de perete.

Cu alte cuvinte, în zece minute de când pusese piciorul în sălile selecte ale Palatului Kensington, Eliza ajunsese pe coridorul servitorilor. Nu era deloc de mirare că prietena ei, Caroline, insistase să stea lângă ea, de teamă

să nu comită ceva inoportun.

Nu intenţiona să zăbovească decât o clipă. Nu voia decât s-o evite pe gazdă până când aceasta se ducea să terorizeze pe altcineva. În timp ce Eliza se întreba cât avea să dureze asta, uşa de la capătul celălalt al coridorului se deschise brusc. Un servitor îşi făcu apariţia purtând o tavă cu băuturi sprijinită pe umăr. Îi aruncă o privire, îndreptându-se către uşa pe care ea tocmai intrase.

— N-aveţi voie aici, doamnă.

— Îmi cer scuze, însă sala e teribil de aglomerată, nu-i aşa? Stau doar o clipă. Îşi făcu vânt cu mâna. Jur că nu mă mişc de-aici.

Servitorul ridică din umeri şi luă un pahar de pe tavă.

— Atunci, poate v-ar prinde bine unul din ăsta.

— Ce este?

— Punci.

El împinse uşa pentru a intra în sala de bal, iar în spaţiul înghesuit răsunară o uriaşă cacofonie de voci şi muzică înainte ca uşa să se închidă în spatele lui şi să diminueze tot acel vacarm.

Eliza adulmecă punciul. Apoi sorbi. Imediat apoi, pentru că punciul era *delicios,* îl dădu imprudentă pe gât, golind paharul. Ce furnicături îi provoca!

Câteva clipe mai târziu, valetul îşi făcu din nou apariţia şi îi întinse tava aproape goală pentru a pune paharul pe ea.

— Mulţumesc, spuse Eliza sfioasă. A fost *foarte* bun.

Luă unul dintre ultimele pahare rămase pe tavă.

— Da, doamnă. A fost îndoit din plin cu rom.

El îşi continuă drumul trecând dincolo de cealaltă uşă, din spatele căreia Eliza auzi zumzetul pe ton jos al unor voci masculine. Apoi se făcu din nou linişte.

Cine-ar fi crezut că romul putea să fie atât de delicios? Cu siguranţă, nu ea. Îi făcea plăcere căldura delicată, tulbure, care i se răspândea prin corp. Acel gen de căldură pe care îi plăcea s-o simtă când se adâncea în somn ori într-o baie fierbinte, cu spumă. Totuşi, nu era deloc la fel.

O clipă mai târziu, când valetul reveni cu o tavă din nou plină, Eliza se servi bucuroasă cu încă un pahar.

Dădu ochii peste cap când el ridică moralizator din sprânceană înainte de a ieşi din nou.

Sorbi din băutură şi închise ochii în timp ce căldura i se răspândea de-a lungul braţelor şi picioarelor, apoi rosti pentru sine cu încântare:

— E *foarte* bun.

Bănuia că acea căldură efervescentă a romului fu cea care îi ţinuse nervii în frâu în clipa în care uşa de la celălalt capăt al coridorului se deschise câţiva centimetri, ca şi cum cineva care voia să intre tocmai se oprise. Ascultă curioasă vocile masculine care vorbeau limba aluciană, apoi uşa se deschise brusc, iar un gentleman alucian îşi făcu apariţia pe coridor.

Uşa se închise în spatele lui.

Eliza şi bărbatul rămaseră singuri.

El îşi înclină uşor capul spre stânga, părând nesigur de ceea ce tocmai găsise. Ea îi întoarse privirea, la rândul ei curioasă. Prezenţa lui era atât de impunătoare, iar coridorul atât de mic, încât ea avu vaga senzaţie că era lipită de perete. Dar, datorită romului, se simţea destul de animată şi de netulburată şi, cu ajutorul peretelui, reuşi să facă o reverenţă cu o uşoară înclinare spre dreapta şi spuse:

— Încântată de cunoştinţă.

Alucianul nu răspunse.

Ea presupuse că era posibil ca el să nu vorbească limba engleză. Sau poate că era timid. Dacă era foarte timid, era demn de compasiunea ei. O prietenă se confruntase cu dureri îngrozitoare de stomac când se afla în societate. Acum era căsătorită şi avea şase copii. Aparent, nu era deloc timidă când nu se afla în societate.

Eliza îşi ridică paharul cu băutura care se legănă ca un pendul de ceas.

— Aţi încercat punciul? El privi spre paharul ei. E delicios, proclamă ea şi mai luă o gură, golindu-l aproape pe jumătate.

Apoi chicoti, conştientă de lipsa ei de delicateţe. Uitase majoritatea lucrurilor pe care le cunoştea despre regulile de bună purtare în societate, însă era destul de sigură că o persoană care dădea pe gât un pahar nu era văzută cu ochi buni.

— Nu mi-am dat seama că aveam gura aşa de uscată.

El rămase tăcut.

— Probabil că de vina-i limba, murmură ea în barbă. *Dumneavoastră,* spuse ea articulând foarte clar şi arătând spre gură, *vorbiţi engleză*?

— Desigur.

— Ah.

Aşa, deci. Nu pricepea ce-l putea determina pe un gentleman să nu vorbească dacă înţelegea ceea ce i se spunea, însă pe Eliza o preocupa mai mult valetul decât străinul alucian.

— Treceţi? întrebă arătând spre uşa sălii de bal.

— Nu încă.

Bărbatul – proaspăt bărbierit, înalt, cu părul de culoarea tutunului şi cu o cravată imaculată – avea un accent plăcut. I se păru că seamănă cu o combinaţie între franceză şi altceva. Spaniolă, poate? Nu, altceva.

— Cum vă simţiţi la Londra?

Nu că i-ar fi pasat, însă i se părea ciudat să se uite la un gentleman cu care era singură pe coridor şi să nu încerce cel puţin să poarte o conversaţie politicoasă.

— Foarte bine, mulţumesc.

Uşa din spatele lui se deschise şi fu cât pe ce să-l pocnească pe gentleman în spate. Valetul se strecură înăuntru.

— Pardon, zise el făcând o plecăciune plină de respect în faţa bărbatului alucian.

Elizei i se păru curios că valetul nu-i oferă alucianului punci, ci trece pe lângă el, luând paharul ei şi întinzându-i altul.

— O, Doamne, chiar n-ar trebui!

Însă îl luă. Valetul îşi continuă drumul spre sala de bal.

În tot acest timp, bărbatul alucian se uita la Eliza ca şi cum ar fi fost una dintre acele păsări vorbitoare aduse câteodată în piaţa din Covent Garden.

Poate era curios în privinţa băuturii ei.

— Doriţi să gustaţi? întrebă ea.

Privirea bărbatului coborî asupra paharului ei. Se apropie suficient de mult ca rochia ei să-i atingă picioarele. Se aplecă uşor în faţă, parcă încercând să afle ce conţinea paharul ei.

— Punci cu rom, spuse ea. N-am băut niciodată punci cu rom până în seara asta, dar vreau să remediez imediat această omisiune. O să vedeţi.

Ridică paharul, tachinându-l.

El îi aruncă o privire, iar ea observă că avea cei mai remarcabili ochi verzi – verdele pal al frunzelor de stejar din grădina ei, toamna. Genele lui întunecate erau lungi şi groase. Ea ridică paharul puţin mai sus, zâmbind amuzată pentru că nu credea nicio secundă că el va fi atât de lipsit de maniere încât să-i ia paharul.

Însă gentlemanul o surprinse. Luă paharul, degetele lui atingându-le pe ale ei. Ea îl urmări fascinată cum duse paharul la buze şi sorbi din punci. El scoase o batistă din buzunarul hainei, şterse paharul în locul în care îl atinsese cu buzele şi i-l înapoie.

— *Je,* este foarte bun.

Îi plăcea cum vocea lui o învăluia ca un şal uşor pe piele.

— Vreţi şi dumneavoastră unul? Valetul şi cu mine avem un aranjament, spuse ea zâmbind.

El nu zâmbi, îi răspunse clătinând uşor din cap.

Ea analiză în continuare această creatură minunată în timp ce sorbi din punci.

— De ce sunteţi aici, şi nu acolo?

O sprânceană întunecată se ivi deasupra măştii lui.

— Aceeaşi întrebare ar fi valabilă şi în cazul dumneavoastră.

— Ei bine, domnule, întâmplător, *eu* am un motiv

foarte întemeiat. Gazda n-a fost mulţumită de carnetul meu de dans. Ochii lui verzi coborâră cu dezinvoltură spre decolteul ei, iar privirea lui scrutătoare încinse pielea Elizei. Nu sunt foarte pricepută la dans, recunoscu ea. Cred că fiecare dintre noi suntem talentaţi la ceva, dar dansul nu-i de mine.

Râse pentru că i se păru amuzant că recunoştea în faţa unui străin un asemenea păcat impardonabil în societate. Punciul cu rom avea într-adevăr calităţi magice.

Alucianul se apropie şi mai mult – juponul ei foşni când piciorul lui îl atinse pe al ei. Îşi trecu privirea peste masca ei şi peste voluta care i se arcuia deasupra capului.

— M-aş hazarda să presupun că v-ar plăcea să-mi spuneţi care este *talentul* dumneavoastră, zise el pronunţând apăsat penultimul cuvânt.

Fie romul, fie trepidaţia masculină din spatele întrebării lui, una din ele o făcu pe Eliza să resimtă o senzaţie de vârtej, caldă. Fu nevoită să stea o clipă şi să se gândească. Care era talentul ei? Repararea ceasurilor? Brodatul? Sau talentul ei era unul banal, cum ar fi acela că avea grijă de tatăl său? Era sigură că sora şi prietena ei ar fi fost îngrozite dacă ar fi recunoscut oricare dintre aceste lucruri în faţa unui gentleman. Oricum, n-o putea face – privirea lui pătrunzătoare o lăsă pe moment fără cuvinte şi puţin sentimentală.

Nu, nu asta era de vină. *Punciul* o făcea să se simtă sentimentală.

El o măsură cu privirea, din partea de sus a volutei măştii spre gură, apoi spre decolteu şi către florile ridicole, până la talie. Când îşi ridică din nou privirea, ochii lui căpătaseră un aspect deosebit de misterios, iar strălucirea din ei îi transformase sângele într-un râu de căldură. Părea că tot aerul fusese aspirat din acel coridor şi resimţi nevoia de a se ascunde în spatele paharului şi de a sorbi mici înghiţituri de aer pentru că nu avea încredere în ea că nu va face ceva foarte prostesc. Cum ar fi să-i atingă faţa. Simţea o dorinţă nebună de a-şi apăsa buricele degetelor de pometii lui înalţi.

Privirea lui era aţintită asupra gurii ei în timp ce rosti:

— Nu aţi intenţionat să-mi împărtăşiţi talentul dumneavoastră?

— Nu, zise, iar vocea păru să-i răzbată de undeva de dincolo de ea.

Privirea lui coborî, zăbovind asupra exploziei de flori aurii dintre sânii ei.

— Sunteţi sigură? Mi-ar face plăcere să-l aflu.

El încerca să o seducă. Era incitant, amuzant şi atât de prostesc.

— Eforturile dumneavoastră, deşi admirabile, nu vor funcţiona, anunţă ea cu mândrie. Nu sunt aşa de uşor de sedus.

Doar că nu era complet adevărat. Cu certitudine îi plăcea să se simtă sedusă. Trecuse foarte mult timp de când cineva se gândise măcar să încerce şi, deşi era înghesuită în acest coridor îngust, care nu era locul pe care l-ar fi ales spre a fi sedusă, îi plăcea ideea de a începe balul în această manieră. O făcea să se simtă electrizată.

Din fericire, îşi spuse în sinea ei, măcar avea prezenţa de spirit să recunoască faptul că nu *se cădea* să se lase sedusă de un străin.

Gentlemanul se apropie imperceptibil, iar masculinitatea lui, incontestabil de potentă, o învălui şi o ţintui. El ridică mâna şi, fără ruşine şi cu mişcări lente, îşi trecu uşor un deget peste clavicula ei, trimiţându-i fel de fel de fiori.

— Nu asta aţi intenţionat, să fiţi sedusă pe un coridor întunecat?

Ea pufni amuzată. Încrederea ridicolă a bărbaţilor care credeau că dacă o femeie se apropia de ei voia să fie sedusă!

— Am *intenţionat* să beau nişte punci şi s-o evit pe gazda balului. Ridică mâna, cuprinse cu fermitate încheietura lui şi i-o dădu la o parte. Aveţi o părere prea bună despre dumneavoastră, domnule, însă mă văd nevoită să vă aduc la cunoştinţă faptul că dacă o femeie stă pe un coridor şi bea puţin rom nu înseamnă că vă doreşte

avansurile.

El zâmbi cu îngâmfare.

— Aţi putea fi surprinsă. Ce alt motiv ar putea avea o femeie să stea ascunsă pe un coridor?

— Îmi vin în minte o sută de alte motive. Nu-i venea niciunul. În plus, mă cunosc prea bine şi ştiu că nu m-aş lăsa niciodată sedusă pe un coridor. Aşa că vă rog să vă daţi la o parte.

O măsură dezinvolt cu privirea, din cap până în picioare, apoi păşi într-o parte.

Eliza continuă să soarbă din punci ca şi cum n-ar fi fost absolut deloc tulburată, cu toate că, de fapt, simţea că pielea îi lua foc. Pulsul i-o luase la goană. Iar gândul că se comporta într-o manieră prea practică nu-i dădea pace. Gentlemanul alucian, înalt şi cu ochi frumoşi, era destul de ademenitor. Cine-ar fi condamnat-o? N-ar fi deranjat-o absolut deloc dacă ar fi fost sărutată la un bal regal, dar nici nu voia să rişte să fie descoperită şi dată afară înainte de a întâlni un prinţ.

Din fericire, uşa se deschise şi un alt alucian îşi făcu apariţia înăuntru. Se retrase însă imediat şi o privi surprins. Privi apoi dincolo de ea, spre gentlemanul străin căruia i se adresă pe limba lor. Gentlemanul răspunse vorbind încet, trecu pe lângă Eliza cu care parcă nici n-ar fi vorbit mai înainte şi intră în sala de bal fără să rostească măcar un *bună seara.*

Uşa se închise în urma lui.

La celălalt capăt, uşa se deschise, iar valetul intră cu o altă tavă cu băuturi.

— Doamnă, n-aveţi voie aici, îi reaminti el.

— În regulă, mă duc, spuse ea şi, cu paharul în mână, intră în sala de bal pe urmele alucienilor.

O observă numaidecât pe gazdă cercetând încăperea ca un vultur care scrutează o vale dintr-un loc înalt. Aşa că Eliza se întoarse şi se îndepărtă repede de adunătura de partenere de dans nedorite. O luă pe marginea ringului, iar când se opri să privească în jur, în cele din urmă, constată că ajunsese în mijlocul unui grup de femei. Un fel de

adunare. De fapt, două femei mai în vârstă le încercuiau pe tinere ca doi câini ciobăneşti.

Şi aşa se trezi Eliza la coadă, pe cale să întâlnească un prinţ.

La început nu-şi dăduse seama – era prea absorbită de doamnele tinere şi atrăgătoare, împodobite cu măşti şi rochii frumoase şi vizibil încrezătoare, foarte diferite de singuraticele din partea opusă a încăperii. *Acesta* era grupul ei.

Eliza îşi spuse că poate era mai bine să scape de cel de-al patrulea punci cu rom, ca senzaţia efervescentă să nu se extindă asupra limbii ei – dacă nu o făcuse deja dar când se aplecă în faţă, ca să vadă dincolo de doamne, observă un grup de bărbaţi alucieni. Curioasă, o bătu pe umărul foarte neted pe tânăra zveltă şi înaltă din faţa ei.

Femeia se întoarse. Avea părul închis la culoare şi o mască elaborată, cu pene de păun aranjate cu bun-gust de jur-împrejurul ochilor. Albastrul şi verdele penelor de păun se asortau cu nuanţa albastră a rochiei cu care era îmbrăcată. Femeia clipi dincolo de mască, măsurând-o din priviri pe Eliza.

— Scuze, cine sunt ei? întrebă Eliza arătând cu capul în direcţia gentlemenilor.

Femeia clipi.

— Cred că întrebarea mai potrivită este cine eşti tu, răspunse ea pe un ton tăios.

— Eliza Tricklebank.

Făcu o mică reverenţă.

— Mă bucur să vă…

— N-ai ce căuta la coada aceasta, zise femeia întrerupând-o, Coada *aceasta* este doar pentru invitatele selecţionate. Trebuie să fi fost invitată de Lady Marlborough. Ai fost cumva invitată de Lady Marlborough?

Eliza râse, cu îndrăzneala dată de punci. Era nevoie de invitaţie ca să stai la coadă? Însă păuniţa se încruntă, aşa că Eliza spuse:

— Desigur!

Apoi pufni, ca şi cum era ridicol să i se pună o

asemenea întrebare.

— Serios, spuse femeia cu răceală.

— Serios, zise Eliza. Ea mi-a spus să stau aici, chiar în spatele tău.

Păuniţa nu părea să-i dea crezare, dar nu insistă. Îi întoarse spatele Elizei şi îi şopti ceva însoţitoarei sale.

Chiar trebuia să ai invitaţie ca să stai la coadă? Şi pentru ce? Eliza nu-şi putea imagina de ce-ar fi stat cineva la coadă pentru a întâlni o persoană, cu excepţia cazului în care era extrem de importantă. Sau bogată. Importantă, bogată şi care împărţea saci cu bani. *Aceea* era o coadă la care s-ar fi aşezat bucuroasă.

Sau dacă ar fi fost coada pentru regină sau pentru o altă faţă regală…

Destinul Elizei i se arată brusc de sus, precum un far, luminând calea înaintea ei. *Sigur că da!* Se aplecă din nou înainte. Domnii alucieni, cu toţii purtând lână neagră foarte fină, veste albe şi măşti identice, puteau fi deosebiţi doar prin culoarea părului. Care, după o scurtă analiză, era destul de asemănătoare, în nuanţe de castaniu, precum cea a gentlemanului de pe coridor. Şi la înălţime erau la fel. Doar unul dintre ei era cu câţiva centimetri mai înalt decât ceilalţi. Iar altul, cu câţiva centimetri mai scund decât restul. Şi, în mod curios, toţi erau proaspăt bărbieriţi. Caroline spusese că prinţul moştenitor avea barbă.

Trebuia să fie cel mai tânăr! Ea stătea la coadă pentru a-l întâlni pe unul dintre prinţii alucieni! Eliza delira de bucurie. Îi venea să chicotească, era neliniştită şi se uită din nou în jurul ei, căutându-şi cu disperare sora, care n-ar fi iertat-o niciodată pe *Eliza* dacă aceasta întâlnea un prinţ, iar ea nu.

Dar Hollis nu se zărea pe nicăieri, aşa că Eliza sorbi din belşug, apoi o atinse din nou pe umăr pe femeie. Aceasta se întoarse agasată.

— Ce e?

— Acolo e *prinţul*?

Aşa, deci. O mască drăguţă nu putea să disimuleze

ochii daţi peste cap.

— Doamne, domnişoară Tricklebank. Ţi s-a demonstrat destul de evident că *nu* ai fost invitată să te alături acestei cozi. Mai bine du-te, înainte să te găsească Lady Marlborough.

Apoi se smuci şi îi întoarse hotărâtă spatele Elizei.

Eliza nu avea de gând să se ducă nicăieri, nu *acum*, când un prinţ se afla la doar câţiva metri de ea. Şi, pentru că nu găsise niciun loc în care să lase paharul cu punch continuă să soarbă din el în timp ce coada înainta lent, centimetru cu centimetru, amuzându-se când se gândea la toate modurile în care urma să fie prezentată. Domnişoara Eliza Tricklebank. Domnişoara *Eliza* Tricklebank. Domnişoara Eliza Tricklebank din familia Tricklebank, din Bedford Square. A nu fi confundată cu familia Tricklebank din Cheapside. După ce familia fusese scindată în urma morţii bunicului ei.

Se aplecă să privească dincolo de doamne, la gentlemeni. Cel din mijloc arăta ciudat de familiar.

Nu. Stomacul îi flutură inconfortabil. Nu era posibil! Oare era posibil? Doamne, era foarte posibil. Ca *acela* să fie acelaşi gentleman pe care-l întâlnise pe coridor. Un *prinţ* încercase s-o *seducă?* Hollis ar fi leşinat din cauza şocului. Era foarte posibil ca şi Eliza să facă întocmai. El sorbise din punciul ei! Prinţul! Prinţul mai tânăr…

Nu. Nu. Nu era posibil, realiză ea brusc. Era prinţul *moştenitor* care îşi căuta pereche. El trebuia să fie – altfel de ce s-ar afla împreună cu toate aceste femei înşirate precum vitele pentru a face cunoştinţă cu el?

Dintr-odată, simţi că i se taie respiraţia. La gândul că ajunsese atât de aproape de *prinţul moştenitor.* Fusese la un pas să-l sărute! Aproape o făcuse! El era prinţul moştenitor!

Trase aer în piept, străduindu-se să se calmeze.

De fapt, acum i se părea puţin cam rigid. Nu sclipea de căldura pe care o simţise pe coridor şi nici nu deborda de energie seducătoare. În clipa asta părea sa debordeze de plictiseală. Eliza îşi spuse că, dacă îşi căuta într-adevăr o

soţie, ar fi trebuit măcar să încerce să fie ceva mai cordial. Totuşi, era dispusă să-i ofere cu generozitate prezumţia de nevinovăţie – poate că rigiditatea lui era cauzată de un spate dureros de la atâta călărit. Sau de luptele purtate în războaie. Nu spusese tatăl ei că fuseseră încăierări cu weslorienii?

Oricare ar fi fost motivul, era evident că nu putea fi entuziasmat de aceste prezentări. Cu siguranţă, nu la fel de entuziasmat ca bărbatul mai mic de statură care continua să aducă tinere în faţa lui. Bărbatul acela avea un zâmbet pregătit pentru fiecare lady. Se mişca ciudat, iar ea realiză că îşi ţinea o mână înmănuşată pe lângă corp. Părea diformă şi îşi folosea doar mâna dreaptă.

Bărbatul scund le aducea pe doamne una câte una în faţă, unde făceau câte o reverenţă înaintea prinţului. Acesta nu părea să rostească vreun cuvânt, mulţumindu-se să dea politicos din cap şi apoi să-şi întoarcă spatele pentru a-şi continua conversaţiile cu tovarăşii săi alucieni. Elizei i se păru şocant de nepoliticos.

Se întrebă ce va spune când va da ochii cu ea. I se va părea amuzant? Poate ea îi va oferi restul de punci. Ori poate, remarcându-i setea pentru încă o porţie, el îi va oferi *ei* un punci. Poate vor râde. O, *Doamne*, *habar n-am avut că dumneavoastră eraţi pe coridor!*

Păuniţei nu i-ar cădea bine aşa ceva.

Eliza se imagină în faţa lui, făcând o reverenţă adâncă. Ea va rosti: *Enchante*, pentru că sigur el vorbea franceza, limba curţilor regale. El va întinde mâna s-o ajute să se ridice şi poate atunci va zâmbi, remarcând într-o franceză perfectă că balul era destul de plăcut şi va dori să afle părerea ei. La care ea ar răspunde, într-o franceză perfectă, cu o fluenţă îmbunătăţită brusc simţitor, că i se părea destul de plăcut. El va întreba dacă notase vreun nume în carnetul de dans şi, când ea va recunoaşte că nu o făcuse, o va conduce pe lângă toate celelalte doamne spre ringul de dans.

— Avansaţi! şuieră cineva din spatele ei.

— A! Pardon, zise ea şi, când coada înainta, ţopăi

înainte ca şi cum ar fi jucat „Unu, doi, trei, la perete stai”.

Prezentările continuară, semănând cu o linie de asamblare. De fiecare dată era la fel – alucianul entuziast conducea în faţă o lady, aceasta îşi exprima încântarea, iar prinţul dădea din cap şi apoi se întorcea, iar bietul om care făcea prezentările trebuia să trudească din nou pentru a-i capta atenţia. Unele dintre doamne, obosite de atâta aşteptare, se îndepărtau, ademenite de dans. Altele îşi aşteptau cu îndârjire rândul, Eliza numărându-se printre ele. Şi de ce n-ar fi fost aşa? Se simţea atât de strălucitoare în interior, încât abia îşi putea reţine zâmbetul, în special când privea în jurul ei, la sala de bal decorată, la toţi aceşti oameni frumoşi – de fapt, la măştile frumoase. Era în *Palatul Kensington*, la *un bal regal. Prinţul moştenitor* al Aluciei sorbise din punciul ei.

Însă, chiar în clipa în care Eliza se apropia de prinţ cu gândul la prezentarea ei, având-o în faţă doar pe păuniţă, prinţul îi spuse ceva domnului care făcea prezentările şi dădu să plece. Păuniţa înmărmuri indecisă. Însoţitoarea ei îi aruncă o privire, iar în spatele măştii ei se citi spaima. Eliza îşi imagina la ce se gândeau cele două – că era de neconceput ca una dintre prietene să fie prezentată, iar cealaltă nu.

Eliza o împunse.

— Avansaţi! Poate reuşim totuşi să facem cunoştinţă…

Păuniţa se răsuci brusc.

— Nu mă împinge! Domnişoară Tricklebank, nu ţi-a dat prin minte că eşti mult prea bătrână ca să stai la coada *aceasta*?

— Ce?

Exista o limită de vârstă? Nu era vreme de dezbătut – prinţul se îndepărta fără să arunce măcar o privire în direcţia lor, iar Eliza realiză că ocazia îi scăpa printre degete. Băuse îndeajuns de mult punci pentru a se simţi justificat de încurajată şi făcu dintr-odată un salt pe lângă femeia împietrită strigând:

— Bine aţi venit în Anglia! negăsind altceva de zis.

Zilele următoare, Eliza avea să fie convinsă că prinţul Sebastian n-ar fi recunoscut-o dacă nu s-ar fi aruncat în calea lui chiar în clipa în care el păşea înainte, ceea ce, din păcate, îl făcuse s-o calce serios pe picior.

Eliza icni de surpriză şi de durere.

— Îmi cer scuze, sunteţi bine?

El îşi îndepărtă cu rapiditate piciorul foarte mare şi greu de pe al ei.

— Oarecum, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată şi îi întinse mâna ca şi cum s-ar fi aflat în faţa măcelarului care tocmai îi făcuse o ofertă foarte bună pentru carnea de porc. Sunt domnişoara Eliza Tricklebank.

El îşi coborî privirea spre mâna ei înmănuşată, de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică idee ce se presupunea că trebuia să facă cu ea. Eliza zâmbi plină de speranţă. Cu un gest delicat şi fără tragere de inimă, îi cuprinse degetele în mâna ce părea uriaşă, şi se înclină deasupra ei.

— Doamnă.

Senzaţia pe care i-o conferi acea mână puternică ce o ţinea pe a ei cu atât de multă atenţie îi trimise Elizei flăcări prin vene. Era entuziasmul reuşitei, fiorul dat de faptul că făcuse cunoştinţă cu un prinţ adevărat, nu doar o dată, ci *de două ori*.

— Sunt foarte încântată să fac din nou cunoştinţă cu dumneavoastră, Alteţă. *Înălţimea Voastră regală,* zise ea zâmbind veselă. Oficial. Evident, ne-am întâlnit mai devreme.

Radia de bucurie în faţa lui.

— Domnule, rosti unul dintre alucieni, iar prinţul îi dădu drumul mâinii şi se întoarse cu spatele la ea.

Înainte

ca Eliza să apuce să tragă aer în piept, el fusese înghiţit de câţiva alucieni şi se grăbea să se îndepărteze.

Bărbatul care îi prezentase prinţului femeile îşi făcu dintr-odată apariţia lângă Eliza.

— Sunteţi rănită, doamnă? Să ne uităm la piciorul dumneavoastră?

— Pardon? O, nu-i nevoie, nu s-a întâmplat nimic rău.

Izbucni într-un râs uşor isteric. L-am cunoscut pe prinţ, îi spuse ea.

Bărbatul zâmbi.

— Chiar aşa. Dumneavoastră şi piciorul dumneavoastră s-ar putea să fi lăsat o impresie de neşters asupra lui, îi spuse acesta aplecându-se uşor în faţă.

Eliza râse încântată. Misiunea ei fusese îndeplinită. Un surâs larg, de mândrie, se răspândi pe chipul ei şi întoarse capul adresându-i acel zâmbet păuniţei. Femeia rămăsese cu gura căscată, încă înmărmurită.

— L-am cunoscut pe prinţ! repetă Eliza şi, râzând veselă, îl salută din cap pe alucianul blajin şi se îndepărtă, conştientă de privirea păuniţei care îi perfora spatele.

Încă un lucru care se petrecea când ajungeai fată bătrână, cu o persoană în grijă. Înceta să-ţi mai pese despre ceea ce cred alţii despre tine.

Capitolul 3

Oaspeţii balului mascat regal au fost răsfăţaţi cu trei seturi de dansuri aluciene, toate implicând paşi extrem de elaboraţi şi necesitând o agilitate şi un simţ al preciziei pe care, demonstrabil, un anumit ministru considerat de mulţi trecut de prima tinereţe, nu le poseda.

Doamnelor, dacă rochia voastră minunată de bal a suferit un accident, amintiţi-vă să puneţi a linguriţă de vin de Madeira la fiecare galon de apă pentru a îndepărta pata.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian Charles Iver Chartier, prinţ moştenitor al regatului Alucia şi duce de Sansonleon, năduşea în spatele nenorocitei de măşti şi tânjea să mai bea din excelentul punci cu rom. Era însă în stare să accepte orice lichid ce i-

ar fi putut potoli setea.

Ceea ce nu-i plăcea la baluri, la adunări şi la mesele oficiale erau aşteptările prea multe şi numărul prea mare de oameni cărora trebuia să le facă pe plac. Şi, după cum se putea vedea, nu agrea nici să-l audă pe căpitanul gărzii sale spunându-i că prea multe pericole pândeau pe sub rochiile şi hainele din jurul lui. Nu avea voie să accepte o băutură de la un servitor. Protocolul cerea ca orice băutură sau mâncare să-i fie înmânată de un alucian. *După* ce erau degustate de un alucian. Iar alucienii erau atât de dârji când venea vorba despre datoria lor, încât ar fi fost lesne să pară că, la fiecare pas, hoarde întregi de rebeli încercau să-l otrăvească.

Lui Sebastian nu-i era pe plac nici obligaţia de a dansa. Nu era un dansator nepriceput, dimpotrivă. Poziţia pe care o avea în societate necesita să fie un dansator competent, iar ca să se asigure de asta, când era mic, părinţii îi angajaseră cei mai buni profesori de dans. Totuşi, nu-i plăcea. Se descurca deplorabil când trebuia să poarte conversaţii sterile şi răspundea tăios la întrebări repetitive în timp ce făcea eforturi să reţină numele. Îi lipsea iscusinţa când se cădea să fie sociabil, spre deosebire de Leopold, fratele lui.

Sebastian prefera mai degrabă să fie pe spatele unui cal. Sau într-o sală de jocuri, cu puţinii săi prieteni apropiaţi. Sau şi scrie, în prezent, se ocupa de o consemnare meticuloasă a istoriei militare aluciene. Subiectul îl pasiona, însă cunoscuţii lui găseau destul de arid interesul lui pentru trecut. Dacă ar fi fost după el, Sebastian ar fi fost mai mult decât mulţumit să continue să studieze şi să-şi citească documentele şi cărţile. Se putea lipsi de companie pentru perioade lungi de timp. Sau aşa credea. Nu ştia sigur dacă acest lucru era adevărat pentru că, în calitate de moştenitor al tronului alucian, fusese nevoit să îndure o cu totul altfel de viaţă privată, aflându-se constant în prezenţa altora. Slujitori. Secretari. Consilieri. Gărzi.

Şi în văzul întreg publicului de care trebuia să fie apărat. Oamenii aveau un mod de a vedea dincolo de văl.

Fiecare pas al lui era analizat.

Ceea ce putea explica aversiunea lui faţă de astfel de evenimente. Era înconjurat de oameni pe care nu-i cunoştea şi care se îngrămădeau să fie lângă el. Oameni care voiau să-i respire aerul şi să ajungă mai aproape. Era supărător, iar uneori putea deveni teribil de enervant. Odată, când fusese trimis la lansarea la apă a uneia dintre cele mai noi corăbii de război pe care le deţineau, doi bărbaţi apăruseră de nicăieri, îi puseseră mâinile pe umăr şi încercaseră să-l captureze sau să-l arunce în mare, asta înainte ca garda alucianã să se năpustească asupra lor şi să-i oprească.

În grupuri mari se simţea ca un animal în cuşcă, o specie expusă constant.

Acest bal fusese plănuit cu mult timp înainte de a pune piciorul pe ţărmurile Angliei, un gest de curtoazie din partea coroanei engleze către coroana alucianã. Negocierile fuseseră conduse de secretarul personal al lui Sebastian, Matous Reyno, Ideea balului mascat îi aparţinuse tot lui.

Matous era de mulţi ani alături de Sebastian şi se afla în serviciul lui încă din ziua în care împlinise cincisprezece ani şi fusese învestit ca prinţ moştenitor. Şaptesprezece ani în total.

Cu excepţia rudelor apropiate, Sebastian nu avea încredere în nimeni aşa cum avea în Matous. Asta spunea multe despre acel om, pentru că cei din familia Chartier erau de părere că nu se putea avea încredere în nicio persoană de la Curtea alucianã. Ruptura apărută în urmă cu patruzeci de ani între tatăl lui Sebastian, regele Karl, şi fratele lui vitreg mai mare, Felix, duce de Kenbulrook, crease o atmosferă de neîncredere şi de trădare, care îl urmărise până în Anglia.

Sebastian nu se temea cu adevărat de trădare – avea tendinţa să vadă partea bună în majoritatea oamenilor şi nu doar o dată îi dăduse de înţeles tatălui său că exista posibilitatea ca acea ruptură dintre el şi fratele lui vitreg să fie reparată. Uneori, oamenii fac lucruri imprudente când sunt tineri, îi sugerase el.

Tatăl lui îi răspunsese printr-o privire ucigătoare.

Frica acestuia, că toţi oamenii erau trimişi de Felix pentru a face rău, se infiltrase în măduva tuturor celor aflaţi în preajma familiei regale. Mai ales în Anglia – totul şi toţi erau suspecţi.

Acea suspiciune primordială îl determinase pe Matous să sugereze că dacă toată lumea purta măşti, mai ales dacă acestea erau identice, Sebastian putea să aibă parte de o oarecare intimitate. Foarte puţină, recunoscuse Matous, dar mult mai multă decât dacă ar fi avut eşarfele, medaliile şi inelele de cavaler pe care Sebastian le-ar fi purtat dacă balul era mai formal.

— Cred că e singurul mod în care puteţi să participaţi fără să atrageţi prea mult atenţia. Aşa, n-o să fiţi o ţintă prea uşoară. Şi englezilor le place ideea.

Îl făcuse pe Sebastian să râdă.

— O mască de mătase n-o să mă protejeze de toţi asasinii care se presupune că stau la pândă în jurul meu.

— N-o să vă protejeze, Alteţă, însă gărzile de elită o vor face. Şi ar putea să-i deruteze pe detractori şi ameninţările.

Sebastian era de părere că detractorii şi ameninţările puteau fi în stare de mai multă viclenie, dar, din nou, nu conta ce credea el. În serviciul coroanei erau oameni plătiţi să se gândească la aceste lucruri, iar emoţiile lor îl ţinuseră pe Sebastian ca pe ghimpi încă de la sosire, cu mai bine de o săptămână în urmă.

Acordul comercial pe care venise să-l negocieze era de o importanţă vitală pentru ţara lui, dar avea, poate, o însemnătate şi mai mare pentru el. Tatăl lui nu dorise să se meargă mai departe cu el. Premierul Aluciei nu agrea amestecul lui Sebastian în chestiunile delicate ale statului şi insistase că era mai important să se gândească la armată.

— Ar trebui să ne concentrăm la pregătirea pentru războiul cu Wesloria, îl sfătuise el pe rege, nu să urmărim acorduri comerciale cu o ţară atât de îndepărtată de ţărmurile noastre.

Sebastian era de altă părere. Acest conflict între Alucia şi Wesloria îşi pusese amprenta asupra economiei regatului. Confruntările de la graniţa nu erau ieftine şi goliseră cuferele. Între timp, Alucia nu progresase ca alte ţări, nu începuse să fabrice mărfuri precum Anglia sau America. Ceea ce le trebuia era o economie mai puternică, argumentase el. Poate că Alucia era un mic regat european, dar era bogat în resurse. Aveau nevoie de instrumentele necesare pentru industrializare, pe care Anglia le dezvoltase mai presus decât alţii. Resursele extrase din Alucia – minereu de fier şi de cupru, de exemplu – puteau fi comercializate pentru a ajuta Anglia să creeze industrii noi, viabile. Bumbacul şi grâul puteau fi date la schimb pentru tutun şi zahăr.

Industrializarea i-ar putea oferi Aluciei un avantaj dacă ar exista un război cu Wesloria, unde unchiul Felix continua să semene seminţele discordiei.

În miezul disputei dintre cei doi fraţi vitregi regali fusese faptul că unchiul Felix, alungat în urmă cu patruzeci de ani la locuinţa familiei sale din Wesloria, când Karl preluase tronul, considera că are o pretenţie mai legitimă la tron decât Karl.

Problema succesiunii îşi avea rădăcinile într-un război civil din secolul al XVI-lea, când un Chartier preluase pentru prima dată tronul. Familia lui Felix, Oberon, pierduse acea luptă şi se retrăsese în Wesloria, susţinând pe parcurs regi weslorieni. De mult timp, aceştia considerau că pretenţia familiei Chartier de a conduce Alucia nu se bucura de mai multă legitimitate în comparaţie cu a lor.

Felix făcuse promisiunea că va uni Wesloria şi Alucia sub o singură conducere dacă reuşea să câştige tronul alucian şi, având în vedere numărul mare de persoane loiale care erau dedicate cauzei familiei Oberon, cei din familia Chartier se temeau că se va ajunge la război.

Şi Sebastian voia să unească Wesloria şi Alucia. Îşi dorea ca familiile Chartier şi Oberon, alături de compatrioţii lor, să se unească sub deziderатul industrializării şi al prosperităţii împărtăşite. Nu să se lase distruşi de război.

— Prim-ministrul crede că ăsta-i un gest de om nerod, îi spusese tatăl său într-o seară, în biroul lui, când Sebastian rămăsese singur cu el, exceptând doi valeţi care stăteau tăcuţi deoparte, gata să servească.

— Prim-ministrul nu vede pădurea de copaci, răspunsese Sebastian. Nu supravieţuim unui război dacă rămânem în urma vremurilor.

Tatăl său pufnise indignat, dar spusese:

— O să fiu de acord cu planul tău, trecând peste obiecţiile prim-ministrului meu. El a ameninţat că Parlamentul nu poate să ratifice niciun acord comercial încheiat de tine dacă nu este în totalitate avantajos pentru Alucia.

— Am înţeles.

— Trebuie să menţii avantajul în negocieri, îl avertizase tatăl său. Sebastian era deplin conştient de acest lucru. Nu acesta era scopul oricărei negocieri? Există o modalitate prin care ne-ai putea linişti pe mine şi pe prim-ministru şi poate că astfel ai bătători calea spre ratificare.

— Da? Cum? întrebase Sebastian curios.

— Să aduci acasă o soţie.

— Poftim? întrebase Sebastian râzând.

Tatăl lui nu râsese.

— Am aşteptat prea mult. Trebuie să asigurăm problema succesiunii – băiatul lui Felix, Arman, are doi copii. În timp ce Anglia crede în legitimitatea noastră, consortul reginei Victoria, prinţul Albert, este de acord cu punctul de vedere al ducatului său, Saxa-Coburg şi Gotha, care îl agreează pe Felix. Ei depind de Wesloria pentru minereu de fier, după cum ştii. Putem să consolidăm acordul tău comercial şi angajamentul Angliei faţă de noi cu o mireasă englezoaică.

Asta nu se numărase printre lucrurile la care se gândise Sebastian, însă, în loc să dezbată această idee, rămăsese tăcut. Trebuia să se gândească la asta.

Tatăl lui îl ţintuise cu privirea.

— Nu mai eşti tânăr. Ai treizeci şi doi de ani. Trebuie să asigurăm succesiunea… simplu ca bună ziua, fiule. Dacă

nu eşti în stare să aranjezi asta, atunci poate n-ai ce căuta în astfel de treburi.

— Am înţeles.

— Sper. Să ştii că, dacă nu reuşeşti să-ţi găseşti tu o pereche, la întoarcere o să-ţi găsesc eu una. Poate o mireasă din Saxa-Coburg şi Gotha.

Sebastian nu avusese încotro decât să accepte.

Acum, că se afla în Londra, zvonurile rebeliunii se simţeau periculos de reale, în timp ce în Alucia ameninţările păruseră întotdeauna îndepărtate. Garda lui era cea mai bună din ţară, totuşi Sebastian se simţea expus la Londra. Nu înţelegea cum de fratele lui mai mic, Leopold, reuşea să trăiască relativ liniştit în perioada în care studia la Cambridge.

— Sunt doar zvonuri, îi spusese Leopold ridicând din umeri când Sebastian îl întrebase.

Poate că Leopold nu auzise relatările conform cărora tatăl lor dădea semne de erodare în faţa neobositei campanii de propagandă conduse de Felix. Acesta era un motiv în plus care-l impulsiona pe Sebastian – considera că prin modernizarea ţării ar fi putut să atragă susţinere pentru tatăl său.

Şi, din nou, era cu totul posibil ca acele zvonuri să fie nefondate, însă acestea erau mai pregnante în prezenţa lui Sebastian, deoarece el era moştenitorul, viitorul rege. Poate că păreau mai puternice aici din cauza susţinerii prinţului Albert faţă de Felix şi Wesloria.

Sebastian trebuia să îşi găsească o soţie în această adevărată mare de englezoaice necăsătorite. Era nevoie să fie încheiate alianţe, iar miniştrii din Alucia emiseseră ipoteza că o mireasă adecvată, de origine engleză, cu legături solide în Parlamentul Regatului Unit, avea să asigure sprijinul pentru Alucia în cazul adâncirii rupturii dintre Wesloria şi Alucia. Alegerea potenţialei mirese era însă un motiv continuu de dezbatere între miniştrii care îl însoţiseră.

Sebastian îşi înţelegea datoria. Aspectul legat de căsătorie din acest târg încheiat cu tatăl său nu-l deranja în

mod deosebit. Nu cochetase niciodată cu ideea că o căsătorie cu o femeie ar putea fi încheiată exclusiv pe baza compatibilităţii şi afecţiunii. Întotdeauna fusese conştient că, în privinţa sa, avea să fie vorba despre o alianţă politică, aşa cum se întâmplase în cazul părinţilor lui. Ei îşi făcuseră datoria faţă de regat şi produseseră moştenitorul obligatoriu şi o rezervă. Acum, în cea mai mare parte a timpului duceau vieţi separate, mama sa locuind mai mult la moşia lor ducală din munţi, iar tatăl, la palatul din capitala Helenamar. Sebastian bănuia că mariajul lui avea să urmeze aceeaşi cale.

Alucienii restrânseseră aria soţiilor eligibile la câteva, însă speranţele părinţilor englezi erau veşnic verzi. Pe lângă faptul că la fiecare pas auzea zvonuri despre propria moarte, Sebastian era bombardat şi cu prezentările englezoaicelor necăsătorite.

Tocmai îndurase o coadă lungă formată din acestea. Era ridicol, cu toate acele măşti. Şi ce putea să facă în doar câteva momente superficiale? Ce credeau ei, că o să privească spre unul din chipurile acelea mascate, iar Cupidon o să-şi slobozească săgeata în inima lui Sebastian? Ura faptul că era nevoit şi facă aşa ceva şi era atât de obosit de numeroasele prezentări, încât chiar călcase pe piciorul uneia dintre femei, care îl întâmpinase cu un inimos „Bine aţi venit în Anglia!”, de parcă era în portul de intrare în ţară şi le făcea cu mâna călătorilor epuizaţi.

— Doriţi să dansaţi? întrebă Matous după ce Sebastian îi spusese că nu va mai accepta o altă prezentare şi dădu să plece.

— Nu.

Sebastian privi în jur în căutarea unui chelner. Ce era acela pe care-l serveau? Punci?

— Eu aşa v-aş recomanda, domnule. Dacă n-o faceţi, se va remarca, iar identitatea vă va fi deconspirată.

— N-am fost deja remarcat? se plânse Sebastian. Mi-ai prezentat două duzini de femei în colţul sălii de bal.

— Două duzini din ce-ar fi putut fi două sute, zise Matous cu o înclinare respectuoasă a capului.

Era un obicei al lui – căuta să pară respectuos când nu era de acord cu Sebastian sau când îl corecta.

Sebastian gemu şi se uită în jur după un valet.

— E un anumit… tip… care v-ar plăcea, domnule?

Matous nu întreba ce tip de dans prefera Sebastian. „Tipul” care i-ar fi plăcut era nud, preferabil pe un pat undeva departe de această nebunie.

— Roşcată, spuse el. Am făcut cunoştinţă cu ea la Windsor, mai ţii minte? Văduvă sau despărţită, ceva de genul ăsta. Şi o băutură. Vin, punci, nu-mi pasă. Trebuie neapărat să beau ceva.

— Cum doriţi, domnule, spuse Matous răspicat şi, cu o mişcare din încheietura mâinii drepte, trimise una dintre cele patru gărzi îmbrăcate la fel ca Sebastian să caute degrabă ceva de băut pentru el.

Garda se întoarse o clipă mai târziu cu un pahar din care sorbi, apoi îi şterse marginea cu o batistă şi îi înmână băutura lui Sebastian.

Sebastian o dădu pe gât. Era punciul cu rom şi era la fel de bun ca prima dată când îl degustase. Un gând îi străbătu rapid mintea – oare femeia pe care o călcase pe picior era aceeaşi cu cea de pe coridor? Alungă acel gând şi împinse paharul gărzii.

— Mai mult, zise el.

În timp ce el aştepta ca garda să revină cu băutura, Matous se duse să o caute pe femeia cu părul roşcat. Cam în acelaşi timp în care garda se întoarse cu al doilea punci, Matous îşi făcu apariţia la braţ cu o femeie. Purta o rochie de un albastru intens. Părul ei roşcat arata atât de uimitor, iar ochii ei verzi ca de pisică licăreau îndreptaţi către Sebastian din spatele unei măşti. Se lăsă într-o reverenţă adâncă.

— Înălţimea Voastră, v-o prezint pe Lady Regina Forsythe, spuse Matous.

— Lady Forsythe, spuse Sebastian. O plăcere să vă întâlnesc din nou.

— Plăcerea este cu siguranţă de partea mea, Alteţa Voastră regală.

Ea acceptă mâna pe care el i-o întinse şi se ridică afişând un zâmbet obraznic.

— M-aţi intrigat nespus cu acea conversaţie de la Windsor, remarcă el. Sper că nu este o povară dacă o reluăm.

Ea zâmbi timidă.

— Care dintre conversaţii? Cea despre supă? Sau cea legată de faptul că soţul meu se află în prezent staţionat în India?

Era îndrăzneaţă, iar lui Sebastian îi plăcea asta. La Windsor, când o întrebase de ce nu îl însoţise pe soţul ei în India pentru a-l consola, ea îi explicase cu viclenie că soţul ei avea grijă să se consoleze în felul lui, iar ea proceda la fel.

— Ambele, răspunse el întrebării ei. Îmi faceţi onoarea de a-mi acorda acest dans?

— Onoarea este de partea mea.

El îi oferi mâna. Ea îşi aşeză uşor palma într-a lui şi îl lăsă s-o conducă pe ring. Muzicienii interpretau un vals, iar Sebastian se înclină, îi luă mâna, puse cealaltă palmă pe spatele ei şi conduse dansul.

— Cum vi se pare Londra? întrebă ea.

— Un privilegiu.

Niciodată să nu dai un răspuns care ar putea fi, într-un fel sau altul, interpretat greşit.

— Cum vi se par camerele de la Buckingham? întrebă ea cu o licărire în privire.

Un mic interogatoriu isteţ.

— Nu suntem cazaţi la Buckingham. Grupul nostru mare a fost găzduit, prin bunăvoinţa reginei, aici.

— Ce surprinzător! Zâmbetul ei timid deveni mai evident. Sunt familiarizată cu toate holurile şi încăperile de la Kensington. Este un palat micuţ, destul de complicat, nu-i aşa?

Sebastian zâmbi.

— Chiar aşa.

O înţelegea la fel de bine cum îl înţelegea ea şi aşa cum ea, Matous şi el se înţelegeau între ei. Sebastian ştia,

fără să fie nevoie să întrebe, că urmau să fie făcute aranjamentele pentru cazarea privată.

La sfârşitul dansului, el şopti o invitaţie la urechea doamnei Forsythe, spunându-i că putea să-i dea curs dacă era dispusă. Lady nici măcar nu clipi. Îi aruncă o privire cu coada ochiului, deschise evantaiul şi îi şopti răspunsul.

El se înclină, o escortă de pe ringul de dans, îi mulţumi, apoi reveni la grupul lui de bărbaţi. Se uită în jur după omniprezentul Matous, pe care îl zări în partea opusă a încăperii, angajat într-o discuţie animată cu un englez foarte rotofei. Dar Sebastian fu rapid distras de un cuplu care se îndrepta în viteză spre el. Una dintre gărzi păşi în faţa lui, înainte să fie abordat de acel cuplu.

— Încântat de cunoştinţă, spuse gentlemanul care se înclină expunându-şi chelia. Am dori să-l salutăm pe Alteţa Sa regală.

Garda lui Sebastian nu spuse nimic.

— Am dori să-l invităm să ni se alăture la tort, se auzi glasul vibrant al femeii.

Nu se uită la Sebastian când spuse asta, iar el realiză că nu ştiau care dintre ei era. Sperau ca el sau garda lui să-l indice pe prinţ.

Garda lui ţâţâi spre acea lady.

— Îmi pare rău, doamnă, însă prinţul nu doreşte tort.

Ei bine, asta nu era deloc adevărat. Lui Sebastian îi plăcea foarte mult tortul, iar acum i-ar fi prins bine. Era lihnit de foame.

— V-ar surprinde să aflaţi că domnul Cumbersark-Haynes, tatăl meu, l-a cunoscut pe regele dumneavoastră pe vremea când erau amici la Oxford? zise bărbatul. S-au distrat de minune şi sunt sigur că Alteţa Sa s-ar bucura să audă această poveste dacă aţi fi atât de buni să ni-l arătaţi.

O altă gardă se apropie cu discreţie în spatele primei gărzi, blocând vederea cuplului spre Sebastian.

— A, înţeleg. Da, milord, spuse garda, prinţul e chiar acolo, şi arătă spre partea opusă a încăperii.

Capete celor doi englezi se răsuciră către direcţia opusă celei în care se găsea Sebastian.

— Splendid, vă mulţumesc foarte mult, spuse bărbatul. Apoi se aplecă spre garda lui Sebastian. E adevărat ce se spune? Că va fi război între Wesloria şi Alucia?

— În Alucia, noi nu ascultăm zvonurile, răspunse garda.

— O. Sigur că nu, replică femeia repede, dând din cap cu atâta îndârjire, încât penele de deasupra măştii ei păreau ca lovite de un vânt adus de furtună. Nici noi nu ascultăm zvonurile.

Poate cu excepţia zvonului că un război era pe cale să izbucnească cu Wesloria.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, spuse garda, iar cuplul confirmă din cap semănând cu doi *bondari/prostari*, cuvântul alucian pentru idiot.

În timp ce plecară grăbiţi în căutarea prinţului moştenitor, femeia îşi apropie capul de însoţitorul ei şi începu să-i şoptească ceva la ureche.

Prima gardă se întoarse spre Sebastian.

— Alteţă, aş recomanda să ne retragem în alt loc din sala de bal.

— Eu recomand să ne retragem la masă. Sunt lihnit de foame.

— A fost pregătită o sală de mese privată, spuse a doua gardă şi arătă cu bărbia în direcţia în care trebuiau să meargă.

În timp ce se îndreptau spre uşa sălii de bal, Sebastian se uită din nou în jur după Matous, dar nu-l zări. Englezul pe care îl văzuse vorbind cu secretarul lui se afla acum în compania altor englezi, râzând împreună de ceva.

Nu-l revăzu pe Matous decât mult mai târziu, după ce fusese servit într-o sufragerie şi unde bău mai mult din deliciosul punci cu rom. Era mai binedispus şi aştepta cu nerăbdare întâlnirea clandestină cu Lady Forsythe. Ba chiar dansase din nou, de data aceasta în total anonimat, cu o tânără care era foarte concentrată asupra picioarelor ei. Iar când fură interpretate dansurile aluciene, se alătură şirului împreună cu Lady Sarafina Anastasan, simpatica soţie a

ministrului său de Externe.

La jumătate de oră după miezul nopţii, Matous îşi făcu apariţia lângă el. Părea tulburat, puţin răvăşit şi avea părul ciufulit. Acest lucru nu-i stătea în fire lui Matous. Rosti încet:

— Totuşi pregătit, domnule.

Sebastian confirmă din cap. În timp ce ieşeau din sala de bal, Matous zise:

— Dacă-mi permiteţi, domnule, putem vorbi undeva?

Dar Sebastian se bucurase din plin de punci, se simţea excitat şi abia aştepta să scape de mască. Viziuni cu ochii verzi ai doamnei Forsythe şi părul ei roşcat desfăcut începuseră să-i joace în minte, arzând de nerăbdare pentru ceea ce avea să urmeze.

— Nu poate să aştepte?

Matous ezită. Aruncă o privire spre gardă şi strânse din buze.

— Cum doriţi, domnule.

Lui Sebastian i se făcu milă de secretarul său şi îi spuse în alucianã:

— Vino în apartamentul meu peste două ore. Acolo putem să vorbim liniştiţi.

Din nou, Matous ezită. Nu era deloc în firea lui – în general, era dornic să facă ceea ce i se cerea. Sebastian îi cercetă chipul pentru o clipi.

— E bine aşa?

— *Je,* spuse Matous în alucianã. *Da,* îşi plecă el capul.

Sebastian merse mai departe, cu gândul deja la întâlnirea romantică.

Lady Forsythe aştepta chiar în vestibulul intrării marcate printr-un ceas. Zâmbi când Sebastian urcă treptele în fugă.

— Cred că aţi îngheţat, zise el.

— O să-mi fie cald destul de curând. Hai! Întinse cu îndrăzneala mâna după a lui. Am camera perfectă.

O, era sigur că avea camera perfectă, probabil că-i fusese procurată de spioni din guvernul englez sau poate chiar de rebeli. El era versat în toate modurile în care cineva putea să încerce să-l prindă într-o situaţie

compromiţătoare, pentru că îşi petrecuse viaţa învăţând să saboteze astfel de stratageme. O trase spre el, îi ridică bărbia cu mâna şi îi atinse buzele cu ale lui. Ea oftă dornică.

— Eu am o altă cameră, madam. Doriţi s-o vedeţi?

O cuprinse după talie pentru a o conduce în jos pe trepte.

Ea opuse rezistenţă.

— Dar i-am spus slujnicei să aprindă focul.

— Şi în camera aceasta va fi focul aprins, o asigură el.

Ea aruncă rapid o privire furişă în spate.

— Mai aşteptaţi pe cineva în afară de mine, doamnă Forsythe?

— Pardon? Păli. Nu, Alteţă, sigur că nu.

Minţea. Dar Sebastian zâmbi. Era bine păzit şi nu îi păsa de planul pe care ea îl pusese la cale.

— Mergem?

Orice înţelegere ar fi făcut, orice târg ar fi încheiat, ea se predă – prefera plăcerea în locul tertipului. Ce ocazie pentru el!

O cuprinse după talie şi o conduse în jos pe trepte spre alee. Păşiră grăbiţi pe urmele unei gărzi aluciene care îi conduse după colţ, către o grădină privată, apoi printr-o uşă lăturalnică şi în sus pe scară, către locul în care fuseseră cazaţi servitorii alucieni şi gărzile.

O altă gardă aştepta la intrarea uneia dintre încăperi. Le deschise uşa, pe care o închise apoi rapid şi încet în spatele lor.

Camera era mică, dar şemineul era aprins, iar aşternuturile păreau proaspăt spălate. Sebastian nu ezită să-i scoată masca doamnei Forsythe. Era plăcută privirii, exact aşa cum şi-o amintea de la dineul oficial de la Windsor.

Ea întinse mâna şi îi scoase masca, afişând un zâmbet încântător.

— Ce chipeş sunteţi, sir! Chiar încântător.

Sebastian o sărută. Ea îl sărută la rândul ei. Şi, înainte de a realiza ce se întâmplă, o ţintui de perete, mişcându-se fără inhibiţie în timp ce ea ţipa de plăcere ca o hienă.

În noaptea aceea, nu se întoarse în apartamentul lui.

Capitolul 4

Balul mascat regal de la Palatul Kensington a inclus benchetuirea într-o încăpere care s-a fălit cu tapete ce abundau în roşu şi auriu, în contrast cu feţele de masă albe ca zăpada şi cu argintăria. Oaspeţii au profitat de bufetul de şase metri pe care s-au servit cărnuri, brânzeturi, sendvişuri, biscuiţi, dulciuri, torturi falnice în forme încântătoare şi deliciul serii; tortul regal însiropat, servit pe farfurii de porţelan fin de Limoges, şi decorat cu aur de 22 de carate, produs în Franţa pentru Maiestatea Sa regina.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Descoperirea mâncării fuse un alt motiv de încântare pentru Eliza. Pe lângă faptul că era puţin ameţită, era şi înfometată. Preocupată de evenimentele emoţionante ale zilei şi din cauza cantităţii extraordinare de timp necesar pregătirii, nu mâncase nimic de dimineaţă. Se plimba în susul şi în josul meselor încărcate cu preparate din bucătăriile palatului, umplând o farfurie cu mult peste cantitatea de mâncare considerată politicoasă pentru o femeie delicată. Ei bine, ea nu era o femeie delicată, îi era foame şi se simţea teribil de blazată din pricina circumstanţelor personale în care se afla. Nu era ca şi cum ar fi sperat să fie observată de un bărbat cumsecade care s-o considere o perspectivă demnă de căsătorie – Eliza ştia mai bine cum stătea situaţia. Avea douăzeci şi opt de ani, era neinteresantă, neremarcabilă, îmbrăcată simplu şi indezirabilă în ochii oricui din această mulţime. Îi atrăgea în general pe aceia ca domnul Norris, care presupuneau, având în vedere statutul lor de văduvi şi al ei de fată bătrână, că avea să fie încântată şi le cureţe oalele de noapte şi să le cârpească ciorapii. Nu, mersi. Îi plăcea

destul de mult viaţa pe care o ducea şi care îi permitea să mănânce fără scrupule la balurile regale.

Se aşezase cu farfuria cu mâncare lângă uşă, la o masă care fusese aranjată puţin mai departe de celelalte, pentru a face loc celor care voiau să iasă din încăpere. Acolo, din spatele sendvişului ei, îl remarcă încă o dată pe acel gentleman alucian entuziast şi zvelt care făcuse prezentările prinţului. Acum părea mult mai puţin entuziasmat. Stătea pe hol, iar ea se întrebă ce făcea, când deodată o adevărată armată de gentlemeni alucieni se apropie cu paşi mari pe hol, cu prinţul în centru. Alucianul zvelt păşi repede în calea lor, iar Eliza îşi dădu seama că stătuse acolo ca să-l poată intercepta pe prinţ.

Încă o dată, prinţul păru nerăbdător cu bărbatul subţirel şi, foarte subtil, încercă să treacă pe lângă el. Bărbatul zvelt era însă decis să-i spună ce avea de zis. Eliza luă o gură sănătoasă din sendviş şi mestecă entuziastă cu ochii la bărbatul care vorbi şi la prinţul care îi răspunse şi îl ocoli. Totuşi, prinţul avu o ezitare înainte de a-şi continua drumul, dar nu se opri, iar bărbatul slăbuţ păru întrucâtva descurajat, judecând după umerii lui căzuţi, şi îşi lăsă privirea în jos în timp ce oaspeţii se scurgeau pe lângă el.

Eliza îşi spuse că nu avea o părere prea bună despre măreţul prinţ, în pofida ochilor lui verzi. Se întrebă unde se îndrepta în asemenea viteză.

Bărbatul zvelt îşi ridică dintr-odată ochii şi privi dincolo de uşa sălii unde avea loc banchetul. Privirea lui păru să aterizeze direct asupra Elizei. Ea îngheţă şi rămase ca o veveriţă cu obrajii plini cu sendviş. *Oare* se uita la ea? Era greu de spus cu acea mască. În mod sigur, nu.

Ei bine, dacă da, el păru înspăimântat, pentru că se întoarse brusc şi se îndreptă grăbit în direcţia opusă. Se duse la un englez rotofei pe care îl trase într-o laterală a sălii pentru o discuţie animată.

Englezul acela cu aspect porcin i se părea Elizei teribil de familiar. Chemă în minte multe chipuri în încercarea de a-l identifica.

— Aici erai!

Strigătul o sperie atât de tare pe Eliza, încât fu cât pe ce să scape sendvişul.

— *Doamne,* ce *faci*, Eliza? exclamă Caroline oripilată. Haleşti de parcă n-ai fi mâncat de săptămâni întregi.

— Mi-e foame, o informă Eliza pe Caroline. Mâncarea e delicioasă. Am vrut să încerc din toate.

— Ei bine, se pare că ai din toate pe farfurie. Caroline se trânti lângă Eliza şi oftă. Am dansat până la punctul în care nu cred că sunt în stare să mai fac vreun pas.

Eliza se gândi că, deşi avea masca uşor strâmbă, Caroline era foarte frumoasă în seara aceasta. Dar aşa era Caroline – mereu impecabilă. Avea norocul să aibă un chip şi o siluetă atrăgătoare. Era frumoasă chiar şi în cămaşă de noapte şi cu părul răvăşit. Înaltă şi mlădioasă, avea părul blond-deschis strâns în bucle deasupra urechilor, prins cu legăturile din catifea ale măştii ei aurii. Rochia ei era croită din muselină auriu cu alb, iar în jurul mânecilor avea panglici de catifea. La gât purta un şirag de perle.

Dar, dintre toate, masca ei era cea care ieşea în evidenţă. Era o operă de artă. Avea forma unor ochi de pisică supradimensionaţi şi era învelită în acelaşi material din care era croită rochia. Cascade de mărgele, care erau cusute pe marginea întregii măşti, atârnau la cele două capete.

Când se costumaseră pentru bal, Caroline petrecuse neobişnuit de mult timp în faţa oglinzii, admirându-se din toate unghiurile, aducând mici ajustări rochiei şi măştii, în funcţie de perspectivă.

— Madam Rosenstern a lucrat rochia *special* pentru mine, *special* pentru seara asta, le informase ea pe Eliza şi Hollis.

Caroline întinse brusc mâna spre carnetul de dans care atârna la încheietura Elizei.

— Eliza! N-ai completat decât trei!

— Am fost nevoită să dansez o polcă, spuse Eliza luând o nouă îmbucătură din sendviş. Ştii cât de groaznic dansez polcă?

— Ştiu cât de îngrozitor *dansezi,* dragă, dar mă

gândeam că o să te descurci mai bine pe cadril, însă nu ai totuşi partener pentru dansul ăla. Trebuie să găsim o gazdă…

— Nu!

— Şi vrei să laşi jos sendvişul ăla? Un gentleman n-o să fie dispus să ia în considerare o lady ca parteneră de dans, cu atât mai mult ca potenţială nevastă, dacă se va teme că va fi nevoit s-o hrănească la fel de mult ca pe vitele lui.

Eliza lăsă jos sendvişul.

— Dacă un gentleman e dispus să mă ia în considerare ca potenţială nevastă, trebuie să ia în considerare şi faptul că mănânc. S-ar putea să te şocheze, Caro, dar n-am venit la bal în căutarea unui soţ. Am venit să întâlnesc un prinţ, iar asta am făcut. De *două* ori, adăugă cu obrăznicie.

Caroline rămase cu gura căscată.

— Da? Când?

— Când căutam s-o evit pe gazda balului. Uită-te acolo, îl vezi pe gentlemanul acela alucian slăbuţ, care vorbeşte cu acel englez gras?

Caroline privi în jur.

— Care dintre ei?

— Are o mână băgată într-o mănuşă neagră şi o ţine într-o parte.

— Ce-i cu el?

— El a fost cel care a făcut prezentările prinţului. Care, apropo, şi-a ras barba în legătură cu care erai leşinată.

— A, ca să ajute la deghizare, bănuiesc.

— Cine-i gentlemanul cu care vorbeşte?

Caroline îşi îndreptă mai bine spatele ca să vadă.

— Dacă nu mă înşel, e domnul John Heath, bancherul. Ai întâlnit-o pe fata lui, Lucille, nu?

Eliza clătină din cap.

— Nu? Sărmana, de două sezoane a ieşit în lume şi n-a primit nici măcar o ofertă, îi şopti Caroline aplecându-se spre ea. Am auzit că zestrea ei modestă nu-i suficientă ca

să compenseze aspectul banal. Nu este considerată o *partidă*.

— Atunci, ea şi cu mine ne-am putea împrieteni rapid, nu-i aşa?

Caroline îi adresă o căutătură încruntată. Cele două femei îşi îndreptară atenţia către cei doi bărbaţi care discutau vizavi. Un alt englez li se alătură.

— Cum naiba ai ajuns să fii prezentată prinţului? vru să ştie Caroline. Trebuie să ai invitaţie ca să fii prezentată.

— Aşa mi s-a spus. Eliza luă cu furculiţa o bucată zdravănă de tort însiropat. L-am întâlnit pe coridorul dintre un fel de birou şi sala de bal.

— Pe ce?

— Un coridor.

— Şi ce făceai tu pe un coridor?

— Mă ascundeam, recunoscu Eliza. El a gustat din punciul meu. A zis că-i foarte bun. Apoi a încercat să mă seducă.

Caroline făcu ochii mari. Apoi izbucni în râs.

— Glumeşti! strigă ea cu veselie.

— Vorbesc *foarte* serios. A încercat să mă seducă, clar ca lumina zilei. Pe atunci nu ştiam că e prinţul, evident, altfel i-aş fi permis, dar câteva clipe mai târziu m-am trezit aşezată la coada pentru el şi, Caro, am comis un sperjur, zise râzând. Am pretins că am invitaţie şi îţi vine să crezi că nimeni nu s-a îndoit de asta? Mă rog, nu-i chiar adevărat. A fost o femeie mascată ca o păuniţă care m-a provocat, dar n-a chemat autorităţile.

Ochii Carolinei se măriră.

— Eliza Tricklebank! Ai fost în grupul de debutante invitate să facă cunoştinţă cu el?

— Le-ai văzut?

— Am auzit despre ele la toaletă. Toată lumea a auzit. Sarah Montrose se lăuda cu asta, iar Emily Peters era *distrusă* că nu primise invitaţie. Se pare că fusese ştearsă de pe listă.

Eliza mai luă o gură de tort.

— Am vrut să întâlnesc un prinţ şi n-am găsit o altă

modalitate. Caro, ochii lui au o nuanţă uimitoare de verde. N-am văzut niciodată o asemenea culoare. O, şi m-a călcat pe picior.

— Ce?

— Direct pe el, cu toată greutatea. E o minune că nu l-a rupt… de aproape e un bărbat destul de mare.

Caroline se uita la ea cu gura căscată.

— Dar nu mi-a păsat, insistă Eliza, mestecând o altă gură de tort. A fost un accident, dar eu port o parte din vină, pentru că am sărit în faţa lui înainte să apuce să plece. N-o să mai am niciodată ocazia să întâlnesc un prinţ regal şi n-aveam de gând s-o ratez din cauza unei reguli nescrise care zice că trebuie să fii invitată.

Caroline căscă gura şi mai mult.

— Ce s-a *întâmplat* cu tine?

Eliza râse.

— Ce-i rău în asta? Dacă ar fi fost dat pe spate la vederea mea şi le-ar fi trimis acasă pe toate celelalte femei nemăritate, mi-aş fi cerut mii de scuze pentru comportamentul meu. Dar n-a fost aşa şi n-a făcut asta, prin urmare, nu s-a întâmplat nimic rău. Până la urmă, asta nu-i *Cenuşăreasa*.

— Ei bine, cu siguranţă *nu* e *Cenuşăreasa.* Cel puţin ea dansa, zise Caroline şi se servi cu o bucată de brânză de pe farfuria Elizei. Nu eşti singura care a întâlnit un prinţ în seara asta, să ştii. Trebuia să dansez cu prinţul Leopold, al cărui nume este scris foarte clar pe carnetul meu de dans, vezi? zise scuturând carneţelul spre Eliza. Aceasta arunca o privire spre el. Văzu numele scris clar. Ne cunoaştem, după cum ştii, spuse Caroline.

Eliza se abţinu să-şi dea ochii peste cap. O iubea pe Caroline, însă acesteia îi plăcea să profite de orice ocazie ca să-l menţioneze pe oricare dintre numeroşii ei amici importanţi. Le povestise Elizei şi lui Hollis despre întâlnirea de vara trecută, la o proprietate rurală, cu prinţul Leopold de Alucia. Le spusese nu doar o dată, ba chiar de mai multe ori, dacă era să ţină socoteala. Întâlnirea fusese foarte succintă, dar, după cum spusese Caroline, extrem de

memorabilă atât pentru ea, cât şi pentru prinţ.

— Suntem mai mult decât simpli cunoscuţi, de fapt, ţinând cont de conversaţia noastră din Chichester. Ei bine, n-o să-ţi vină să crezi... s-a prefăcut că nu mă cunoaşte.

— Poftim?

— Ca şi cum nu ne-am fi întâlnit niciodată! Întinse mâna după încă o bucată de brânză. Mi-a tăiat macaroana, Eliza, şi fără niciun motiv.

— Dar... nu el şi-a scris numele pe carnetul tău?

— O, aia, zise Caroline servindu-se cu o a treia bucată de brânză. Domnişoara Williams a notat numele acolo, pentru că eu am spus că, odată ce l-am cunoscut, va urma în mod natural invitaţia, la care cu certitudine cred că am dreptul. Dar mi-a tras clapa.

— *Ticălosul*, zise Eliza deplin solidară cu prietena ei.

— O să regrete, uită-te la mine, spuse Caroline încrezătoare. În regulă, atunci, hai să mergem şi termină cu mâncatul! Hai să umplem carnetul tău de dans. Nu mai sunt decât trei seturi de dansuri, iar unul dintre ele e alucian.

— Dar eu vreau tortul însiropat! se plânse Eliza. Nu vreau să dansez setul alucian. O să mă fac de râs.

— *Haide,* îi comandă Caroline.

Eliza îşi reprimă un râgâit şi îi permise Carolinei să-i ia tortul însiropat din faţă.

Porniră la braţ spre sala de bal, dar încăperea era foarte aglomerată, iar înaintarea lor fu zădărnicită. În timp ce îşi croiau drum, păuniţa, toată numai un zâmbet acum, trecea la braţ cu un gentleman alucian.

— Ea e, zise Eliza indicând cu vârful bărbiei spre femeie. Ea e cea care m-a informat că trebuie să fiu invitată ca să-l întâlnesc pe prinţ.

Caroline clipi.

— N-o *cunoşti*?

— Nu. Ar trebui?

Caroline o strânse pe Eliza de braţ.

— E *Katherine Maugham.*

Eliza aruncă o privire peste umăr spre păuniţa care fu înghiţită de mulţime.

— Cine-i *Katherine Maugham*? întrebă ea, mimând intonaţia dramatică a Carolinei.

— Eliza!

— Ce e?

— Tu nu vorbeşti cu *nimeni* în afară de judecător? N-ai auzit de Lady Katherine Maugham? Sigur Hollis a menţionat-o.

Eliza clătină din cap.

— Dacă a făcut-o, n-am ascultat. Am destul de multe lucruri de făcut în fiecare zi şi nu pot să ascult fiecare cuvânt rostit de sora mea, pentru că poţi să fii sigură că sunt o groază de cuvinte, zise ea ca răspuns la privirea nimicitoare a Carolinei. Apropo, unde este Hollis? Şi ai de gând să-mi spui cine-i Lady Katherine Maugham?

— *Ea* e cea despre care toată lumea a crezut că va atrage privirea prinţului moştenitor. Tatăl ei e deosebit de bine poziţionat în Camera Lorzilor şi moştenitorul unei averi uriaşe. Compania lui de feronerie este una dintre cele mai mari din toată Anglia, iar acest acord comercial ar fi o binecuvântare pentru el. Sunt foarte surprinsă că nu ţi-a spus chiar Lady Katherine asta, pentru că toată lumea ştie că le şopteşte tuturor cu prima ocazie.

— Ei bine, nu i-a atras privirea la coada pentru prezentări. El a plecat înainte ca ea să deschidă gura.

Caroline fu uimită. Apoi rânji.

— *Serios.* Spune-mi totul, *mai ales* cât de ofensată a fost.

Eliza chicoti. Când ajunseră în sala de bal, Caroline o puse pe Eliza să aştepte într-o parte.

— Să nu te mişti niciun centimetru, promiţi?

— Promit, zise Eliza şi îşi salută prietena.

Caroline se îndepărtă grăbită. În timp ce Eliza aştepta răbdătoare – cu burta prea plină pentru a face altceva – deveni conştientă de prezenţa unui grup de gentlemeni foarte aproape, Alucieni şi englezi, după cum constată aruncând o privire furişă, şi, din nou, îl observă pe

însoţitorul zvelt, slăbuţ, al prinţului. Acum părea deosebit de agitat. Eliza se fofilă mai aproape, sub pretextul că se dădea la o parte din calea aglomeraţiei ce urma să se producă odată ce dansul se apropia de final.

— Cum îndrăznesc să rostească *cuvântul* rebeliune? mormăi unul dintre alucieni, pronunţând cuvintele apăsat. Ei nu înţeleg că fiecare şoaptă dă apă la moară?

— Cred că ei nu vă înţeleg ţara, zise unul dintre englezi. Ei cred ceea ce le-au spus cei care vă vor răul.

Vocea aceea suna familiar. Sau toate îi păreau familiare?

— Atunci, poate că nu trebuia să fie invitaţi, se răsti alucianul. Sigur ştiţi că el e…

Se întrerupse brusc şi se întoarse.

Eliza clipi surprinsă. Nu îşi dăduse seama că se apropiase atât de mult.

— Îmi cer scuze, spuse ea şi se răsuci, grăbindu-se spre uşa sălii de bal înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva.

— Eliza!

Din cauza ororii de a fi prinsă trăgând cu urechea, uitase instrucţiunile Carolinei. Când se întoarse rapid, o văzu pe Caroline venind spre ea la braţ cu un gentleman.

— Unde te duceai? spuse Caroline, iar Eliza observă prin masca ei că o privea încruntată.

— Ăăă…

Aruncă o privire spre uşă.

— Dacă-mi permiţi, îmi face plăcere să-ţi fac cunoştinţă cu prietenul meu.

Caroline o săgeta cu privirea, aşa că Eliza îşi îndreptă spatele, zâmbi şi făcu o reverenţă în faţa acelui gentleman. Trebuia să facă o reverenţă? Ei bine, cu siguranţă Caroline îi va critica comportamentul mai târziu.

Prietenul Carolinei nu era mai înalt decât Eliza. Avea masca cocoţată sus pe nas, dar avea un zâmbet plăcut şi făcu o plecăciune.

— Ţi-l prezint pe domnul Howard de Brighton, spuse Caroline cu aplomb. Domnule Howard, faceţi cunoştinţă cu

draga mea prietenă, domnişoara Eliza Tricklebank.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Tricklebank. Se înclină. Aş putea să fiu atât de îndrăzneţ, încât să vă invit la acest dans? Lady Caroline mă informează că aveţi un carnet de dans care nu este încă plin.

Eliza aruncă o privire spre Caroline, a cărei nerăbdare de pe chip fusese înlocuită cu zâmbete.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, Eliza?

— Vor începe un cadril, zise domnul Howard aruncând o privire spre uşă.

— Mulţumesc, domnule Howard. Mi-ar face plăcere, spuse Eliza oferindu-i mâna pentru a i-o aşeza pe braţ.

Gestul ar fi putut fi greşit. Nu reuşea să ţină minte toate regulile.

— Trebuie să scrii numele lui, zise Caroline arătând spre carnetul ei de dans.

Eliza întinse mâna.

— Poate faci tu onorurile pentru mine, Caroline. Mi-ar displăcea foarte tare să greşesc

În cazul în care Caroline îi observase sarcasmul, nu lăsă să se vadă. Scrise repede numele domnului Howard.

— Gata, acum du-te!

Zâmbi veselă, ca şi cum ar fi trimis un copil la şcoală.

Aşa că Eliza plecă să danseze cu domnul Howard. După el, dansă cu un alt gentleman, prieten cu domnul Howard. Apoi, îngrozitorul dans îl dansă cu un alucian a cărui engleză avea un accent atât de pregnant, încât abia reuşea să înţeleagă ce spunea în timp ce se concentra asupra paşilor complicaţi. Dansă un cadril; Caroline avea dreptate, se descurca acceptabil pe cadril. Şi, în cele din urmă, un vals cu un gentleman care duhnea a tutun şi a băutură.

În acel moment al serii, măştile începură să fie scoase, posesorii lor asudând în spatele lor. Cacofonia de voci devenise foarte puternică, iar efectul punciului începea să dispară. Eliza renunţă la rândul ei la mască, îi legă panglicile unele de altele şi o agăţă de braţ în timpul dansului. O dată sau de două ori fu nevoită să-şi

reamintească faptul că era în Palatul Kensington, la un bal mascat regal. Acei gentlemeni cu care dansa erau bărbaţi importanţi şi înstăriţi. Iar femeile din jurul ei care nu erau deja angajate în căsătorii benefice erau pe urmele lor.

Ar fi putut să zâmbească şi să flirteze, să se prefacă pentru o seară că nu era o fată bătrână care avea grijă de tatăl ei. Dar, în mod ciudat, nu avea nicio dorinţă de a se preface. Se simţea chiar bine în pielea ei.

Iar singurii ochi pe care şi-i amintea din toată acea mare de măşti erau o pereche de ochi verzi tomnatici.

Capitolul 5

La două fi jumătate dimineaţa, bufetul din sala în care avea loc banchetul a fost reaprovizionat, spre marea apreciere a multora, după rigoarea seturilor aluciene Măştile au început să fie scoase, dezvăluind câteva surprize, inclusiv faptul că gusturile curioase ale unui lord din nord se extind asupra costumelor sale. Nici măcar un vizitator regal n-a fost de zărit după ora unu. Şi nici nu a existat vreun indiciu despre locul în care se afla o doamnă al cărei păr îi trăda identitatea, pe care masca ei încerca să o ascundă. Iar petrecăreţii n-au ţinut cont de ora vrăjitoarelor, mulţi dintre ei fiind auziţi pe străzi la plecarea de la Kensington, mult după ora patru.

Doamnelor, dacă o noapte de dans v-a lăsat cu ochii umflaţi, practica franceză de a dormi cu o mască din carne crudă de viţel este remediul perfect. Vă veţi trezi proaspete şi cu ochi ca de căprioară.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian se trezi singur în pat.

Sări ca un arc, dezorientat pe moment de încăperea mică şi de absenţa oricărui servitor care să aranjeze în linişte serviciul de ceai. Totul se repezi însă înapoi spre el –

femeia cu părul roşcat strălucitor călărindu-l, degetele ei pătrunzându-i în pielea de pe piept. Privi în jos. *Je,* lăsase un semn.

Sebastian îşi trecu mâinile prin păr, apoi se dădu jos din pat şi îşi găsi hainele, totul, mai puţin masca ce-i fusese scoasă. Ieşi din cameră pe jumătate îmbrăcat. Avea cămaşa ieşită afară, haina atârnată pe mână şi cravata agăţată între degete.

Două gărzi erau staţionate chiar în faţa uşii, ambele rezemate de perete după ce deprinseseră arta dormitului în picioare, o pricepere pe care Sebastian nu o poseda. Îşi îndreptară spatele rapid şi îl conduseră pe Sebastian în tăcere afară din clădire, asigurându-se că uşile se închideau fără zgomot în spatele lor.

Tocmai se lumina de ziuă când ajunseră într-o parte familiară a palatului. Când Sebastian intră la el în camere, valetul său, Egius, aproape căzu de pe scaunul pe care dormea. Sebastian îi dădu haina şi cravata.

— O baie, te rog.

— *Je,* Alteţă.

Egius făcu o plecăciune şi plecă s-o pregătească.

Sebastian se duse la lighean, îşi băgă mâinile în apa rece ca gheaţa şi îşi stropi faţa. Burta îi chiorăi de foame. Fusese o noapte viguroasă – Lady Forsythe avusese un apetit vorace pentru corpul masculin.

Majordomul său intră în încăpere şi făcu o plecăciune.

— Bon *den, mae principae.*

— Bună dimineaţa, Patro, răspunse Sebastian în alucianâ. O să iau micul dejun după baie. Adu-l aici pe ministrul de Externe. Unde-i Matous?

— Trimit un om să-l trezească, zise Patro.

Era încă devreme, realiză Sebastian căscând. Prea devreme pentru a trezi un om.

— Lasă-l deocamdată, spuse fluturând din mână. Lasă omul să doarmă până la micul dejun.

Când baia lui Sebastian fu pregătită în camera alăturată, se cufundă în apa aburindă şi închise ochii. Era pentru prima oară de când ajunsese în Anglia când se

simţea atât de relaxat. Îi era recunoscător doamnei Forsythe pentru că îl scărpinase acolo unde îl mânca mai tare.

Aţipi uşor în apa înmiresmată, în timp ce mintea îi rătăcea fără ţel printr-o pădure de gânduri, inclusiv la duzinile de femei care îi fuseseră prezentate de când ajunsese la Londra. Întotdeauna erau femei – femei dornice, pline de speranţe. Lipsa lui de interes faţă de una anume îi îngrijora pe miniştrii din ţara sa. Nu era vorba că nu-i păsa de femei – nimic nu putea fi mai neadevărat. Însă avea impresia, de cele mai multe ori, că interesul unei femei faţă de el era legat mai curând de postura sa privilegiată şi de notorietate decât de persoana lui.

Chiar şi aşa, înţelegea că trebuia să se însoare. Trebuia să aibă urmaşi. La treizeci şi doi de ani depăşise de mult momentul în care trebuia să facă singurul lucru ce i se cerea în viaţa lui incontestabil privilegiată – să producă un moştenitor.

Întâlnise zeci de femei în Alucia. Întâlnise zeci de femei în seara halului şi înainte de aceasta, la dineuri din tot cartierul Mayfair, în casele englezilor importanţi. Şi la două zile de la sosirea sa, la dineul oficial de la Windsor, însă acolo fusese captivat de obraznica doamnă Forsythe. Nimeni altcineva nu-i atrăsese atenţia.

Era la fel oriunde mergea, în orice ţară, pe orice continent. Era prezentat persoanelor care erau dornice să-şi mărite cu el o fiică, o nepoată sau o soră. Adevărul era că erau atât de multe femei, încât începuseră să arate la fel. Chipuri englezeşti palide şi nasuri înguste. Lady Forsythe ieşise în evidenţă din toate motivele greşite. Compatibilitatea, afecţiunea – niciuna nu păreau să conteze mai mult decât faptul că femeia aceea avea să fie într-o zi regină şi mama moştenitorului tronului Aluciei şi, astfel, să aducă familiei privilegiu şi statut. Sebastian ar putea fi o fiară, şi asta n-ar conta.

Se cufundă mai jos în cadă şi se gândi să mai ceară nişte apă fierbinte. Din păcate, avea întrevederi la care trebuia să participe. Astăzi, se întâlnea cu ministrul englez

al Comerţului, care era vădit sceptic faţă de acordul propus. Sebastian trebuia să facă tot te putea ca să-l convingă.

Chiar şi aşa, nu se mişcă din căldura apei.

Problema cu toate aceste femei, medită el, era că el privea sarcina de a găsi un potenţial partener ca pe o alta dintr-un lung şir de sarcini: să se întâlnească cu oficiali englezi pentru aranjamentele comerciale; să formeze alianţe cu oameni bogaţi, importanţi; să aleagă o femeie dintre multele prezentate pentru a se căsători. Părea o sarcină destul de uşor de îndeplinit dacă un bărbat putea să divorţeze de sentimentele sale, însă o parte din el tânjea să găsească pe cineva care să fie compatibil cu el într-un fel. O persoană în care putea să aibă încredere. Una care să fie prietenă şi iubită înainte de a fi regină. Era oare posibil? Probabil că nu. Bunica lui îi spusese odată că există târguri pentru orice lucru. Marea bogăţie şi responsabilitatea trebuie să vină în schimbul a altceva. Presupuse că se referea la dragoste.

Odată, îi spusese lui Leopold că îşi doreşte o femeie compatibilă, iar fratele său râse. Nu de Sebastian, ci de absurditatea vieţilor lor. Amândoi ştiau că era aproape imposibil să găsească persoane în care puteau să aibă deplină încredere, dar nu puteau decât să spere. Averea, influenţa şi titlurile aveau un fel de a transforma oamenii oneşti în mincinoşi şi în actori. Nu că Sebastian ar fi crezut că fiecare femeie pe care o întâlnea era nedemnă de încredere, dar nu ştia cum să le separe pe cele demne de încredere de oportuniste.

Probabil că nu ar şti niciodată dacă femeia cu care se însura avea vreun dram de stimă faţă de el. S-ar fi putut plictisi de moarte de viaţa lui liniştită fără ca el să ştie asta. Sincer, Sebastian nu credea că o femeie putea să admire ceva la el în afară de faptul că, într-o bună zi, avea să fie rege.

Apa se răcise şi ieşi cu reticenţă din cadă. Acceptă un prosop şi un halat gros din lână de la Egius. Rămase în picioare în faţa focului şi îşi trecu degetele prin părul ud. Când se încălzi şi se simţi uscat, se duse în sufragerie şi

refuză printr-un gest bluza de corp pe care Egius încerca să i-o ofere.

— O să iau micul dejun mai întâi, spuse Sebastian.

Se aşeză la masă. Un tânăr servitor alucian turnă cafea. Patro aşezase frumos pe masă un teanc de documente informative. Avea să prezinte textul acordului mai târziu în ziua aceea. Îl luă pe primul şi analiză cele scrise: *putere şi forţă şi să facă uz de toate mijloacele, căile şi prescripţiile, să execute responsabilităţile stabilite şi să îndeplinească*...

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, urmată de intrarea lui Patro. Acesta făcu o plecăciune adâncă.

— Alteţă, vi-i prezint pe feldmareşalul Rostafan şi pe ministrul de Externe Anastasan.

Cei doi bărbaţi intrară în spatele lui Patro, amândoi arătând puţin cam somnoroşi.

— Domnilor, îi salută Sebastian în alucianã. Să înţeleg că v-a plăcut seara?

— Excesiv, zise Rostafan şi se lăsă greoi pe scaun la masă, lângă Sebastian. După cum arăta, cel mai înalt ofiţer militar din Alucia nu se pieptănase. Era un bărbat cu pieptul cât un butoi, destul de înalt, cu un ten rumen şi o barbă ce avea nevoie disperată de îngrijire. Îşi purta cu mare mândrie eşarfele militare şi avea obiceiul să-şi muşte buza de jos până la punctul în care părea mereu crăpată. Lua foarte puţin în seamă protocoalele şi obiceiurile în comportamentul său faţă de membrii familiei regale şi avea tendinţa de a-i trata pe rege şi pe fiii acestuia ca şi cum ar fi fost egali.

Purtarea lui era foarte diferită de cea a lui Caius Anastasan, ministrul de Externe. În timp ce Rostafan era masiv şi arţăgos, Anastasan era îngrijit şi foarte exigent în comportamentul şi atenţia faţă de Sebastian. Tenul său măsliniu era neted şi fără cusur, cu excepţia cearcănelor din această dimineaţă, şi niciun fir de păr nu era deranjat, în pofida orei matinale.

Sebastian îl cunoştea bine pe Caius – fuseseră împreună la Oxford în acelaşi timp, iar Sebastian îl

considera prieten. Însă învestitura lui ca prinţ moştenitor al Aluciei schimbase întrucâtva relaţiile lui anterioare, inclusiv pe cea cu Caius. Vechiul său prieten devenise cuviincios, iar de când fusese numit ministru de Externe, cuviinţa lui părea aproape siropoasă. Uneori, Sebastian se întreba dacă nu cumva îşi imaginase toţi acei ani petrecuţi la Oxford.

Caius aşteptă până când Sebastian îl invită să ia loc printr-un gest al mâinii.

— Cum vi s-a părut balul, Alteţă? întrebă Caius.

— Tolerabil, zise Sebastian, apoi zâmbi viclean. Mai ales la final.

Vizitatorii lui chicotiră ştiutori. Sebastian era obişnuit ca fiecare detaliu al vieţii sale să fie cunoscut de cei din anturajul tronului. Îi era imposibil să aibă secrete pentru orice perioadă de timp.

Patro se întoarse, de data aceasta cu doi servitori care duceau tăvi cu micul dejun – ouă şi cârnaţi, pâine prăjită şi gem.

Cei trei mâncară cu poftă, în timp ce bărbaţii întreţinură atmosfera oferindu-i lui Sebastian poveşti despre bal. Imaginea cu ataşatul englez dansând unul dintre seturile aluciene fusese un motiv excelent de amuzament în istorisirea lui Rostafan. La încheierea mesei, discuţia se îndreptă treptat către întâlnirea pe care Sebastian urma să o aibă în după-amiaza aceea. Caius vorbea despre necesitatea reducerii tarifelor la bunurile aluciene.

— Ar trebui să insistăm asupra reducerii tarifelor pentru…

Sebastian îl opri pe Caius ridicând mâna.

— Aş vrea ca Matous să fie prezent aici pentru asta.

Privi în jur după Patro.

Majordomul dădu aprobator din cap şi se duse să-l aducă pe secretarul particular.

Rostafan bătu darabana în masă, evident deranjat de această aşteptare. Îşi îndreptă atenţia spre fereastră şi îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine în grădini.

— Se anunţă încă o zi înnorată şi ploioasă, zise

Rostafan. Nu pricep cum poate să suporte un popor întreg vremea asta mohorâtă şi umedă, zi după zi…

Uşa se deschise brusc, iar Patro dădu buzna înăuntru, cu ochii cât cepele şi galben la faţă.

Sebastian se răsuci în scaun, confuz.

— Ce e?

— Domnule… domnul Reyno nu se scoală.

Rostafan chicoti.

— Nu rezistă la băutură.

Dar Sebastian vedea pe chipul lui Patro că nu voia să spună că Matous băuse prea mult.

— Cum adică nu se scoală? întrebă Sebastian ridicându-se.

— Domnule, îmi pare rău să vă spun, dar este foarte mult sânge.

Rostafan porni cu paşi mari înainte, dându-l pe Patro la o parte când ieşi în goană din cameră. Sebastian vru să se ducă după el. Însă Caius îl prinse de mână cu surprinzător de multă forţă. Când Sebastian încercă să se elibereze, Caius îşi puse ambele mâini pe pieptul lui şi îl împinse înapoi.

— Îndrăzneşti să pui mâinile pe mine? strigă Sebastian.

— Domnule, nu ştim ce s-a întâmplat! Nu ştim dacă-i o ambuscadă sau vreun complot pentru a vă atrage afară. Patro! Trimite garda!

Sebastian încercă din nou să se ducă după Rostafan, dar fu oprit de apariţia gărzilor care îi blocară ieşirea.

— Alteţă, spuse Caius pe un ton mai blând. Trebuie să aşteptaţi aici până aflăm dacă e sigur.

Mai multe gărzi îşi făcură apariţia în spatele celei dintâi. Sebastian se uită urât la toţi, înfuriat. Puţin îi păsa că îşi făceau datoria – nu voia decât să-l lase să treacă, să afle ce păţise Matous.

Cu un răcnet de frustrare, se răsuci şi dădu jos de pe masă vasele de la micul dejun, care se izbiră cu zgomot de podea.

Păreau să fi trecut ore până la întoarcerea lui

Rostafan. Acesta avea o expresie sumbră, iar mâinile lui erau pline de sânge.

— Ei bine? vru să ştie Sebastian.

— Ucis, spuse Rostafan. Gâtul i-a fost tăiat.

Vestea fu atât de şocantă, încât Sebastian îşi pierdu echilibrul. Se înclină spre masa la care luase micul dejun, prinzându-se cu mâna de ea.

— Nu-i posibil, zise el.

Matous! Singurul lui prieten adevărat. I se făcu rău. Simţi în piept o apăsare ce părea că-l va zdrobi. Era conştient de toţi cei prezenţi în încăperea care era acum plină de oameni. Cu toţii se holbau la el, aşteptându-i ordinele în legătură cu ceea ce trebuia făcut în continuare.

— Cum e posibil? Nimeni nu răspunse. *Cum e posibil?* răcni Sebastian şi bătu cu pumnul în masă.

Îşi aminti brusc că Matous îl abordase pe drum spre întâlnirea cu Lady Forsythe. Voia să discute cu el, iar când Sebastian îl alungase părea neobişnuit de agitat.

El îi zisese că aveau să se întâlnească aici, în camerele lui, dar nu mai venise. *Ce spusese Matous? Care fuseseră cuvintele lui exact?*

— Înălţimea Ta, cu permisiunea dumneavoastră, voi alerta autorităţile competente, spuse Caius.

Vocea lui suna goală.

Sebastian dădu din cap amorţit; nici măcar nu era sigur cine vorbea.

— Leopold, îngăimă el. Găsiţi-l şi aduceţi-l imediat.

Mai multe persoane părăsiră camera. Alţii intrară. Printre aceştia, o menajeră pentru a curăţa mizeria pe care o făcuse. Egius ca să-l îmbrace. Nu putea să ia parte la o investigaţie pentru crimă în halat.

— Vreau să-l văd, spuse Sebastian fără să se adreseze cuiva anume.

— V-aş sfătui să n-o faceţi, zise Rostafan.

— Vreau să-l *văd,* insistă Sebastian.

Îi făcu semn lui Egius să-l urmeze în încăperea cu haine. După ce se îmbrăcă, intră din nou în sufrageria aglomerată şi se uită la feldmareşalul său. Fără un cuvânt,

Rostafan se duse la uşă şi o deschise.

Sebastian îl urmă, înaintând cu paşi mari pe holul mochetat către o uşă de la capătul acestuia. Se întări, apoi păşi în dormitorul mic şi privi spre pat. Primul lucru pe care-l văzu fu mâna înmănuşată a lui Matous care atârna peste marginea patului. Se născuse cu acea sluţenie, un ciot diform în loc de mână, lipsit de degete. Şi, dacă în general abia i se observa mâna, deoarece Matous se adaptase destul de bine, existau unele lucruri pe care le făcea cu dificultate. Sebastian îşi imagina că lupta cu un atacator se număra printre ele.

Stomacul i se întoarse pe dos, dar se apropie, o cantitate uriaşă de sânge şi o rană căscată se vedeau în dreptul gâtului lui Matous.

Sebastian fu însă surprins că prietenul lui, deşi mort, părea atât de liniştit, cu chipul lipsit de zbârciturile îngrijorării. Arăta ca şi cum ar fi dormit, adâncit în vise blânde, iar sub chipul lui plăcut, visător, o tăietură urâta şi sângeroasă.

Cine ar fi făcut asta?

Cine?

Gărzile engleze sosiseră, iar cele aluciene insistau ca Sebastian să plece din încăpere. Fu condus înapoi în sufragerie, care se umpluse cu şi mai mulţi oameni. Alucieni, majoritatea, inclusiv soţia ministrului de Externe, care plângea în linişte într-un colţ, consolată de Rostafan. Doi englezi care purtau o conversaţie aprinsă cu Anastasan. Sebastian era înconjurat de oameni, cu toate acestea, niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de singur.

Nici nu simţise vreodată o asemenea vinovăţie. Matous dorise să-i vorbească, dar Sebastian se lăsase condus de mădular, prea hotărât să se elibereze cu Lady Forsythe. Avea nevoie de un moment pentru sine. Voia să-şi plângă secretarul şi prietenul în intimitate.

Nu avea să i se permită acea oportunitate. Ar fi fost urmărit de toată lumea. Chiar şi acum, când se chinuia să absoarbă şocul, un englez pricăjit venise mai aproape de el. Mustaţa sa cerea să fie tunsă, iar pielea lui avea o nuanţă

stranie de gri.

— Îmi cer scuze, Alteţa Voastră regală, dar aş putea să vă întreb când l-aţi văzut ultima dată pe domnul Reyno în viaţă?

Sebastian simţi că i se face rău, că în orice moment micul dejun avea să-i părăsească trupul. Îşi înghiţi senzaţia de greaţă. Fusese învăţat de când era tânăr să se prefacă în faţa publicului.

— Aseară, la bal, zise calm şi se pregăti să răspundă la mai multe întrebări.

Era pregătit să facă orice pentru a afla cine îi făcuse asta lui Matous.

Capitolul 6

Comandate în schimbul unor sume piperate la cei mai prestigioşi pălărieri şi modiste din Londra, măştile purtate la balul mascat regal au fost o privelişte pe cinste. Unele dintre ele au sfidat legea gravitaţiei, cocoţate precar pe chipurile necunoscute. Altele au sfidat legea bunului-gust, privirile agere ochind mai ales un anume cuib de pasăre de pe capul unei doamne, care parcă se aştepta ca puii ei să sosească dintr-o clipă în alta pentru a se adăposti

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Eliza, Caroline şi Hollis se întoarseră la cinci fără un sfert dimineaţa la frumoasa casă din Mayfair a Carolinei, unde dormiră ca nişte îngeri până la unu după-amiaza. Când se treziră în cele din urmă, coborâră cu greu în sufragerie, încă în cămăşi de noapte şi capoate şi cu părul desfăcut. Luară masa, zăbovind leneşe asupra mâncării şi trecând în revistă în detaliu balul mascat.

— Aţi văzut-o pe Lady Elizabeth Keene? întrebă Hollis cu mult entuziasm.

Îşi ghemuise picioarele sub cămaşa de noapte şi le

cuprinse cu o mână în timp ce ronţăia pâine prăjită.

— Pe cine? întrebă Eliza.

— Pe Lady Elizabeth *Keene,* dragă. Dacă ai fi venit cu mine la recitalul de la grădina zoologică, ai fi văzut-o.

— Las adunarea bârfelor în seama ta, Hollis, ştii bine asta, îţi sunt de mai mare ajutor la compilarea gazetei.

— Ei bine, ea şi Lady Katherine Maugham sunt rivale feroce, iar ea e supărată foc pentru că nu i-a atras atenţia prinţului Sebastian, în condiţiile în care toată lumea a zis că aşa se va întâmpla. Ca să se răzbune, i-a oferit destul de multă atenţie unui anume gentleman englez.

— Corsetul rochiei lui Lady Elizabeth era croit atât de adânc, încât cred că a avut parte de toată atenţia pe care a dorit-o, spuse Caroline, ridicând din sprâncene în timp ce muşca din felia de şuncă pe care o ţinea delicat între două degete.

Luase două scaune – unul ca să stea pe el, celălalt ca taburet pentru picioare.

— Dar credeam că Lady Katherine era supărată foc pentru că *ea* nu a fost băgată în seamă de prinţul Sebastian, zise Eliza confuză în legătură cu cine era necăjit şi de ce.

— Eu n-am observat corsetul lui Elizabeth, spuse Hollis. Studia o bucată de hârtie pe care o netezise pe masă. Conţinea notiţele ei. Nu mi-am putut smulge ochii de la masca ei. Arăta ca un cuib de pasăre îngrozitor, cocoţat pe capul ei.

Eliza rămase uimită.

— Eu am văzut-o! Nu ştiam cine este, dar m-am gândit că sărmana îşi pierduse averea şi fusese nevoită să-şi facă singură masca.

Caroline chicoti.

— Lady Elizabeth are patruzeci de mii de lire pe an, să ştii, anunţă Hollis fără să-şi ridice privirea de la notiţe. Lady Katherine are doar treizeci de mii de lire pe an.

Eliza şi Caroline se uitară una spre alta. Tăcerea lor o determină pe Hollis să-şi ridice privirea.

— *Ce e?* Era evident surprinsă de expresia lor mirată.

Credeai că eşti singura mea sursă de informaţii. Caro?

— Te asigur că n-am trăit cu iluzia asta, spuse Caroline vorbind tărăgănat.

— În regulă, dragilor, trebuie să decidem ce va apărea în gazetă în legătură cu balul, zise Hollis veselă. Mai întâi, să comentăm rochiile. Am scris câteva notiţe.

— A fost o combinaţie ciudată, începu Caroline. Se aplecă într-o parte pentru a-i permite unui valet să-i toarne ceai în ceaşcă. Unele dintre ele au fost foarte frumoase, altele destul de simple. Mie mi-au plăcut mai ales rochiile aluciene.

— O, *acelea* au fost frumoase, confirmă Eliza. Dar dacă ar fi să aleg rochia care mi-a luat ochii cel mai mult, aş alege-o pe cea a lui Hollis.

Hollis suspină de încântare.

— Chiar aşa?

— Da!

Eliza întinse mâna după o panglică albastră din părul de un castaniu atât de închis al lui Hollis, încât părea aproape brunet. Panglica fusese omisă dimineaţă, când se dezbrăcaseră cu ochii lipiţi de somn. Rochia lui Hollis, care stătea acum atârnată pe un şezlong de sus, era realizată din cea mai frumoasă mătase albastră ca safirul, bordurată cu negru şi cu o fustă fantastică, ce cădea în cascade până la podea. Poppy muncise câteva nopţi pentru a decora corsetul cu mici cristale negre. Hollis îi adăugase un uimitor colier din onix negru, un dar din partea regretatului său soţ.

— Şi masca i s-a potrivit, nu-i aşa? fu de acord Caroline zâmbindu-i lui Hollis. Lady Cubison a avut dreptate în privinţa albăstruiului. A avut dreptate cam în legătura cu tot, de fapt. Ce bine era dacă-mi spunea şi cine era dincolo de fiecare mască! Iar m-am enervat.

— Aşa de secretoasă, confirmă Hollis, părând la fel de supărată pe modista pe care n-o întâlnise niciodată.

— Sperasem că ar putea să-mi dea un indiciu despre cum vor fi deghizate anumite persoane, dar, din păcate, are o fire discretă. A zis: „Lady Caroline, la ce bun un bal mascat dacă ştii identitatea din spatele fiecărei măşti?”,

imită Caroline vocea aparent gravă a doamnei Cubison.

— Un argument valid, aprobă Eliza.

— Totuşi, eu am insistat, spuse Caroline. *Întotdeauna* insist. Sincer, am *implorat-o* şi am crezut că o să-mi facă pe plac pentru că-mi este oarecum datoare.

— De ce? întrebă Eliza.

— De ce? izbucni Caroline pe un ton lăudăros. Ştiţi câţi clienţi i-am trimis doar în ultimul an?

— Câţi? întrebă Hollis curioasă.

— Nu ştiu *numărul,* evident, dar o recomand tuturor celor care întreabă. Nu mai contează, pentru că nu a divulgat *nimic* despre cine şi ce a comandat.

— Ce naiba-i asta? Zici că-i un harem aici. Caro! tună o voce masculină.

Lordul Hawke, fratele Carolinei, cu chipul său frumos şi silueta zveltă,
gentlemanul care le ţinea pe jar pe toate domnişoarele din Londra şi pe mamele care încercau să ghicească pe cine ar putea să ia în cele din urmă de soţie, intră agale în sufragerie. Părea că fusese afară sau că ieşea, având paltonul pe el. Arăta destul de proaspăt, dând de înţeles că avusese parte de o noapte odihnitoare. Nu era deloc corect.

— Abia acum v-aţi dat jos din pat? întrebă uimit, privind la fiecare dintre ele.

— Desigur! spuse Caroline. Se luminase de ziuă când am ajuns în sfârşit acasă. Dacă ai fi rămas, ai fi fost încă în pat.

— N-aş fi rămas. Faptul că am fost nevoit să vă însoţesc pe toate trei, împotriva voinţei mele, a fost un sacrificiu personal suficient. Eu nu dau doi bani pe baluri şi cu siguranţă nu cu scopul de a amuza un prinţ străin. Chiar şi aşa, am o stare bună de sănătate şi n-am nevoie de prea mult somn. Voi trei ar trebui să ieşiţi să vă plimbaţi. V-ar ţine în formă, întinse mâna peste Caroline şi se servi cu o felie de şuncă. Chiar sunteţi cam palide.

Eliza şi Hollis nu se supărară. Beck le cunoştea pe surorile Tricklebank de când erau mici şi, chiar şi acum, le privea tot ca pe nişte copii. Nu le dădea nicio atenţie, iar

ele îi acordau chiar şi mai puţină de atât.

— N-o să-ţi vină să crezi, Beck, l-am cunoscut pe prinţul moştenitor! se lăudă Eliza.

Beck se uită la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Şi?

— Şi e necăsătorit.

Eliza făcu cu ochiul în direcţia lui, apoi băgă o cireaşă în gură.

— Doamne, spuse Beck alarmat. Sigur nu trebuie să vă explic, gâsculiţelor, nici măcar ţie, Caro, că *niciuna* dintre voi nu are zestrea, relaţiile sau *farmecul* pentru o astfel de lipeală. Visaţi la cai verzi pe pereţi! Sincer, dacă mă întrebaţi pe mine…

— Nu te-a întrebat nimeni, sublinie Caroline.

— Dacă mă întrebaţi pe mine, spuse el ceva mai tare, v-ar prinde bine să fiţi niţel mai practice când vine vorba despre relaţiile voastre din oraş.

— Adică? întrebă Caroline.

— Adică, puneţi ochii pe domnii care sunt mai potriviţi situaţiei voastre. Un baronet sau un cavaler pentru tine, Caro.

Îşi îndreptă privirea studioasă spre Hollis şi Eliza.

— Nu ştiu, poate un funcţionar? sugeră el pentru situaţia în care Hollis şi Eliza aveau o părere atât de bună despre ele, încât ar fi putut pune ochii pe un lord sau, Doamne fereşte, pe un prinţ. În loc să vă pierdeţi timpul cu rochiile de bal, străduiţi-vă să faceţi ceva util – spre exemplu, să învăţaţi despre îngrijirea şi hrănirea unui soţ şi a copiilor. N-ar trebui să vă luaţi după prinţi şi, cu siguranţă, *nu* ar trebui să scrieţi la gazeta voastră, adăugă cu mult dispreţ şi cu o privire critică adresată lui Hollis.

— Niciun gentleman din cercul nostru de cunoştinţe nu apreciază activitatea sau atractivitatea *Honeycutts Gazette*, spuse Hollis pe un ton înţepat. Numai eu observ asta?

— Credeţi-mă, doamnă Honeycutt, nu sunteţi singura care observă, spuse Beck.

Hollis era foarte protectoare când venea vorba despre

afacerea ei şi arăta ca şi cum era la un pas de a se năpusti asupra lui Beck. Dar Caroline se grăbi să intervină înainte să se spună sau să se facă ceva necugetat.

— Mulţumesc pentru sfat, dragă frate, spuse ea pe un ton drăguţ. Sigur că acum, după ce ţi-ai împărtăşit înţelepciunea superioară, o să vrei să cauţi pe altcineva care are nevoie de sfatul tău şi să ne laşi să terminăm micul dejun.

— Mă trimiţi la plimbare, ei? întrebă Beck cu dezinvoltură, servindu-se cu nişte pâine. Atunci, înseamnă că nu vrei să afli ce veşti am.

— Ce veşti? întrebă Hollis.

— Nu, nu, spuse el dând din deget spre ea. Asta nu-i pentru gazeta ta, Hollis. *Asta* este ceva strict confidenţial. Am cuvântul tău?

— Serios? întrebă Eliza însufleţindu-se. Ce este? Ochiul rătăcitor al domnului Clarence a rătăcit din nou?

— Nimic atât de banal, răspunse Beck evident dezamăgit de presupunerea ei. Am cuvântul vostru?

— Da! strigară toate trei la unison, nerăbdătoare.

— Foarte bine, zise Beck şi mâncă o boabă înainte de a anunţa, pe un ton destul de lejer: în această dimineaţă, secretarul personal al prinţului moştenitor a fost găsit ucis în patul lui, la Kensington.

Urmă un moment de tăcere în urma şocului. Apoi, o explozie de întrebări.

Beck ridică mâna şi îşi plimbă privirea de la una la alta.

— I-a fost tăiat gâtul în somn, explică el. Presupun că dormea. Tot ce ştiu este ca a fost găsit în pat, în pijamale, iar de aici se poate deduce că dormea.

Caroline, Hollis şi Eliza se uitară una la alta, cu gurile căscate.

— Dar care dintre ei e secretarul lui? întrebă Hollis. Toţi purtau măşti identice.

Beck ridică din umeri.

— Se spune că avea o mână diformă…

Eliza icni.

— Nu! murmură ea.

— *Ba da.*

— Dar el a fost cel care a făcut prezentările prinţului! Mai ţii minte, Caro, ţi l-am arătat.

— Ei bine, acum nu va mai face prezentări, spuse Beck pe un ton nepăsător.

Caroline plesni braţul fratelui ei când acesta îl întinse din nou peste ea.

— Cum poţi să fii atât de lipsit de inimă?

— Serios, Beck! spuse Eliza, îngrozită de veste. Omul a vorbit cu mine! A întrebat dacă am fost rănită.

— Aşa este, interveni Hollis. Un bărbat şi-a pierdut viaţa, iar tu faci glume.

— Nu-i o glumă, e un fapt. Nu sunt lipsit de inimă, dar nu-l cunosc personal. Prin urmare, îmi e greu să vărs lacrimi de suferinţă pentru moartea lui.

— Dar *de ce?* întrebă Hollis.

— Pentru că nu-l *cunosc...*

— Nu, nu, vreau să spun de ce l-ar ucide cineva?

— Ei bine, întrebarea asta e în mintea tuturor, nu-i aşa? Bănuiesc că are legătură cu zvonurile de rebeliune care circulă. Poate că ucigaşul a vrut să-l omoare pe prinţ şi l-a confundat cu secretarul.

— Nu, spuse Eliza. Secretarul era un bărbat micuţ. Prinţul e înalt şi robust.

— Bănuiesc că vor afla destul de curând. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Nu se poate ca cineva să umble liber pe la Kensington tăind gâturi şi să nu fie observat. În regulă, gata cu mâncatul şi îmbrăcaţi-vă. E aproape ora ceaiului şi aştept oaspeţi. N-am de gând să am un harem tolănit la mine în sufragerie.

Beck mai luă o boabă şi ieşi din cameră.

— Te rog, fă cum îţi cer, Caro, strigă el peste umăr înainte de a dispărea în hol.

Caroline îşi dădu ochii peste cap şi rupse o bucată de pâine dintr-o felie pe care începu s-o ungă cu unt.

— Nu-mi vine *să cred*, spuse Eliza. Nu-mi vine să cred că bietul om a fost *omorât.*

Îşi aduse aminte cât de serios era el când făcea prezentările în faţa prinţului. Cât de intolerabil de morocănos era prinţul, care abia de arunca o privire spre doamne. Cât de amabil fusese bărbatul cu ea când se lăudase că făcuse cunoştinţă cu un prinţ. Îi spusese că îi lăsase acestuia o impresie de neşters.

— De ce l-ar *omorî* cineva într-un palat regal? Unde există paznici, unde sunt oameni şi atâtea posibilităţi de a fi capturat? adăugă Hollis. Beck are dreptate… cineva trebuie să fi văzut ceva.

— Dar dacă cineva a reuşit să se sustragă să fie capturat, suspiciunea o să cadă asupra englezilor şi a alucienilor. Gândiţi-vă cât de greu va fi de rezolvat, remarcă Caroline.

— Da. Dar…

Argumentul lui Hollis rămase neterminat, pentru că îl auziră pe Beck urlând brusc ceva la adresa Carolinei, pe un ton ce vădea nemulţumirea.

— *Caro*! Aştept o explicaţie pentru cum de ai ajuns să cheltui atât de mult pentru o *rochie!*

— O, Doamne, zise Caroline. Fratele meu a descoperit cât de extraordinar de generos este.

Caroline era de mult faimoasă pentru felul în care cheltuia banii lui Beck. În general, el pufnea şi bombănea, dar, într-adevăr, nu putea niciodată să o refuze cu adevărat.

— *CAROLINE!*

— Ei bine, spuse ea ridicându-se repede în picioare. Cred că e mai bine să ne retragem imediat în camerele mele.

Începu să păşească atât de repede, încât capotul zbură în spatele ei când fugi de la locul faptei. Hollis şi Eliza se grăbiră după ea.

În timp ce toate trei se îmbrăcau, Hollis nu-şi putu reţine curiozitatea în legătură cu acea crimă. Trecu în revistă mai multe scenarii care ar fi putut duce la moartea bietului secretar. În timp ce ea continua să bolborosească, Eliza se întrebă cum primise această veste prinţul cu ochi

verzi.

*

În următoarele câteva zile, toată Londra vuia de vestea senzaţională despre o crimă de la Palatul Kensington. Hollis venea frecvent în vizită la casa din Bedford Square, aducând familiei veşti proaspete despre cele mai recente teorii legate de cine sau ce se abătuse asupra acelui gentleman al cărui nume, după cum aflase, era Matous Reyno. La început se bănuise că făptaşul ar fi fost englez, poate cineva care se opunea acordului comercial, căci cine altcineva ar fi avut acces în acea parte a Kensington decât un englez? Totuşi, toţi servitorii de la palat fuseseră interogaţi şi nici un indiciu nu ieşise la suprafaţă.

Regina însăşi oferise o recompensă pentru oricine deţinea informaţii şi ieşea la înaintare.

Pentru că nimeni nu se înfăţişase, suspiciunea se mutase asupra alucienilor – era tumult în partea lor de lume, după cum spunea toată lumea, şi cu certitudine aceasta era cauza. Însă locul în care fuseseră cazaţi alucienii, inclusiv personalul lor de serviciu, fusese stabilit în seara balului.

— S-ar putea trage concluzia că bietul domn Reyno şi-a tăiat singur gâtul, spuse sec Hollis.

Relatase faptul că prinţii alucieni fuseseră tulburaţi de crimă, ceea ce era de înţeles.

— Dar prinţul moştenitor s-a comportat admirabil pe parcursul întrevederilor, în ciuda pierderii tragice pe care a suferit-o, zise încrezătoare. El continuă să facă presiuni pentru acordul comercial.

Gândul Elizei fugi la ochii verzi din spatele măştii şi încercă să şi-i imagineze îndureraţi.

— Iar acum nu mai am nimic pentru gazetă, oftă Hollis. În contextul tragediei, pare destul de nepotrivit să vorbim despre modă, nu-i aşa?

— Desigur, fu de acord Eliza.

— Bine atunci, spuse Hollis. Lady Pendergrast mi-a oferit un minunat model pentru rochiţa de botez a unui bebeluş.

Lipsa conţinutului tentant pentru gazeta lui Hollis nu rămase însă o problemă pentru mult timp. Situaţia se schimbă într-o dimineaţă când domnul French, care în mod obişnuit era cel care livra corespondenţa, nu îşi făcu apariţia la casa din Bedford Square. În locul lui veni un individ scund şi corpolent, puţin mai înalt decât un copil, care purta o şapca soioasă şi o haină murdară. Eliza îl mai zărise de câteva ori dând târcoale prin piaţa Covent Garden.

El îi înmână Elizei corespondenţa.

— Unde este domnul French? întrebă ea curioasă în timp ce luă cu prudenţă plicurile din mâinile cenuşii de murdărie.

— Habar n-am, don’şoară.

Părea nerăbdător să plece şi, într-adevăr, de îndată ce ea luă corespondenţa, se grăbi în jos pe trepte şi traversă piaţa cât de repede putu.

În teancul de plicuri era o notă scrisă de mână care avea să schimbe cursul vieţii Elizei.

Capitolul 7

Iată, negru pe alb, un zvon care îl implica pe Rostafan, tipărit nici mai mult, nici mai puţin decât într-o gazetă de modă pentru femei.

Pompa şi voioşia balului mascat regal au fost umbrite de decesul tragic al unui reprezentant alucian. Deşi ar fi nepotrivit să emitem speculaţii, nu poţi să nu te întrebi de ce ar absenta sau unde s-ar duce un anumit oficial alucian de rang înalt, cu o prezenţă în general deloc neglijabilă, înaintea ultimului set de dansuri.

Şi nici nu s-ar cădea să se facă speculaţii în privinţa a ceea ce va întreprinde o doamnă proaspăt căsătorită, cu

înfăţişare suptă şi cu inima uşoară, când va descoperi că soţul ei şi-a exprimat un puternic interes faţă de cea mai dragă prietenă a ei. Prin urmare, nu vom face speculaţii.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

— O prezenţă în general deloc neglijabilă, repetă Caius încruntându-se. În general? General? Un înalt general? Este menit să-l implice pe Rostafan?

Caius, Sebastian şi Leopold stăteau aplecaţi deasupra gazetei pe care Leopold i-o adusese lui Sebastian. Leopold spusese că un prieten îi atrăsese atenţia asupra acestui zvon, asupra acestei acuzaţii, scrisă foarte clar. Dar cine ar spune aşa ceva? Pe ce informaţii se baza?

Sebastian frunzări paginile gazetei, căutând orice altceva care l-ar putea lămuri. Foile cuprindeau în general reclame la rochii sau produse precum un sirop pentru primii dinţi la bebeluşi sau o pomadă garantată să facă părul mai des şi mai lung în cazul în care scalpul e frecat cu ea de trei ori pe zi. Reclame la produse de uz casnic care făceau o locuinţă să strălucească şi un soţ să zâmbească. Un articol scurt care detalia modalitatea corectă de a aşeza masa şi instrucţiuni pentru croirea rochiţei de botez pentru un copil.

Dar aici, pe ultima pagini, sub titlul *Ştiri despre oraş*, acest… zvon? O glumă? Un indiciu fals?

— Vreau să discut cu oricine a crezut de cuviinţă să publice gunoiul ăsta, spuse Sebastian, împingând dezgustat gazeta. Cine profită de pe urma bârfei? Îşi concentră privirea asupra ministrului său de externe. Cine ar permite să fie tipărite astfel de gunoaie fără nici o dovadă?

Caius se uită la Leopold, Leopold ridică din umeri.

— Aflaţi, spuse Sebastian tăios. Aduceţi-l la mine. O să vorbesc cu autorul.

— Tu? Leopold scutură din cap. *Tu* nu poţi să vorbeşti cu el, Bas. Oricine poate face asta, cu excepţia ta.

Sebastian nu ura nimic mai mult decât să i se spună ce putea sau nu putea să facă.

— De ce naiba nu?

— Ştii de ce. Autorităţile engleze se ocupă de anchetă. Nu poţi să conduci şi tu una. Gândeşte-te cum ar părea dacă prinţul moştenitor al Aluciei s-ar plimba prin Londra căutând indicii ca un poliţist obişnuit.

Sebastian făcu un gest din încheietură către fratele său. Puţin îi păsa ce zicea lumea despre el. Era devastat de uciderea lui Matous. Trebuia să facă ceva.

— În regulă, nu-ţi pasă, spuse Leopold tăios. Dar gândeşte-te la ce părere ar avea tatăl nostru, regele, în legătură cu asta.

Acest lucru îl opri pe Sebastian. Tatăl lui ţinea foarte mult la aparenţe. Regele Karl considera că aparenţa unei guvernări corecte şi imparţiale, dar şi imaginea pe care o afişa lumii, de monarh veritabil şi just, îl menţinuseră pe tron pe vremea când umblase vorba că pretenţia lui Felix era legitimă.

Sebastian privi afară pe fereastră. Nu-şi putea şterge imaginea cu Matous zăcând pe pat cu gâtul tăiat. Nu-şi putea stăvili vinovăţia ce-l răvăşea pentru că nu se întorsese în camerele lui în acea noapte. Dacă ar fi venit când spusese că va veni, Matous ar fi fost cu el.

— Aflaţi cine a scris asta, spuse el încet.

Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă. Sebastian continuă să se uite la fereastră.

— De ce mai sunteţi aici?

Cineva se mişcă şi se duse la uşă. Atunci, Leopold păşi în câmpul vizual al lui Sebastian. Era singura persoană căreia nu-i păsa de titlul lui Sebastian.

— Dacă ai ceva de spus, spune, zise Sebastian.

— O s-o fac. Nu fi prost, Bas. Lasă oamenii potriviţi să ancheteze moartea lui. N-o să faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— S-ar putea foarte bine să ai dreptate, frate. Dar Matous a fost prietenul meu şi nu mă mulţumesc să stau cu mâinile în sân şi să-i permit unui englez fără chip să facă asta.

— Te afli aici pentru a negocia un acord comercial, Bas. Acordul *tău* comercial. Dacă îţi abaţi atenţia de la el,

rişti să pierzi controlul asupra negocierilor. Şi atunci ce-o să faci? Trebuie să te gândeşti la Alucia.

— Tot timpul mă gândesc la Alucia, spuse Sebastian pe un ton sumbru. *Toată* viaţa mea a fost despre Alucia. Dar Matous a fost prietenul meu, Leo, poate singurul meu *prieten* adevărat. Tu ai face mai puţin pentru prietenii tăi? Pentru mine? Ce fel de prinţ sunt dacă stau cu mâinile în sân şi îi las pe alţii să facă dreptate?

Leopold oftă. Îşi trecu mâinile peste faţă.

— Nu pot să te opresc. Dar n-o s-o faci singur. Nu permit asta.

Sebastian îşi întoarse privirea spre fereastră fără să răspundă. Părea mai bine să-l lase pe Leopold să creadă că putea să influenţeze cumva ceea ce avea de gând să facă în această privinţă în loc să se certe.

*

Mai târziu în acea după-amiază, în timp ce Leopold lua ceaiul, iar Sebastian se plimba de colo colo agitat, Caius se întoarse cu domnul Botley-Finch, ataşatul englez desemnat omul de legătură între Sebastian şi guvernul englez pe timpul şederii la Londra.

— Ştiţi cine este? întrebă Sebastian aruncând gazeta pe masă în faţa ataşatului.

Domnul Botley-Finch era un bărbat care aducea cu o trestie, cu buze închise la culoare, pielea de culoarea nisipului şi părul minuţios pieptănat pentru a ascunde faptul că începuse să chelească. Se înclină cu respect.

— Este doar o revistă pentru doamne, Alteţă. Nimic important. Risc să presupun că pur şi simplu încearcă să crească numărul de cititori. Ridică din umeri fără tragere de inimă. Femeile şi bârfele lor.

Lui Sebastian nu-i păsa nici dacă nişte copii o publicaseră. Cineva le dăduse ideea.

— Cine o publică?

— Nu pot să spun cu certitudine cine este editorul, dar judecătorul William Tricklebank figurează drept unul

dintre proprietarii principali. Se pare că treaba publicaţiei i-a fost lăsată după moartea ginerelui său, sir Percival Honeycutt.

— Tricklebank a luat parte la bal? întrebă Sebastian.

— N-aş crede, sir. E judecător la înalta Curtea de Justiţie. Şi este orb.

— Atunci, ce naiba face de tipăreşte articole despre moda pentru femei şi poţiuni pentru dentiţia bebeluşilor? întrebă Leopold tăios.

— Nu cunosc detaliile. Alteţă, ştiu doar că numele lui este asociat acestei afaceri. Sfatul meu, dacă îmi permiteţi, este să nu insistaţi asupra acestui… zvon. Scuipă cuvântul de parcă era o piuneză. A fost lansat pentru a atrage atenţia, nimic mai mult. Nu există nimic adevărat în asta.

Sebastian îl analiză cu privirea pe ataşat, gândindu-se la ce anume ar trebui să facă.

— Alteţă, dacă-mi permiteţi, spuse Botley-Finch, afişând un zâmbet ce sugera că, în opinia lui, Sebastian avea o gândire obtuză, Maiestatea Sa regina i-a solicitat prim-ministrului să facă uz de toate mijloacele necesare pentru a găsi persoana care a făcut aşa ceva unui oaspete atât de stimat. Nu aveţi niciun motiv de îngrijorare că nu sunt respectate măsurile adecvate.

— Nu am spus niciodată că sunt îngrijorat, zise Sebastian pe un ton lin. Dar poate mă poţi lumina cu ceea ce aţi descoperit până în prezent.

Domnul Botley-Finch îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Încă investigăm.

Deci, nu găsiseră nimic. Sebastian se ridică.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule.

— Alteţă, spuse el şi, cu o plecăciune ţeapănă, părăsi încăperea acompaniat de Calus.

După ieşirea celor doi bărbaţi, nu mai rămăsese nimeni în afară de Sebastian, de Leopold şi de Egius, care era ocupat în încăperea cu haine.

Sebastian se uită la fratele său.

— Du-mă acolo!

— Unde?

— La individul ăsta orb, Tricklebank.

— Bas, spuse Leopold pe un ton dezaprobator. *Nu.* Am discutat despre asta.

— Deghizează-mă dacă trebuie. Nimeni n-o să mă recunoască fără hainele aluciene. Poţi să mă faci să arăt ca un englez, nu-i aşa, Egius? strigă el.

Egius rămase în pragul camerei, arătând de parcă fusese lovit cu ceva.

— Mă scuzaţi, domnule. Doriţi să arătaţi ca un *englez*?

Sebastian aşteptă răspunsul lui.

Egius clipi.

— Cred că da… dacă asta doriţi…

— Da, zise Sebastian şi îşi îndreptă atenţia din nou spre Leopold. Află unde locuieşte acest Tricklebank. Am de gând să port o discuţie, cred că Botley-Finch şi oamenii lui nu au de gând să urmărească acest… *zvon,* spuse mimându-l pe ataşat.

Leopold oftă.

— La dracu', eşti căpos ca un catâr.

Se ridică din scaun şi se duse la uşa suitei de camere ale lui Sebastian şi întinse mâna pentru a primi haina.

— Egius, trebuie să aibă o pălărie care să-i acopere părul. Şi o pelerină. Cizme tocite, dacă găseşti. Şi baston. Englezilor le place la nebunie să se plimbe cu baston.

— *Je,* Alteţă, zise Egius.

Leopold aruncă o privire spre fratele său.

— O să văd ce pot face, dar aş dori ca obiecţiile mele să fie bine înţelese. E necugetat şi nesăbuit. Pui în pericol toate lucrurile pentru care ai venit în Anglia.

— Am notat, spuse Sebastian pe un ton la fel de tăios.

Bănuia că Leopold va avea destul de curând toate ocaziile să-i spună câtă dreptate avusese.

Capitolul 8

Un dineu dat la locuinţa lordului Morpeth de pe Hill Street a condus, la încheierea acestuia, la găsirea unei singure mănuşi de damă din piele de ied, cu patru nasturi perlaţi, rămasă nerevendicată. Mănuşa prezenta o asemănare ciudată cu o altă mănuşă scăpată la balul mascat regal când o anume flacără se grăbea să iasă afară pe urmele unui anumit prinţ, potrivit mai multor dintre cei prezenţi.

Doamnelor, dacă suferiţi de insomnie, spălaţi-vă părul cu săpun de leşie, frecând bine scalpul. Nu clătiţi, ci înfăşuraţi părul într-un batic şi spălaţi-l dimineaţa. Repetaţi timp de două săptămâni, iar insomnia va trece. Acest leac este oferit prin amabilitatea Glasgow Herald.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Căţeluşii Jack şi John, apărătorii neînfricaţi ai casei familiei Tricklebank, îi anunţară pe intruşi la două fără un sfert printr-un lătrat frenetic. Eliza, care era ocupată la biroul ei cu repararea unui ceas de şemineu, îl auzi pe administratorul casei, Ben, strigând la câini să se oprească din chefnit, apoi o zarvă când îi închise în bucătărie. Bătăile continuară, iar Ben strigă:

— Vin, vin!

Ben era genul care nu privea cu ochi buni nerăbdarea altora. Eliza îl auzi trecând prin apropiere şi şi-l imagină ştergându-şi mâinile pe şorţul din piele înainte de a deschide uşa. Când îl văzuse ultima oară, el curăţa ferestrele.

Auzi voci masculine, iar ceva îi abătu concentrarea aprigă. Ceva care îi dădea de înţeles că ceea ce se petrecea la uşă nu era un lucru obişnuit. Nu distingea ce se vorbea, dar i se părea că aducea cu un accent.

Eliza lăsă jos unealta, ocoli biroul şi se opri să-şi privească reflexia într-o oglindă dintre cele două ferestre ale încăperii. Îşi netezi părul şi şorţul, apoi ieşi pe hol să vadă cine venise.

La capătul holului, spatele lat al lui Ben umplea spaţiul uşii deschise şi îi bloca privelişte către vizitatori.

— Dar el este înăuntru? îl întrebă pe Ben un bărbat cu accent.

— Ben? zise Eliza.

Ben se uită în spate.

— Vizitatori, domnişoară. Au venit să-l vadă pe judecător fără o programare.

— Cine? întrebă ea curioasă, păşind pe hol spre uşa deschisă.

Uitându-se peste umărul lui Ben, reuşi să vadă un bărbat care se afla în prag, înalt, lat în umeri, purta o pelerină şi avea pălăria trasă în jos pe frunte. Eliza se apropie, aruncând o privire pe lângă Ben. La capătul de jos al treptelor de la intrare mai era un bărbat, îmbrăcat similar. Ţinea în mână un baston, dar nu aşa cum era ţinut în mod obişnuit un baston folosit la mers. Îl mânuia ca pe o bâtă şi se plimba de colo colo pe trotuar, nerăbdător, oprindu-se la fiecare câţiva paşi pentru a privi în sus spre uşă.

Ben îşi mută poziţia astfel încât Eliza să poată să stea lângă el. Atunci observă la jumătatea străzii mai mulţi bărbaţi purtând mantii şi pălării, urmărind dar ceea ce se întâmpla la uşa ei.

— Cine este? întrebă ea din nou.

Gentlemanul din prag îşi duse mâna la borul pălăriei.

— Încântat de cunoştinţă.

Accentul lui era evident alucian – îl auzise suficient de mult la bal ca să-l recunoască acum. Şi părea vag familiar. Oare dansase cu el?

— Îl căutăm pe judecătorul Tricklebank, continuă acesta.

O, *vai!* Dar de ce Dumnezeu l-ar vizita pe tatăl ei nişte gentlemeni alucieni? Tatăl ei povestise foarte recent că băuse bere cu doi colegi judecători, membri în Parlament, şi cu doi avocaţi alucieni. Ar putea să aibă ceva de-a face cu asta? Cu siguranţă i-ar fi spus dacă s-ar fi întâmplat ceva remarcabil la acel local public. Tatăl ei nu spusese decât că

petrecuse o seară plăcută, în care comparaseră legile din Alucia şi din Anglia.

Spera din tot sufletul că nu avea nicio legătură cu biletul care sosise cu câteva zile în urmă. Pe Iisus şi pe Iosif, spera că nu!

— Pot să întreb cine îl caută?

— Ah…

Gentlemanul aruncă o privire în spate spre bărbatul de pe stradă. Acela îşi ridică ochii, iar Eliza se uită în jos la el. Rămase brusc cu gura căscată – îşi dădu seama imediat cine era. Un şuvoi de flăcări o străbătu, pentru că niciodată n-ar fi putut uita acei ochi. Şi îşi dădu seama dintr-odată de ce bărbatul din faţa ei îi părea atât de familiar. Avea aproape aceiaşi ochi. Erau albaştri, dar aveau aceeaşi formă, iar aceeaşi intensitate se citea în ei.

— Nu pot spune decât că gentlemanul este îngrijorat în legătură cu o chestiune delicată, care probabil este mai bine să fie auzită doar de urechile judecătorului.

Îi adresă un zâmbet firav.

O, vai, o, vai! Chiar era vorba despre bilet, ştiuse! Ce altceva ar fi putut fi? Pentru Dumnezeu, doar nu venise în goană s-o caute ca prinţul fermecat după bal! Nu, instinctul îi spusese că era cu siguranţă vorba despre bilet, iar inima începu din nou să-i bată ritmic în piept. Unde era Hollis când avea nevoie de ea? Îi *spusese* ea lui Hollis că era o idee proastă, dar, ca de obicei, Hollis nu ascultase şi fusese foarte convingătoare s-o facă pe Eliza să-i accepte punctul de vedere. Eliza se înfiora gândindu-se cât de înfuriat avea să fie tatăl lor. Le spusese foarte clar să nu se bage, să-l predea poliţiei londoneze şi să-i lase pe ei să-şi facă treaba.

Biletul fusese trimis anonim, scris de mână cu înfloriturі şi cu cerneală neagră, groasă. Nu scria decât atât: *Domnule judecător, persoana responsabilă pentru tragedia de la Kensington este unul de-ai lor îndreptaţi-vă atenţia spre feldmareşal.*

Când Eliza citise biletul cu voce tare în faţa tatălui ei, acesta spusese:

— Ei bine, e lucru ciudat să primeşti aşa ceva, nu?

— De ce ţi-ar trimite cineva ţie aşa ceva, tăticule? întrebase ea.

— N-aş putea spune, dragă. Poate pentru că borderoul meu din luna aceasta a inclus cazuri de infracţiuni criminale? Nu-mi vine în minte alt motiv. Dă-i-l domnului Frink, o instruise el referindu-se la funcţionarul lui. O să-l dea el autorităţilor competente. Nu discutăm cu nimeni despre asta, pentru că nu are nicio legătură cu noi.

Desigur, Eliza făcuse aşa cum îi ceruse tatăl ei şi îi înmânase bileţelul domnului Frink când îşi escortase tatăl la tribunal. Ceea ce ar fi putut fi la o zi sau două mai târziu decât îşi imaginase probabil tatăl ei, pentru că mai întâi a trebuit să i-l arate lui Hollis.

Hollis şi Eliza căzuseră de acord că nu vor face nimic împotriva voinţei tatălui lor, dar biletul era prea tentant pentru a fi ignorat. Hollis chiar îl văzuse pe feldmareşalul alucian la bal.

— Are o prezenţă foarte impunătoare, spusese ea despre el.

Îşi spuseseră că nu era nimic rău dacă deghizau ştirea şi o tipăreau pentru cititoarele fidele ale gazetei. Nimeni nu putea să-şi dea seama despre cine scriau şi, în plus, cine s-ar fi gândit să pună la îndoială femeile care publicau un jurnal pentru doamne?

Cel puţin asta afirmase Hollis.

— Crezi că bărbaţii care investighează această crimă vor citi gazeta? E un joc, Eliza, şi nimeni nu va şti nimic. Serios, n-am face decât să-i *ajutăm* să-l găsească pe ucigaş.

— Dacă o iei aşa, cineva ar putea să citească şi să vină cu informaţii, nu?

— Exact, spusese Hollis încrezătoare.

Eliza privi în ochii surorii ei o clipă îndelungată.

— Nu cumva ne justificam motivele pentru care facem ceva împotriva dorinţei tăticului nostru?

— Sigur că nu! N-am face asta niciodată, spuse Hollis veselă.

Nu era adevărat. De când erau fetiţe făceau lucruri împotriva dorinţelor tăticului. Nu mai conta acum de ce hotărâseră s-o facă. O făcuseră şi cineva citise, iar acum prinţul moştenitor stătea la uşa ei. Doi prinţi, de fapt. Nu ştia dacă ar fi trebuit să fie impresionată că prinţii citiseră gazeta sau alarmată de cât de proaste puteau fi uneori ea şi Hollis.

— Domnişoară? zise prinţul din pragul casei ei.

Eliza clipi. Observă că el nu purta haine aluciene. Niciunul dintre ei nu purta. De ce erau îmbrăcaţi ca nişte englezi de rând? Dacă nu ar fi stat grupaţi ca o gloată, dacă unul dintre ei nu ar fi ţinut bastonul ca pe o armă, ar fi putut fi luaţi drept nişte domni oarecare care mergeau pe stradă. Şi ea? Avea pe ea o rochie de zi cenuşie, cu un şorţ alb, iar părul, încă umed de la baia de dimineaţă, era legat strâns de ceafă. Nu aşa dorea să-i primească pe prinţii din Alucia. Dacă ar fi văzut-o Caroline, ar fi leşinat de ruşine.

În plus, Eliza nu voia să-i primească în modesta lor casă, cu draperii de dantelă, cu câini lătrători şi cu ceasuri îndesate prin toate colţurile şi crăpăturile. Era culmea jenei, iar Eliza nu voia să se simtă jenată astfel. Voia să fie îmbrăcată corespunzător, să aibă părul coafat şi poate cu puţin ruj pe obraji. Hotărî că un singur lucru era de făcut, un lucru pe care nu l-ar fi făcut nimeni în toate minţile, iar acela era să-i alunge pe prinţi.

— Îmi pare rău, dar nu ne aşteptam la vizitatori, zise ea şi îşi trecu nervoasă vârfurile degetelor peste obraji, pentru cazul în care ar fi rămas acolo cenuşă, ulei de la vreun ceas sau, Doamne fereşte, cerneală.

— Madam, spuse prinţul, de data aceasta puţin mai insistent. Judecătorul este *înăuntru?*

— Spuneţi-mi numai şi-l azvârl de pe prag, sugeră Ben pocnindu-şi încheieturile degetelor pentru a sublinia cât de uşor putea să facă aşa ceva.

— Poftim?

Prinţului nu-i venea a crede.

— M-aţi auzit, îl avertiză Ben.

Eliza observă că, la colţul străzii, Lady Spragg ieşise

cu o mătura, însă matura nu se mişca. Ea privea zarva de la casa Elizei. Era o situaţie total inacceptabilă – Lady Spragg era mai rău decât Hollis când venea vorba despre repetarea lucrurilor pe care le auzise. Eliza ştia acest lucru, pentru că Lady Spragg venea frecvent în vizită, disperată să vadă tipărite în gazetă unele dintre bârfele pe care le adunase.

Eliza păşi brusc înapoi în hol.

— E în regulă, Ben. Intraţi, domnilor, spuse ea.

Prinţul mai tânăr aruncă o privire peste umăr către prinţul moştenitor şi aprobă din cap.

Era straniu să vadă *doi* prinţi urcând grăbiţi treptele şi păşind înăuntru. Se înghesuiră unul lângă altul în hol, îşi scoaseră pălăriile şi i le întinseră lui Ben, ca şi cum acesta ar fi fost majordom.

Însă Ben nu era majordom şi nu-i plăcea să fie luat drept unul, aşa că se uită cu dispreţ la pălării, apoi la Eliza. Ea făcu o grimasă şi dădu uşor din cap. Ben luă nemulţumit pălăriile.

— *Şi* mantiile, presupun, spuse el scurt.

— Dacă eşti amabil, zise Eliza.

— Mulţumesc, nu este necesar, spuse prinţul mai tânăr.

Se pare că era singurul prinţ care avea să vorbească. Prinţul moştenitor privea în jur de parcă nu ar fi fost sigur unde se afla. Pesemne nu văzuse niciodată o casă ca a ei. Probabil că nu stătuse niciodată într-un hol atât de îngust, cu mantii atârnând pe pereţi, cizme aplecate una lângă cealaltă ca nişte tovarăşi beţi şi coşuri pentru piaţă împrăştiate la întâmplare. Cu un ceas cu cuc stricat lăsat pe jos şi cu uşiţa deschisă pentru că pisicii îi plăcea să doarmă acolo. Cu sfori şi panglici prinse de pereţi, care duceau pe coridor şi spre camere.

Casa lor era modestă şi nu era potrivită pentru prinţi, însă Eliza era în acelaşi timp mândră de ea. Nu era un palat sau un castel şi era puţin cam aglomerată de toate nuanţele vieţilor lor, dar era drăguţă, iar prinţul arogant putea să privească în jur cât poftea.

— Pe aici, spuse ea şi se îndreptă spre salon, deranjată de intruziune.

În clipa în care păşi înăuntru, Jack şi John săriră din paturile lor şi se repeziră înainte, lătrând din nou, de parcă ar fi luat foc casa.

— Cum au intrat aici? întrebă Eliza în timp ce treceau în fugă pe lângă ea pentru a-i examina pe intruşi. Jack, John, gata! strigă ea. Ben, te ocupi, te rog!

— Da, îi iau eu.

Ben se aplecă, ridicând un câine, apoi pe celălalt. Soţia lui Ben, Margaret, îi lăsase probabil să scape din temniţa bucătăriei. Margaret era menajeră şi se ocupa de gătit şi de spălat. Când nu îi hrănea pe micii monştri cu resturi de la masă, le permitea să facă tot ce le poftea mima. Era teribil de îngăduitoare cu câinii.

Cu toţii erau, de fapt.

— Haideţi, potăi ce sunteţi, zise Ben. Să vedem dacă Meg a găsit un os pentru voi.

Ieşi cu câte un câine sub fiecare braţ.

Eliza aruncă o privire nervoasă către prinţi. Aceştia se uitau după Ben. Trebuia să fie destul de şocant pentru ei să vadă cum trăia restul lumii. Oameni care ridică câini, care trec peste gheme de tricotat şi sunt reticenţi în a lua pălării pe care nu au unde să le pună.

Ce se presupunea că trebuia să facă cu aceşti bărbaţi? Era sigură că exista un fel de protocol, dar nu avea mei cea mai vagă idee care era acesta. Reverenţă! Ar trebui să facă o reverenţă.

— Îmi cer scuze, spuse ea, lăsându-se repede într-o reverenţă strâmbă.

Ce altceva mai uita? Şi-ar fi dorit s-o fi ascultat cu mai multă atenţie pe Caroline când aceasta trăncănea la nesfârşit despre prezentările ei ici şi colo. Elizei i-ar fi prins bine instrucţiunile ei legate de eticheta la curte pentru slaba posibilitate ca nişte prinţi străini să se abată din drum la ea în salon.

Cineva din casă îl supără pe unul dintre câini, pentru ca tresăriră toţi trei la auzul unui lătrat entuziast. Eliza

zâmbi sfioasă.

— Aveţi câini?

Prinţii nu se obosiră să răspundă dacă deţineau câini. De fapt, niciunul dintre ei nu vorbi. Păreau lipsiţi de cuvinte şi, pur şi simplu, se uitau la ea.

Eliza trecu rapid în revistă încăperea. Ce păcat că nu se gândise să ridice lucrul de mână al tatălui ei înainte de a se duce la uşă. Şi de ce nu aerisise nimeni camera pentru a ieşi mirosul de tutun? Din fericire, şemineul era aprins, dar canapeaua fusese trasă la întâmplare în faţa lui, probabil când tatăl ei se plânsese de frig. Paturile câinilor erau înghesuite la marginea şemineului – lui Jack şi lui John le plăcea căldura focului. Acum, motanul Pris stătea tolănit pe două paturi de câini, cu spatele la prinţi. Nu îl impresionau vizitatorii regali.

Două scaune tapiţate, ambele cu braţele tocite şi cu perne ce păreau deformate, erau aranjate lângă ferestre cu o măsuţă între ele. Scaunele păreau uzate, dar asta le plăcea la ele celor din familia Tricklebank – erau uzate după forma corpurilor lor şi erau destul de confortabile pentru a sta şi a citi în după-amiezile de iarnă. Eliza era reticenta să le înlocuiască.

Peste spătarul unui scaun atârna o pătură pentru picioare, iar pe masă era un teanc de cărţi şi documente. Perdelele de creton din spatele scaunelor se lăsaseră puţin, iar covorul era tocit pe cărările familiare pe care se deplasau cu toţii prin încăpere. Poliţa şemineului era plină de ceasuri care aveau nevoie de reparaţii.

Acolo era biroul Elizei, de la care gestiona gospodăria. Nu era cea mai ordonată persoană, iar biroul ei era o dezordine, în afară de corespondenţa zilnică, câteva documente pe care trebuia să le citească tatălui ei şi meniurile pe care le pregătise pentru Margaret, biroul era presărat cu fragmente din ceasul dezmembrat pe care îl repara.

Încăperea aceasta, în care se adunau atât de des, era inima casei lor. Dar inima casei lor părea că bă tea de o mie de ani şi se epuizase. Nici nu putea să încerce să ghicească

ce era în mintea prinţilor. Nu-i era deloc ruşine din această cauză… poate doar puţin îngrozită că părea brusc atât de aglomerată şi de dezordonată.

— Doriţi să luaţi loc? întrebă arătând către canapea.

— Nu, mulţumesc, spuse prinţul mai tânăr.

Poppy apăru brusc în cameră, parcă temându-se să nu rateze ceva. Ezită când îi văzu pe cei doi bărbaţi, făcu o reverenţă, apoi se uită la Eliza cu ochii mari de curiozitate.

— Vrei să aduci ceai, Poppy?

— Nu, mulţumim, zise prinţul mai tânăr. După cum am spus, avem o chestiune oarecum urgentă.

— O, nu-i niciun deranj, spuse Poppy şi ieşi din nou la fel de repede cum intrase.

— Ei bine, atunci! Eliza îşi strânse mâinile în faţă. Doriţi să…?

— Vorbim cu judecătorul Tricklebank.

În timp ce prinţul mai tânăr vorbea, prinţul moştenitor se duse spre masa dintre cele două scaune. Copii ale gazetei erau împrăştiate pe aceasta, alături de câteva cărţi pe care le citise cu voce tare tatălui ei.

— Vreţi să-l informaţi pe judecător că domnul Chartier este aici?

„Domnul Chartier? Cine era acela?”

— Îmi pare rău, dar mă tem că judecătorul îşi face siesta acum.

Eliza zâmbi cu părere de rău.

Prinţul moştenitor schimbă o privire sumbră cu fratele lui. Eliza percepea nerăbdarea rostogolindu-se din el în valuri. Avu o viziune bruscă cu Hollis, rămânând uimită şi exclamând: „Nu, nu se poate să vorbeşti serios!”, când Eliza îi va istorisi această poveste extraordinară.

— Dacă doriţi, puteţi să-mi spuneţi în ce problemă aţi venit, să ştiţi, şi voi transmite cu plăcere mesajul.

Doar dacă nu cumva era vorba despre zvonul pe care ea şi Hollis îl tipăriseră în gazetă. Era lesne de presupus că nu avea de gând să transmită *acel* mesaj.

Cei doi bărbaţi îşi îndreptară atenţia spre ea, ca şi cum n-ar fi înţeles ceea ce tocmai spusese.

— Ce să-i transmit? întrebă ea cu o atitudine ce spera că era o reconciliere veselă.

Prinţul moştenitor bombăni ceva în alucianã. Prinţul mai tânăr îi răspunse la fel, apoi păşi în faţă.

— Madam, sunt nevoit să vă subliniez din nou că am venit într-o chestiune de o anumită delicateţe şi că am prefera să discutăm direct cu judecătorul. Sunteţi menajera lui?

— Mena… Sângele i se scurse din obraji, îşi îndreptă umerii. Îmi cer scuze, Alteţă, dar eu sunt fiica judecătorului Tricklebank, domnişoara Eliza Tricklebank.

Ambii prinţi fură surprinşi şi deveniră subit ţepeni şi nemişcaţi, măsurând-o din cap până în picioare. Mai ales prinţul moştenitor se uită la ea încruntat, ca şi cum ar fi crezut că minţea în legătură cu propria identitate.

Eliza încercă din răsputeri să nu fie ofensată. Jenată, atinse o şuviţă de păr scăpată care îi atingea clavicula.

— Am avut plăcerea să fac cunoştinţă cu dumneavoastră. Nu vă amintiţi? Un gând îi trecu dintr-odată prin minte. O! Sigur că nu. Purtam o mască! râse ea uşurată, bucuroasă că se gândise la asta, pentru că nu i-ar fi plăcut să creadă că el îi sorbise din punci, apoi o călcase pe picior şi *nu* şi-o amintea. Ne-am întâlnit pe coridor, apoi în sala de bal, când m-aţi călcat pe picior. Intenţionase doar să-i amintească, nu să sune atât de acuzator. Accidental, desigur, se grăbi să completeze.

Ochii prinţului moştenitor se îngustară. În cele din urmă, binevoi să vorbească, rostind concis şi suspicios:

— Poftim?

— Piciorul meu, zise ea scoţând la iveală de sub tiv partea vătămată. Aţi călcat pe el.

El păru şocat. Era clar că se simţea jignit.

— N-am făcut aşa ceva.

— Nu vă amintiţi? Eram la coada pentru prezentări, împreună cu celelalte doamne. Dar înainte de a apuca să fiu prezentată, aţi dat să plecaţi. Recunosc că am cam sărit în calea dumneavoastră, dar când am făcut-o m-aţi călcat pe picior.

Ceva licări în ochii lui.

— Ce ciudat că nu vă amintiţi, continuă ea intrigată. Dar îşi dădu seama că suferiseră recent o mare pierdere şi probabil că lui îi ieşise complet din cap balul. Doamne, ce neglijent din partea mea, spuse ea lovindu-se cu pumnul peste frunte. Vă rog, permiteţi-mi să vă transmit sincere condoleanţe pentru pierderea suferită.

Cei doi prinţi continuau să se holbeze la ea. Chiar era într-atât de stângace? Îşi dorea să fie acolo Caroline, să-i şoptească la ureche ce să facă.

— Ăăă… mă tem că am auzit cu toţii vestea, se bâlbâi ea.

Prinţul mai tânăr… prinţul Cumva, prinţul Cumva… de ce nu putea să-şi aducă aminte numele lui? – dădu aprobator din cap.

— Mulţumim.

— Ce şoc trebuie să fi fost. Toată Londra a vorbit…

— Domnişoară Tricklebank, vreţi să-l treziţi pe judecător? o întrerupse prinţul mai tânăr înainte să apuce să treacă în revistă ce auzise.

— Din păcate, nu pot să fac asta, spuse Eliza cu părere de rău.

— Ce aţi spus, domnişoară Tricklebank? rosti prinţul moştenitor calm şi încet, în pofida faptului că privirea lui arunca flăcări. Dacă ştiţi cine sunt, cu siguranţă ştiţi şi că nu mă puteţi refuza.

Eliza fu luată prin surprindere. Nu-i păsase niciodată de faptul că bărbaţii credeau că, în virtutea genului lor, erau superiori femeilor şi puteau pur şi simplu să le dea ordine şi să le spună ce să facă. Nici nu mai ştia câţi domni fuseseră chiar în acest salon pentru a-l vedea pe tatăl ei şi crezuseră că era în regulă să-i spună ce să facă. „Nişte ceai, domnişoară Tricklebank* sau „Aduceţi pătura pentru picioare a tatălui dumneavoastră, domnişoară Tricklebank”, sau „Aş dori un porto, domnişoară Tricklebank”. Dar aceasta era casa ei şi putea refuza pe oricine avea chef.

— Îmi pare rău, domnule, dar tatăl meu este orb şi nu doarme noaptea ca dumneavoastră sau ca mine, deoarece

nu poate să simtă timpul. Are nevoie de odihnă.

Sprâncenele prinţului moştenitor coborâră jos, deasupra ochilor care sclipeau de mânie. Veni mai aproape de ea. Foarte aproape. La fel de aproape cum fusese pe coridor. Statura lui deloc neglijabilă o obligă pe Eliza să îşi ridice bărbia pentru a-l privi drept în ochi. Realiză că fusese o vreme în viaţa ei în care ar fi putut fi intimidată de un prinţ nepoliticos. Când s-ar fi grăbit să facă sfioasă şi cu tot zorul cuvenit ceea ce i-ar fi poruncit el, pentru că aşa se cădea, ca domnişoarele să facă ceea ce le cereau domnii. Asta înainte să fi fost umilită de un gentleman şi să realizeze câteva lucruri despre ei. Înainte să devină o fată bătrână şi să înceteze să-i pese de ceea ce credeau alţii despre ea. Iar *acest gentleman o* înfuriase.

Încruntătura lui deveni şi mai ameninţătoare.

— V-am cerut respectuos de mai multe ori să vă chemaţi tatăl. V-am subliniat că această vizită este foarte importantă. Vocea lui era la fel de calmă ca respiraţia unui bebeluş, dar ochii lui aruncau pumnale prin ea. Judecătorul a tipărit un indiciu sau o bârfă despre moartea secretarului meu personal în gazeta sa pentru doamne şi aş dori să-l întreb în legătură cu asta. Mă înţelegeţi, domnişoară Tricklebank? Acum, fii fată bună şi du-te şi *adu-l* naibii pe taică-tău.

Eliza rămase cu gura căscată. Niciodată nu-şi dorise cu atâta fervoare să-i dea una peste gură unui bărbat, dar, o, chiar îi venea să-l pocnească. Să-i tragă una şi să-l vadă căzând în fundul lui regesc. Puţin îi păsa cât de important, de chipeş sau de regal era; era înfuriată pentru că găsise de cuviinţă să-i vorbească astfel, ca şi cum ar fi fost vreo fată în casă umilă, care nu-i ştersese cum se cuvine coroana.

Îşi puse mâinile în şolduri.

— N-aveţi niciun drept să fiţi atât de nepoliticos.

Îşi duse şi el mâinile în şolduri.

— Ce-aţi zis?

— Pardon, nu m-aţi auzit? Atunci, vă rog să-mi permiteţi să vă spun direct: sunteţi *nepoliticos.* Şi, ca să

ştiţi, nu este gazeta judecătorului. De fapt, el n-are nimic de-a face cu ea. Mai mult, n-o să-l trezesc pentru că-mi porunciţi asta. Cât tupeu!

Îşi încrucişă braţele la piept.

Ochii lui verzi, tomnatici, se măriră din cauza surprinderii.

— Aveţi idee cu cine vorbiţi? Aş putea pune să fiţi pedepsită pentru impertinenţa dumneavoastră.

— *Ha,* făcu ea. Asta e o ţară liberă, Alteţă. Şi chiar dacă sunteţi prinţul altora, undeva în altă parte, nu sunteţi al meu. Nu sunt o copilă, nu sunt impertinentă, sunt stăpâna acestei case, iar eu spun nu, nu puteţi să-l vedeţi pe tatăl meu acum şi, cu tot respectul, v-aş ruga pe amândoi să plecaţi acum.

Ridică mâna şi arătă spre uşă. În acel moment o observă pe Poppy care stătea acolo cu serviciul de ceai şi cu gura căscată.

— Poppy, te rog să te dai deoparte. N-aş vrea nici cel mai mic impediment în calea plecării imediate a acestor domni. Poppy era încă atât de uimită, încât nu făcu nicio mişcare. Poppy!

Poppy se împletici înainte şi puse serviciul de ceai pe masă.

Bărbaţii se holbau la Eliza şocaţi. De fapt, cel mai tânăr se holba şocat. Celălalt era încruntat. O, nu-i era greu şi-şi închipuie că erau *destul* de neobişnuiţi să fie aruncaţi afară din case. Arătă din nou cu mâna.

— Uşa e acolo.

Prinţul mai tânăr încercă să aplaneze situaţia.

— Domnişoară Tricklebank, sigur înţelegeţi cât de tulburat este fratele meu.

— Mâniat, mai degrabă, se răsti prinţul moştenitor şi îi întoarse spatele Elizei.

Ea îi privi umerii largi ridicându-se ca şi cum ar fi tras aer în piept, apoi coborând din nou în timp ce îl dădea afară.

— Îmi imaginez prea bine că este în multe feluri, dar asta nu-i dă dreptul să vină în casa *mea* şi să-mi vorbească

de parcă aş fi vreo sclavă în ţara dumneavoastră…

— O *sclavă*? zise tare prinţul moştenitor dându-i din nou târcoale.

— Bas, se răsti prinţul mai tânăr, apoi vorbi în alucianâ, repede şi cu o voce joasă.

Prinţul moştenitor se întoarse din nou cu spatele la ea.

— Va rog să plecaţi, spuse ea arătând din nou cu mâna.

Şi totuşi, niciunul dintre ei nu se mişcă. Poppy se holba uluită la Eliza. Eliza se întrebă panicată ce avea să facă dacă ei nu plecau aşa cum le ceruse.

— Ce aşteptaţi? întrebă ea.

Prinţul mai tânăr fu primul care se mişcă, ieşind din încăpere fără să mai arunce vreo privire spre Eliza.

Prinţul moştenitor se întoarse încet pentru a-l urma. Dar avu grijă să se oprească exact acolo unde stătea Eliza şi să o privească cu ferocitate. Ea îşi ţuguie buzele şi îi răspunse cu o încruntătură la fel de feroce.

Apoi el plecă.

Când auzi uşa de la intrare închizându-se, Eliza aproape că se prăbuşi în genunchi, cu răsuflarea incredibil de întretăiată. Se uită la Poppy care avea ochii măriţi şi care se mişcă prima, repezindu-se la fereastră. Eliza se răsuci repede pe călcâie, poticnindu-se de pervaz şi aplecându-se peste acesta pentru a arunca o privire spre stradă.

Prinţii păreau să se certe.

— Cine erau? şopti Poppy.

— N-o să mă crezi, Poppy, dar cei doi de acolo sunt prinţii Aluciei.

— Ce? exclamă Poppy când cei doi bărbaţi se întoarseră şi începură să se îndepărteze de Bedford Square. Prinţul Sebastian şi prinţul Leopold?

— Leopold! strigă Eliza. Asta e. Nu ştiu de ce nu mi-am putui aminti, mai ales că mi-a vorbit despre el Caro.

Poppy se răsuci şi o prinse pe Eliza de umeri.

— Eliza! I-ai dat afară? ţipă ea scuturând-o pe Eliza.

Le-ai ordonat *prinţilor alucieni* să iasă din casa ta? O, stelele mele! O, Doamne!

Eliza se simţi brusc destul de slăbită. Se prăbuşi într-unul dintre fotoliile uzate.

— Aşa am făcut, nu? În clipa în care el o insultase, i se păruse imperativ. Acum era scandalizată de ceea ce făcuse. Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred că i-am ordonat prinţului moştenitor al Aluciei să iasă din casa mea.

Râzând încântată, Poppy sări pe scaunul de lângă ea.

— Îţi dai seama ce-o să zică Hollis despre asta?

Eliza icni şi se ridică.

— Poppy! Du-te la ea acasă şi spune-i să vină imediat. Şi niciun cuvânt lui tăticu', promiţi?

Poppy se ridică în picioare instantaneu.

— Promit!

Ieşise deja afară pe uşă.

Eliza se lăsă în fotoliu. Îşi lipi palmele de burtă şi încercă să-şi reprime un val de greaţă de la emoţii. Îl dăduse afară din umila ei locuinţă pe prinţul moştenitor al Aluciei.

Ce se *întâmpla* cu ea?

Capitolul 9

O modistă celebră din Mayfair, reputată pentru măştile şi bonetele frumoase pe care le creează, a observat în ultima săptămână un interes neobişnuit pentru mănuşile din piele de ied. Interesul nu vine din partea doamnelor care doresc să-şi extindă garderoba, ci de la domnii aflaţi în căutarea unei partenere pentru o mănuşă pierdută.

În atenţia dumneavoastră: Franklin Clothiers anunţă, pentru o perioadă limitată, un surplus de material de tarlatan albastru şi verde, ideal pentru ţinuta de vară.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Hollis sosi aproape imediat, aşa cum cineva ar putea interveni în fugă să stingă focul. Dădu năvală în salon, îşi scoase creionul şi hârtia din poşetă şi apoi o aruncă deoparte. Se aşeză pe marginea scaunului cu creionul pregătit pe hârtie.

— Spune-mi totul.

Eliza nici măcar nu apucase să deschidă gura când se auzi o bătaie insistentă în uşă. Sări de pe scaun, aşteptându-se ca prinţii Aluciei să fie la uşa ei.

— Asta-i Caro, spuse Hollis. Am trimis-o pe Poppy la ea şi i-am transmis să vină numaidecât.

— Statul Major al Apărării s-a întrunit, spuse Eliza.

Îşi recăpătase o parte din calm şi se duse la uşa salonului exact în clipa în care Caroline se repezi înăuntru înaintea lui Poppy.

— Am fost la Lady Cubison! anunţă Caroline entuziasmată. Ştiţi, nu-i aşa, că ea e *principalul* designer de măşti şi toţi au apelat la ea pentru balul de la Kensington?

— Cum am putea să *nu* ştim? întrebă Eliza. Ai spus asta de nu mai puţin de o duzină de ori.

— Merită repetat. Caroline îşi aruncă pălăria şi mantia pe un scaun. Mi-a dat veşti despre mănuşă, zise în timp ce îşi aranja părul.

— Te rog, Poppy, ne aduci nişte ceai? întrebă Hollis.

— Mai bine whisky, Poppy, interveni Eliza. A fost o zi teribilă.

— Unde-i judecătorul? vru să ştie Caroline.

— Doarme, spuse Eliza.

— Ştie despre prinţi? întrebă Hollis.

— Nu! făcu Eliza în şoaptă, aruncând emoţionată o privire spre uşă. O să fie tare supărat pe noi dacă află, Hollis. N-am de gând să-i spun.

— În regulă, trebuie să aflu vestea, spuse Caroline şi se aşeză lângă Hollis.

Eliza le povesti totul. Cum veniseră prinţii la uşa ei, dorind să vorbească cu tatăl ei, ajungând cumva la concluzia că el tipărise în gazetă chestiunea despre feldmareşal. Dar cea mai gravă ofensă a prinţului

moştenitor, mult mai gravă decât îngrozitoarea lui lipsă de maniere, fusese faptul că nu părea să-şi amintească deloc de Eliza.

Hollis şi Caroline ascultară captivate, cu ochii măriţi, icnind încet la momentele semnificative şi încruntându-se când relatarea o impunea. După ce Eliza încheie, toate trei rămaseră tăcute o clipă.

— Eu nu pot să-mi închipui, spuse Caroline în cele din urmă, nu-mi vine să cred că doi prinţi străini, supuşi unui asemenea control, îşi fac apariţia pur şi simplu în Bedford Square. Tind să cred că prim-ministrul ar fi putut preveni acest lucru.

— Şi cum ar fi putut preveni asta prim-ministrul? întrebă Eliza.

— Mie nu-mi vine să cred că au fost atât de nepoliticoşi, zise Hollis.

— Prinţul Leopold n-a fost chiar aşa, spuse Eliza apucând un fir desprins din braţul fotoliului. Vina este în întregime a prinţului moştenitor. S-a purtat mizerabil. Presupun că, atunci când eşti prinţ moştenitor, nu trebuie să te porţi politicos şi, în mod clar, el n-a făcut-o. Sincer, n-aş fi deloc surprinsă dacă s-ar descoperi că el a fost cel care a comis crima.

Hollis fu surprinsă, dar Caroline râse de ea.

— Nu şi-ar murdări mâinile, dragă. Chiar, cine credeţi că l-a ucis pe alucian?

— O, un alucian, spuse Hollis sigură pe ea. Doar un englez n-ar fi avut niciun motiv să-l ucidă, nu?

— Dar el se certa cu acel englez, sublinie Eliza, îţi aminteşti, Caro?

— Cine? Caroline părea confuză. O! Domnul John Heath! El e noul guvernator al Băncii Angliei.

— Poate că el are ceva de zis, sugeră Hollis.

— Nu-mi imaginez ce, spuse Caroline. Se prăvăli în scaunul ei, ca şi cum ar fi fost brusc epuizată.

Poppy intră cu o carafă de cristal cu whisky şi cu patru pahare.

— La fi, Poppy, zise Caroline. Toţi prinţii ăştia şi

mănuşile îşi spun cuvântul.

— Dar de ce n-ar avea domnul Heath informaţii? întrebă Hollis în timp ce Caroline accepta un pahar de whisky de la Poppy. Măcar el ar putea să povestească despre ce-au discutat.

— Nu ştiu, răspunse Caroline. Nu pare genul care să fie implicat într-o conspiraţie, nu? Şi, în plus, îşi petrece weekendurile într-o casă din cealaltă parte a oraşului.

Ridică din sprâncene şi se uită cu subînţeles la surori.

— Ce fel de casă? întrebă Eliza în timp ce Poppy îi dădea un pahar cu whisky.

— Vrea să zică un bordel, spuse Poppy.

— O!

Hollis notă repede ceva înainte de a lua paharul oferit de Poppy.

Poppy luă ultimul pahar şi se aşează pe canapea lângă Eliza.

— Indiferent ce face el în weekenduri, a vorbit cel puţin o dată cu sărmanul om ucis la bal. Caro, tu o cunoşti pe fata lui. Poate că ştie ceva despre conversaţia lui cu alucianul, sugeră Eliza. Eu aş zice că ar trebui luat în seamă faptul că cineva a avut o conversaţie cu un om care a fost găsit mort a doua zi, nu credeţi

? N-ar fi putut oare să menţioneze ceva despre asta la cină?

— Aşa e! zise Hollis entuziasmată. Caro, n-ai spus tu că domnişoara Heath este deseori văzută în compania tatălui ei? Trebuie să ne prezinţi.

— Nu fi absurdă, spuse Caroline. Nu credeţi că n-ar trebui să continuaţi cu treaba asta?

— De ce nu? vru să ştie Eliza. Pentru că prinţului nu-i convine? Sunt sătulă până peste cap de bărbaţi care cred că sunt lipsită de creier, că nu pot să pricep chestiuni complexe.

Hollis, Caroline şi Poppy o priviră surprinse.

Eliza pufni.

— Cred că lipsa totală de respect de care am parte din partea domnilor de la tribunal mi-a rămas în cap. Vă

asigur că am citit la fel de multe legi câte au citit ei…

— Ai putea s-o inviţi la ceai! sugeră Poppy înainte ca Eliza să înceapă o poveste familiară despre lipsa de respect cu care a fost tratată la tribunalul tatălui ei doar pentru că era femeie.

— Abia o cunosc suficient de bine încât să o invit la ceai, protestă Caroline.

— Te rog… Orice debutantă necăsătorită ar fi *încântată* să vină la casa Hawke şi să dea ochii cu frumosul Lord Hawke. Orice femeie cu excepţia Elizei, spuse Hollis, aruncând o privire în lături către sora ei.

Eliza ţâţâi.

— Mai degrabă m-aş mărita cu prinţul moştenitor al Aluciei.

Caroline oftă.

— Bine. Fie, o s-o invit la ceai, dar numai dacă-mi povesteşti totul din nou, Eliza. Mai ales partea în care l-ai dat afară pe prinţul moştenitor.

Eliza se ridică şi îşi drese glasul.

— *Dacă ştiţi cine sunt, atunci cu siguranţă ştiţi că* nu *mă puteţi refuza*, zise ea imitând accentul şi vocea lui joasă. *Acum, fii fată bună şi du-te şi adu-l naibii pe taică-tău.*

Poppy, Hollis şi Caroline râseră scandalizate.

— Şi i-ai spus să plece? întrebă Hollis.

— O să interpretez eu partea asta, interveni Poppy, ridicându-se de pe scaun. *Nu sunt o copilă, nu sunt impertinentă, sunt stăpâna acestei case şi eu spun că nu, nu puteţi să-l vedeţi pe tatăl meu acum şi, sincer, v-aş ruga pe amândoi să plecaţi acum,* spuse pe un ton mai înalt decât al ei. Şi apoi a arătat spre uşă, asta în cazul în care n-o găseau singuri.

Caroline izbucni în hohote de râs.

— Suntem singura casă din toată Londra care îi dă afară! spuse Hollis.

— S-ar putea să nu fim şi ultima pentru nătângul ăla cu nasul pe sus, zise Eliza dând din mână.

— Dar, Eliza, cum rămâne cu ochii lui frumoşi? întrebă

Hollis străduindu-se să tragă aer în piept.

Râdea aşa de tare încât lăcrima.

— Ochi de diavol, aia sunt.

— O, şi ce *diavol.* Ei bine, un diavol e un amant mai bun decât un înger, fu de părere Hollis.

— Hollis! exclamară Poppy şi Caroline în acelaşi timp.

Femeile izbucniră în crize de râs.

Lătratul brusc al câinilor le reduse la tăcere. Auziră pe cineva mişcându-se sus.

— Trebuie să fie judecătorul, care s-a trezit, zise Poppy şi se grăbi să iasă din cameră.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu judecătorul

— Cine-i acolo, Poppy? întrebă el pe un ton prietenos în timp ce ea îl ajuta să traverseze încăperea către fotoliul lui preferat.

— Eu, tati, spuse Hollis. Cu Eliza.

— Şi eu! zise Caroline. Se ridică în picioare. Ce elegant sunteţi astăzi, onorabile, spuse ea aplecându-se către el pentru a-l săruta pe obraz.

— O, mă flatezi. Caro! Ai băut un păhărel, ei? întrebă el când ea se îndepărtă.

— Nimic nu trece de nasul dumneavoastră, nu-i aşa? zise Caroline veselă.

Judecătorul se aşeză în fotoliu şi pipăi în jur căutându-şi lucrul de mână. Lucrase la o bucată lungă de culoarea fildeşului. Ce era, Eliza nu putea spune. Îi plăcea să-şi ţină mâinile ocupate, iar lucrul de mână era ceva ce putea face. Întinse în poală bucata de material ale cărei capete se aşternură pe jos. Lui Pris îi păru locul perfect pentru un pui de somn, aşa că sări din spatele unui raft cu cărţi pentru a se aşeza deasupra unui capăt. Jack şi John, care îl însoţiseră pe judecător în salon, se învârti fiecare de câte trei ori înainte de a se lăsa să cadă în mici mormane în formă de câine în pătuţurile lor.

— Ce puneţi la cale azi? întrebă judecătorul jovial.

— O! Era să uit, spuse Caroline. Am trecut s-o văd pe Lady Cubison. O ştiţi pe Lady Cubison, onorabile, nu-i aşa? E modista la care apelează toată lumea.

— N-am văzut-o, zise el.

— Tati, nu ne tachina, îl rugă Hollis.

— Mai degrabă aş muri de propria-mi mână decât să vă tachinez, dragă.

— Ei bine, a avut destul de multe ştiri, continuă Caroline. Mai mulţi gentlemeni au venit să întrebe despre mănuşă.

— Mănuşă? Ce mănuşă? întrebă judecătorul.

— Mănuşa infamă scăpată la Kensington. Se pare că, după ce prinţul de Alucia a plecat de la bal, o mănuşă a fost scăpată în afara reşedinţelor private de la Kensington. Unii sunt de părere că a fost un fel de semnal. Cum ar fi să-i transmită criminalului că era momentul, explică Hollis.

— O, *acel* tip de semnal, zise judecătorul gânditor. Nu putea să fi fost pur şi simplu o mănuşă scăpată?

— Putea, recunoscu Hollis.

Judecătorul aprobă din cap ştiutor.

— Dar presupun că modista nu a sugerat că un feldmareşal purta mănuşa aceea, nu?

— Nu, dar sunt sigură că s-a *gândit* la asta, spuse Caroline.

Eliza schimbă priviri cu sora ei.

— Din tăcerea bruscă a fiicelor mele pot presupune că suntem cu toţii de părere că modista a văzut într-adevăr zvonul scris despre feldmareşal. Eliza, dragă, ai greşit foarte mult când i-ai dus biletul lui Hollis. Şi Hollis, dragă, tu ai greşit mai mult când l-ai tipărit.

— Dar, tati, e posibil ca noi să fi fost de folos, încercă Hollis.

— Nu aţi fost de nici un alt folos decât să stârniţi praf. Nu vreau ca fiicele mele să aibă vreun rol în asta. Lăsă jos lucrul de mână şi întoarse capul spre centrul camerei, unde stătea Eliza. Trebuie să insist să îmi daţi cuvântul vostru, amândouă. Şi tu ai putea face la fel, Caro, şi tu, Poppy. Nu vă permit să vă implicaţi în niciun fel în ancheta asupra morţii acelui om sărman. Am cuvântul vostru?

Cele patru îşi mormăiră cu sfială consimţământul.

— Balul ăsta s-a dovedit un deranj destul de mare, bombăni judecătorul. Vă aud cum vă daţi ochii peste cap.

— Tati, spuse Eliza aruncându-i lui Hollis o privire în care se citea întrebarea nerostită dacă se cuvenea sau nu să-i spună tatălui ei restul.

— Da? zise el ridicându-şi lucrul de mână. Ce mai e?

Eliza înghiţi în sec.

— Am avut vizitatori.

Îi povesti tatălui ei despre vizita prinţilor. Se aşteptase la o dojană zdravănă, dar când îi relată despre cum îi vorbise prinţul şi reacţia ei imediată de a-l da afară, tatăl ei chicoti.

— Ei bine, asta alungă orice teamă a mea că unul dintre aceşti prinţi ar putea să te ia de lângă mine, Eliza. Poppy şi cu mine am fi destul de pierduţi fără tine.

— I-i las pe burlaci lui Caro, zise Eliza. Chiar luna trecută am citit în *gazetă* că e foarte căutată pe piaţa căsătoriilor.

Caroline râse.

— Niciodată să nu vă îndoiţi de beneficiile aduse de relaţia cu prietenii care au o gazetă. Ei bine, acum chiar trebuie să vă urez tuturor o zi bună. Beck şi cu mine luăm masa în seara asta cu soţii Montpassen.

Se opri să-l mângâie pe Pris, care sărise în poala judecătorului.

Când plecă, Eliza se întoarse la ceasul ei. Iar Hollis mâzgăli câteva notiţe. Viaţa, aşa cum o ştiau, reveni la cursul ei normai.

Normală rămase până după-amiaza următoare, când Caroline trimise veste că ceaiul cu Lucille, fiica bancherului, fusese stabilit pentru sâmbătă după-amiază.

Nu se pusese niciodată problema că nu aveau să-şi ducă la îndeplinire planurile, în pofida avertismentului judecătorului.

Ele trei nu ascultau niciodată ce le spunea să facă un bărbat.

Capitolul 10

O pasăre cocoţată în copacii din Hyde Park, într-o după-amiază friguroasă de sâmbătă, ar fi putut observa trei domni îmbrăcaţi în lorzi englezi, dar vorbind cu un accent ciudat. S-ar putea să fi observat, de asemenea, o păuniţă drăguţă care se ţinea după ei, etalându-şi penele în speranţa de a fi observată.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Leopold era furios pe Sebastian şi, fără tragere de inimă, acesta din urmă trebuia să admită că el avea dreptate. Din păcate, când domnişoara Tricklebank refuzase să-şi trezească tatăl, îşi pierduse cumpătul. Dar, în apărarea lui, fuseseră câteva zile grele, iar Sebastian nu întâlnise în viaţa lui o femeie mai lipsită de respect. Şi casa aceea. Ce amestec de ceasuri şi animale şi fire de tricotat şi cărţi! Sfori şi panglici înşirate de-a lungul pereţilor, iar în camere, pantofi, şaluri şi hârtii împrăştiate. Era dezordonată şi înghesuită şi, deşi i se potrivea în mod evident grupului ciudat de oameni care trăiau acolo, o găsise teribil de tulburătoare.

Şi-ar fi dorit să aibă ocazia să analizeze tot ceea ce vedea. Pentru a afla cum trăiau englezii. Pentru a înţelege de ce cineva ar stivui cărţi pe podea.

— Nu puteai face nimic mai rău decât ceea ce ai făcut, spuse Leopold pufnind.

— Bine, a fost o prostie, admise Sebastian. Dar trebuie să recunoşti că nu există femeie mai neobrăzată!

— *Je,* a fost neobrăzată. Ce contează? E un nimeni. O slujnică.

— Tocmai de-asta contează, se plânse Sebastian. Niciodată în viaţa mea nu mi s-a mai vorbit aşa de către un om de rând. Ascultă la mine, Leo, dacă li se permite oamenilor de rând să trateze aşa de urât un prinţ, e doar o chestiune de timp până când lorzii o să scuipe la picioarele

tale. Ce îndrăzneală pe femeia aia!

— N-ar fi trebuit să fii deloc acolo, Bas, iar acum n-ai făcut decât să atragi şi mai mult atenţia asupra ta. Crede-mă, povestea despre prezenţa ta în salonul acelei femei simple se va răspândi prin Londra ca focul. Scutură din cap. Nu-mi vine să cred că eu sunt cel care-ţi spune aşa ceva ţie.

Nici lui Sebastian nu-i venea să creadă. Leopold fusese chemat să dea socoteală de mai multe ori pentru comportament neadecvat, în general ca rezultat al prea multor petreceri ce implicau whisky şi femei în exces.

Sebastian fusese însă întotdeauna modelul decenţei. Chiar era surprins de cât de repede îşi pierduse cumpătul cu femeia aceea. Voia să creadă că avea de-a face cu tensiunea provocată de moartea lui Matous, dar, privind retrospectiv, îşi dădu seama că putea avea de-a face mai degrabă cu faptul că nimeni nu îi spusese vreodată *nu* – cu atât mai mult o femeie.

Nimeni nu-i spusese niciodată altceva în afară de „Da, Alteţă” sau „Cum doriţi, Înălţimea Voastră”. Ea însă nu avusese nici cea mai mică reţinere să spună nu şi să facă acest lucru de parcă el ar fi fost un copil. Refuzul ei îl şocase – femeile erau prea preocupate, prea dornice să-i intre în graţii, oricât de măruntă şi indiferent de cât de lipsită de sens i-ar fi fost solicitarea. Iar femeia asta îi cerea, într-un mod scandalos, să iasă afară din casa ei? Dacă era alucianâ, ar fi putut s-o arunce într-o închisoare sau să se asigure că avea să spele podele tot restul vieţii.

Dar asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, pentru că nicio femeie alucianâ nu ar fi făcut vreodată aşa ceva. Şi risca să presupună că nici o altă englezoaică.

Femeia asta… Nu întâlnise niciodată pe cineva la fel ca ea. Era destul de atrăgătoare, cu părul ei castaniu-auriu şi cu ochii aceia de un albastru-gri neobişnuit de deschis. Totuşi, era diferită de multe alte femei atrăgătoare pe care le întâlnise în viaţa lui. La început, nu înţelesese de ce, dar apoi, după ce reflectase, îi devenise evident – ea nu-l privea cu ochii plini de speranţă. Deşi ştia cine era, nu se uita la el

cu vreo veneraţie deosebită. Deloc.

Era ciudat de deconcertant. Nu ştia cum să privească o femeie în ochii căreia era ca un intrus în casa ei. Nu ştia ce părere să aibă despre faptul că prezenţa lui nu era căutată sau dorită. Nu coincidea cu viaţa lui de zi cu zi.

Totul în Anglia îl făcea să simtă că nu coincidea cu viaţa lui obişnuită.

Cu toate acestea, Leopold avea dreptate – indiferent de orice altceva, Sebastian dăduse dovadă de o lipsă uimitoare de control. Mai mult, nu primise informaţiile pe care le căuta. Asta îl înfuria cel mai tare. Domnişoara Tricklebank cunoştea ceva, cel puţin asta reieşise clar, iar el dăduse cu piciorul şansei de a descoperi despre ce era vorba.

În noaptea aceea, se răsucise pe toate părţile, dezbătând cu sine, întrebându-se ce trebuia să facă. A doua *zi* dimineaţă, îl anunţă pe Leopold că se întorcea în Bedford Square.

— Cred că o iei razna în faţa ochilor mei, spuse Leopold tăios.

— Simt că am luat-o puţin razna. Trupul lui Matous se află în drum spre casă, în Helenamar, spre soţia şi copiii lui, zise el referindu-se la capitala Aluciei. Şi nu suntem mai aproape de a şti cine i-a făcut asta decât eram în dimineaţa în care l-am găsit. Cum pot să mă întorc la soţia lui şi să-i spun că nu ştiu nimic? Că n-am făcut nimic?

Conversaţia lor fu întreruptă de o bătaie în uşă. Patro îl anunţă pe feldmareşalul Rostafan şi pe ministrul de Externe Anastasan. Sebastian îi aruncă o privire fratelui său când cei doi bărbaţi îşi făcură apariţia înăuntru. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru – nu ştiau dacă puteau să aibă încredere în feldmareşal, dar nici în Caius. Toată lumea şi toate lucrurile erau acum suspecte.

Ca de obicei, Rostafan se aşeză la masă fără invitaţie. Caius rămase în picioare. Lui Sebastian i se păru neliniştit, ceea ce era de aşteptat având în vedere toate cele întâmplate. Evenimentele din ultima săptămână îi zdruncinaseră pe toţi, cu excepţia lui Rostafan, care întinse

mâna spre un ciorchine de struguri din centrul mesei, fără a fi invitat.

Sebastian se întrebă dacă îl cunoştea cu adevărat pe vreunul dintre aceşti bărbaţi din jurul lui. Niciodată nu se simţise atât de singur.

— Ce veşti sunt? întrebă el.

— Sunt incompetenţi, mormăi Rostafan. Asta-i vestea. Tot ce avem sunt asigurările lor bune de nimic, cum că toate pistele sunt cercetate în amănunţime. Dacă-mi permiteţi, Înălţimea Ta, aş dori să încep şi eu să investighez. Nu putem să avem încredere în englezi. Din punctul nostru de vedere, a fost un complot pus la cale pentru a obţine avantaj în negocieri.

— Ce avantaj ar putea oferi crima? întrebă Sebastian. O să discut cu Botley-Finch ca să aflu ce progrese au făcut.

— Botley-Finch îşi petrece mai mult timp la clubul pentru domni decât cu afacerea în cauză, se plânse Rostafan. Scoase un oftat puternic şi se împinse în masă. Pierdem din oportunitate cu fiecare zi ce trece.

— Înţeleg, zise Sebastian. După cum am spus, o să discut cu Botley-Finch.

Dar era evident că Rostafan voia mai mult şi îi susţinu privirea lui Sebastian, aşteptând. Pentru că nu primi oricare ar fi fost răspunsul pe care-l aştepta, se ridică brusc.

— Dacă pot pleca, Alteţă…

Sebastian făcu un gest către uşă.

Feldmareşalul părăsi ţanţoş încăperea. Caius îl privi plecând, apoi aruncă o privire spre Sebastian, vădit confuz. La fel se simţea şi Sebastian – nu putea ghici ce era în mintea lui Rostafan. Din punctul lui de vedere, mareşalul îşi ascundea propria vinovăţie. Dar nu putea împăca această idee cu raţiunea. De ce l-ar fi ucis Rostafan pe Matous? Ce motiv ar fi avut cineva să-l omoare pe Matous?

— Te rog, Calus, aş dori să stau de vorbă între patru ochi cu fratele meu.

— Pot să fac ceva pentru a ajuta? întrebă Caius.

Sebastian clătină din cap.

Caius adoptă o expresie resemnată. Îşi plecă privirea

şi părăsi încăperea. Sebastian făcu un semn spre Patro să plece.

Când rămaseră complet singuri, spuse:

— Mă duc înapoi la judecător.

Leopold deschise gura să vorbească. Apoi o închise. Se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat profund şi se frecă la ochi cu palmele.

Sebastian se ridică şi se duse la fereastră

— Crezi că ar trebui să las ancheta pe seama lui Rostafan?

— Nu.

— Nici eu. Singurul lucru pe care-l ştiu cu certitudine este că nimeni n-a văzut pe cineva venind sau plecând în noaptea aia, iar Rostafan a fost acuzat într-o gazetă pentru doamne. Astea-s toate informaţiile pe care le avem. N-o să las lucrurile astfel, Leo.

— Dar englezii sunt…

— De data asta o să mă duc singur. Nu te implic pe tine. N-o să am nevoie de mai mult de doi oameni. Dar trebuie să ştiu cine l-a arătat cu degetul pe mareşalul nostru. Abia mă mai pot uita la el fără să mă întreb dacă m-a trădat.

— Presupui că o să poţi să intri, sublinie Leopold. Ai uitat că ţi s-a cerut să pleci? Pentru Dumnezeu, lasă autorităţile engleze să se ocupe de vânătoare.

Fratele lui era mai preocupat de aparenţe, la fel ca tatăl lor.

— Sunt de acord cu Rostafan în privinţa asta… ei nu investighează, cel puţin nu cu prioritate. Aruncă o privire spre fratele lui. Ei nu ne împărtăşesc dorinţa de a găsi criminalul. Ei cred că asta are de-a face cu rebeliunea, că a fost ucis de un weslorian sau de un alucian şi probabil că au dreptate. Chiar putem să mai aşteptăm răspunsuri? De unde ştii că vinovatul nu mă pândeşte pe mine?

— Dacă te pândeşte cineva, mergând prin Londra fără pază ai fi o ţintă uşoară, Bas.

— N-o să ştie că sunt eu. O să mă îmbrac ca un fel de negustor. Dă-mi doi oameni şi o trăsură.

Leopold clătină din cap.

— O să-ţi repet… e necugetat şi nesăbuit.

Se ridică totuşi să facă ceea ce îi ceruse Sebastian.

În după-amiaza următoare, Egius îl ajută pe Sebastian să se deghizeze în ceea ce amândoi considerau că ar putea trece drept un englez obişnuit de pe stradă. Purta cămaşă şi vestă, un palton ce lăsa impresia că fusese peticit şi cusut de nenumărate ori şi o pălărie atât de uzată, încât borul i se lăsa peste ochi.

— Ce se presupune că sunt? îl întrebă pe Egius.

— Un englez, Alteţă.

— Da, dar negustor? Brutar? Avocat?

Egius păru încuiat de întrebare.

— Un englez, repetă el, mai puţin încrezător.

Sebastian se afla într-o trăsură împrumutată, una pe care Leopold reuşise să pună mâna. Nu-i plăcea să-şi implice fratele în această şaradă, dar nu avea pe nimeni altcineva care să-l ajute, nu avea pe nimeni în care să aibă încredere cu adevărat. Cât de uimitor era că un om care era pe cale să devină viitorul rege al unei naţiuni nu avea în cine să aibă încredere.

Le indică celor doi paznici să parcheze la capătul de nord al pieţei.

— Rămâneţi aici, le spuse el.

— Alteţa Sa regală prinţul Leopold a insistat să nu vă lăsăm să vă duceţi singur, spuse unul dintre gardienii alucieni.

— Când ne întoarcem, puteţi să-i confirmaţi prinţului Leopold că nu v-am permis eu să vă supuneţi poruncii lui, răspunse Sebastian în engleză.

Nimeni nu trebuia să-i audă vorbind limba lor maternă şi să se întrebe de ce pândeau prin piaţă nişte alucieni deghizaţi în englezi.

— Vorbiţi în engleză.

— Alteţă, spuse celălalt. Nu este sigur…

Sebastian deschise uşa trăsurii şi sări din ea.

— Rămâneţi aici.

Închise uşa şi se îndreptă grăbit spre uşa roşie de la

numărul 34 din Bedford Square.

Ciocănitul lui fu întâmpinat de lătratul frenetic al celor doi câini, care de data asta zgâriau cu furie de cealaltă parte a uşii. Sunetul fu rapid înecat de strigătele unei femei care le spunea să se potolească. Uşa se întredeschise vreo doi centimetri, iar o femeie cu faţa ascunsă vederii îl privi pe Sebastian prin deschiderea îngustă. El realiză că era slujnica ce se arătase mirată când stăpâna ei îi dăduse afară din salon.

Nu părea să-l recunoască. Îl analiză rapid din cap până în picioare, în timp ce cu piciorul încerca să-i împingă pe câini din dreptul uşii deschise.

— Livrările şi ofertele prin spate. Nu la uşa din faţă.

— Nu sunt… Mă scuzaţi, aţi putea s-o informaţi pe domnişoara Tricklebank că pri…

Se opri la timp. Se descurca jalnic când venea vorba de tăinuire. Ceea ce, în circumstanţe normale, ar fi recunoscut cu mândrie. Acum, incapacitatea de a juca acest joc i se părea supărătoare.

— Vreţi s-o informaţi că domnul Chartier doreşte s-o vadă?

Ea deschise uşa puţin mai larg şi se uită la el.

— Cine?

— Domnul Chartier.

Ochii ei se îngustară uşor şi se uită la el atentă, măsurându-l cu privirea de sus până jos şi înapoi.

— Aşteptaţi aici, spuse ea şi închise uşa.

O auzi comandându-le cu voce tare câinilor s-o urmeze, iar zgomotul făcut de femeie şi de animale se îndepărtă de uşi.

Aşa că rămase acolo ca un pretendent în pragul uşii, în văzul întregii Anglii. Aşteptarea i se păru interminabil de lungă. Era o pradă uşoară, exact aşa cum se temuse Leopold – oricine putea să-l împuşte, să-l pună la pământ sau să-l lege fedeleş. Era expus lumii, ceea ce patria lui se străduise în permanenţă să se asigure că nu se va întâmpla niciodată.

Sebastian se uită o dată sau de două ori peste umăr

la trăsură. Şi-o imagină rechiziţionată, ceea ce l-ar fi forţat să se descurce într-un oraş pe care nu-l cunoştea. Un oraş în care toţi ceilalţi reuşeau să se orienteze în fiecare zi, în care el ar fi rătăcit pe străzi ca un cerşetor fără pălărie.

Cu cât aştepta mai mult, cu atât i se înteţea teama de a fi observat. Se aştepta ca dintr-un moment în altul să fie strigat pe nume sau să fie atacat pe la spate.

În cele din urmă, uşa se deschise brusc speriindu-l, iar de data aceasta în prag se afla domnişoara Tricklebank. Ea se încruntă. Se lăsă într-o reverenţă fără tragere de inimă, ceea ce era o descriere generoasă a gestului pe care îl făcuse.

— Dumneavoastră din nou.

— Domnişoară Tricklebank, vă datorez scuze.

— Cu siguranţă, aşa este.

Îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi cu ochii ei neobişnuit de gri.

— Comportamentul meu de ieri a fost… nejustificat.

— Mmm.

Câte scuze era nevoit să ceară? Era destul de ruginit la treaba asta – viaţa lui nu prea îi oferea ocazii în care să-şi ceară scuze pentru ceva, cu atât mai puţin unui om de rând.

— Dumneavoastră… înţelegeţi ce am spus? întrebă el.

— Vorbesc engleza foarte bine, mulţumesc. Ceea ce înţeleg eu este că nu ştiţi cum să vă cereţi scuze.

El clipi.

— Mai degrabă, cred că dumneavoastră nu ştiţi cum să le acceptaţi.

Ea dădu să închidă uşa.

Sebastian apucă uşa ca s-o oprească.

— În regulă, cedă el. Comportamentul meu a fost „nepoliticos”, spuse împrumutând un cuvânt rostit de ea.

În interiorul lui făcu o grimasă, în general, nu era un om nepoliticos. Sau nu fusese, până ieri. *Arta supremă a războiului este* să *îţi supui un inamic fără să lupţi*, spunea un vechi proverb chinez. Fusese învăţat acest lucru pe când era doar un băiat şi eşua lamentabil.

— Nu am nici o scuză de oferit în afară de suferinţa mea la pierderea unui tovarăş alucian şi a unui prieten personal. Îmi cer scuze, domnişoară Tricklebank.

Ea îşi coborî mâna de pe uşă.

— A fost prietenul dumneavoastră? Nu ştiam că vă era *prieten.* Dacă n-am spus-o, vă voi spune acum că îmi pare sincer şi teribil de rău pentru pierderea dumneavoastră.

Părea să-şi fi îmbunat atitudinea faţă de el. Părea chiar sinceră. El dădu drumul uşii.

— Pot să intru, vă rog? întrebă el încet. Vă dau cuvântul că voi fi politicos.

— Este prinţul? întrebă slujnica înălţând capul peste umărul domnişoarei Tricklebank.

Întrebarea îl surprinse pe Sebastian – nu era obişnuit ca servitorii să pună întrebări, mai ales dacă erau indiscrete. Rolul lor era să servească şi să tacă în timp ce făceau asta, apoi să dispară în umbră. Aşteptă ca domnişoara Tricklebank să o admonesteze. Nu o făcu. Ea zise:

— *Este* prinţul, din nou. Nu-i aşa că e ciudat, Poppy, că îmi doream atât de mult să fac cunoştinţă cu un prinţ regal ca să pot spune că am făcut-o, iar acum am făcut cunoştinţă de atâtea ori cu el, încât s-ar putea crede că suntem prieteni?

Ea îi zâmbi frumos.

Sebastian vru să-i spună că în mod cert *nu* puteau fi numiţi prieteni, dar se răzgândi în timp ce îi admira zâmbetul.

Domnişoara Tricklebank se aplecă înainte şi privi în josul străzii.

— Doar dumneavoastră astăzi, Alteţă? Ar fi mai bine să intraţi. Aţi atras şi aşa destulă atenţie.

— Ce? Unde? întrebă el şi privi peste umărul ei.

Nu zări pe nimeni.

— Poate că dumneavoastră nu observaţi cum flutură draperiile pe aici, dar eu sigur le văd. Deschise uşa larg. Intraţi, vă rog.

— Mulţumesc. Trecu de uşă şi îşi scoase politicos pălăria. O întinse, dar nici domnişoara Tricklebank, nici slujnica nu păreau dispuse să i-o ia. Aşa că renunţă încet la gestul de a-şi oferi pălăria. Pot să vă întreb dacă judecătorul este prezent?

— În prezent, nu. Poppy, presupun că ar trebui să luăm ceaiul şi să încercăm să facem o prezentare aşa cum se cuvine, spuse domnişoara Tricklebank, apoi râse, ca şi cum o prezentare aşa cum se cuvine ar fi fost ceva imposibil. Făcu un gest către salon. Aveţi grijă pe unde călcaţi. Alteţă. Azi mutăm nişte cărţi.

Sebastian o urmă. Când păşi peste prag, cei doi câini săriră din pătuţurile lor de lângă vatră şi se repeziră pentru a face cunoştinţă cu încălţările lui. El rămase în picioare stânjenit, neştiind ce să facă cu câinii sau cu pălăria, pe care o strângea cu ambele mâini.

— Pentru Dumnezeu, Jack şi John, lăsaţi-l în pace pe sărmanul om! Duceţi-vă în pat, comandă domnişoara Tricklebank arătând spre pătuţurile căţeilor.

Unul dintre câini plecă imediat. Celălalt era mai puţin dispus să se conformeze, aşa că ea îl luă în braţe şi îl puse în pătuţul lui.

— Puteţi să-mi spuneţi când vă aşteptaţi să se întoarcă judecătorul? întrebă Sebastian ocolind cu grijă un teanc de cărţi de pe jos.

— Nu mai devreme de ora cinci. E la tribunal.

Domnişoara Tricklebank aruncă o privire spre ceasul cu pendulă din încăpere, care ticăia scurgerea timpului pentru toţi.

Sebastian se uită şi el la ceas. Stătea mândru aliniat lângă alte ceasuri aflate în diferite stadii de dezmembrare. În ce scop, nu putea ghici. Şi, cocoţată între ceasurile de pe şemineu, era o pisică alb cu negru, care-l privea cu îngâmfare.

Era abia trei şi jumătate, spuneau toate ceasurile care funcţionau, iar Sebastian căută repede cea mai bună modalitate în care putea să aştepte întoarcerea judecătorului.

— Dacă-mi permiteţi, domnişoară Tricklebank, aş dori să subliniez încă o dată cât de imperativ este să îl văd pe tatăl dumneavoastră. El a tipărit ceva de o importanţă vitală pentru mine. Ceva care ar putea conduce spre un indiciu în legătură cu persoana care mi-a ucis prietenul.

— Da, spuse ea încet. Dar nu el l-a tipărit. Alteţă.

Cum putea să nege? Era negru pe alb, tipărit în gazeta pe care o deţinea judecătorul.

— A fost tipărit clar în gazeta lui…

— Sunt conştientă…

— Nu mă aştept să înţelegeţi…

— Poftim? Ea scoase un sunet despre care el nu putea spune sigur dacă era un râs sau un lătrat. De ce nu?

— Păi, eu…

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Un milion de lucruri îi trecură prin minte, cum ar fi faptul că nici el nu înţelegea sau că nu ar fi putut explica straturile intrigii politice din ultimii ani de la Curtea Aluciei. Dacă el nu înţelegea, cum se putea aştepta să înţeleagă o femeie care era, în esenţă, o simplă îngrijitoare?

— Pot să vă asigur că tatăl meu n-a fost responsabil pentru tipărire. Persoana aceea a fost… altcineva.

Ea făcu o mişcare din încheietură şi îşi ridică bărbia, parcă aşteptându-se ca el să o provoace.

— Altcineva? Cine, atunci? Trebuie să vorbesc cu el. Este foarte…

— Urgent, urgent! Da, Alteţă, înţeleg. Pentru numele lui Dumnezeu, nu este evident că persoana pe care o doriţi sunt eu? Ce naiba spunea? Pentru ce s-o dorească? Ea roşi. Nu mă refer la *dorinţă* în acel sens al cuvântului şi nu ştiu de ce trebuie să păreţi atât de surprins, dar este adevărat, eu sunt persoana cu care doriţi să vorbiţi, căci eu sunt cea care a primit ştirea şi i-a menţionat-o ăăă… persoanei care publică gazeta.

Sebastian se holba la ea.

— Aţi dat cuiva o bârfă otrăvitoare despre o potenţială crimă de dragul de a o tipări într-o gazetă pentru doamne?

Ea se încruntă puţin, ca şi cum acel gând nu i-ar fi

trecut prin cap.

— N-a fost o bârfă. Era un bilet adresat tatălui meu.

Inima lui Sebastian tresări.

— Un *bilet? Ce* bilet? De cine era scris? De ce i-a fost trimis tatălui dumneavoastră?

— Nu era semnat. Spunea doar că era feldmareşalul şi nimic mai mult. Tatăl meu a bănuit că i-a fost trimis lui pentru că luna asta se ocupă de borderoul penal la el la tribunal. Poate că cine l-a scris a crezut că el se va asigura că va fi investigat.

Sebastian era uluit. Cineva scrisese un bilet pentru a-l incrimina pe Rostafan? Se răsuci încet şi lăsă blestemata de pălărie pe un birou. Se întoarse şi o studie pe domnişoara Tricklebank. Ea îl studia la rândul său, cu expresia ei precaută. Putea oare să aibă încredere în ea? Era posibil ca ea să fi făcut parte din subterfugiul din jarul morţii lui Matous? Instinctele îi spuneau să nu aibă încredere în ea, totuşi, avea ceva care îl făcea să se gândească de două ori. Poate că era acea sinceritate uluitoare cu care-l tratase până acum. Ea nu încerca să-şi ascundă acţiunile sau faptul că primise un bilet. Se uita la el fără nici cea mai mică urmă de disimulare.

Totuşi, nu avea sens. Părea genul de femeie care duce o viaţă liniştită. Aşadar, de ce primise ea un bilet? Ce avea ea de-a face cu asta? Sau tatăl ei. Ce legături ar putea un judecător orb cu moartea lui Matous? Clătină din cap şi îşi frecă spaţiul dintre ochi.

— Madam, vă implor, spuneţi-mi ce ştiţi! De la început, dacă nu vă supăraţi.

Ea îşi mută greutatea, parcă neştiind dacă pentru aşa ceva ar trebui să stea în picioare sau să se aşeze.

— Asta-i tot, de fapt. La câteva zile după bal, un bărbat ne-a adus corespondenţa de dimineaţă, iar biletul era în acel teanc de scrisori.

— Poştaşul dumneavoastră.

— De fapt, nu era poştaşul nostru obişnuit. Mi-a înmânat corespondenţa şi a plecat. Am adus-o înăuntru, am frunzărit-o şi am dat de el. Un bilet îndoit, adresat tatălui

meu.

— Aveţi idee de ce tatălui dumneavoastră?

— Poate pentru că este judecător la înalta Curte de Justiţie, după cum am zis. Cred că tatăl meu are dreptate… cel care a scris biletul a crezut că el ar putea interveni în orice anchetă.

— Tatăl dumneavoastră este implicat în anchetă?

Ea clătină din cap.

— Sunt sigură că ar fi menţionat asta. El s-a gândit că a fost trimis greşit.

— Pot să văd acest bilet?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, slujnica intră în cameră cu un serviciu de ceai din argint ce părea destul de încărcat.

— Iată! intonă ea.

Sebastian îşi înăbuşi un oftat – tocmai începuse să facă ceva progrese şi voia să vadă biletul.

— Poţi să-l pui acolo pe masă, Poppy, te rog, zise domnişoara Tricklebank.

Slujnica – sau Poppy, aparent – îi zâmbi lui Sebastian în timp ce traversa camera.

— Parcă se repetă ziua de ieri, nu-i aşa?

Depuse serviciul de ceai pe birou, Turnă două ceşti şi îi întinse una domnişoarei Tricklebank. Vru şi i-o dea pe cealaltă lui Sebastian, dar el scutură din cap. În mod ciudat, slujnica nu lăsă ceaşca jos, ci o luă pentru sine. Se aşeză lângă domnişoara Tricklebank, duse ceaşca la buze şi suflă uşor în ceai înainte de a sorbi.

Pentru Dumnezeu, ce se întâmpla în casa asta? De când participau servitorii la ceai? De când femeile nu erau absolut deloc intimidate de viitorul rege al Aluciei? Toate acestea erau foarte, *foarte* noi pentru el. Dar nu conta asta acum.

— Biletul, domnişoară Tricklebank. Pot să-l văd?

Domnişoara Tricklebank nu era atentă. Avea fruntea încruntată şi îl analiza din cap până în picioare.

— De ce sunteţi îmbrăcat aşa?

— Pardon? Sebastian privi în jos, uitând de costumaţia

lui. Evident, ca să evit să fiu remarcat.

— Serios? Ea şi slujnica Poppy schimbară priviri. Dar cu siguranţă aveţi voie să mergeţi oriunde vreţi.

— Evident, însă eu…

Scutură din cap. N-avea sens să-i ofere explicaţii.

— Vorbeam despre bilet. Trebuie să-l văd. Nu cred că sunt explorate toate pistele în cadrul anchetei, iar când a apărut zvonul în această… *gazetă…*

— *Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor,* preciză domnişoara Tricklebank.

— Când zvonul a apărut în gazeta pentru doamne, oficialii englezi nu au considerat că este important, iar eu…

— Poftim? zise Poppy ca şi cum s-ar fi simţit jignită.

— Îţi vine să crezi? spuse domnişoara Tricklebank şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-mi vine deloc să cred, exclamă Poppy. Sunt invidioşi, asta e.

Sebastian habar nu avea despre ce vorbeau femeile sau cine era invidios pe cine.

— Păi da, desigur, fu de acord domnişoara Tricklebank. De-a lungul întregii istorii s-a crezut că publicaţiile sunt un domeniu exclusiv pentru bărbaţi. Le-am dovedit că au greşit foarte mult, nu-i aşa?

— Cu siguranţă!

— Îmi cer scuze, nu ştiu despre ce-i vorba, zise Sebastian. Nu a fost important pentru englezi pentru că ei consideră uciderea secretarului meu o chestiune alucianã. Şi chiar ar putea fi, domnişoară Tricklebank, însă cineva l-a implicat pe feldmareşalul meu, cineva care v-a adus un bilet *dumneavoastră* dintre toţi oamenii din Londra, iar eu aş dori să ştiu de ce.

— O, pentru a oferi un indiciu, aş zice eu, spuse Poppy încrezătoare şi sorbi din ceai.

— Sau pentru a abate suspiciunea de la adevăratul vinovat, numind pe altcineva în mod eronat, răspunse domnişoara Tricklebank.

Poppy zâmbi.

— Ce *isteaţa* eşti, Eliza. Desigur! Prim-ministrul

alucian ar putea fi la fel de bine responsabil, însă spunând că feldmareşalul e de vină, sau ceva de genul ăsta, toată lumea l-ar acuza pe el.

— Prim-ministrul nu este în Anglia, zise Sebastian încercând să le înţeleagă raţionamentul.

— Sau cineva ca el, spuse domnişoara Tricklebank ignorându-l pe Sebastian şi adresându-se lui Poppy. Am citit destule documente de-ale lui tăticu' şi am căpătat ceva experienţă în ceea ce priveşte iţele întortocheate ale minţii criminale. Bătu cu degetul în tâmplă.

— Nu ştiu ce s-ar face judecătorul fără tine, confirmă Poppy.

Era ca şi cum Sebastian nici nu s-ar fi aflat în încăpere. Pentru prima oară în treizeci şi doi de ani, nu era observat sau nu era nevoie de el.

— Domnişoară Tricklebank! zise el tare. Femeile se opriră din pălăvrăgit şi se uitară la el. Acesta aruncă o privire către menajeră. Apoi către domnişoara Tricklebank. Pot să discut cu dumneavoastră în particular? Vă rog.

Cele două femei îl priveau de parcă tocmai le rugase să-şi ridice tivul rochiilor. Poppy se coloră la faţă.

— Bine. Puse cu băgare de seamă ceaşca de ceai deoparte. Îmi dau seama când *eu* deranjez.

— O, dragă, nu-i aşa! strigă domnişoara Tricklebank.

— E în regulă. Vocea lui Poppy era relaxată şi veselă, dar privirea ofensată pe care i-o aruncă lui Sebastian înainte de a ieşi spunea contrariul.

Domnişoara Tricklebank o urmări cu privirea pe slujnică în timp ce aceasta părăsea salonul, apoi se încruntă spre Sebastian, cu ochii ei drăguţi mici de supărare.

— Acum aţi făcut-o.

— Eu am făcut-o?

— Păi nu *eu* i-am rănit sentimentele.

Chiar nu ştia dacă trebuia să râdă sau să-şi urle frustrarea către tavan.

— Nu ştiu cum se fac lucrurile în Alucia, dar Poppy face foarte mult parte din familia noastră şi o tratăm ca

atare, continuă ea.

— Ce-i cu locul ăsta? mormăi Sebastian în barbă. Se uită din nou în jur la ceasuri şi la pisica îngâmfată, la teancurile de cărţi şi la gheme. Pe cuvânt că nu înţeleg. Nu există nici *un pic* de veneraţie pentru ei faptul sunt prinţul moştenitor al unei naţiuni străine? Deloc?

Domnişoara Tricklebank se uită la uşa prin care trecuse Poppy.

— Se pare că nu.

Adevărul îl lăsă fără cuvinte. Nici cele mai nebuneşti închipuiri ale lui nu invocaseră o situaţie ca aceea în care se afla. Ea, căpoasă cum era, n-avea de gând să-i acorde respectul cuvenit, iar el trebuia să accepte că, în cazul de faţă, nu conta. Nu era relevant pentru criza în cauză. Trebuia să afle cine îi dăduse biletul, iar dacă singura modalitate prin care putea afla era să înceteze să mai fie prinţ în salonul ăsta, atunci aşa să fie.

Mai încercă o dată.

— Domnişoară Tricklebank, vă implor să-mi daţi biletul care v-a fost adus.

— Ei bine, aş vrea tare mult.

— *Mulţumesc*.

— Dacă l-aş avea. Dar nu-l am. Tata a spus să-l predau autorităţilor şi am procedat întocmai.

Lăsă jos ceaşca de ceai şi traversă camera până la şemineu şi la multele ceasuri de acolo.

— Vreţi să spuneţi că biletul nu se află în posesia dumneavoastră?

— Din păcate, nu. Nu vă uitaţi aşa urât la mine. Nu mă aşteptam să-mi bată la uşă un prinţ. Făcu o pauză şi chicoti la acest gând. Chiar deloc. Trase un taburet mic de lângă perete şi se urcă pe el pentru a examina cadranul unuia dintre ceasuri cu fazele lunii. Cred că ăsta nu merge bine. N-o să fie lună plină în seara asta, nu?

Sebastian simţi că începea să ameţească.

— Dar gazeta…

— O, i-am dat biletul domnului Frink *după* ce l-am arătat… persoanei care tipăreşte gazeta. Ajustă cadranul cu

fazele lunii şi sări jos de pe scaun, zâmbind. Sunteţi sigur că nu doriţi nişte ceai?

— Cine e domnul Frink?

— Funcţionarul tatălui meu. Îl ajută la tribunal în cursul activităţii lui de zi cu zi. Ştiţi, eu n-am voie. Doamne fereşte ca o femeie să sfătuiască un judecător de la înalta Curte de Justiţie.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi privi o clipă în gol, aparent supărată din această cauză.

— Unde l-aş putea găsi pe acest domn Frink?

— Să-l găsiţi? De ce l-aţi… O, Doamne. Nici el n-are biletul. L-a dat poliţiei londoneze.

Sebastian simţea că mai avea puţin şi îi exploda capul. Îşi trecu degetele prin păr, un tic nervos de care fusese dezbărat de îngrijitoarea lui din copilărie, cu zeci de ani în urmă.

— Cui anume din poliţia londoneză?

— N-aş putea spune sigur. Aş fi crezut că cineva v-a menţionat asta.

Sebastian îşi încleştă fălcile. Începea să pară un circ.

— Nimeni n-a menţionat asta.

— Serios? Domnişoara Tricklebank se încruntă din nou, ca şi cum ar fi încercat să desluşească ceva. Trebuie să vă simţiţi destul de descurajat. Ei bine, domnule, eu n-am biletul, dar vă pot spune exact ce scria. Era foarte scurt şi zicea aşa: *Domnule judecător, persoana responsabilă pentru tragedia de la Kensington este unul de-ai lor. Îndreptaţi-vă atenţia spre feldmareşal.* Şi, după cum am spus, nu era semnat.

— Scrisul cum arăta?

— Scrisul? Minunat. Un talent la caligrafie de admirat. Cu urme groase de peniţă, pe care eu nu le-am stăpânit niciodată. O mână puternică, aş zice eu. Poate o femeie. Dar putea la fel de bine să fi fost un bărbat.

Sebastian îşi strânse puntea nasului în încercarea de a alunga o durere de cap atroce, care-şi făcea simţită prezenţa în spatele ochilor. Avusese parte de cea mai bună educaţie pe care o putea primi un om în această lume, şi

totuşi nu reuşea să iasă din acest impas.

— Am de gând să investighez în continuare, spuse ea.

Acum despre ce vorbea?

— Crima, clarifică ea.

Dar o spusese pe un ton atât de calm, de parcă avea de gând să investigheze o crimă şi apoi să spele rufele.

— *Dumneavoastră.*

— Da, *eu,* de ce nu eu? Sunt curioasă, iar tata zice că sunt foarte isteaţă la lucruri de genul ăsta. Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică încredere.

Devenea rapid cea mai absurdă zi din viaţa lui. Ca şi cum ar fi intrat într-un port şi s-ar fi trezit în cu totul alt ţinut. Totul era cu susul în jos. Încă o dată o cercetă din nou din priviri în căutarea unui indiciu al înşelătoriei, dar nu zări în expresia ei nimic altceva decât încredere şi curiozitate.

— Nu fiţi ridicolă, domnişoară Tricklebank. Nu *puteţi* întreprinde o investigaţie de una singură.

Ea clipi din ochii ei drăguţi şi cenuşii, apoi îşi îndreptă umerii de parcă mai avea puţin şi se repezea la el.

— Alteţă, pare-se că sunteţi foarte sigur în privinţa a ceea ce pot şi a ceea ce nu pot face eu. În mod cert, eu *pot* să investighez. L-am văzut la bal, să ştiţi. Şi nu doar o dată.

— Pe *cine*?

— Pe ăăă… îşi drese glasul. Dădu din mână parcă încercând să-şi smulgă din corp acel cuvânt. Pe decedat.

— Cum adică l-aţi văzut?

— Chiar aşa. Prima dată când l-am văzut era la coada pentru prezentare, unde m-aţi călcat pe picior.

El deschise gura, însă ea adăugă repede:

— În mod accidental. Dar, de cel puţin două ori, l-am văzut vorbind cu un bancher.

Un *bancher?* De ce ar fi vorbit Matous cu un bancher? Care bancher?

— Cu cine? Şi de unde ştiţi că era bancher? De fapt, de unde ştiţi cine era? Toată lumea purta măşti.

— Da, ei bine, domnul John Heath are o prezenţă foarte aparte.

Era nebună. Despre asta era vorba – oricât de drăguţă era, femeia era nebună, iar asta era ceea ce-şi imagina ea.

— Au fost mai multe prezenţe aparte la bal în seara aceea.

— Mă refer la faptul că domnul Heath este corpolent.

Această întrevedere depăşise de mult punctul în care era utilă. Sebastian se uită cu atenţie la ea. Da, înţelesese el ceva – ea era puţin sărită. Probabil că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se retragă şi să stea de vorbă despre asta cu Leopold. Cel puţin acum avea numele cuiva care vorbise cu Matous de mai multe ori în seara balului. Era un început.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnişoară Tricklebank. Mă voi gândi la ceea ce mi-aţi spus şi voi folosi informaţiile cu înţelepciune.

Ea zâmbi răbdătoare, ca şi când el ar fi fost un copil care nu pricepea.

— Iau ceaiul cu fiica domnului Heath, spuse. Prietena mea, Lady Caroline Hawke, m-a invitat. O să-mi facă plăcere să vă spun ceea ce am aflat, dacă se iveşte ceva.

La ce-ar folosi?

— Vă mulţumesc, dar nu cred că e necesar. O să stau eu de vorbă cu domnul Heath.

Ea scoase un sunet, parcă încercând să-şi înghită râsul. La o privire mai atentă, el observă că ea chiar se abţinea să nu râdă. De el? Oare această femeie era chiar atât de obraznică?

— Pot să aflu ce vi se pare atât de amuzant? întrebă el încordat.

— Puteţi! zise ea veselă. E amuzant faptul că vi se pare că veţi reuşi să intraţi deghizat în casa altui englez şi că puteţi afla astfel ceva. N-o să meargă, să ştiţi. Dacă domnul Heath ştie ceva, n-o să vă zică. În mod sigur crede că are nişte probleme şi va prefera să le spună compatrioţilor săi. Asta în cazul în care vă primeşte. Noi suntem foarte indulgenţi aici, în Bedford Square, dar vă asigur că alte case nu sunt aşa. Şi dacă este ceva de aflat, o să ne spună fata lui.

— Atunci, o să discut cu ea, insistă el, deşi Sebastian nu avea idee cum ar fi putut merge în vizită deghizat la o altă tânără. Simţea că depăşise limitele prefăcătoriei.

— Dar asta-i imposibil! spuse ea râzând cu şi mai multă veselie.

El îşi încrucişă braţele la piept exasperat.

— Continuaţi, atunci. Până acum nu v-aţi sfiit să-mi spuneţi de ce greşesc în atât de multe privinţe. De ce e imposibil?

— Chiar nu puteţi ghici?

Strânse din buze şi se uită la ea.

— Alteţă! Dacă îi faceţi o vizită domnişoarei Heath, toată lumea din Londra o să creadă că v-aţi hotărât că ea este aleasa.

— Care aleasă?

Domnişoara Tricklebank izbucni într-un râs atât de vesel şi de nepăsător, încât, dacă n-ar fi fost într-atât de tulburat, ar fi acompaniat-o. Avea un râs încântător, ca soarele de vară.

— Aleasa cu care intenţionaţi să vă căsătoriţi, evident!

La naiba, uitase complet *de* asta. Simţi că roşeşte, jenat din cauza faptului că toţi englezii îi urmăreau fiecare nenorocită de mişcare în încercarea de a prezice cui îi va cere mâna. Se întoarse uşor într-o parte în faţa domnişoarei Tricklebank, care încerca încă o dată să-şi înăbuşe veselia. Chiar nu cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. Oare ce părere avea despre el? Despre faptul că venise la ea acasă îmbrăcat ca un pierde-vară, că era incapabil să se descurce singur sau să răzbune moartea prietenului său? Era un prinţ fără nicio putere aici, în Anglia.

— Nimeni nu v-ar permite să rămâneţi singur cu ea, continuă după ce-şi potoli pentru moment chicotelile. Înainte de a vă permite, ar dori să negocieze mai întâi acordul de căsătorie.

El ţâţâi cu ochii la ea.

Ea zâmbi atât de fermecător, încât îl luă puţin prin

surprindere.

— Iar dacă v-aţi duce la domnul Heath, toată lumea ar crede că ar avea legătură cu acordul comercial.

— Începeţi să vorbiţi ca fratele meu, se plânse el.

— O! O să iau asta ca pe un compliment, înclină ea capul cu solemnitate.

Domnişoara Tricklebank era isteaţă. Şi foarte drăguţă, dacă îşi permitea să se gândească la asta. Îi plăcea în mod deosebit zâmbetul ei, chiar dacă îl folosise de atâtea ori pentru a râde de el.

Ea îşi arcui o sprânceană, o întrebare nerostită în legătură cu modul în care o studia din priviri.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Tricklebank, dar nu pot să las asta în seama dumneavoastră.

— O, Doamne! V-am cerut eu cumva, din greşeală, permisiunea? Vă asigur că nu asta a fost intenţia mea.

Ea zâmbi din nou, ochii ei strălucind de încântare.

— Cred că sunteţi cea mai ireverenţioasă şi neascultătoare persoana pe care am întâlnit-o în toţi anii ăştia, spuse el exasperat.

— Serios! În *toţi* anii? Poate că ar trebui să mergeţi mai des în străinătate, domnule. Sunt neascultătoare pentru că nu vă sunt suspusă.

— Da, aţi zis asta extrem de clar, domnişoară Tricklebank. La asta m-am referit şi eu

. *Nu-mi* sunteţi supusă. Cum pot avea încredere că-mi transmiteţi ce spune sau ce nu spune domnişoara?

Ea păru surprinsă.

— Pentru că am zis că o voi face.

— Poate că va fi un mare şoc pentru dumneavoastră, dar în viaţă am învăţat că încrederea nu este un lucru uşor *de* acordat. El ezită. Resimţi un val de emoţie, de tristeţe profundă. Matous Reyno a fost, poate, singurul prieten din viaţa asta în care

puteam să am încredere şi eu… Claca, vinovăţia şi durerea amestecându-se şi formând o greutate imensă ce-i apăsa pe inimă. Sunt pierdut fără el, zise îngrozit că vocea o să-i cedeze.

Era pierdut fără Matous. Îl luase de bun, se bazase atât de mult pe el, însă nici măcar o dată, din câte îşi aducea aminte, nu îi mulţumise lui Matous pentru loialitatea sau pentru prietenia lui.

— O... Zâmbetul ei dispăru. Îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră, domnule. Ştiu puţin despre cum este să pierzi pe cineva foarte drag. Dar trebuie să ştiţi că, indiferent ce credeţi, eu îmi respect cuvântul dat. Şi n-am nimic de câştigat sau de pierdut ocupându-mă de această chestiune. Este propria mea curiozitate, care mă împinge acum de la spate. Cred că este groaznic ceea ce s-a întâmplat cu prietenul dumneavoastră. A fost foarte amabil cu mine. Părea un om bun.

— A fost, spuse Sebastian încet.

Simţi în stomac un alt junghi de regret şi de durere şi îşi luă privirea de la ea. În zilele care trecuseră după şocul morţii lui Matous, îi devenise mai uşor să facă faţă pierderii, să accepte lucrurile aşa cum erau. Însă golul din inima lui Sebastian rămăsese acolo.

— Vă dau cuvântul, puteţi să aveţi încredere în mine. Alteţă.

Probabil că îşi pierdea minţile, dar se credea în stare. Se ridică din disperare şi se uită la ea.

— Cum o să-mi trimiteţi vorbă?

Ea zâmbi.

— Am presupus că o să veniţi aici ca să aflaţi. Dar vă pot trimite un bilet dacă doriţi.

— Când vă duceţi la ea?

— Sâmbătă după-amiază, la ora patru, spuse domnişoara Tricklebank. Acasă la lordul Beckett Hawke din Grosvenor Square, în cartierul Mayfair. Aţi făcut cunoştinţă cu el?

Sebastian clătină din cap. Îşi luă pălăria de pe masă.

— Vă mulţumesc, domnişoară Tricklebank, pentru ajutorul dumneavoastră.

— Cu mare plăcere. Să vă conduc?

— Nu e necesar. Cunosc drumul.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri şi aruncă o privire

înapoi către domnişoara Tricklebank. Ea era din nou sus pe scaun şi se uita la unul dintre multele ceasuri. Ce salonaş ciudat. Ce lume mică şi ciudată.

Se gândi că în alte vremuri, în altă viaţă, era posibil să-i fi plăcut foarte mult aici. Fusese o zi grea, dar simţea că era ceva nou şi foarte diferit să se afle în compania unei persoane în ochii căreia nu era decât un simplu domn.

Nu un prinţ. Doar un om.

Era ceva înviorător de diferit, din toate punctele de vedere.

Capitolul 11

O lady nemăritată, care şi-a pus răbdarea la păstrare, a luat recent ceaiul cu o prietenă. Un Şoim[1] *s-a coborât, iar speculaţiile abundă că Şoimul a decis în sfârşit să-şi aleagă o parteneră. Oaspeţii de la ceai au fost trataţi cu ultima modă a mânecilor clopot largi, purtate cu perfecţiune de fiica unui jurist celebru. Estimăm că aceste mâneci vor fi prezente peste tot la primăvară.*

Doamnelor, cele mai recente sfaturi despre prezentarea lumii nou-născutului sugerează că acele culori şi obiecte în nuanţe aprinse ar trebui introduse treptat, pentru a nu copleşi creierul în curs de dezvoltare.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Eliza şi Hollis merseră la Holbren Hill în dimineaţa ceaiului, astfel încât Hollis să poată cumpăra o gâscă, iar Eliza să ia tutun pentru pipa tatălui ei.

Hollis avea de gând şi găzduiască o petrecere la cină.

— N-am mai invitat oameni la cină de când a murit Percival. Dar au trecut mai bine de doi ani. Sunt hotărâtă să renunţ la hainele de văduvie şi să mă bucur din nou de societate.

— Ai renunţat la hainele de văduvie cu luni în urmă. Îi

1 Hawk

aminti Eliza.

— Poate că am aruncat hainele cu luni în urmă, draga mea Eliza, dar abia acum am renunţat la ele în inima mea. Ar trebui să-l invit pe prinţul moştenitor al Aluciei, acum că sunteţi aşa de apropiaţi?

Eliza îi adresă un zâmbet ironic.

— Te referi la prinţul care hoinăreşte prin oraş îmbrăcat ca un căruţaş?

Cele două îşi îndreptară atenţia spre gâştele şi orătăniile pe care măcelarul le înşirase pe trei rânduri în afara clădirii sale. Eliza le povestise, desigur, lui Hollis şi Carolinei tot ce se petrecuse cu ocazia celei de-a doua vizite a prinţului în Bedford Square, iar ele trecuseră totul în revistă în detaliu.

— Nu-mi vine să cred că are voie să facă asta, zise Hollis. Vă imaginaţi cum ar fi dacă regina s-ar plimba îmbrăcată ca una dintre noi... Scuzaţi-mă! Pardon! îi strigă negustorului. Aş dori-o pe aceea, spuse arătând spre o gâscă foarte grasă, atârnată în primul şir din partea de sus a magazinului.

Negustorul, cu şorţ de piele şi manşete peste mâneci, se uită în sus la gâscă pe care i-o arătase.

— Asta ar trebui să ajungă pentru douăsprezece persoane, nu? întrebă Hollis.

— Da, cincisprezece, dacă aveţi o bucătăreasă care ştie cum s-o taie.

— Atunci, pe-asta aş dori-o.

Negustorul îşi ridică din nou privirea.

— Nu aţi dori-o pe una de pe rândul ăsta? întrebă el arătând spre păsările atârnate mai jos. Oricare dintre ele ar merge pentru douăsprezece.

— Nu. Mi-ar plăcea asta, spuse Hollis arătând spre gâsca de deasupra capului.

— Trebuie să aduc un băiat.

— Aştept! zise Hollis veselă.

Negustorul se încruntă spre ea.

— Dacă nu vreţi s-o vindeţi, atunci de ce o agăţaţi?

Bărbatul mormăi în barbă, apoi fluieră. Un băiat îşi

făcu apariţia. Negustorul îi spuse să aducă scara.

În timp ce aşteptau, Hollis se întoarse către sora ei şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Ştii ce nu-mi dă pace? Că tu, dintre toţi oamenii din Londra, dintre toate doamnele adecvate, cu titluri şi zestre, l-ai primit pe prinţ *de două* ori. Crezi că te place?

Eliza izbucni în râs. Îi atrase atenţia lui Donovan, servitorul lui Hollis, care îi făcu cu ochiul înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre băiatul cu scara.

— Abia mă poate suporta, Hollis. Crede că nu-i dau nicio atenţie titlului pe care-l are şi că ştie mai multe decât mine, indiferent de subiect.

— Adevărat, în ambele privinţe. Totuşi, tu îl cunoşti pe *el* mai bine decât oricine.

— Nu-l cunosc deloc, în afară de faptul că îi stă în fire să fie supărat.

— E frumos, observă Hollis.

— La fel şi Donovan.

Hollis se înroşi. Toată lumea îi atrăgea mereu atenţia lui Hollis ca Donovan era cel mai arătos dintre toţi bărbaţii. Era înalt, cu o constituţie solidă, cu ochi căprui frumoşi şi părul brunet şi des. Pentru Eliza, lucrul cel mai atrăgător la el era loialitatea lui de neclintit faţă de Hollis. Nu-şi putea imagina cum ar fi supravieţuit Hollis acelor zile şi săptămâni după moartea lui Percival dacă nu era Donovan care să se ocupe de toate lucrurile. Totuşi, uneori Eliza şi Caroline chicoteau şi îşi închipuiau tot soiul de lucruri intime care s-ar fi putut întâmpla între Hollis şi Donovan în spatele uşilor închise. La urma urmei, era o văduvă plină de viaţă şi nimeni n-ar fi aflat nimic.

Însă Eliza îşi cunoştea foarte bine sora. Nimeni nu s-ar fi ridicat vreodată la înălţimea lui Percival. Iar dacă Hollis s-ar fi gândit vreodată să-l sărute pe Donovan, i-ar fi spus totul Elizei. Ea nu pomenise însă niciodată de vreo atracţie.

— Ce părere are Poppy despre prinţ? întrebă Hollis, aducând-o pe Eliza înapoi în prezent.

— Poppy abia de-l suportă, zise Eliza. Când a venit în vizită, ea a rămas la ceai, iar el i-a cerut să plece. S-a simţit

destul de jignită.

— Ei bine, spuse Hollis ridicând din umeri. Nimeni în afară de cei din familia Tricklebanks nu se aşteaptă ca o servitoare să ia ceaiul, Eliza.

— Nu-i adevărat... tu îl iei la ceai pe Donovan. Şi ştii foarte bine că Poppy e mai mult decât o servitoare.

— Păi, *eu* ştiu asta, dar poate ar fi bine să nu-i spui să servească ceaiul când vine cineva în vizită. Asta o face să arate ca o slujnică, una cu care viitorul rege nu se aşteaptă să ia ceaiul în salon. Probabil că a fost foarte tulburător pentru el.

— Sărmanul, nevoit să ia ceaiul cu o femeie care nu-i servitoare. Oricum, las-o pe Poppy, zise Eliza. A fost nepoliticos.

Dar, în acelaşi timp, fusese şi destul de vulnerabil, ceea ce o luase prin surprindere. Era vizibil tulburat când vorbise despre moartea secretarului său. Îi stârnise dorinţa de a-l cuprinde în braţe şi de a-l ţine strâns.

Băiatul ajunsese în vârful scării şi se apleca mult în dreapta lui pentru a coborî gâsca pe care o dorea Hollis. Scara începu să alunece. Mulţimea de dedesubt scoase un strigăt alarmat.

— Eu, una, nu-i pot reproşa dispoziţia proastă, zise Hollis cu ochii la băiat. Cineva a fost ucis. După părerea lui, au avut de gând să-l omoare pe *el.*

Din mulţime se înălţă un alt strigăt – scara pe care se afla flăcăul aluneca şi mai mult spre dreapta. Negustorul observă de jos şi o îndreptă înainte ca băiatul şi gâsca să se prăvălească.

— Ce vrei să spui? întrebă Eliza.

— Am făcut câteva cercetări despre Alucia. Se spune că unchiul prinţului râvneşte la tron. Că tatăl prinţului i *l-a luat*.

— Serios? zise Eliza. Credeam că tatăl prinţului este adevăratul rege şi că unchiul a vrut să-i ia tronul.

Hollis ridică din umeri.

— N-am cercetat *chiar aşa* de îndeaproape şi, evident, nu cunosc toate detaliile, dar ceva nu-i în regulă în Alucia,

iar toată lumea o ştie. Poate că *el* nu-i în regulă.

— Poftiţi, madam, face o liră şi un şiling, spuse negustorul, întinzându-i gâsca.

Donovan făcu un pas înainte pentru a lua pasărea.

— O liră şi un şiling? E scandalos! exclamă Hollis. Vă dau o liră pentru ea.

— Păsărea cântăreşte nouă kile jumate, spuse negustorul. O liră şi un şiling.

— Dacă ar cântări nouă kilograme şi jumătate, băiatul ăla n-avea cum s-o dea jos. O liră, domnule, altfel puteţi să-l puneţi pe flăcău s-o ducă înapoi sus.

Bărbatul bombăni, totuşi îi smulse banii din mână.

Hollis zâmbi frumos.

— Vă *mulţumesc.*

Negustorul se întoarse, cu banii băgaţi în şorţ.

— Ei, cine urmează?

Odată achiziţia încheiată, o luară mai departe pe stradă până la tutungerie, cu Donovan la câţiva metri în urma lor cu gâsca.

— Nu pot să vin la ceai s-o cunosc pe domnişoara Heath, îi aminti Hollis. Fusese invitată de Caroline, dar avea planuri diferite. O să vreau să ştiu tot. Am auzit că e destul de timidă şi că abia de scoate o vorbă.

— O, Doamne, sper că nu-i aşa.

— Eliza, să n-o laşi pe Caro să vorbească numai ea, îi spuse Hollis sumbru, punându-şi mâna pe braţul surorii ei.

Eliza râse. Era imposibil s-o împiedici pe Caroline să vorbească.

— Şi să ai grijă, continuă ea. Este o afacere urâtă, crimă. Poate că pare destul de uşor să pui câteva întrebări ici şi colo, dar cine ştie unde duce asta.

— Nu-ţi face griji, Hollis. Ştiu eu ce fac.

Hollis îşi trecu braţul pe sub braţul Elizei.

— Şi nici nu mi-aş dori şi te văd rănită aiurea în alt fel.

Eliza aproape că îşi dădu ochii peste cap.

— Ce e, dragă? Crezi că prinţul o să mă dea pe spate şi voi fi *singura* din Londra care nu va şti că a cerut mâna altcuiva?

— Sigur că nu cred asta, pufni Hollis. Dar e foarte atrăgător, din toate punctele de vedere. O înghionti pe Eliza. Şi bogat. Asta n-are cum să nu te dea pe spate.

Eliza râse.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt o persoană complet diferită faţă de cea care eram pe atunci.

— Eşti tot femeie, spuse Hollis.

Eliza era obişnuită cu sentimentele protectoare ale familiei sale faţă de ea. Greşeala ei cu Asher fusese destul de spectaculoasă.

— Nu-i nimic de genul ăsta, o asigură pe Eliza. La fel de bine aş putea să fiu dată pe spate de domnul Norris.

— Nu! strigă Hollis şi izbucniră într-o criză de chicoteli, amintindu-şi de nefericitul potenţial peţitor din urmă cu câţiva ani, al cărui păr creţ se ridica în mai multe direcţii deodată.

— Trec sâmbătă seara să aud toate detaliile, zise Hollis. Să nu omiteţi nimic. *Mai ales* reacţia lui Beck când află ce rol trebuie să joace.

Cele două surori se uitară din nou una la cealaltă şi râseră din nou.

Puseseră la cale un plan pentru ceai, desigur. Aveau de gând s-o facă pe domnişoara Heath să li se deschidă, zicându-i lui Beck să-şi facă apariţia şi să lanseze nişte sugestii vagi cum că lordul Hawke ar fi în sfârşit gata să-şi găsească pereche. Asta, se gândiră ele, avea să înmoaie buzele femeii în spiritul cooperării şi în dorinţa de a afla mai multe. Eliza şi Hollis erau sceptice în privinţa şanselor de reuşită ale Carolinei de a aranja această apariţie, pentru că lui Beck nu îi plăcea să fie cooperant, dar ea le asigurase că Beck îi va face pe plac. După ce domnişoara Heath va face cunoştinţă cu Beck, vor aduce conversaţia spre tatăl domnişoarei Heath, iar apoi Eliza va menţiona cu dezinvoltură ce văzuse la bal. Elizei i se părea foarte simplu.

După ce cumpără tutunul, Eliza şi Hollis îşi luară rămas-bun îmbrăţişându-se.

— O să porţi rochia albastră, o instrui Hollis.

— Da, fu de acord Eliza.

Hollis atinse obrazul surorii ei.

— Baftă. Ne vedem diseară!

Ea şi Donovan o luară în jos pe stradă, Donovan mai înalt decât Hollis, cu gâsca aruncată neglijent peste umăr. Hollis vorbea despre ceva, judecând după felul în care mâna ei flutura în timp ce mergeau.

Eliza oftă şi o luă în direcţie opusă, spre casă, cu tutunul tatălui ei.

Mai târziu în după-amiaza aceea, ieşi din camerele ei în rochia pe care Hollis îi sugerase s-o poarte. De un albastru precum cel al oului de măcăleandru, cu mâneci atât de largi la încheietură, încât ar fi putut să-l bage pe Pris într-una dintre ele şi nimeni n-ar fi observat.

Tatăl ei era în salon, Jack şi John în paturile lor, iar Pris nu se vedea pe nicăieri. Tatăl ei tricota, acel *clic, clic*, *clic* constant al andrelelor lui sunând ca unul dintre ceasuri. Ben se îngrijea de foc.

— Eu mă duc la ceai la Caro, tati, spuse ea aplecându-se să-l sărute pe creştet.

— O? Cine vine?

— Domnişoara Lucille Heath. Fiica domnului John Heath.

— Bancherul?

— Chiar el.

Poppy îşi făcu apariţia în birou cu pelerina Elizei.

— O, uită-te la tine, Eliza! Ce frumoasă-i rochia ta! O vezi, Ben?

— Da. Minunată, domnişoară Eliza.

— E o nuanţă minunată de albastru, domnule judecător, cu mâneci foarte la modă, explică Poppy.

— Nouă, aşa-i? întrebă tatăl ei spre spaţiul dinaintea lui.

— Întinerită, spuse Eliza. Cu mâneci noi. Hollis zice că mânecile largi sunt obligatorii.

— Ei bine, atunci, dacă aşa zice Hollis, trebuie să ai mâneci largi, spuse tatăl ei.

— Transmite salutările mele lui Caro şi domnişoarei

Heath. Să-ţi cheme Ben o trăsură?

— Nu, mulţumesc. Este o zi minunată. Am de gând să merg pe jos.

Îmbrăcându-şi pelerina, Eliza îşi luă rămas-bun de la toţi. Ieşi în holul aglomerat, îşi luă boneta dintr-un cuier de perete şi porni spre casa Carolinei, înaintând pe stradă hotărâtă, cu paşi mari, în timp ce îşi lega panglicile bonetei sub bărbie.

La colţ, îşi ridică privirea spre ferestrele casei doamnei Spragg, unde draperiile fuseseră date deoparte doar cât să-i ofere doamnei Spragg o privelişte către stradă. Eliza îi făcu cu mâna, apoi îşi continuă drumul, trecând pe lângă prăvălia măcelarului şi ajungând mai jos pe stradă, lângă un alt colţ. Acolo se opri în faţa cofetăriei pentru a admira dulciurile din vitrină.

Tocmai privea cu atenţie la o tavă cu tarte cu lămâie proaspăt scoase din cuptor, întrebându-se dacă ar trebui să-şi ia una, când deveni conştientă ca cineva se afla în spatele ei. Acel cineva se transformă în umbra intimidantă a unui bărbat, reflectată în vitrină, şi o sperie într-atât pe Eliza, încât se răsuci, cu mâna în dreptul inimii. Când văzu cine se afla în spatele ei, oftă şi lăsă mâna jos.

— Ce naiba faceţi? M-aţi speriat de moarte!

— Îmi cer scuze, nu asta a fost intenţia mea. Am de gând să vă însoţesc la ceai, spuse prinţul. Am o trăsură.

Arătă spre una aflată puţin mai jos pe stradă.

Eliza se uită la trăsură, apoi la el.

— N-am nevoie de trăsură. N-ar trebui să vă furişaţi aşa prin spatele oamenilor, Alteţă.

— Aţi putea să renunţaţi la oficialităţi, vă rog? întrebă el şi aruncă o privire îngrijorată în jurul lor. Nu vreau o atenţie nejustificată.

— Atunci, poate că nu ar trebui să umblaţi de colo colo ca un călător pierdut. Unde vă sunt oamenii?

— În apropiere. Puteţi să vă menţineţi tonul mai jos şi să nu mai strigaţi?

Ea dădu să arunce o privire dincolo de el, către oamenii lui. El se mişcă uşor, astfel încât ea nu reuşi să

facă asta.

— N-ar trebuie să vă faceţi griji, spuse el cu voce joasă. Sunt bine protejat.

Ea clipi. El era imposibil. Chiar credea că se temea pentru persoana lui? În privinţa ei îşi făcea griji mai degrabă.

— *Eu* nu sunt îngrijorată, dar *dumneavoastră* ar trebui să fiţi. Sau poate că *ar trebui* să fiu îngrijorată pentru că eu cred, domnule, că sunteţi destul de nebun!

Păru surprins de admonestarea ei şi apoi teribil de amuzat, judecând după cum zâmbea. Efectul fu atât de uimitor, încât o lăsă pe Eliza o clipă uluită.

— Profund, domnişoară Tricklebank. Poate aveţi impresia că oala dumneavoastră e întreagă, dar vă asigur că e la fel de ciobită ca a mea.

Ea îşi încrucişă braţele la piept. Era posibil ca el să aibă un motiv. Chiar şi aşa.

Îl privi din cap până în picioare.

— De ce insistaţi să vă îmbrăcaţi ca un căruţaş, Alteţă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, privind nervos în jurul lor. Nu-mi mai spuneţi aşa.

— Deci? De ce m-aţi acostat îmbrăcat aşa?

El privi în jos, ofensat de caracterizarea pe care ea i-o făcuse modului în care era îmbrăcat.

— Nu v-am acostat. Şi sunt îmbrăcat ca un englez obişnuit. Puteţi să-mi spuneţi domnul Chartier.

— Un englez obişnuit! Arătaţi ca un pierde-vară cu haina şi pălăria astea zdrenţuite.

El se uită la ea aşa cum un părinte îşi priveşte copilul recalcitrant.

— Dacă vă urcaţi în trăsura mea, puteţi să vă aruncaţi asupra mea toate ponegrelile cu privire la hainele mele.

Ea râse.

— Nu mă urc în trăsura dumneavoastră, *domnule Chartier*.

El oftă. Privi spre cer pentru o clipă, de parcă aşa ar fi

căpătat răbdare sau putere.

— Aveţi o capacitate *uluitoare* de a-mi spune nu, domnişoară Tricklebank. O trăsură este cel mai sigur mijloc de călătorie pentru amândoi, ceea ce ar trebui să cred că este evident, dar dacă vreţi să vă încăpăţânaţi, vom merge mai departe. Dar, vă rog, să mergem *mai departe*... Dacă mai stăm mult aici, oamenii vor începe să observe.

El avea o mulţime de idei despre ceea ce trebuia să facă ea, iar Elizei puţin îi păsa.

— *Noi* nu mergem mai departe şi chiar nu-mi pasa ce crede altul despre faptul că vorbesc cu cineva pe stradă.

El pufni.

— Ba sigur că da.

El o apucă cu fermitate de cot şi o întoarse.

— Ba nu, insistă ea ţinând pasul cu el. Oricui mă cunoaşte i se va părea mai degrabă remarcabil faptul că am un însoţitor, ceea ce nu prea se întâmplă. N-am nevoie de un gentleman care să mă escorteze *pe mine*. Mă descurc singură pe străzile astea.

În vocea ei era o urmă de mândrie, îşi dădu ea seama. Ce motiv straniu de mândrie, dar asta simţea. Domnişoara Williams, care locuia vizavi de Bedford Square, nu avea voie să meargă la piaţă dacă nu era însoţită de o slujnică sau de altcineva. Eliza făcea acest lucru tot timpul, ori de câte ori avea chef.

— Ce mult mă bucur pentru dumneavoastră, zise el dându-i drumul la cot şi ducându-şi mâinile la spate. Nu înţeleg de ce nu aveţi un însoţitor însă. Sunteţi destul de drăguţă.

Ea se opri brusc din mers şi se holbă la el.

— Sunt *destul* de drăguţă? Vai, vă mulţumesc foarte mult pentru acest compliment *generos,* domnule Chartier.

— N-am intenţionat să vă jignesc, spuse el cu privirea îndreptată înainte. Am vrut să spun că sunteţi foarte atrăgătoare şi aş putea presupune că gentlemenii sunt dornici să vă însoţească. Aşa-zisul domn Chartier îşi puse mâna în partea de jos a spatelui ei. Mergeţi mai departe, vă rog.

Ea uită să obiecteze la îndemnul lui, un fior străbătându-i corpul şi paralizându-i pentru o clipă limba, fiindcă el tocmai proclamase că era foarte atrăgătoare. Eliza era în general imună la complimentele gratuite ale bărbaţilor care doreau să-i intre în graţii, însă acesta îi făcu inima să-i crească în piept. *Foarte atrăgătoare*. Abia aştepta să discute despre asta cu Caroline, Hollis şi Poppy.

— Nu trebuie să sprintaţi, domnişoară Tricklebank, spuse el. Oamenii vor crede că fugiţi de mine.

Ea tresări şi reveni în prezent.

— Poate ar trebui să fug de dumneavoastră. Cum de puteţi să hoinăriţi prin Londra fără ca nimeni să ştie? Nu e cineva pe undeva care doreşte o audienţă la dumneavoastră? Nu aveţi documente comerciale importante de semnat sau ceva de genul acesta?

— Este sâmbătă. Negocierile se vor relua luni, între timp, majordomul meu va spune că sunt indispus.

Părea atât de absurd, încât Eliza chicoti.

— Adică majordomul le spune oamenilor că vă doare capul, astfel încât să puteţi să vă îmbrăcaţi cu o haină şi o pălărie uzate şi să vă plimbaţi de colo colo prin Londra?

El îi aruncă o privire nerăbdătoare, piezişă.

— Nu aveţi idee cât de greu îmi este să-mi trăiesc viaţa, mai ales aici, în Anglia. Cineva vrea mereu să îi acord atenţie. Dacă-mi doresc puţină intimitate, uneori e necesar să mint, domnişoară Tricklebank.

Se gândi că, probabil, era adevărat.

— Vă rog, spuneţi-mi Eliza dacă vom fi prieteni, ceea ce presupun că suntem, din moment ce mi-aţi spus secretul dumneavoastră.

El ţâţâi.

— Nu suntem prieteni şi nu v-am spus niciun secret.

— De fapt, mi-aţi spus două. Unul, că nu puteţi avea încredere în nimeni, iar al doilea, că nu aveţi intimitate. Ştiu lucrurile astea pentru că am avut mai mult din timpul dumneavoastră decât, probabil, oricine din Londra. Ba chiar aţi băut din paharul meu.

— Pardon?

Se uită în jos la ea cu o expresie confuză.

— Pe coridor, în noaptea balului. Aţi băut din paharul meu şi aţi încercat să mă seduceţi.

El se opri pe loc şi o privi neîncrezător.

— *Dumneavoastră* eraţi?

Ea se opri la rândul ei.

— Ar trebui să mă simt ofensată, pentru că se pare că nu vă amintiţi deloc de mine? Aţi băut din paharul meu, m-aţi călcat pe picior… vă amintiţi *ceva* din noaptea balului?

O măsură cu privirea, iar apoi se uită la chipul ei. Ea privi în acei ochi verzi tomnatici şi simţi străfulgerarea unui fior care o străbătu din nou când el spuse:

— De fapt, unele aspecte ale ei mi le amintesc destul de bine.

— Atunci, e reciproc.

Una dintre sprâncenele lui întunecate se ridică mai sus decât cealaltă, parcă surprins sau amuzat de asta. Eliza îşi amintea unele aspecte mai mult decât destul de bine. Amintirile ei din acea noapte cu un prinţ străin erau acum adânc împletite în ea.

— Şi evident îmi amintesc mult mai multe decât dumneavoastră, continuă ea. În seara aceea am întâlnit un cu totul alt bărbat.

— Da? Cum aşa?

— Nu eraţi la fel de… atât de supărător ca acum. Şi, în noaptea aceea, aţi intenţionat ceva cu totul nepotrivit.

Privirea lui se îndreptă din nou asupra ei, de această dată puţin mai încet, analizând-o cu dezinvoltură.

— Îmi amintesc mai multe decât credeţi, domnişoară Tricklebank, spuse el cu voce joasă. Aveţi dreptate, totuşi, în noaptea aceea am intenţionat ceva cu totul diferit. Îşi ridică încet ochii cu care străpunse privirea ei. Dar nu l-aş numi nepotrivit.

Ei bine. Acum se simţea ca şi cum un stol de măcălendri fluturau din aripi în pieptul ei. Nu ştia ce să facă cu toate acele aripi. Îşi îndreptă privirea înainte şi începu să meargă din nou.

— Oricum, ce-am vrut eu să spun rămâne valabil,

domnule Chartier. Suntem foarte mult unui în compania celuilalt şi avem un interes comun, care cred că ne recomandă ca prieteni. Prin urmare, ar trebui să-mi spui Eliza şi, dacă pot fi atât de îndrăzneaţă, ar trebui să-ţi spun Sebastian.

El izbucni în râs.

— Doamne, chiar eşti îndrăzneaţă.

— Şi impertinentă, adăugă ea cu tupeu. Trebuie să recunoşti că e nevoie să fii impertinent dacă eşti nevoit să spui lucruri cum ar fi: „Te înşeli, Sebastian”, „Ce cauţi aici, Sebastian?” sau „Eşti nebun, Sebastian!”

Un zâmbet răsări în colţurile gurii lui.

— Nu ştiu dacă realizezi cât de norocoasă poţi fi că nu eşti alucianã.

— Dimpotrivă, sunt destul de conştientă de avantajele de a fi supusă britanică. Sebastian e numele de familie?

— A fost numele strã-strãbunicului meu, regele Sebastian I. Al tău?

— N-a aparţinut nimănui. Mamei mele i-a plăcut numele, atâta tot.

— Unde e mama ta?

— Moartă de mult timp. A ta?

— În Alucia.

— Atunci, eşti un norocos. Mi-ar plăcea foarte mult să o am pe mama aproape.

Eliza aruncă o privire peste umăr. Văzu doi bărbaţi care mergeau în spatele lor, îmbrăcaţi şi ei ca nişte căruţaşi.

— Sunt oamenii tăi? şopti ea.

— Dacă te referi la gardienii mei, da, şopti la rândul lui. Şi o să atragi şi mai puţină atenţie asupra lor dacă nu te-ai uita la ei deloc.

Eliza îşi întoarse privirea înainte. Râse brusc şi rânji la el.

— Probabil *ei* cred ţi-ai pierdut minţile.

— O, nu mă îndoiesc de asta, zise el pe un ton plăcut şi zâmbi la rândul lui. Dar nu vor avea niciodată tupeul de

a-şi exprima acea opinie. Din punctul meu de vedere, unul dintre ei ar putea fi responsabil de moartea lui Matous.

Eliza icni.

— *Nu.* Stai aşa, chiar crezi asta?

El ridică din umeri.

— Sincer, nu ştiu ce să cred, domnişoară... Eliza.

O, dar cât de delicios suna numele ei rostit cu acea voce a lui. Profundă şi plăcută auzului, cu acel accent alarmant de excitant.

Ajunseseră la colţ, iar ea o luă la stânga. O rafală bruscă de vânt rece aproape îi scoase boneta. Vântul se înteţea, iar norii joşi începeau să alunece peste vârfurile coşurilor de fum.

— Cât mai e? întrebă el.

— Cel mult un sfert de oră.

O altă rafală de vânt îi prinse din nou boneta, iar ea o apucă de bor, încercând în acelaşi timp să-şi adune mantia în jurul corpului. Când făcu asta, aproape coborî de pe trotuar, dar prinţul îi puse mâna în partea de jos a spatelui şi o echilibră.

— Ai grijă.

Era a doua oară când o atingea acolo, iar şocul atingerii lui îi străbătu tot corpul. Niciodată nu mai fusese atât de uşor stimulată de o simplă atingere ca în ziua asta.

El îşi retrase imediat mâna, desigur, iar când ea se întoarse să-l privească, ochii aceia verzi şi frumoşi erau aţintiţi asupra ei, cu nuanţa lor mai profundă şi, cumva, mai închisă. Îi observă maxilarul cizelat. Buzele pline, de un trandafiriu-închis. Îi trecu fugitiv prin minte întrebarea despre cum ar fi fost să sărute acele buzele, urmată de o curiozitate oarecare despre gustul lor şi apoi de o dorinţă mai presantă de a afla cât de pasionale ar putea fi în timp ce coborau pe buzele ei. Sau pe pielea gâtului ei. Pe braţul ei. Pe gât. Şi peste tot, jos şi sus, aşijderea.

Fu nevoită să-şi îndrepte privirea în altă parte, ca nu cumva imaginaţia ei să-şi ia avânt. Altfel ar fi fost nevoită să-şi scoată mantia pentru un pic de aer. Îşi continuată drumul, unul lângă altul, în tăcere. Când ajunseră în

Grosvenor Square şi pe Upper Brook Street, ea indică spre numărul 22.

— Aici locuieşte Lady Caroline Hawke.

Prinţul se uită la casa mare fără a face vreun comentariu.

— Cât o să stai?

— O oră, poate mai mult. Dacă vrei, trimit un bilet cu rezultatul prin unul dintre oamenii tăi.

— O să aştept.

— O să te vadă cineva, îi atrase ea atenţia. Şi se face frig.

— Am o trăsură. Şi nimeni nu mi-a acordat atenţie pe drum până aici.

Îşi scoase pălăria, îşi trecu degetele prin păr, apoi o aşeză la loc.

— De fapt, e eliberator să stai în mijlocul unui oraş cum e Londra fără gardă călare şi fără trâmbiţe.

Ei i se părea straniu să-şi imagineze aşa ceva. Tot timpul stătea în mijlocul Londrei fără fanfară. Cât de ciudat era ca cineva să-şi dorească aşa ceva.

— Cum vrei, zise ea.

Îi adresă un zâmbet în trecere şi urcă treptele ce duceau la uşa Carolinei.

Simţea privirea lui îndreptată spre ea în timp ce aştepta să i se deschidă uşa. Sau, mai bine zis, îi simţea ochii pătrunzându-i în spate – penetrând-o cu totul şi privind dincolo de ea. Riscă să arunce o privire înapoi.

Prinţul stătea exact acolo unde-l lăsase, cu privirea fixată asupra ei. El zâmbi uşor, parcă neştiind dacă ar fi trebuit s-o facă.

Un alt fior o străbătu. Se răsuci. Chiar trebuia să bea nişte ceai sau altceva pentru ca toate acele mici cutremure din interiorul ei să înceteze.

Garrett, majordomul lui Hawke, deschise uşa.

— Domnişoară Tricklebank. Se înclină.

— Eliza!

Caroline apăru plutind în spatele majordomului, toată numai un zâmbet. Se întinse pe lângă Garrett şi o luă pe

Eliza de braţ, trăgând-o în interior.

— Vino înăuntru, vino, şopti ea aruncând o privire furişă înapoi spre Garrett.

— Ea e aici şi n-a spus aproape nicio vorbă! Abia a rostit un „încântată de cunoştinţă!”. Cum o să reuşim *vreodată* s-o facem să vorbească?

Eliza îşi scoase calmă boneta şi mantia şi i le înmâna lui Garrett.

— Hai să mergem să vedem, da?

Braţ la braţ, ea şi Caroline intrări în salonul verde pentru a conversa cu domnişoara Heath, în timp ce doi ochi verzi nu-i dădeau pace gândurilor Elizei.

Capitolul 12

O soţie înfocată, fără soţ prin preajmă, a primit vizitatori din reşedinţa privată a reginei. Nu se ştie dacă doamna purta una sau două mănuşi când a primit această vizită. Curiozitatea abundă; dar umblă vorba că femeia este pur şi simplu neatentă cu mănuşile şi că nu foloseşte pielea scumpă de ied pentru a le transmite semnale partenerilor într-o vastă conspiraţie.

Doamnelor, o picătură de suc de lămâie în colţul ochiului vă va lărgi irisul pentru a obţine acel aspect de ochi de căprioară popularizat de minunata ducesă de Inverness.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Se făcu o oră şi trecu.

Sebastian se plimba acum când încolo, când încoace, punând la îndoială tot ceea ce cunoştea despre propria persoană. Domnişoara Tricklebank – Eliza – avea dreptate în privinţa lui. Era nebun, mai mult decât nebun, fiindcă ajunsese să rătăcească prin acest parc până când fu alungat de un bătrân care îi strigase că parcul era pentru rezidenţi, nu pentru vagabonzi.

Avea de gând să discute cu Egius despre o îmbrăcăminte mai adecvată.

Se plimbă neliniştit prin perimetrul grădinilor, în aşteptarea unor veşti de la fiica unui bancher, care cu siguranţă habar nu avea de nimic.

Era vina lui că îi dăduse ascultare Elizei. Unei femei care trăia într-o casă aglomerată dintr-o zonă oarecare a Londrei. Ea nu va afla nimic – cum ar putea? Ce putea să ştie fiica bancherului? Atunci, de ce se agăţa de orice i-ar fi putut aduce informaţii despre ultima noapte din viaţa lui Matous?

Şi cum se făcea că în noaptea aceea Eliza îl văzuse pe secretarul lui personal mai mult decât o făcuse chiar el? Oare vina era cea care-l făcea să se comporte ca un prost, mergând pe urma unor indicii fantomatice? Sau era, poate, imposibilitatea oferită de poziţia pe care o deţinea, incapacitatea de a întreprinde el însuşi ceva? Tot ce ştia era că acesta era singurul lucru pe care-l putea face, o cale prin care putea măcar să pretindă că răzbună moartea lui Matous. Nu avea idee cum se putea întoarce la Helenamar fără să aibă ceva de spus văduvei acestuia, Maribel. Nu-şi putea imagina durerea lui Maribel. Impresia lui Sebastian despre căsnicia familiei Reyno era aceea că se baza pe fericire şi dragoste reală. Cei doi păreau să se bucure cu adevărat unul de compania celuilalt. Era genul de căsătorie la care Sebastian ar fi aspirat, dacă ar fi fost altcineva.

Cât de dor avea să-i fie lui Maribel de Matous! Cât de dor îi era lui de prietenul său! Pe de altă parte, era foarte posibil ca senzaţia pe care o simţea în piept să fi fost altceva, ceva încă neidentificat sau neînţeles, care îl determina să se plimbe de colo până colo prin piaţa asta ca un nebun.

Niciodată nu mai simţise o astfel de senzaţie, de o asemenea intensitate. Era atât de unică şi de neaşteptată, încât nu ştia ce să întreprindă în privinţa ei sau cum s-o facă să dispară. Nici măcar nu ştia dacă voia s-o facă să dispară. Orice ar fi fost, părea că avea puterea de a-i devora cu totul gândirea raţională.

Bine, putea să spună asta, cel puţin în sinea lui – o preţuia pe Eliza Tricklebank. Trecuse de la a o dispreţui la a fi surprins de ea şi la a-i aprecia locul neobişnuit pe care-l avea pe lumea asta. În timpul plimbării lor ar fi vrut s-o atingă, să se uite în ochii ei cenuşii şi să vadă licărirea din ei. Nici măcar nu-i păsa că nu părea să-l preţuiască la fel de mult şi că, de fapt, nu avea nici cel mai mic respect faţă de el. Acest lucru o făcea cu atât mai fascinantă.

Însă, realiza el în timp ce se plimba prin acea piaţă, îşi dorea ca ea să simtă un dram de respect pentru persoana lui. Voia ca şi ea să-l preţuiască. I se părea terifiant că nu ştia cum să-i insufle aşa ceva. Nu mai fusese nevoit să facă aşa ceva, să impresioneze pe cineva. Nu trebuise niciodată să facă altceva decât să respire, iar oamenii se înghesuiau în jurul lui.

Această noţiune absurdă începea să-i acapareze puţin câte puţin gândurile. Se întrebă de ce dura atât de mult, pentru că această idee despre preţuirea faţă de ea şi toate motivele pentru care dorea ca respectul să-i fie împărtăşit îl mistuiau până la punctul în care, şi dacă ar fi vrut, n-ar fi fost în stare să plece din grădinile de la Grosvenor. Conştiinţa îl împingea să încerce să-i intre în graţii.

Aşteptarea era plictisitoare. Îşi evită trăsura şi gărzile. Cei doi aşteptau – unul dintre ei cu spatele lipit de perete pe o alee, celălalt Sprijinit de unul dintre cai.

De două ori, Sebastian se aşează şi se uită la oamenii care veneau şi plecau, grăbindu-se să se ducă acasă sau să iasă în acea seară. Vântul bătea constant acum şi simţea în aer miros de ploaie. Îşi ridică privirea către un turn cu ceas din colţ – era cinci şi jumătate. Se simţea neliniştit – probabil îl căutau deja la Kensington. Nu o mai putea aştepta prea mult.

Un strop mare de ploaie îl atinse pe umăr. Sebastian aruncă o privire în jur, nu văzu pe nimeni în grădini şi se strecură înăuntru, ca să stea sub crengile late ale unui copac. Îşi ridică gulerul hainei în jurul urechilor şi îşi trase pălăria mai jos pe cap. Îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă. Probabil aţipise puţin rezemat de copac, pentru că

tresări când uşa de la numărul 22 se deschise, iar o femeie cu pelerină, cu bonetă maro şi ochelari cu ramă din sârmă ce-i alunecau până pe vârful nasului ieşi grăbită. În dreptul intrării se răsuci şi dădu mâna destul de energic cu o altă femeie. Apoi coborî treptele, ocoli colţul clădirii şi se îndreptă spre o cabrioletă parcată lângă bordură. Un gentleman coborî din ea şi o ajută să urce, trase draperiile în dreptul deschiderii, apoi se urcă pe scaunul din faţă şi struni caii la trap.

La uşa de la numărul 22, Eliza Tricklebank trecu pragul, iar Sebastian putea să jure că inima i se opri în loc pentru o clipă. Ea vorbea cu o altă femeie în timp ce îşi lega panglicile bonetei.

Sebastian păşi afară din grădină, pregătit să o intercepteze şi să o conducă acasă, însă chiar atunci lângă femei apăru un gentleman în dreptul uşii. Stătea cu mâinile în şold şi părea tulburat, ca şi cum se certa cu prietena Elizei. Sebastian nu desluşi ce-şi spuneau, dar le percepu tonul. O văzu pe Eliza sărutându-şi repede prietena pe obraz, făcând o reverenţă în faţa acelui gentleman, după care ţopăi în jos pe trepte, sărind de pe ultima pe trotuar.

Sebastian făcu câţiva paşi spre ea, dar îşi realiză numaidecât greşeala – prietena ei îl zărise imediat. Orice îi spunea acel gentleman, ea îl ignora. Avea privirea aţintită asupra lui. Chiar şi de vizavi, Sebastian îşi dădu seama că îl recunoscuse şi simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Această recunoaştere îl împingea înapoi în umbra Palatului Kensington, în spatele unui zid de gardieni.

Nu-şi permitea să-şi facă griji pentru asta acum – Eliza mergea înainte, strângându-şi mantia în jurul ei. Vântul îi ridica marginile şi părea că mai avea puţin şi îşi lua zborul. El traversă în fugă ca să o ajungă din urmă.

— Eliza!

Îşi ridică speriată capul. Ploaia cădea acum, iar el întinse mâna spre ea.

— Vino!

Ea nu ezită să-şi strecoare mâna subţire în a lui, lăsându-l să o tragă într-o cursă nebună spre trăsură. El

deschise uşa, o împinse sus, înăuntru, apoi sări după ea. Simţi trăsura legănându-se când oamenii lui urcară pe scaunul birjarului. Deschise orificiul de deasupra.

— Bedford Square! strigă el, apoi închise orificiul.

De pe boneta Elizei se scurgea apă. Avea răsuflarea întretăiată, iar ochii îi sclipeau de încântare. Îşi scoase boneta şi scutură apa pe jos.

— Eşti salvatorul meu! proclamă ea veselă. Până ajungeam eu în Bedford Square eram udă leoarcă.

Se lăsă pe spătar, trecându-şi mâna peste pernele de catifea şi admirând interiorul îmbrăcat în acelaşi material.

— E trăsura ta?

— Nu.

Sebastian se strădui să-şi abată privirea de ta buzele ei şi îşi forţă gândurile către chestiunea urgentă. Totuşi, o parte din el refuza să înceteze să analizeze fiecare detaliu legat de ea. Cum îşi ţinea picioarele încrucişate în dreptul gleznelor, un picior balansându-se vesel deasupra celuilalt. Cum mâinile ei suple şi elegante i se odihneau în poală.

— Ai reuşit să descoperi ceva util? întrebă el.

Ea afişă dintr-odată un zâmbet atât de însorit, încât îl dădu pe spate. Ochii ei licăreau ca două stele.

— Noi am rezolvat totul!

— Noi? Care noi? întrebă el. Ce aţi rezolvat?

— Caro, adică Lady Caroline Hawke, şi cu mine am rezolvat. Domnişoara Heath chiar nu ştia nimic, în afară de faptul că prietenul tău a întrebat dacă tatăl ei, bancherul, l-ar putea prezenta unui bancher francez care e prezent în Anglia.

— Un bancher francez?

Ea confirmă din cap.

— Domnişoara Heath a spus că prietenul tău voia să facă cunoştinţă cu el cât timp se afla în Anglia. Ceva legat de o datorie.

Asta nu avea niciun sens pentru Sebastian. De ce ar fi vrut Matous să discute cu un bancher francez despre o datorie?

— Pare să explice lucrurile, nu-i aşa?

Ochii ei încă străluceau spre el, distrăgându-i atenţia.

— Pardon?

— Păi, cred că e evident, nu? Prietenul tău avea o datorie. Voia ajutor în legătură cu asta, evident, altfel de ce ar fi vrut ca bancherul englez să vorbească cu bancherul francez în numele lui? Trebuie să fi avut nevoie de bani. Datoria trebuie să fi fost… importantă.

Sebastian se forţă mental să-şi abată privirea de la liniile gâtului ei.

— Crezi că domnul Reyno a fost ucis pentru că datora cuiva bani?

— Nu ţi se pare plauzibil? Trebuie să fi fost o datorie considerabilă. Şi pentru că nu a reuşit s-o plătească, ei bine… din păcate, există nişte oameni foarte corupţi în această lume.

— Fata a spus că datoria lui era considerabilă?

— Nu. Ea se încruntă gânditoare. Dar trebuie să fi fost. Altfel, nu ar fi aşteptat să se întoarcă în Alucia pentru a împrumuta bani?

Sebastian nu credea deloc asta.

— A mai spus şi altceva femeia?

— Domnişoara Heath? Ea râse dintr-odată. Atunci a intrat în cameră lordul Hawke, iar ea nu s-a mai putut gândi la nimic altceva. Puteam să-i turnăm ceai în poală şi n-ar fi băgat de seamă. Pari mirat. El e foarte chipeş.

Sebastian simţi oarecare simpatie pentru domnişoara Heath. Dar se întreba de ce ar fi vrut Matous să discute cu un bancher francez în legătură cu o datorie pe care Sebastian era sigur că nu o avea. În ultimul deceniu, familia Reyno primise o avere uriaşă. Erau destul de bogaţi, iar Sebastian ştia prea bine că Matous nu avea nevoie de bani – deci, cine avea? Oare Matous voia să discute cu bancherul în numele altcuiva? Ar fi fost ceva tipic pentru el, încercând să ajute un prieten.

— Beck… noi îi spunem Beck… este o partidă matrimonială râvnită, spuse Eliza. La fel ca tine, dar la o scară mult mai mică, desigur, din moment ce soţia lui ar deveni baroneasă, nu regină.

Sebastian asculta cu o ureche. Oare ce făcuse Matous? În mod clar, avusese nevoie de cineva care să vorbească cu acest bancher.

— Dar el n-a arătat nici cel mai mic interes pentru însurătoare, zise Eliza în timp ce trăsura se opri. O! Am ajuns! Ei bine, cu siguranţă e mai rapid decât pe jos, nu-i aşa?

Aruncă o privire afară pe geam. Sebastian făcu la fel. Ploaia se transformase în potop, dar iată-i ajunşi la casa cu uşă roşie din Bedford Square. Ea se lăsă înapoi pe perne şi îşi luă boneta.

— Mulţumesc, Sebastian Chartier. O să-ţi rămân veşnic îndatorată pentru trăsură. Aş fi rugat-o pe Caro să-mi dea o trăsură care să mă ducă acasă, dar Beck nu dorise să facă cunoştinţă cu domnişoara Heath şi era încă teribil de supărat pe aranjamentul lui Caro. Fraţi, spuse ea ca un fel de explicaţie. Se cam certau şi m-am gândit că e mai bine să nu-i întrerup. Aşa că îţi sunt datoare.

— Eu îţi sunt dator, domnişoară Tricklebank.

— Eliza! îi reaminti ea veselă.

— *Eliza,* spuse el, dar numele părea că vrea să-i stea în gâtlej. Ajutorul tău a fost crucial.

Ea râse încântată.

— Mă bucur atât de mult că am putut să rezolv acest mister pentru tine.

Îşi puse boneta cu aerul cuiva care nu doar că îi rezolvase misterul, dar făcuse ordine şi acum era gata să ia cina.

— Nu cred că putem să spunem deocamdată că misterul e rezolvat, zise el.

— Presupun că te referi la întrebarea legată de identitatea criminalului. Cel puţin acum cunoşti însă motivul. Trebuie să fie oarecum liniştitor.

Ea se întinse peste perne şi se apropie de uşă.

Sebastian nu era încă pregătit s-o lase să plece.

— Este o hibă în raţionamentul tău, dacă-mi permiţi să-ţi atrag atenţia.

— *Este*?

Ea se aplecă în faţă, iar ochii ei luminoşi încă scânteiau, parcă aşteptându-se ca atenţia să-i fie distrasă de ceea ce îi spunea el.

— Matous Reyno a fost un om foarte bogat. Sunt sigur că nu avea datorii.

Ea se lăsă pe spate pe perne.

— O… Într-adevăr?

— Va trebui să mă gândesc la ce mi-ai spus. Oricum, îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere, Sebastian. Ea zâmbi, întinse mâna spre uşă şi o împinse. Ploaia cădea ca o perdea. Ia te uită, exclamă ea.

Făcu o mişcare de parcă era gata s-o zbughească prin deschidere. Înainte s-o facă, Sebastian o prinse stângaci de mână şi se aplecă deasupra acesteia, atingându-i degetele cu buzele. Pielea ei se simţea moale sub buzele lui şi avea un iz vag de produse de patiserie. Căldura începu să se răspândească prin corpul lui, ceea ce îl alarmă.

Absurd – nu era decât o simplă atingere, dar femeia asta ireverenţioasă i se strecurase cumva în imaginaţie. Când el îşi ridică privirea, ea zâmbea.

— A fost o adevărată plăcere, Alteţă. Îţi doresc mult succes.

Şi, spunând acestea, sări din trăsură şi alergă spre uşa casei ei. Auzi câinii lătrând frenetic de cealaltă parte a acesteia, în ciuda ploii.

Ea se întoarse, făcu cu mâna, apoi dispăru înăuntru, iar uşa se închise în urma sa.

Îi făcuse cu mâna de parcă ar fi fost prieteni, iar un sentiment straniu de dor îl cuprinse în mod inconfortabil pe Sebastian. Bătu în plafon, iar trăsura porni mai departe, apoi se lăsă pe spate pe perne, simţindu-se oarecum posomorât. Îi părea rău că nu va mai vedea casa aceea dezordonată şi plăcută. Că nu va mai sta faţă în faţă cu animalele acelea răsfăţate. Că nu va mai fi nevoit să îndure privirea dispreţuitoare a unei pisici neimpresionate.

Faptul că nutrea aceste sentimente era neliniştitor.

Era absurd să simtă ceva – nu era decât o casă modestă, cu oameni obişnuiţi. Totuşi, le nutrea. Simţea cum îi ardea o gaura în piept.

Din nefericire, melancolia îi fu înteţită când ajunse la Kensington. Slujitorii îi ieşiră în întâmpinare, curtenii făcură reverenţe şi se înclinară, cu zâmbetele lor prea cizelate, prea deliberate. Era respectul ce-i fusese arătat toată viaţa, dar pe care nu-l băgase niciodată de seamă până când nu-l mai primise, în Bedford Square.

Patro îşi făcu apariţia în suita lui de camere. Majordomul îi acceptă îmbrăcămintea udă, fără ezitare şi fără întrebări.

Sebastian merse mai departe în sufragerie şi privi în jur. Mobilierul era destul de scump. Tapiţerie din catifea şi picioare aurite. Tablouri imense, şemineuri din marmură. Totul era ordonat cu grijă, toate se aflau la locul lui. Doar era un palat.

Această sufragerie pe care o ocupa de două săptămâni şi în care avea să stea cel puţin încă o lună, dacă nu mai mult, părea însă că nu era nelocuită. Nu exista nici măcar o notă personală. Avea nevoie, îşi zise în sinea lui, de un ghem.

Mai târziu, li se alătură consilierilor săi în sala de masă pentru a lua cina şi a discuta despre negocierile comerciale care, în pofida tuturor lucrurilor, mergeau bine. Sebastian aruncă o privire spre bărbaţii adunaţi în jur şi se întrebă dacă putea avea încredere în vreunul dintre ei ca să-i spună ce aflase. Se uită pe furiş, însă atent, la Rostafan, care mânca cu pofta şi vorbea mai tare decât oricine altcineva. Părea să nu aibă nicio grijă pe lumea asta.

Sebastian avea însă nevoie de ajutor pentru a afla adevărul, iar după cină, după ce restul se retraseră într-un salon pentru a se bucura de tutun şi de un whisky, se hotărî să aibă încredere în Caius Anastasan, aşa că îşi trase deoparte vechea cunoştinţă.

— Alteţă? întrebă Caius cu nerăbdare.

— Am nevoie de ajutorul tău şi de discreţia ta, zise

Sebastian.

— Desigur.

— Nici măcar soţia ta nu trebuie să ştie ce te rog, îl avertiză Sebastian.

Caius păru surprins, dar nu ezită.

— Aveţi cuvântul meu.

Chiar şi aşa, lui Sebastian i se păru dificil să rostească ceea ce voia. Era o acuzaţie voalată, una teribilă. Privi în ochii căprui-închis ai lui Caius şi zise:

— Am nevoie să aflu dacă Rostafan are o datorie neobişnuit de mare.

Sprâncenele lui Caius coborâră.

— Pardon?

Sebastian nu spuse nimic, lăsându-l pe ministrul său de Externe să înţeleagă şi să dezvăluie orice ar putea cunoaşte.

— Ce fel de datorie? întrebă Caius.

— Nu ştiu. Însă una îndeajuns de mare pentru a avea nevoie de ajutorul unui bancher ca s-o achite.

Caius strânse din buze.

— Pot să întreb de ce?

Sebastian se gândi cum să-i răspundă la întrebare.

— Ceva mi-a fost adus la cunoştinţă şi nu ştiu ce să înţeleg din asta. În momentul ăsta, caut informaţii. Nici măcar nu sunt sigur că este relevant pentru… orice. Nu ştiu cum o să faci asta, Caius, dar nu vreau ca *nimeni...* Se opri şi îl privi pe Caius direct în ochi. Ca nimeni să ştie că am întrebat. Mai ales el.

Caius confirmă.

— Înţeleg, Alteţă.

Nemaiavând nimic altceva de spus, Sebastian arătă spre uşă.

— Să ne alăturăm celorlalţi?

— Dacă-mi permiteţi, domnule. Sebastian dădu din cap afirmativ. O cunoaşteţi pe soţia mea, Sarafina.

— Desigur.

O ştia pe Lady Anastasan de mulţi ani. Era minionă, cu pielea deschisă la culoare, în timp ce a lui Caius era

măslinie. Se grăbea întotdeauna să salute şi să afişeze un zâmbet. Era foarte plăcută, din câte ştia Sebastian.

— A venit cu o sugestie pe care, după părerea mea, merită să o luaţi în considerare. A sugerat că v-ar putea fi de folos pe post de secretară până la întoarcerea în Alucia. E chiar pricepută la corespondenţă şi calendare şi lucruri de genul ăsta.

Cuprins de suferinţă, Sebastian nu se gândise la un înlocuitor. Încercă să şi-o imagineze pe Sarafina ocupându-se de agenda lui şi de scrisorile primite de acasă şi din partea guvernului englez. Nu mai avusese o femeie drept angajată, dar trebuia să admită că ideea îl intriga. Dacă Sarafina era pe jumătate la fel de isteaţă ca domnişoara Tricklebank – ceea ce părea imposibil – se putea folosi, într-adevăr, de serviciile ei.

— Trimite-o dimineaţă să vorbească cu mine, spuse el.

Caius aprobă, apoi merseră împreună şi li se alăturară celorlalţi bărbaţi din sufragerie.

*

A doua zi dimineaţă. Lady Anastasan fu condusă în salonul lui Sebastian. Aduse cu ea *moletă* proaspăt coaptă, un preparat din foitaj dulce din Alucia.

— Un răsfăţ neaşteptat, zise Sebastian încântat.

— Regina a menţionat odată că e preferatul dumneavoastră, spuse ea cu un zâmbet fermecător.

Da, se gândi Sebastian, s-ar putea să meargă foarte bine. După câteva discuţii, el îi oferi postul până la întoarcerea la Helenamar.

A doua zi, Caius reveni cu veşti. Rostafan nu avea datorii semnificative. De fapt, de curând intrase în posesia unei sume mari de bani, nu mai puţin de treizeci de mii de lire sterline.

Asta îl surprinse pe Sebastian – era o sumă foarte mare pentru un feldmareşal

— Cum?

— N-am putut să-mi dau seama, zise Caius. Ar trebui să aflu după ce ne întoarcem acasă.

Sebastian dădu din cap afirmativ, îi mulţumi lui Caius şi nu mai spuse nimic, lui sau altcuiva.

Însă nu-i dădea pace un gând. Probabil ca aluneca într-un vârtej aiuritor cu suspiciunea lui, urmărind ceva ce nici măcar nu exista. Dar îi dădu prin minte că, în cazul în care Rostafan era implicat, iar dacă Matous vorbise cu domnul Heath în numele lui Rostafan, poate că nevoia unui bancher nu era pentru a împrumuta bani, ci poate că era nevoie de un bancher pentru a depune, pe nevăzute, o sumă considerabilă.

De ce trebuia Rostafan să facă aşa ceva, asta era întrebarea care îl tulbura pe Sebastian. O altă întrebare, mai presantă, era de ce ar fi ştiut Matous despre banii lui Rostafan. Ce rol ar fi putut juca în asta? Şi de ce ar avea nevoie Rostafan de serviciile unui bancher francez? De ce nu de ale unuia alucian?

Întrebările se învârteau în capul lui Sebastian de la o întâlnire la alta, în care ar fi trebuit să se concentreze la discuţiile despre termenii comerţului cu minereu. Şi-ar fi dorit să aibă parte de sfaturile lui Leopold, însă fratele său se întorsese la Cambridge şi la studiile lui. În absenţa lui Leopold, avea nevoie disperată să vorbească cu cineva.

Cineva în care putea avea încredere.

Ştiu exact al cui sfat îl dorea – acela al unei femei al cărei chip îi dansa prin minte de două zile.

Capitolul 13

Din păcate, o păuniţă drăguţă care sperase să răsune clopotele de nuntă peste continent nu a fost invitată să ia masa într-o companie princiară, la o masă ducală cu treizeci şi şase de persoane, la reşedinţa lordului Rutland. Păcatele părinţilor se răsfrâng asupra copiilor?

Doamnelor, aveţi grijă când vă plimbaţi pe străzile

Londrei, deoarece un criminal cutreieră în continuare liber – Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Eliza adunase toate firele pe care Pris le înşirase peste tot la parterul casei. Plimbase câinii până mai jos, la prăvălia măcelarului, pentru un os şi pălăvrăgise cu domnul şi Lady Thompkins pe tema crimei infame de la Palatul Kensington – fără a lăsa să-i scape ceva, desigur – şi ascultase toate speculaţiile. Toată lumea de la măcelărie avea o părere. Nu se petrecuse deloc, susţinuse cineva – alucienii pretindeau că se întâmplase doar ca să intre în graţiile reginei. Nu, spusese altcineva, a fost un complot al Whig[2] pentru a împiedica intrarea Angliei într-un acord comercial dezastruos. Teoria preferată a Elizei venise din partea doamnei Thompkins. Ea susţinuse că nu putea fi altceva decât o amantă geloasă. Altfel, de ce nu văzuse nimeni bărbaţi venind sau plecând din camera lui? Pentru că fusese o amantă, care fusese introdusă acolo cumva, clandestin.

De acolo, Eliza venise acasă s-o ajute pe Margaret în bucătărie să pună la păstrat câteva legume şi să prepare aluat. După aceea se ocupase de bilanţul conturilor gospodăriei, îi citise tatălui ei trei documente legale şi o ajutase pe Poppy să atârne rufele în grădină. Reparase două ceasuri şi le trimisese prin Ben la casele oamenilor care îi ceruseră ajutorul.

Făcuse tot ce putuse ca să-şi abată atenţia de la gânduri, dar fără folos. Nu se putea abţine să nu se gândească la blestematul acela de prinţ, domnul Chartier, căruţaşul. La felul în care privirea lui se întunecase, cum o luase de mână înainte de a se da jos din trăsură.

Obsesia ei era ridicolă. Trecuse de la dorinţa de a-i da

---

2 Numit „partid al ţării” în opoziţie cu „partidul Curţii", Whig a fost una din cele două formaţiuni politice de la acea vreme, partid prezent în ambele camere ale Parlamentului britanic, ce susţinea reforma parlamentară şi lupta împotriva absolutismului regal şi a mişcării conservatoare, uneori prin metode radicale.

una peste gură la dorinţa disperată de a-l săruta. Dar era aşa de prostească! N-ar fi putut niciodată să aibă un prinţ drept iubit, chiar dacă el ar fi vrut – asta era o altă fantezie cu care se delectase – şi era absurd să continue să se gândească la aşa ceva.

Nu ajuta nici faptul că atât Caroline, cât şi Hollis parcă turbaseră cu întrebările lor despre el. Caroline îl zărise în faţa casei ei sâmbătă, după ceai. Eliza le povestise amândurora despre vizita lui, dar, evident, fusese şocant să-l vadă aşteptând-o pe Eliza ca un pretendent.

Eliza le invitase pe Caroline şi pe Hollis la masă în seara asta, pentru că încă mai căuta un motiv de distragere a atenţiei – altceva, *orice* altceva la care să se gândească.

Din păcate, niciuna dintre ele nu se putea gândi la altceva decât la prinţ.

— Voi trei v-aţi pierdut capul cu totul, spuse judecătorul, după ce le ascultă speculând în timpul mesei. Nici măcar n-ar trebui să vă gândiţi la prinţi străini. Sfidează limitele nebuniei dacă mă întrebaţi pe mine.

— Am o idee! îi spuse Caroline veselă Elizei. Ai putea să-i trimiţi prinţului un bilet!

— Ce fel de bilet? întrebă Eliza curioasă.

— Unul în care îi spui cât de încântată eşti că l-ai cunoscut, desigur. Evident, eşti foarte încântată, zise ea râzând.

— Eliza n-ar trebui să trimită bilete nimănui din Alucia, spuse tatăl ei pe un ton critic.

Hollis îi puse o felie de pâine în farfurie şi îi ghidă mâna spre ea.

— De ce nu, tati? Probabil primeşte bilete de la *toată lumea.* Ştiu! Am putea să-l invităm la cină!

— Poftim, *aici*? exclamă Eliza. Aţi vrea ca un prinţ să stea la masa noastră plină de zgârieturi?

— Nu-i nimic în neregulă cu masa noastră, pufni tatăl ei Câteva zgârieturi demonstrează o gospodărie fericită şi o viaţă bine trăită.

— Până la un anumit punct, zise Eliza. Tu n-ai văzut-o de ani buni, tati. Arată de parcă a fost târâtă pe stradă.

— Atunci, o să-l invit eu, declară Hollis. Masa *mea* nu-i zgâriată.

— Nu fi ridicolă, spuse Eliza. De ce-ar accepta să vină acasă la tine? Nici măcar nu te cunoaşte.

— Păi, evident, sper să schimb asta. Îţi dai seama câte frânturi aş putea să public dacă-l cunosc?

— Hollis, nu fi ridicolă, zise Caroline. Eliza, tu nu *vrei* să-l vezi din nou?

Ce întrebare prostească – sigur că voia.

— Nicio femeie întreagă la minte n-ar refuza să vadă din nou un prinţ, nu-i aşa?

— *Tu* n-ai vrut să vezi unul, chiar în urmă cu câteva zile, îi aminti Hollis.

— Da, ei bine, m-am răzgândit. Cred că mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea pe un ton hotărât. În circumstanţe adecvate, desigur.

— Desigur, spuse tatăl ei cu fermitate.

— Dar nu cred că ar vrea să mă vadă, continuă Eliza. Sunt sigură că prinţul moştenitor al Aluciei are lucruri mult mai importante la care să se gândească decât la o fată bătrână din mijlocul Londrei.

— În mod sigur, spuse tatăl ei morocănos. Cum ar fi un acord comercial pe care se bazează toată Alucia. Asta cu siguranţă.

— Nu spune *fată bătrână* de parcă nici n-ai exista, o mustră Hollis pe Eliza în timp ce turnă nişte vin în paharul ei.

— De ce nu? Sunt o fată bătrână. Nu mi-e ruşine de asta. Dezamăgită, poate, dar nu ruşinată.

— Nu văd de ce trebuie să ne numim într-un fel. Tu eşti o fată bătrână, eu sunt o văduvă, Caro este o debutantă. Toate suntem femei necăsătorite. Ce importanţă are?

Eliza îi înţelegea punctul de vedere, dar ridică din umeri. Era o fată bătrână şi, chiar dacă sora ei era dispusă să treacă cu vederea lucrul ăsta, societatea nu i-ar fi permis niciodată aşa ceva, mai ales după ce căzuse atât de spectaculos din graţii. Descoperise perfidia şi minciunile

domnului Daughton-Cress la o cină, când gazda se ridicase să anunţe felicitările pentru logodna lui Asher.

Eliza fusese atât de uluită, încât nu-şi dăduse seama că vorbise, până când fusese prea târziu.

— Poftim? întrebase ea cu voce tare. Toate cele şaptesprezece capete din jurul mesei se întorseseră către ea. Nu, pesemne e o greşeală, spusese ea, deşi, chiar în timp ce vorbea, simţea în sufletul ei că nu era nicio greşeală.

Sentimentul acela îi fusese confirmat când se uitase la Asher. Apoi, aproape că îşi pierduse minţile.

Cine o putea învinovăţi? Făcuse tot ce putuse! Aşteptase răbdătoare şi cu loialitate. I se oferise lui, îşi făcuse planuri pentru trusou, în prostia ei crezuse toate minciunile pe care el i le spusese, iar în clipa aceea înţelesese faptul că el o amăgise într-un mod teribil şi explodă de mâhnire şi supărare.

Reuşise să se stăpânească.

— Asher, e adevărat? îi oferi ei ceea ce ai promis că-mi oferi *mie*?

Din fericire, Beck fusese de faţă pentru a o lua de acolo înainte să apuce să spună mai multe. Eliza nu intenţionase să plece, voia o explicaţie de la acel Asher palid la faţă, însă Beck îşi petrecuse mâinile în jurul ei şi o ridicase în picioare, ducând-o afară din încăpere în timp ce Eliza îi striga lui Asher că e un mincinos.

După ce Beck reuşise s-o scoată afară, ea i se prăbuşise în braţe.

— Mi-a promis! îi spusese ea printre suspine.

— Pentru Dumnezeu, Eliza, bărbaţii promit tot felul de lucruri ca să obţină ceea ce vor, îi spusese Beck. Biata de tine. Îmi pare tare rău că s-a întâmplat asta şi, poate nu mă crezi acum, dar ţi-e mult mai bine fără mucosul ăla.

De atunci, Eliza fusese extrem de atentă cu sentimentele ei de afecţiune – şi le reprimase în totalitate. Însă cei mai mulţi din înalta societate aveau o memorie bună şi îşi aminteau cu uşurinţă despre acel scandal.

— Din punctul meu de vedere, toate sunteţi foarte

frumoase, zise tatăl ei, dând farfuria la o parte. Oricât de mult mi-ar plăcea să rămân la masa asta plină de zgârieturi şi să vă ascult aceste gânduri melancolice despre prinţi străini, sunt obosit şi aş vrea să mă retrag. Dar, înainte de a pleca, cred că trebuie să fiu glasul raţiunii aici. Eliza, draga mea, ai îndurat odată o mare suferinţă. Nu aş vrea să văd că se întâmplă asta din nou, iar după părerea mea, faptul că socializezi cu un prinţ care n-are nici o treabă cu tine nu se poate încheia bine. Acum, unde-i Ben?

— Mă duc eu să-l aduc, spuse Hollis.

Eliza îşi ajută tatăl să se ridice, iar după ce Ben veni şi-l ia, cele trei femei se reaşezară la locurile lor. Eliza sorbi din vin în timp ce Margaret strângea farfuriile. Gândurile ei continuau să revină la acele câteva zile în care fusese în compania unui bărbat influent cu ochi izbitor de verzi… până când Hollis strică totul.

— Se aude ceva, Caro, despre Katherine Maugham sau Elizabeth Keene, dacă vreuna dintre ele a atras atenţia prinţului? întrebă Hollis.

— Pardon… credeam că eşti hotărâtă să-l cuplezi cu mine, spuse Eliza.

Hollis râse.

— Este amuzant să pretinzi.

— Nu, dar *eu* am auzit că Elizabeth Keene a atras atenţia lordului Prudhome.

Caroline ridică din sprânceană.

— Serios? întrebă Hollis însufleţindu-se. Toată lumea ştie că averea Prudhome este restricţionată pe câteva generaţii.

— Exact, spuse Caroline cu o licărire de viclenie în privire. Tocmai de aceea zestrea doamnei Elizabeth i se pare atât de atrăgătoare. Cred că el e cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât ea.

— Unde-i hârtia când am nevoie de ea? exclamă Hollis şi sări să caute prin salon.

— Am eu nişte pagini în sufragerie, se oferi Eliza.

Nu voia să audă ştirile despre cine cu cine urma să încheie o înţelegere matrimonială, aşa că ieşi din salon şi se

duse la ea în birou. Găsi hârtie şi se gândi că probabil Hollis o să aibă nevoie de un instrument de scris. Aşa că luă şi stiloul, şi călimara. Dar lătratul brusc al câinilor o făcu să tresară atât de tare, încât călimara se clătină şi îi alunecă, vărsându-i cerneală pe mână şi pe birou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, câinii ăştia o să mă termine! bombăni încercând să oprească scurgerea cu degetul.

Dar tresări din nou când se auzi o bătaie în uşă, aşa că Eliza reuşi să-şi întindă cerneala pe palmă şi pe dosul mâinii. Se şterse pe mâini cu şorţul în timp ce se grăbea să ajungă la uşă. Înainte de a o deschide, îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz cu dosul palmei, apoi, când privi în jos, realiză că era mâna pătată de cerneală.

— O, Doamne! spuse în barbă enervată.

Oricine era bătu din nou, iar Jack şi John se năpustiră cu trupurile lor mici spre uşă. De parcă ar fi vrut să treacă prin ea.

— Jack! John! Veniţi de-acolo! strigă Hollis, care venise pe hol să vadă ce era cu toată acea zarvă.

Câinii se întoarseră ascultători şi se duseră lângă Hollis. Ea arătă spre bucătărie.

— Plecaţi, le comandă ea.

Eliza deschise uşa în timp ce sora ei se chinuia să-i strunească.

Auzi un icnet dinspre sora ei – de fapt, mai degrabă un ţipăt – înainte să apuce să tragă aer în piept. Dar, iată-l stând acolo, prinţul moştenitor al Aluciei, cu un cot proptit în cadrul uşii şi cu o mână în şold. În plus, era îmbrăcat în haine princiare, nu în cele de căruţaş. Purta un palton frumos din lână, a cărui deschizătură lăsa să se întrevadă o vestă cu broderii complicate. Cravata lui din mătase era atât de perfect legată, încât îşi imagină că fusese aranjată astfel de o mică armată de valeţi.

Eliza era atât de uluită de înfăţişarea lui, încât rămase cu privirea fixată asupra cravatei.

Cravata unui viitor rege.

Un viitor rege care se afla în faţa uşii ei.

Din nou.

— Bună seara, domnişoară Tricklebank, zise cu accentul lui frumos. Îmi cer scuze că am venit neanunţat.

Ea reuşi să-şi desprindă privirea de la cravata lui.

— Ce surpriză!

El zâmbi nesigur.

— Nu una neplăcută, sper. Nu vreau să deranjez la această oră târzie, dar eram în vecinătate.

Eliza deveni vag conştientă de vocile pe ton înalt care se auzeau în spatele ei, dintr-o cameră îndepărtată.

— Erai în vecinătatea Bedford Square?

Grimasa lui fu aproape inobservabilă.

— Pari sceptică.

— Sunt. Bedford Square nu-i deloc în vecinătatea Palatului Kensington, ceea ce sunt sigură că ai constatat deja.

— Poate fi adevărat, dar am cunoştinţe pretutindeni.

El îşi coborî braţul din dreptul uşii şi aruncă o privire peste umăr. Bineînţeles că mai mulţi bărbaţi stăteau pe trotuar lângă o trăsură ornamentată.

— Şi totuşi, poate că am ajuns în Bedford Square pentru că ăăă...

Îşi mută privirea înapoi spre ea şi spuse încet:

— Pentru că aşa mi-am dorit.

Bine, atunci. Inima Elizei era la un pas să i se caţăre în gât şi s-o ia la goană pe stradă. Avea nevoie de o clipă să se gândească, dar le auzea pe Hollis şi Caroline fluturând în spatele ei ca un stol de vrăbii.

Prinţul o măsură cu privirea şi murmură astfel încât doar ea să-l poată auzi:

— Am nevoie de un sfat.

Sfat? Venise pentru un *sfat*? Nu la asta se aşteptase. Sperase să-i spună că venise s-o ia în Alucia şi s-o ia de nevastă acolo, sau măcar s-o ducă într-un tur privat al Palatului Kensington. Doar pentru că o fată bătrână mai avea puţin şi împlinea treizeci de ani, nu însemna că nu nutrea fantezii drăguţe şi romantice, iar sosirea lui în căutare de sfaturi, în mod sigur, nu se număra printre

acestea.

— Înţeleg. Din păcate, tatăl meu s-a retras pentru restul serii.

— Ta... Nu de la el, Eliza. De la tine.

Şi iată cum fantezia ei reveni la viaţă. Ea roşi. Credea despre sine că este o fire practică, totuşi, nu ştia ce avea de făcut într-o situaţie ca asta.

— Vrei un sfat de la *mine*?

— Dacă mi l-ai putea oferi.

Acest bărbat putea primi sfatul celor mai ascuţite minţi din ţară, totuşi iată-l căutând sfatul ei. Sfat pe care nu-l dorise înainte, trebuia să sublinieze asta. Rămase cu ochii la el, încercând să se lămurească.

— De ce?

El îşi plimbă privirea pe corpul ei, zăbovind asupra pieptului. Apoi asupra taliei.

— Cred că pot să am încredere în discreţia ta. Şi cred că nu vei da înapoi de la a refuza să-mi spui ceea ce crezi că aş vrea să aud.

Nu se putu abţine să nu zâmbească la asta. Se gândi că ar trebui să-i spună că presupunerea lui era greşită şi că le va povesti lui Hollis şi Carolinei *fiecare* cuvânt pe care avea să-l rostească. Sau că ea nu era atât de curajoasă şi de îndrăzneaţă, încât să nu-şi îndulcească cuvintele pentru a le face mai plăcute decât gândurile ei reale. Apoi însă aruncă o privire pe lângă el, către bărbaţii şi trăsura de pe stradă.

— Vor pleca şi se vor întoarce înapoi după mine într-o jumătate de oră, dacă eşti de acord să mă primeşti. N-o să atragem atenţia asupra locuinţei tale şi n-o să-ţi răpesc mult timp.

Prea târziu pentru asta, socoti ea – probabil că toată lumea din piaţă observase până acum trăsura lui grandioasă. Cu toate astea, trebuie că trăia un vis – prinţul Sebastian chiar o întreba dacă binevoia să-l primească, iar realizarea acestui lucru îi provocă o senzaţie de fierbinţeală, de încântare şi de gol în stomac.

— Sora mea şi prietena mea au venit la cină.

— Doar câteva clipe, te rog, spuse el arătând de parcă s-ar fi temut că nu-i va acorda nici măcar atât.

Cum l-ar fi putut refuza? Nu *voia* să-l refuze. De fapt, acum că îşi revenise în fire, chiar îşi dorea foarte mult ca el să intre, chiar şi numai pentru a defila lângă el prin faţa lui Hollis şi a Carolinei. Aşa că deschise uşa mai larg.

— Bine ai venit!

Prinţul se întoarse şi dădu din cap spre bărbaţi. Aceştia se puseră pe dată în mişcare, doi dintre ei sărind în trăsură în timp ce aceasta se îndepărta de bordură. Ea păşi înăuntru şi se lipi cu spatele de perete ca să-i facă loc că treacă. El se opri în mijlocul holului, îşi scoase haina şi şi-o atârnă pe braţ. Sub palton purta îmbrăcăminte alucianã – vestă lungă şi o haină şi mai lungă. Pe piept avea o insignă cu panglică, cu aur şi diamante în centru, într-un fel de blazon.

Ea se răsuci cu intenţia de a-l invita în salon, însă dădu cu ochii de Hollis şi de Caroline care stăteau acolo, privindu-l uimite şi, pentru întâia dată, remarcabil de mute. Caroline fu prima care-şi veni în fire, lăsându-se în jos într-o reverenţă perfectă şi trăgând-o pe Hollis de rochie, să facă la fel.

— Ăăă… dacă-mi permiteţi, zise Eliza ocolindu-l pe prinţ. V-o prezint pe domnişoara Hollis Honeycutt, zise ea. Şi pe draga mea prietenă, Lady Caroline Hawke.

Prinţul se uită la Hollis.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi Lady Honeycutt de la *Honeycutt's Gazette*.

Evident încântată pentru faptul că el îi cunoaşte gazeta, Hollis zâmbi mândră.

— Într-adevăr, Alteţă.

— Lady Caroline, încântat de cunoştinţa, spuse el înclinând capul.

— Eu… şi eu, se bâlbâi ea.

Nici ea, nici Hollis nu se puteau abţine să nu se holbeze la prinţ cu ochii măriţi, cu priviri buimace şi cu zâmbete strălucitoare. La rândul ei, Eliza nu-şi putea reţine un vag sentiment de îngâmfare – pentru prima dată, ea era

cea cu ştirea uimitoare şi care nu trăia indirect aventurile prin care ele treceau.

Prinţul îşi duse mâinile la spate şi aşteptă politicos.

Caroline apucă mâna lui Hollis şi o strânse.

— Am avut plăcerea să-l cunosc pe prinţul Leopold. Ea mai avea puţin şi levita.

— A, Leo. Şi unde l-aţi cunoscut?

— Vara trecută, la o moşie dintr-o provincie de lângă Chichester.

Eliza spera până la cer şi înapoi ca prietena ei, Caroline, să nu înceapă să treacă în revistă scurta întâlnire pe care o avusese cu tânărul prinţ, cu detaliile pe care le rezerva de obicei pentru ea şi Hollis.

— Lui Leopold îi place frumosul peisaj rural englezesc. Eu cred că este aproape la fel de frumos ca şi Alucia, zâmbi Sebastian.

Hollis şi Caroline chicoteau ca nişte fete prostuţe. Eliza începu să se îngrijoreze că se vor face de râs. Probabil că prinţul simţi acelaşi lucru, fiindcă se întoarse cu faţa spre ea.

— Domnişoară Tricklebank, putem să stăm de vorbă?

Caroline şi Hollis făcură ochii şi mai mari.

— Desigur, spuse Eliza pe un ton calm, arătând spre salon.

El aşteptă ca ea s-o ia înainte, iar ea porni într-acolo. La fel şi sora şi prietena ei. Eliza se opri în loc, zâmbi frumos şi zise:

— Vă rog să fiţi drăguţe şi să aşteptaţi în sufragerie.

Hollis rămase cu gura căscată.

Caroline îşi puse mâna pe braţul lui Hollis şi o trase înapoi.

— Sigur că da! spuse ea ca şi cum tocmai asta intenţionase. Şi, cu toate că pretindea că ea este cea curtenitoare şi raţională dintre ele, îşi înălţă gâtul ca să se uite la prinţul de dincolo de Eliza.

Eliza intră în salon, iar prinţul o urmă. Închise încet uşa în spatele ei, se răsuci şi se rezemă de ea.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru…

— Nu face nimic. El arătă spre obrazul ei. Ai pictat?

— Pictat? Ea observă brusc cerneala. O! Câinii-s de vină. Nu că ar fi pictat. Râse nervos. Sigur că nu ei pictaseră, de ce spusese asta? Nici eu. Nimeni nu picta! Ce vreau să spun e că m-au speriat de moarte când ţineam călimara în mână.

— Cred că au speriat de moarte pe toată lumea din Bedford Square.

Ea îşi frecă jenată obrazul.

Prinţul se apropie, uitându-se încruntat la cerneală. Scoase o batistă din buzunarul interior.

— Îmi dai voie? Ea ezită, iar el veni mai aproape şi îi tamponă cerneala de pe obraz. Privirea lui i se plimba pe chip în timp ce făcea asta, lăsând în urmă o dâră fierbinte. Gata, în mare parte.

Era sigură că roşeaţa ei era precum cea a unui măr pârguit. Îşi duse mâna la obraz în locul în care el îi şterse cerneala de pe piele. Se simţea uşor ameţită. Nu, nu ameţită. Mai degrabă ca şi cum ar fi luat foc. Da, asta era. Luase foc.

Însă prinţul se îndepărtă, plimbându-se prin încăpere, privind obiectele. Ceasurile ei. Tabloul cu un câine pe care îl pictase în urmă cu mulţi ani. Teancurile de cărţi şi de hârtii.

Reveni asupra poliţei şemineului.

— Ai multe ceasuri.

— Da. Le repar.

O privi surprins.

— Tu?

Ea chicoti din nou emoţionată şi jucându-se cu tivul mânecii. Nu credea că repararea ceasurilor era genul de lucru ce trebuia spus când voiai să impresionezi un prinţ.

— Este un hobby. Oamenii îmi aduc ceasurile lor şi eu le repar. Sau cumpăr ceasuri stricate şi le repar. Ridică din umeri. Mă ţine ocupată.

El aruncă din nou o privire spre ceasuri.

— Dumneavoastră aveţi vreun hobby, Alteţă?

El o privi pieziş.

— Credeam că suntem prieteni.

Ea zâmbi.

— Ai vreun hobby, Sebastian?

— Mă tem că nu unul interesant. Recent, m-am apucat de o cronică a istoriei militare a Aluciei. Ar putea fi considerat un hobby?

— Poate fi considerat un hobby doar dacă nu eşti obligat s-o faci. Chicoti la propria-i glumă. Avea tendinţa să râdă de ceea ce spunea când avea nervii încordaţi. Dar ce interesant trebuie să fie, adăugă repede, ca să nu creadă că râdea de el – ceea ce nu era cazul.

El îi aruncă un zâmbet trist, ca şi cum cineva ar fi îndrăznit înainte să râdă de el în legătură cu acest lucru.

— Nu trebuie să te prefaci că ţi se pare altfel decât plictisitor. Sunt conştient că nu evocă imaginea pe care majoritatea oamenilor par să o aibă despre prinţi. Este o ocupaţie solitară, dar întrucât viaţa mea nu se pretează pentru altfel de hobby-uri publice, găsesc că e un mod interesant de a-mi petrece timpul atunci când trebuie.

— O, dar nu mi se pare plictisitor! se grăbi ea să-l asigure. Îi citesc tatălui meu destul de multă istorie. El spune că o societate fără istorie este ca un copac fără rădăcini.

— Da. El dădu din cap aprobator şi păru aproape intrigat.

Numai Dumnezeu ştia ca tatăl ei îşi dădea cu părerea despre atât de multe lucruri la care ea nu se gândea deloc. Arătă spre canapea.

— N-ai vrea să iei loc?

El îi făcu semn să se aşeze prima, iar după ce ea ocupă un capăt, el îl alese pe celălalt, scoţându-şi tivul hainei în afară şi luând loc pe marginea canapelei, cu un braţ sprijinit pe ceea ce părea a fi o coapsă foarte fermă şi puternică.

Eliza îşi îndreptă faţa spre foc şi încercă să nu se uite la el. Se părea că o luase complet razna, pentru că nu se putea stăpâni să nu se uite la el.

— Ei bine, atunci! Îşi îndreptă spatele. Cu ce te pot ajuta?

— N-am o întrebare, mai degrabă trebuie să discut. Fratele meu s-a întors la Cambridge şi n-am pe nimeni altcineva în care să am încredere deplină.

Era o recunoaştere uluitoare, iar Eliza fu surprinsă.

— Ai încredere în mine?

Păru aproape deconcertat de întrebarea ei.

— N-ar trebui?

— Ba da! Adică, îţi spun adevărul, ai cuvântul meu. Dar abia mă cunoşti…

— Iar în acest timp scurt, ai fost brutal de sinceră cu mine. El afişă un zâmbet strâmb. Nu pot să spun acelaşi lucru în ceea ce-i priveşte pe alţii.

Ea simţi o satisfacţie imensă auzind aşa ceva şi îşi îndreptă şi mai mult postura.

— Despre ce doreşti să discutăm?

El îşi îndreptă privirea spre foc.

— Are legătură cu Matous. M-am tot gândit ce ar fi avut de gând când a vorbit cu domnul Heath, în special în lumina celor spuse de domnişoara Heath şi a faptului că Matous nu avea nicio datorie semnificativă. Niciuna care ar necesita vreun împrumut.

— O…

Era curios – domnişoara Heath păruse destul de sigură că fusese vorba despre o datorie.

— Feldmareşalul Rostafan, totuşi, a intrat în posesia unei averi considerabile, ale cărei origini sunt neclare.

Asta era interesant.

— *Oh*… Dar ce legătură are asta cu conversaţia dintre domnul Reyno şi domnul Heath?

— Nu ştiu exact. Dar cred că este posibil ca Matous să fi vorbit cu domnul Heath în numele lui Rostafan.

— Da? întrebă ea.

— Crezi că e exagerat? întrebă el.

— Eu?

Îşi dădu seama că se uita fix la ea. Îi lăsa impresia că dorea cu adevărat să-i afle părerea. O experienţă cu siguranţă inedită pentru ea. În timp ce tatăl ei îi valoriza opinia, domnului Frink şi avocaţilor care treceau pe acolo

puţin le păsa despre ceea ce credea ea în legătură cu orice. Ce surprinşi ar fi dacă ar şti că prinţul Sebastian dorea să afle părerea ei! Că el chiar îi valoriza opinia! Interesul lui faţă de ceea ce avea ea de zis era entuziasmam.

— De ce bănuieşti că tânăra a descris conversaţia ca fiind una despre o datorie? întrebă el.

Eliza rememoră cuvintele exacte pe care le rostise domnişoara Heath. „Tata a zis că s-a discutat ceva despre o datorie.” Dar nu spusese ce fel de datorie, iar Eliza şi Caroline presupuseseră că era vorba despre o datorie bănească, părţile în cauză fiind bancheri. Avea cel mai mult sens aşa, dar acum îi trecu prin minte că ar fi putut fi altceva.

— Dar dacă nu era vorba despre o datorie de genul ăsta? rosti ea cu voce tare. Dacă acea conversaţie a fost despre un tip de datorie care nu implica neapărat bani?

— Nu înţeleg, spuse Sebastian.

— Spre exemplu, o datorie de recunoştinţă. Sau o datorie pentru o favoare.

Prinţul rămase pe gânduri. Se ridică şi se duse la fereastră, cu mâinile în şold. Se întoarse brusc.

— S-ar putea să ai dreptate, Eliza.

Iată, din nou, numele ei rostit cu acea voce bogată şi profundă a lui, care o umplu din nou de încântare. Constata că, în general, devenea uşor încântată în compania lui.

— Cred că ar trebui să discut direct cu bancherul. Îl voi chema să ia masa la Kensington.

— Ce? *Nu,* zise ea imediat şi se ridică.

— Ar trebui să vorbesc cu el direct şi, după cum ai subliniat, nu prea pot să mă duc eu la el.

— Dar nici nu poţi să-l inviţi fără o prezentare adecvată. Gândeşte-te la speculaţii! Dacă într-adevăr ştie ceva, se va pune în gardă. Nu, Sebastian, trebuie să-l întâlneşti şi să vorbeşti cu el în mod natural, aşa cum ai face dacă l-ai întâlni la un eveniment. La o cină, de exemplu.

Prinţul gemu.

— Sigur, până acum am luat masa în toate casele din

Londra.

Nu şi în a ei, dar, din nou, era acea problemă a mesei pline de zgârieturi. Şi a câinilor. Şi a multelor lucruri ce nu păreau a fi potrivite pentru un prinţ.

— Aş putea să aranjez eu.

Cuvintele i se rostogoliră din gură şi regretă numaidecât, pentru că... ce naiba spunea? Ea nu ieşea în societate, nu prea, şi trăia indirect prin sora ei şi prin cea mai dragă prietenă. Cum ar fi *putut* ea să aranjeze o cină care să includă un bancher pe care nu-l întâlnise niciodată şi un prinţ pe care nu ar fi trebuit să-l cunoască *niciodată?*

Şi Sebastian părea că avea îndoieli.

— Aş putea, insistă ea cu încăpăţânare, pentru că nimic nu era mai rău decât să fie nevoită să recunoască în clipa următoare că nu ştia ce face. Caroline o să mă ajute. Dacă lordul Hawke nu va putea fi convins să fie gazdă, ea ştie pe toată lumea din Mayfair. Ea poate să aranjeze cu uşurinţă o cină şi să invite zeci de persoane dacă vrea.

Da, suna total plauzibil.

El se uită la ea cu subînţeles.

— Ai face-o pentru mine?

Doamne, o credea. *Bineînţeles* că ar face-o pentru el. Nu putea spune cu exactitate de ce era atât de dispusă să se implice într-o chestiune de care tatăl ei îi ceruse în mod expres să se ţină departe, cu excepţia nevoii de a-şi dovedi ceva şi... da, bine, de a se afla în compania lui. Însă era atât de nesigură în legătură cu modul în care îşi putea duce la îndeplinire lauda, încât fu nevoită să-şi abată ochii de la privirea lui intensă.

Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce spunea lucruri pe care era conştientă că nu le putea face?

— Trebuie să existe o ocazie pe care să o pot găsi, în care tu şi domnul Heath să participaţi. Îi simţea privirea îndreptată spre ea şi înrăutăţi şi mai mult situaţia. Între timp, declară ea, am de gând să stau cu ochii pe bărbatul care a livrat biletul. L-am mai zărit prin piaţă din când în când.

Ar fi trebuit să se fi gândit la asta înainte.

— Nu, e prea periculos, zise el scuturând din cap cu fermitate. Nu permit aşa ceva.

— Poftim?

— Ştiu, spuse el ridicând o mână înainte ca ea să-l contrazică. Nu accepţi un ordin de la mine, pentru că nu sunt prinţul tău. Dar, în această privinţă, insist. E şi aşa destul de greşit că eu caut răspunsuri în loc să las acest lucru în seama autorităţilor competente, dar e inacceptabil să faci şi tu la fel. Habar n-am cine se află în spatele morţii lui Reyno. Ar putea fi o naţiune întreagă. Ar putea fi foarte periculos, Eliza.

Nimic nu o enerva mai tare pe Eliza decât un bărbat care îi spunea nu, ca şi cum ar fi fost soţul sau tatăl ei.

— Mă duc la Covent Garden de câteva ori pe săptămână. Nu poţi să mă împiedici să trec pe acolo.

— Atunci, o să te însoţesc.

— Nu poţi să vii! O să fii remarcat imediat. Gentlemenii din *înalta societate* nu sunt o prezenţă obişnuită în Bedford Square. Pentru ei, până şi tata e din înalta *societate.* Şi, cu siguranţă, nu sunt de întâlnit prin pieţe.

— Nimeni nu-şi dă seama dacă sunt sau nu din înalta societate, zise el cu hotărâre, ca şi cum sugestia că se poartă ca un viitor rege ar fi atât insultătoare, cât şi absurdă.

— Ai aerul unuia care într-o zi va fi rege.

El pufni.

— E ceva anume, nu?

— Da.

El bombăni ceva în timp ce se apropie de fereastră şi privi afară părând a cântări situaţia.

— Ce faci? exclamă Eliza. Vino de acolo! Toată lumea din piaţă e cu ochii pe casa asta. Ţi-au văzut trăsura, ţi-au văzut hainele.

— Ce-or să creadă, Eliza? Că ai primit un gentleman în vizită la miezul nopţii? El zâmbi, aparent încântat de idee.

— O să creadă că vizitatorul a venit la tata, aşa cum se întâmplă mereu. Te rog să te dai de acolo, ca să pot să

trag draperiile.

El nu se clinti.

Eliza se strecură în faţa lui, cu spatele aproape de pieptul lui, şi trase draperiile. El rămase în continuare nemişcat. Ea îşi drese glasul şi se întoarse. El nu se clinti niciun centimetru, aşa că ea era în continuare înghesuită între fereastră şi el. Atât de aproape de el, încât putea să-i zărească pliurile nodului de la cravată. Sau micile inscripţii de pe medalia pe care o avea în piept. Putea să-i zărească barba care începuse să se arate din nou şi un colţ al gurii care se înălţa uşor într-un zâmbet amuzat ce sfârşea cu o urmă de gropiţă. Putea să-i zărească lumina scăzută din ochii verzi, lumină pe care o simţi străbătându-i corpul.

El o privea drept în ochi, parcă încercând să caute ceva în ei. Eliza îşi simţea nervii aţâţaţi, precum focul sub un buştean nou. Stăteau atât de *aproape*. Aerul din preajma lor era încărcat de căldura dintre ei.

Sebastian ridică mâna şi îşi strecură cu mare atenţie două degete sub bărbia ei, abia atingând-o, şi îi ridică uşor faţa. Nerăbdarea îi făcu pielea de găină. Ştia ce *voia* ca el să facă. Ştia ce voia cu disperare ca *ea* să facă. Era îndrăzneaţă şi impudică, însă, ajunsă în acest moment, nu avea curajul să sărute un prinţ moştenitor. Aşa că, dacă el nu o săruta, dacă avea să stea mai departe acolo şi s-o privească de parcă acel moment era iminent, ea avea să se dezintegreze. Pentru ea, nu existau grade de dezintegrare – avea să fie completă.

— Mi-ai fost de un imens ajutor, Eliza.

„O, dar felul în care îmi rosteşte numele…” Înghiţi.

— Îmi pare bine că pot să fiu de ajutor.

Vârful limbii lui trecu peste buza de jos în timp ce se uita la ea. El îşi coborî degetele uşor, precum o pană pe pielea ei, dinspre bărbie, de-a lungul gâtului, până la claviculă.

— Nu ştiu să-ţi mulţumesc cum se cuvine.

Rosti cuvintele în dreptul gurii ei, iar flăcările focului începură să-i lingă coloana vertebrală, mici valuri de călduri dogorind prin corpul ei

— Pentru puţin, spuse ea aproape de buzele lui.

— Pentru mult. El îşi coborî capul, cu gura atât de aproape de a ei. Ezită, parcă nefiind sigur pe ceea ce voia să facă. Nu te apuca să-l cauţi pe curier, mă auzi? murmură el şi îşi lipi buzele moi, ca petalele de trandafir, de ale ei.

Eliza închise ochii. I se păru că scoase un oftat. Trecuse atât de mult de când fusese sărutată, atât de mult timp de când simţise atingerea unui bărbat. Trecuse atât de mult de când viaţa ei plină de speranţe se încheiase şi începuse viaţa ei de fată bătrână invizibilă.

El îşi adânci sărutul. Încă moale, dar insistent. Relaxat, dar incitant. Simţea că lucrurile cedează, lucruri pe care nu le simţise de foarte mult timp. Scânteia. Sângele şi oasele scânteiau în ea, iar căldura o străbătea din nou, până în vârful degetelor de la picioare şi de la mâini şi din nou în sus, până la cap şi la inimă.

El îşi strecură limba în gura ei. Eliza gemu uşor. Se dădu mai aproape, aşa încât corpul ei îl atingea întru totul pe al lui. El îşi trecu o mână pe spatele ei şi o trase mai aproape. Îi simţi tăria trupului lipit strâns de al ei, din dreptul genunchilor până la piept. Era tare ca piatra, numai muşchi şi tendoane, iar ea îşi lasă capul pe spate şi îşi strecură mâinile în sus pe pieptul lui tare. Îi era permis să facă aşa ceva? Nu se putea abţine. N-avea de gând ca, în timp ce era sărutată de un bărbat viril, de un prinţ, să stea ca un buştean cast, o, nu. Intenţiona să stoarcă fiecare picătură de plăcere. „Veniţi mai aproape, copii. Odată am cunoscut un prinţ şi l-am sărutat.”

Îşi puse mâinile după gâtul lui şi îşi petrecu degetele în părul lui. Îşi lipi sânii de pieptul lui şi, dac-ar fi putut, s-ar fi strecurat în haina lui. Mirosea atât de frumos – a lemn de santal, a lemn de trandafir şi a altceva, delicat şi îmbătător. Corpul lui era atât de tare sub atingerea ei şi, în ciuda hainelor, îi simţea fermitatea formelor, amploarea muşchilor de la umeri şi braţe.

Se adâncise în el, se lipise de pieptul lui, „Ard” Era o vâlvătaie într-o vatră iarna, o efigie în flăcări de Guy

Fawkes Night[3]. Era un amestec de speranţă şi dorinţă şi palpita atât de tare, încât abia mai putea gândi.

Şi apoi se sfârşi.

Sebastian îşi ridică capul. Îşi trecu privirea peste chipul ei şi zăbovi în dreptul gurii, în timp ce îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos. O sărută pe frunte şi se dădu înapoi.

— Ar trebui... poate ar trebui să plec.

— Să pleci? întrebă ea ameţită.

Se simţea zguduită de acel sărut. Nu se mişcă. Nu se *putea* mişca. Era ca şi cum întreg trupul îi era paralizat de dorinţă.

El îşi duse degetele la bărbia ei.

— Fără investigaţii prin Covent Garden. Noapte bună, Eliza.

— Noapte bună, Sebastian, spuse ea cu o supunere veche şi înrădăcinată, care în mod normal ar fi agasat-o, dar care era tot ce putea în clipa de faţă, Nu-şi redobândise încă controlul asupra corpului.

Îl privi traversând încăperea, îl auzi ieşind pe uşă, îi ascultă paşii coborând treptele spre trăsura care, fără îndoială, venise să-l ia. Trase aer în piept şi rămase în picioare exact în acelaşi loc în care el îi îndeplinise cele mai nebuneşti vise şi o sărutase.

Auzi câinii lătrând în bucătărie, pe Ben sau pe Margaret mergând prin sufrageria de deasupra încăperii în care se afla ea. Auzi vocile lui Hollis şi ale Carolinei care răzbăteau din salon.

Nu se clinti. Stătea acolo, o efigie carbonizată, mistuită de un singur sărut.

Capitolul 14

O cină ceremonioasă la casa lordului Stanley a fost

3 Sărbătoare în Marea Britanie, care are loc anual pe 5 noiembrie, în timpul căreia sunt aprinse focuri şi au loc spectacole de artificii.

martora unei mulţimi de trene la rochiile de seară ale doamnelor englezoaice, deşi nu la fel de generoase în broderii sau de lungi precum trenele aluciene. Mânecile largi sunt obligatorii. Mătasea imprimată este în vogă, cu mărgele înşirate de-a lungul corsetului într-o tendinţă care sperăm că va continua şi în sezonul de primăvară.

Noile informaţii sugerează că, în cazul în care o doamnă doreşte să se bucure de o escapadă fără consecinţe, trapul vioi al calului a doua zi după zbenguială ar trebui să elimine acele urmări, Dacă doamna nu are acces la cal, săriturile viguroase în sus şi în jos imediat după act pot fi un bun substitut

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian îşi desfăcuse cravata şi îşi lăsase paltonul până să intre în suita lui de camere de la Kensington. Abia îl observase pe valetul care îi luase pălăria şi mănuşile sau pe menajera care se grăbise să se dea la o parte din calea lui şi din raza sa vizuală.

Se gândea la un sărut.

Se gândea la un sărut aşa cum nu se mai gândise niciodată înainte. În general, când săruta o femeie, ţelul lui era simplu – voia să se culce cu ea. Multe pasiuni existaseră de-a lungul anilor, multe sărutări pătimaşe. Însă toate veniseră dintr-o nevoie care nu-şi avea rădăcinile în inima lui, ci în vintre.

Sebastian nu era atât de înamorat, încât să creadă că gestul de a o săruta pe Eliza venise chiar din inimă. Nu putea spune exact de unde venise acel sărut, tot ce ştia era că fusese remarcabil de… proaspăt.

Voia mai mult din acea prospeţime.

Gândurile îi erau într-atât de pline de Eliza, încât fu luat prin surprindere de prezenţa doamnei Anastasan. Ea se ridică repede din scaunul de la biroul lui şi se lăsă într-o reverenţă adâncă.

Sebastian se uită la ea. Privi spre birou.

— V-am pus programul săptămânal pe birou, Alteţă,

spuse ea plecându-şi capul. Vă rog să mă iertaţi că am îndrăznit.

Făcuse şi ordine, după cât se părea. Unele documente pe care el le lăsase împrăştiate pe birou fuseseră aranjate frumos într-un teanc.

— Mulţumesc.

Nu prea ştia ce să înţeleagă din toate astea. Nu-i ceruse să facă ordine. Nu-i ceruse să faci nimic altceva în afară de a lua notiţe. Păşi cu prudenţă în încăpere, privind în jur, în căutarea unor alte schimbări. A altor oameni, poate?

Lady Anastasan zăbovi, stând nesigură lângă biroul lui.

— Mai doriţi să spuneţi ceva?

— Nu, Alteţă. De fapt, eu… ăăă… mă întrebam cum vă descurcaţi.

Cum se *descurca*? Ce întrebare ciudată. Nu-şi putea aduce aminte un moment în care Matous îl întrebase cum se descurca.

— Aţi trecut prin atâtea, Alteţă. M-am gândit că poate aveţi nevoie de… ajutor.

— Sunt bine.

Se întoarse cu spatele la birou. Găsea acest lucru nelalocul lui. Nu se aştepta ca personalul lui să se intereseze de starea lui de bine.

— Aş putea ajuta cu ceva? Orice?

Sebastian îi aruncă o privire curioasă peste umăr.

— Nu. Mulţumesc, Sarafina.

Ea zâmbi uşor şi îşi coborî privirea. Îi dădu impresia că mai avea ceva de zis, dar Patro îşi alese exact acel moment pentru a intra în cameră.

— *Bon notte*, *mae principae,* spuse el cu o plecăciune. Să-l trimit pe Egius?

— *Bon notte*, răspunse Sebastian la salutul lui. Nu încă. Aş vrea să citesc mai întâi.

Patro aprobă din cap. Aruncă o privire spre Lady Anastasan înainte de a ieşi pe o altă uşă.

Lady Anastasan însă rămase. Sebastian îşi pierduse

răbdarea în ceea ce o privea.

— Mai e ceva, Sarafina?

— Nu, Alteţă. Îşi atinse lobul urechii. Nu vreau să credeţi… adică, vreau să ştiţi că sunt aici pentru că n-am vrut să vă las lucrurile nesupravegheate.

— Ce lucruri?

Ea păru încurcată de acea întrebare.

— Lucrurile dumneavoastră. Vedeţi, Rostafan a fost aici mai devreme şi a spus că mapa de corespondenţă conţinea nişte informaţii delicate…

— Rostafan?

Lady Anastasan clipi din ochii ei căprui.

— *Je,* Alteţă.

— Când a fost asta?

— O, acum o oră sau două.

Rostafan fusese la cină acasă la lordul Stanley, la fel ca şi Sebastian. Când plecaseră, Rostafan spusese ca avea de gând să se ducă împreună cu domnul Botley-Finch la un club de gentlemeni de pe Bond Street. Aşadar, când anume venise aici şi lăsase o mapă cu corespondenţă delicată?

— S-a întâmplat ceva? întrebă Lady Anastasan.

— Nu. Vă mulţumesc, doamnă. Puteţi pleca.

Ea păru şovăitoare, dar făcu o reverenţă şi ieşi din încăpere aşa cum el îi ceruse.

Sebastian se aşează la birou şi îşi chemă majordomul.

Patro îşi făcu apariţia aproape imediat.

— Domnule?

Sebastian se lăsă pe spătarul scaunului, îşi ridică picioarele pe birou şi îşi duse degetele la tâmple în timp ce se uita la majordom.

— Am o întrebare ipotetică pentru tine.

Patro îşi uni mâinile la spate şi aşteptă.

— Crezi că e posibil să am parte de o cină privată în camerele astea, fără să se ştie cine a luat cina aici în compania mea?

Patro privi în jurul lui parcă încercând să se familiarizeze cu încăperile.

— Teoretic, cred că e posibil.

— Posibil, dar nu probabil?

— *Je,* Alteţă.

— Hm… făcu Sebastian gânditor. Altă întrebare ipotetică pentru tine. Dacă un bărbat vrea să ia o cină privată cu cineva, unde ar putea face asta?

— Eu aş sugera să închirieze o locuinţă. Sau să pună pe cineva de încredere să facă asta pentru el.

Nu era o idee rea.

— N-ar afla nimeni?

— Cred că se poate aranja, domnule. Îl aşteptăm pe Alteţa Sa prinţul Leopold la cină?

Sebastian infirmă.

Patro dădu din cap aprobator. Îi era majordom de foarte multă vreme şi îl cunoştea bine pe Sebastian.

— Aş avea nevoie de o modalitate de a veni şi de a pleca fără să fiu văzut, nici de alucieni, nici de englezi. Desigur, cu excepţia celor care servesc.

— V-aş servi cu plăcere, domnule, spuse Patro pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Şi aş avea nevoie de cineva care să se ducă s-o ia pe persoana respectivă. Cu toată discreţia cuvenită, bineînţeles.

— Desigur, Alteţă, cum doriţi.

Asta îşi dorea? Sebastian nu ştia. Avea atât de multe sentimente, încât abia putea să gândească. Exuberanţă. Teamă. Mulţumire. Agitaţie. Toate acele sentimente păreau să i se potrivească acum în egală măsură. Părea ceva ce Leopold ar face şi pe care Sebastian l-ar avertiza să nu-l facă.

Dar, la naiba, îi plăcea foarte mult de Eliza Tricklebank. Îi plăcea firea ei deschisă şi cum îl săruta, de parcă s-ar fi temut că el avea să dispară dacă îi dădea drumul. Voia s-o vadă, să rămână singur cu ea, fără un motan care să stea cu ochii pe ei sau oameni care să tragă cu urechea pe la uşi. Era oare posibil să aibă parte de aşa ceva?

— Eşti sigur? întrebă Sebastian. Se poate face?

— Aş avea nevoie de ajutor, zise Patro. Pot să-l

sugerez pe Egius? Ar fi în stare să-şi dea viaţa într-o sabie decât să rostească vreun cuvânt.

Sebastian zâmbi.

— *Je,* Egius.

— Atunci, sunt sigur. Dacă doriţi, pot pune foarte discret nişte întrebări în legătură cu închirierea unei locuinţe.

Patro era un bărbat căsătorit, cu cinci copii acasă, în Alucia. Sebastian se întreba ce credea oare Patro despre prinţul său. Dacă înţelegea gratiile invizibile care îl înconjurau pe Sebastian în tot ceea ce făcea şi faptul că existau momente precum cel de acum, în care îşi dorea cu disperare să se elibereze de acele gratii invizibile.

Oricare ar fi fost părerea lui Patro, aceasta era bine ascunsă dincolo de expresia lui de nepătruns.

— Ai permisiunea mea să pui întrebări, spuse Sebastian. Vino la mine când afli ceva.

Patro se înclină şi ieşi.

Sebastian îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre uşă, cu pasul lui la fel de eficient ca şi efortul depus în îndatoririle sale. Oftând, se întoarse către mapa de corespondenţă de pe birou. O ridică şi observă că micuţa curea de piele cu care o legase era dezlegată. Rostafan să fi făcut asta? Sau Lady Anastasan? Deschise mapa şi scoase hârtiile.

Erau comunicate de la Helenamar. Documentele pe care le solicitase priveau articolele comerciale restante care urmau să fie negociate. Un program al mareelor pentru următoarele două luni, pentru a putea planifica plecarea contingentului alucian.

Cum putea părăsi Anglia fără să afle cine îl ucisese pe Matous?

Puse hârtiile în mapă şi legă cureaua. O aşeză pe birou şi rămase cu ochii la ea. Nu şi-l putea imagina pe Rostafan atent cu acea curea subţire care lega mapa. Dacă ar fi vrut să arunce o privire înăuntru, el ar fi rupt în două cureaua. Dar de ce s-ar fi deranjat Rostafan să facă asta? Despre orice ar fi fost în mapă, urma să fie informat a doua

zi.

Atunci, cine o deschisese? Lady Anastasan? Ce interes ar fi avut ea? S-o fi făcut Patro? Nu.

Patro ar fi fost în stare să moară decât să atingă ceva ce-i aparţinea lui Sebastian fără permisiunea lui.

Sebastian rămase multă vreme la birou, gândindu-se la cine s-ar fi putut uita în mapă şi ce ar fi putut căuta.

Treptat însă, gândurile îi fugiră la Eliza Tricklebank, cu acea pată ciudată de cerneală pe obrazul palid.

Capitolul 15

O serată la care vor fi servite cele mai bune beri, de la o berărie deosebită, va fi organizată în Mayfair în cinstea aniversării unei tinere care, fără îndoială, va fi destul de căutată după ce îşi va face debutul primăvara viitoare, presupunând că nu va fi înhăţată curând de pe piaţa mariajelor printr-un gest princiar.

De asemenea, se aude că un tânăr care a intrat recent în posesia titlului de conte este dornic să se însoare şi să se aşeze la străvechea lui casă pentru a avea moştenitori, astfel încât să poată zbura cât mai curând înapoi la păsărica drăguţă cu voce ciripie de pe Strand.

Doamnelor, o jumătate de linguriţă de zahăr adăugată la un amestec potrivit de amidon vă va menţine jupoanele tari pentru mai mult timp. Acest remediu nu a fost deocamdată testat pe soţi.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Caroline şi Hollis o puseră pe Eliza să treacă în revistă tot ce se petrecuse între ea şi prinţ de două ori, cap-coadă, scoţând strigăte de încântare absolută de fiecare dată când Eliza le relată sărutul cu răsuflarea încă întretăiată după entuziasmul pe care acesta i-l provocase
. O întrebară până şi *unde şi-a pus el mâinile. Şi-a cerut*

scuze pentru o asemenea îndrăzneală? Cum a fost sărutul?

Eliza râse laolaltă cu ele, dar nu existau cuvinte care să descrie ceea ce trăise. O tachinau, ştia, luau totul în glumă, dar pentru ea nu era deloc o gluma. Acel sărut trezise ceva în ea, îi stârnise cel puţin o senzaţie zdravănă de poftă, dacă nu ceva mai mult.

Nu se putea abţine să nu se gândească la asta. Nu se putea abţine să nu-şi dorească mai mult de la el, pe el cu totul. Nu se putea abţine să nu-şi dorească toate lucrurile care îi fuseseră refuzate când se îndrăgostise de infamul Asher Daughton-Cress.

Nu era lipsită de experienţă în această privinţă şi ştia foarte bine ce-şi dorea. Asher o ademenise în patul lui, printre promisiuni şoptite cum că îi va cere mâna cât de curând, ţopârlanul. Ar fi trebuit să-şi dea seama – sărutările lui fuseseră prea urgente, prea stăruitoare. Privind retrospectiv, era destul de clar că el căutase o cale de a-şi potoli setea. Se folosise de ea şi o lăsase să se facă de râs.

Sărutul prinţului fusese mai reverenţios decât oricare dintre săruturile lui Asher. Simţea că setea lui era mult diferită de cea a lui Asher. La fel şi a ei.

Se gândi la acest lucru a doua zi, în timp ce se plimba prin casă fredonând încet şi încercând în zadar să dea un sens acestui nou fenomen brusc din viaţa ei.

După-amiază, scăpase stângace câteva cărţi pe care le căra, iar când Poppy se lăsă jos ca s-o ajute, îi zise:

— Bine, nu mai rezist să-mi ţin gura nicio clipă. Ce s-a întâmplat?

— Întâmplat? întrebă Eliza confuză, în timp ce amândouă se ridicau în picioare.

— Mda, întâmplat! Te-ai fâţâit ca prin ceaţă toată ziulica! Ceva s-a-ntâmplat şi-o să aflu ce-i. E judecătorul? E bolnav?

— Nu, Eliza râse jenată. Poppy fusese plecată seara trecută. Ea nu ştia că Sebastian venise din nou. Cred că sunt preocupată.

— Cu ce anume?

Eliza privi spre uşa sufrageriei şi se duse repede s-o

închidă, ca nu cumva Ben sau Margaret să audă.

— Seara trecută, când erai plecată, a venit în vizită prinţul.

Poppy icni.

— Iarăşi?

— Iarăşi, zise Eliza încet şi simţi zâmbetul pe buze.

O, la naiba, era imposibil să-şi ascundă acel zâmbet grăitor.

Poppy se încruntă.

— Dar, de ce?

— Voia să discute ceva cu mine. A spus că prinţul Leopold s-a întors la Cambridge şi că nu avea pe nimeni altcineva cu care să discute acea chestiune.

Rânjetul ei era din ce în ce mai larg.

Încruntarea lui Poppy se adânci.

— În regulă, spuse ea încrucişându-şi braţele la piept.

— Chiar a vrut să discute ceva, dar... Doamne, chicotea. M-a sărutat.

Poppy se uită lung ta ea.

Eliza chicoti iar.

— *Ah!* rosti ea către tavan. Nu pot să mă abţin să nu zâmbesc şi să chicotesc şi...

Poppy se aşeză atât de tare pe scaun, încât Eliza crezu că se prăbuşise.

— Poppy! Ce e? exclamă Eliza.

Poppy clătină din cap.

— O să te pierdem.

Eliza râse.

— La ce te referi?

Poppy îşi ridică privirea din podea.

— Tu eşti cea pe care o va alege, Eliza.

— O, Doamne, spuse Eliza. Iar te-ai dus la ghicitoarea în palmă?

O spusese în glumă, dar Poppy se ridică, vădit jignită.

— Nu pot să vorbesc despre asta. Nu pot.

Se îndreptă spre uşă.

— Poppy, ce naiba se întâmplă? zise Eliza ducându-se după ea. N-o să mă aleagă pe mine. Un astfel de bărbat

trebuie să facă pereche cu cineva cu o anume reputaţie.

Dar Poppy nici nu vru să audă. Deschise uşa şi ieşi din cameră. Eliza o auzi alergând în sus pe scări. Oftă şi se lăsă în scaunul pe care Poppy îl eliberase. Biata de ea nu înţelegea cum funcţionau lucrurile astea. Însă Eliza înţelegea foarte bine şi nu-şi făcea nicio iluzie.

*

Dacă Poppy se temea că Eliza ar putea pleca într-o ţară străină, Hollis şi Caroline începuseră să-şi facă griji că ar putea să-şi piardă minţile. Că mersese prea departe. Că, poate, ea instigase totul. *Ele nu* credeau că era în vreun pericol de a fi dusă în Alucia.

În acea seară, se aflau la Caroline, admirând noile rochii pe care Caroline le comandase. Eliza nu se putea stăpâni să nu se întrebe cum avea să le ascundă pe toate de Beck, însă Caroline nu părea preocupată. Mai târziu, se aşezară să mănânce friptură de vită cu cartofi şi căpşuni, aduse din sudul Angliei la un preţ piperat, şi vin.

Discuţia se îndreptă în mod firesc către prinţ, dar Eliza avea altceva în minte în seara aceea.

— I-am promis o petrecere la cină sau ceva de genul ăsta.

— Ce-ai făcut? spuse Hollis. De ce-ai promite aşa ceva?

— Pentru că Sebas… Se opri la timp. Prinţul doreşte să discute cu domnul Heath. Avea de gând să-l invite la Kensington!

— Şi? zise Caroline.

— Dacă l-ar fi invitat la Kensington, tot guvernul ar fi putut crede că are legătură cu acordul comercial. I-am spus că eu cred că ar trebui s-o facă într-un loc atât de aglomerat, încât nimeni să nu bănuiască nimic. Înţelegeţi? Nu-i aşa de… Oficial.

— O, *Eliza, zise* Caroline.

Puse jos furculiţa. Aruncă o privire spre uşa deschisă a sufrageriei şi se ridică brusc. Se duse la uşă şi o închise

încet, apoi se grăbi înapoi la masă.

— Nu putem să riscăm ca Beck să audă aşa ceva, nu? Acum, ascultă, Eliza, zise ea împingând farfuria într-o parte, încrucişându-şi braţele pe masă şi aplecându-se în faţă. Dragă, l-ai întâlnit pe prinţul tău. Ai avut parte de sărut! Dar asta trebuie să fie sfârşitul, nu-i aşa?

— Sfârşitul a ce, mai exact? întrebă Eliza.

— Încerci, cu foarte mult curaj, să rezolvi o crimă, spuse Caroline. Ce ştii tu despre crimă? Nu poţi să mergi mai departe cu asta.

Eliza se zburli.

— Nu văd de ce nu. Tu păreai destul de în largul tău să mergi mai departe cu asta când am invitat-o pe domnişoara Heath la ceai. Iar tu, Hollis, ai început totul prin tipărirea biletului.

— Ei bine, asta a fost altceva, zise Caroline. Am vrut să arunc o privire la domnişoara Heath. Iar Hollis tipăreşte întotdeauna bârfele.

— Şi, Eliza, tu ai fost de acord cu tipărirea! îi aminti Hollis. Tu m-ai *ajutat s-o* fac.

— Dragă, ceea ce faci e o nebunie, spuse Caroline. Te prosteşti cu prinţul *moştenitor* al Aluciei! E la limita ridicolului.

Eliza icni.

— Eu *nu* sunt ridicolă, Caro! Şi nu mă prostesc, pentru numele lui Dumnezeu! Nu se poate să nu fii de acord că e ceva îngrozitor de greşit în toate astea. Nimănui nu pare să-i pese că un om a fost ucis în propriul pat.

— Cred că ştim toate ce se-ntâmplă de fapt aici, zise Hollis.

— Chiar aşa? rosti Eliza tărăgănat.

Hollis se întinse şi îi strânse mâna.

— Te îndrăgosteşti de el.

— O, pentru Dumnezeu, mormăi Eliza. Îşi smulse mâna din a lui Hollis şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Eşti fermecată de el, continuă Hollis. Şi a fost foarte emoţionant, chiar şi din punctul nostru de vedere.

Aşadar, discutau despre ea. „Biata Eliza, draga de ea,

amărâta care s-a îndrăgostit de un prinţ.”

— A fost foarte emoţionant. Dar nu sunt proastă. Amândouă ştiţi cât de practică sunt.

— Nu, nu mai eşti, spuse Caroline făcând o grimasă compătimitoare. Nu înţelegi? Nu vrem să fii din nou rănită, atâta tot.

— N-o să fiu rănită, răspunse Eliza bosumflată.

Le iubea nespus, dar Caroline şi Hollis păreau să se îndoiască de capacitatea ei emoţională. Asta păţeai dacă îţi ieşeai din fire la o petrecere la cină – nimeni nu te mai credea vreodată în stare să faci faţă unei dezamăgiri.

— Voi două abia aţi aşteptat să aflaţi fiecare detaliu al întâlnirilor mele cu el şi, dintr-odată, vă faceţi griji pentru mine? continuă ea.

— Nu-i vorba despre asta, spuse Hollis. A fost destul de distractiv. Dar te-a sărutat şi acum pare ceva mai intens. N-aş vrea să te văd că suferi, iar dacă îţi dai voie să te implici, *o să* suferi. El se va întoarce în Alucia cu o înţelegere pentru căsătorie şi cu o logodnică cu o zestre foarte mare şi cu influenţă în guvernul englez. Şi, în plus, dacă tot o iei pe urma unor idei despre un criminal, s-ar putea să suferi şi fizic.

— Aveţi impresia că eu cred în basme, le acuză Eliza. Că nu sunt versată în mersul lumii, aşa cum s-a demonstrat prin greşeala mea îngrozitoare cu Asher.

— Nu-i adevărat, spuse Caroline. Şi lui Hollis i-aş spune la fel de bine acelaşi lucru.

Eliza nu credea asta şi nu-şi dădea seama dacă era înfuriată sau întristată de conversaţie. Viaţa ei nu era ca a lor. Ea nu întâlnea gentlemeni în fiecare zi, cum făcea Caroline. Nu avusese parte de o căsnicie fericită, ca Hollis. Era conştientă că nu era la fel de la modă ca cele două, că nu era invitată în oraş la serate. Însă nu era naivă. Nu şi acum.

Se ridică încet, se uită la Caroline şi zise:

— Am nevoie de o petrecere la cină sau de ceva asemănător. Te rog, ca prietenă, să mă ajuţi.

Caroline făcu ochii mari.

— Eu n-am cum să dau una aici. Beck n-ar permite asta, nu pentru aşa ceva.

— Atunci, sigur ştii pe cineva care ar face-o.

— Eliza! Nu poţi să dai o petrecere ca prin farmec…

Uşa se deschise brusc cu zgomot, iar Beck intră cu paşi mari în încăpere, oprindu-se când le văzu pe toate la masă.

— Doamne! *Iar* sunteţi toate aici? La voi acasă nu e mâncare, Eliza? Sau la tine, Hollis?

— Mâncarea ta e mai bună, zise Hollis băgând în gură o căpşună.

Beck îşi dădu ochii peste cap şi păşi mai departe. Ţinea în mână un teanc de corespondenţă şi aruncă un plic pe masă. Acesta alunecă pe suprafaţa lustruită către Caroline.

— Ce-i asta? întrebă ea ridicându-l.

— Pare a fi o invitaţie.

Ea deschise plicul, scoase pergamentul gros şi îl despături, privirea mişcându-i-se pe pagină.

— Juliana Whitbread dă o petrecere grandioasă cu ocazia zilei ei de naştere, anunţă ea.

— O treabă destul de serioasă, spuse Beck frunzărind restul corespondenţei. Cred că toţi oamenii importanţi vor fi invitaţi să participe. Ridică privirea spre ele. Niciuna dintre voi, fireşte. Oameni importanţi. Nu cei care fac aluzie la ataşamentul meu imaginar faţă de o domnişoară care-i oarbă ca un liliac şi tipăreşte blestemăţia aia.

— A, făcu Hollis. Se pare că tu chiar citeşti gazeta. Te-a scos din sărite.

— *Scos din sărite*, domnişoară Honeycutt, nu descrie nici pe departe părerea mea despre bârfa inventată de tine. Nu simt nimic faţă de domnişoara Lucille Heath.

— Eşti sigur? întrebă Eliza pe un ton inocent.

— De ce sunteţi voi două mereu aici? vru să ştie Beck.

— Cine o să fie la petrecerea asta? întrebă Hollis, obişnuită să-l ignore cu desăvârşire pe Beck.

— N-ai de unde să-i cunoşti, spuse Beck.

— S-ar putea să fii surprins, ciripi Hollis şi mai mâncă

o căpşună.

— Ei bine, *eu* îi ştiu, zise Caroline. Cine vine?

— Toată lumea, răspunse Beck. Prinţii despre care tot trăncăniţi.

Eliza, Caroline şi Hollis schimbară o privire.

— Şi domnul Heath? întrebă Eliza.

— Cine naiba mai e şi domnul Heath?

— Bancherul! exclamă Caroline. Despre a cărui fată se zvoneşte că te gândeşti să-i ceri mâna. Ea chicoti.

Beck se uită din nou urât la Hollis.

— Probabil. Jumătate din Parlament o să fie acolo. E o treabă destul de serioasă, un carnaval de toamnă menit să-l convingă pe contele de Leicester să-i ceară mâna tinerei frumuseţi, domnişoara Whitbread. Tatăl ei e un om ambiţios.

— Nu şi prinţul Aluciei? întrebă Hollis.

Beck pufni.

— Fără îndoială, augusta sa persoană a fost invitată pentru a-i da un impuls contelui. Dar nu-i nicio îndoială că o alianţă cu Leicester este ceea ce se doreşte. Toată lumea ştie.

— Eu o cunosc foarte bine pe Juliana, interveni Caroline.

— Bravo ţie, rosti Beck tărăgănat.

— Invitaţia este pentru amândoi, Beck.

El continuă să frunzărească plicurile.

— N-am de gând să irosesc o zi mângâind maimuţe şi uitându-mă la o fată răsfăţată cum se leagănă pe acolo ca o lebădă.

— De ce nu? întrebă Eliza. Eşti îndrăgostit de ea?

Hollis chicoti.

Beck oftă. Aruncă o privire spre toate trei.

— Ce-am făcut să merit asta? Ce? Poţi să transmiţi scuzele mele, Caro. Eu nu merg.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

— Hollis, să te ferească Dumnezeu să mănânci toate căpşunile! o avertiză Beck. N-au fost cumpărate pentru tine.

— Bine, zise ea veselă când el se întoarse şi ieşi din încăpere.

După ce el plecă, ea mai mâncă o căpşună.

— Ei bine, Eliza, cred că avem evenimentul pentru tine, spuse Caroline fluturând invitaţia spre ea.

— Dar eu nu sunt invitată, sublinie Eliza.

Nu că ar fi fost necesar ca ea să fie prezentă pentru ca prinţul să facă cunoştinţă cu domnul Heath, totuşi simţea că ar trebui să fie şi ea. Şi voia cu disperare să se afle acolo ca să-l vadă din nou.

— Nu, dar *eu* sunt invitată şi, din moment ce Beck n-are de gând să participe, o s-o iau pe draga mea prietenă. Juliana n-o să se supere deloc.

Eliza simţi un val subit de exaltare, care nu era justificat de o invitaţie de a o acompania pe Caroline la petrecerea unei persoane pe care nici măcar n-o cunoştea.

— Acum nu mai eşti preocupată de sentimentele mele sensibile?

— Ba sigur că da, zise Caroline. Dar asta va fi o petrecere ca nici o alta şi n-aş vrea s-o ratezi. Şi, cine ştie? Poate o să întâlneşti un pretendent *adevărat.*

Făcu cu ochiul spre Eliza.

— Eu n-am vrut decât să te avertizez, zise Hollis pufnind. Tu o să faci ce vrei, nimeni nu ştie asta mai bine ca mine. Dar eşti sora mea şi este de datoria mea să te avertizez. Ţin la tine.

Eliza se îmbună puţin. Se gândi că şi ea ar proceda la fel dacă Hollis s-ar apuca să se sărute cu prinţi străini.

— Te iubesc pentru asta, Hollis, dar ai dreptate, fac ce vreau.

Hollis oftă.

— Ştiu, dragă. Du-te, atunci. Eu o să stau acasă cu tăticul.

— Dar cu ce o să se îmbrace? întrebă Caroline.

— Chiar aşa, cu ce o să se îmbrace, zise Hollis. Lasă asta în seama mea, Caro.

— O să fie un carnaval, urmat de un bal în seara aceea, o avertiză Caroline. Ai grijă să fie îmbrăcată

corespunzător.

— Cât de corespunzător o să pot, spuse Hollis studiind-o pe Eliza.

— Voi realizaţi că eu sunt aici cu voi şi aud fiecare cuvânt? vru să ştie Eliza.

— Un decolteu adânc, desigur, spuse Hollis. N-am vrea ca prinţul să fie dezamăgit.

Caroline chicoti.

— Şi mâneci, desigur. O! Şi o trenă cum se cuvine. Ai vreo rochie cu trenă, Eliza?

Eliza îi aruncă o privire critică.

— Ştii câte rochii am, Hollis. Şi ştii că niciuna nu are trenă.

— O să ai una când o să terminăm cu tine.

Se întinse şi mai luă o căpşună.

— Petrecerea este peste câteva zile, spuse Caroline. N-ai prea mult timp.

— Pentru numele lui... Sunt chiar atât de incompetentă? întrebă Eliza.

— Da, răspunseră Caroline şi Hollis la unison. Făcând cu ochiul, Hollis ridică farfuria cu căpşuni.

Le mâncară împreună pe toate, cu excepţia uneia, pe care i-o lăsară binevoitoare lui Beck.

Capitolul 16

Cele mai recente creaţii în materie de modă au fost expuse în văzul tuturor la Worthington Hall, locul carnavalului dat în onoarea zilei de naştere a domnişoarei Juliana Whitbread. Doamnele prezente au purtat rochii cu trene şi fără umeri. Trenele englezeşti n-au fost la fel de lungi sau de elaborat brodate precum cele aluciene, însă mânecile aluciene au pălit în faţa mânecilor împodobite ale rochiilor englezeşti.

Domnişoara Juliana a atras numeroase priviri din partea bărbaţilor, magnifică în rochia ei albastră precum

cerul şi cu ornamente albe, perle deschise la culoare ca pielea ei. La amurg, un labirint elaborat din grădină a mascat o mulţime de păcate, inclusiv pe cele ale unei doamne din Mayfair, al cărei copil abia ce-a fost înţărcat de la doică; şi ale unui gentleman suficient de vârstnic pentru a-i fi tată. În fapt, el este un drag prieten de familie şi, după cât se pare, mai indulgent cu ea decât tatăl ei.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Acest bal, această petrecere dată pentru ziua de naştere a unei fete care nici măcar nu-şi făcuse ieşirea în societate, nu era un eveniment la care Sebastian să fi ţinut să participe. Dar Caius îi adusese la cunoştinţă că vocea domnului Whitbread, fost membru al Parlamentului, avea influenţă când venea vorba despre comerţ. Făcuse lobby cu succes pentru tarifele la bumbac, iar alucienii voiau să le vadă ridicate. Mai mult, Whitbread îi dorea pe prinţii alucieni la ziua de naştere a fiicei sale ca pârghie pentru o partidă cu un alt lord englez. Dacă Sebastian putea să-şi facă apariţia, îi explicase Caius, domnul Whitbread avea să fie mai înclinat să susţină ridicarea tarifelor.

Sebastian, mereu îndatoritor, se îmbrăcă în haine princiare şi plecă. Dar nu fără Leopold – îşi chemase fratele la Kensington. Leopold era fericit că fusese chemat.

— Sigur că vreau să particip. Toate femeile cu cinci mii pe an şi chip plăcut vor fi acolo, glumise el în timp ce-şi îndrepta cravata.

Contingentul de alucieni era format din paisprezece persoane. Ajunseră după carnaval şi la timp pentru bal, însă pe domeniu carnavalul era încă în toi, iar unii dintre petrecăreţii din timpul după-amiezii încă intrau şi ieşeau din corturi, luând parte la jocuri şi suind copiii pe spatele poneilor. După cum se prezentau lucrurile, fusese servită o cantitate mare de bere *porter* pe parcursul zilei – oamenii râdeau şi cântau în timp ce ziua se stingea încet, iar servitorii mergeau din loc în loc pentru a aprinde torţe.

Sebastian şi Leopold călătoreau cu o caleaşcă, alături

de Caius şi de soţia lui. În timp ce se apropiau de porţile conacului, Caius îşi drese glasul.

— Alteţă, dacă-mi permiteţi. Sebastian dădu din cap aprobator. Două tinere lady cunoscute, care-şi dispută atenţia dumneavoastră, vor fi de faţă în seara aceasta şi încă una, a cărei familie, sunt încântat s-o spun, a găsit o cale spre a vă susţine condiţiile acordului comercial.

Sebastian îşi înăbuşi un oftat.

— Cine?

— Lady Katherine Maugham, Lady Elizabeth Keene şi Lady Mary Brazelton.

Numele erau familiare, fiind incluse pe o listă încă dinainte de a pleca din Alucia.

— Cum o să le recunosc?

— O să mă ocup eu de asta, zise Caius. Pe Lady Katherine şi pe Lady Elizabeth le-aţi cunoscut. Cred că pe Lady Mary aţi întâlnit-o doar în trecere.

Nu-şi putea aduce aminte niciun chip în afară de cel al Elizei.

Lângă soţul ei, Lady Anastasan afişă o urmă vagă de zâmbet înainte de a-şi întoarce atenţia către fereastră.

— Nu vreau să se facă un spectacol din asta, Caius. Fără doamne care să stea la coadă, fără prezentări oficiale.

Caius aprobă din cap.

— Înţeleg. Dar dacă pot să îndrăznesc…

— Nu poţi, zise Sebastian, nedorind să i se amintească din nou lipsa de entuziasm faţă de această sarcină foarte importantă.

— Ba poţi, spuse Leopold şi se încruntă sumbru când Sebastian îi aruncă o privire.

— Dacă pot să îndrăznesc, Alteţă, nu mai avem decât două, poate trei săptămâni în Anglia şi încă nu v-aţi hotărât asupra unei perechi. Avem nevoie de timp pentru negocierea termenilor.

Sebastian se uită urât la el.

— Crezi că eu nu ştiu ce trebuie făcut? Crezi că eu nu înţeleg importanţa acestei alegeri?

Caius îşi menţinu expresia neschimbată.

— Eu sunt responsabil cu raportarea către rege. Fac tot ce-mi stă în putinţă să ne îndeplinim toate obiectivele.

— Lasă-l în pace, Bas, zise Leopold, Nu-i vina nimănui în afară de-a ta.

— Ce bucuros sunt că viitoarea mea soţie beneficiază de atâta atenţie din partea bărbaţilor care nu se vor culca cu ea, se răsti Sebastian. Mă scuzaţi, doamnă Anastasan, spuse apoi. Ea zâmbi firav, apoi îşi coborî privirea. Sebastian oftă. În regulă, o să fac ce trebuie, Caius. E la fel de important pentru mine cum e şi pentru tine. Dar nu permit ca tu să orchestrezi treaba asta.

— *Je,* Alteţă, zise Caius încet şi schimbă o privire cu Leopold.

O clipi mai târziu, caleaşca se opri, iar un valet deschise uşa. Sebastian fu primul care se dădu jos, urmat de Leopold. Aşteptară nerăbdători cât timp Caius îşi ajută soţia să coboare din caleaşcă, iar un valet după altul se grăbiră afară să-i întâmpine şi să-i conducă înăuntru.

În clipa în care intrară în hol, Sebastian simţi greutatea titlului său, o simţea adesea când păşea într-o încăpere – o piatră de moară, imensa greutate a aşteptărilor şi a tuturor privirilor îndreptate asupra lui. Niciodată nu fusese uşor. Oamenii cărora le erau prezentaţi deveneau foarte serioşi, uneori de-a dreptul muţi. În astfel de circumstanţe, nu se simţea niciodată în totalitate uman, ci ceva ce stârnea mirare, bun de studiat fără menajamente.

Poate că acesta era motivul pentru care făcuse atât de puţine eforturi în a-şi găsi o soţie. Poate pentru că nimeni nu se uitase încă la el ca la o *persoană.*

Cu excepţia notabilă, desigur, a domnişoarei Tricklebank. Şi a servitoarei ei, care nu era servitoare.

— Alteţa Voastră regală!

Un englez făcu o plecăciune adâncă înaintea lui.

— Domnul Samuel Charles Whitbread, murmură Caius în spate.

— Domnule Whitbread, spuse Sebastian. Ce frumos din partea dumneavoastră să ne includeţi în petrecerea

zilei de naştere a fiicei dumneavoastră.

— Suntem deosebit de onoraţi de prezenţa Domniei Voastre şi a prinţului Leopold. Vă rog!

Le făcu semn prinţilor să-l însoţească. Intrară în salon. Sebastian dădu din cap la fiecare salut şi zâmbi la reverenţele femeilor care încercau să-i capteze atenţia.

Abia intrară în sala de bal când Sebastian fu încolţit de doi gentlemeni din Parlament. Dădu din cap în timp ce ei se declarau fericiţi să susţină şi să ratifice un acord comercial cu Alucia. Unul dintre ei tocmai vorbea pe larg despre o problemă comercială pe care o întâmpinau englezii cu americanii când Sebastian auzi un hohot de râs care trecu prin el. Inima îi tresăltă. *Ea era aici?* Putea fi atât de norocos? În ultimele zile încercase să se gândească la motive pentru a-i face o vizită, dar fusese prins cu întâlniri lungi cu englezii, uneori mult după lăsarea întunericului.

Se întoarse brusc, cercetând mulţimea din jur. N-o zărea, dar era sigur că fusese râsul ei, acel râs glorios, ireverenţios.

Sau poate era doar o iluzie nebunească, plină de dorinţă. Pentru că nu o văzu, se întoarse spre cei doi bărbaţi.

Când unul dintre ei îşi reluă povestea, Sebastian auzi din nou acel râs.

— Îmi cer scuze, spuse el politicos şi se întoarse din nou.

Erau atât de mulţi oameni înghesuiţi în salon, încât părea imposibil să audă un singur râs, totuşi era sigur că o făcuse. Îşi înclină capul privind şi încercând să vadă dincolo de un grup de femei care se uitau direct la el, toate cu zâmbete pline de speranţă pe chipuri.

O văzu.

O zări doar pentru o clipă, dar ştiu că ea era acolo, iar inima îi palpită de încântare şi de anticipare. Nu se aşteptase la această surpriză minunată. Dintr-odată, noaptea nu mai părea atât de interminabilă.

Se dădu mai aproape ca să vadă mai bine. Ea stătea în colţ unde conversa cu un gentleman, cu un pahar cu vin

în mână, legănându-se fără să-şi dea seama în timp ce vorbea. Era foarte animată şi râdea cu atâta poftă de ceva, încât se lăsă puţin pe spate. Rochia pe care o purta era aurie, asortându-se cu şuviţele aurii din părul ei şi dând impresia, din locul în care stătea el, că o coafură ca un norişor plutea deasupra ei.

Nu putea s-o vadă atât de bine pe cât şi-ar fi dorit, pentru că, spre deosebire de oricare altă femeie, ea nu îl privea direct şi nici nu-i arunca câte o ocheadă.

— Alteţa Voastră regală!

Sebastian îşi veni în fire şi se întoarse către cei doi gentlemeni. Caius li se alăturase cu o tânără de braţ. Sebastian o recunoscu. O mai întâlnise la câte o cină.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe Lady Mary Brazelton.

A, da, Lady Mary, fiica lui Richard Brazelton, contele de Branleigh, fata cu un ochi rătăcitor, care avea tendinţa să privească în altă parte faţă de celălalt.

— Desigur. Încântat de cunoştinţă, Lady Mary!

Ea îi întinse timidă mâna. Sebastian i-o luă fără tragere de inimă şi se înclină deasupra ei. Ea se lăsă într-o reverenţă.

— Este o plăcere, domnule!

Vocea îi tremura. El o ridică. Ea îi dădu drumul mâinii şi îi adresă un zâmbet tremurător.

— Aţi, ăăă… văzut grădinile, Alteţă?

Deci aşa le instruiau? Îşi şi imagina lecţia. „Bagă de seamă să-ţi etalezi cunoştinţele despre horticultură, pentru că se vor adăuga listei tale de talente.”

— Nu. Aţi dori să mi le arătaţi?

— Aş fi încântată.

Sebastian îi oferi braţul, iar Lady Mary îşi puse mâna pe el. Încă tremura, iar el se întreba de ce îl găsea atât de intimidant. Abia de rostise ceva.

O însoţi afară pe lângă numeroase priviri curioase. Aproape putea auzi şoaptele în spatele lor şi presupunerile. Dar, chiar în timp ce păşeau afară pe terasă, Sebastian auzi râsul Elizei plutind în sus în spatele lui şi scurgându-i-se apoi pe şira spinării. Era uimitor că, în ciuda tuturor acelor

oameni care vorbeau şi priveau, el auzea numai râsul ei.

Aşa că lasă-i pe toţi să ghicească ce se află cu adevărat în inima lui în acest moment. În orice caz, nu Lady Mary.

În grădină, Lady Mary tremura atât de incontrolabil, încât el nu mai putu suporta. O conduse înapoi în casă.

— Poate altă dată în grădină, Lady Mary. Se pare că aerul rece al nopţii nu vă priieşte.

Ea îi evită privirea.

— Sunteţi foarte amabil.

Vorbea atât de încet, încât el fu nevoit să se aplece ca s-o audă. Ca un şoricel, nesigură pe felul în care se descurcase, ea se grăbi să traverseze salonul către un gentleman despre care el bănui că era tatăl ei. Sebastian îşi imagină cu uşurinţă că ea va fi nevoită să relateze pe larg fiecare cuvânt ce fusese rostit între ei şi modul în care se comportase.

În ceea ce-l privea, avea de gând să-i spună lui Caius să şteargă numele ei de pe toate listele. Nu suporta perspectiva unei femei care tremura de fiecare dată când venea aproape de ea.

Nici nu apucă bine să-şi aranjeze eşarfele pe care le purta şi să se uite în jur după Eliza când fu acostat de mai multe persoane. În mod surprinzător, Lady Forsythe, amanta lui plină de viaţă, se număra printre acestea, alunecând spre el cu un zâmbet relaxat.

— Alteţă. Se lăsă în jos şi se ridică. Ce bine arătaţi, dacă pot să spun asta.

Îi adresă un zâmbet senzual, în felul ei caracteristic. În alte circumstanţe, el ar fi fost încântat să întreţină acel zâmbet. Fusese însă informat în legătură cu mănuşile şi avea chiar şi mai puţină încredere în ea decât înainte.

— Vă mulţumesc.

Botley-Finch îl informase că englezii hotărâseră că Lady Forsythe nu era în niciun fel implicată în afacerea morţii lui Matous, ci mai degrabă se angajase într-o mică formă de spionaj la ordinul lordului Montpassen, care avea o poziţie fermă contra acordului comercial. Planul, îi

explicase Botley-Finch, era ca Lady Forsythe să lase în urmă o mănuşă, ceea ce dădea de înţeles că se află cu prinţul în spatele uşilor închise, iar un domn din camera alăturată celei pe care o aranjaseră urma să asculte orice cuvânt rostit în legătură cu poziţia lui în privinţa acordului comercial, cu Wesloria sau cu orice alt secret de stat pe care l-ar fi putut împărtăşi în toiul pasiunii.

Sebastian îi spusese ataşatului că era un plan ridicol.

— N-am obiceiul să discut despre comerţ în dormitor, rostise el tărăgănat.

— Nu, Alteţă. Nimeni nu l-a bănuit pe Montpassen că ar poseda calităţi inteligente, cu excepţia înclinaţiei lui pentru acumularea bogăţiei.

Lady Forsythe zâmbi mai larg şi reuşi să-l atingă pe Sebastian pe mână cu degetul.

— Aţi văzut labirintul, domnule? E o adevărată reuşită în materie de design.

— L-am văzut. V-aţi găsit mănuşa pierdută, doamnă Forsythe?

Râsul ei se estompă, iar obrajii ei căpătară puţină culoare. Dar era o femeie experimentată şi zâmbi repede.

— Da, am găsit-o. Mulţumesc.

— Îmi cer scuze, doamnă Forsythe, însă prezenţa dumneavoastră este solicitată vizavi.

Era Caius, care venise să-l salveze pe Sebastian. Lady Forsythe încercă să se uite în ochii lui Sebastian, însă el îşi mută privirea. N-avea nimic să-i spună. Se folosiseră unul de altul pentru a-şi atinge scopurile şi nu era necesar să pretindă că la mijloc era ceva mai mult de atât.

— O seară bună, zise ea nesigură.

Caius îl conduse pe Sebastian către alţi oameni şi îi reaminti că îi cunoscuse pe alţii. Cu coada ochiului, Sebastian îşi zări fratele râzând într-un cerc de femei, bucurându-se de acea seară, lipsit de grija protocolului, de cea a întâlnirii persoanelor potrivite sau de nevoia de a evalua femeile în funcţie de potrivirea lor într-un rol regal ori pe post de soţie pentru tot restul vieţii sale nenorocite.

Una dintre gărzile aluciene puse un pahar cu vin în

mâna lui Sebastian. Deci, putea să bea. Sebastian îl bău pentru a atenua plictiseala discuţiilor despre complexitatea comerţului cu diverşi englezi care se prezentau în faţa lui, de conversaţiile sterile şi politicoase cu femei pe care nu avea să le mai vadă niciodată. Un domn în vârstă reuşise să ajungă în audienţă la el şi vorbi în detaliu despre minereul de fier.

Mintea lui Sebastian rătăci către o serată pe care o dăduse la palat pe vremea când era foarte tânăr. Prietenii lui veniseră, iar printre ei, şi unele dintre fiicele curtenilor cu care crescuse la palat. Amicii lui erau băieţi zbuciumaţi, cu mai multe pofte în cap decât creier. Se îmbrăcaseră cu rochii de doamne şi dansaseră valsuri unul cu altul, dându-se în spectacol în faţa domnişoarelor care râseseră până când lacrimile le curgeau pe obraji.

Fusese farmecul şi prostia tinereţii lui. Atunci avusese prieteni adevăraţi. Atunci fusese înconjurat de oameni de încredere. Înainte ca zvonurile de rebeliune să circule ca aerul. „Unde era Eliza?”

— Înţelegeţi, deci. Alteţă, cum ideile mele despre îmbunătăţirea topirii minereului de fier v-ar fi de folos dumneavoastră şi ţării dumneavoastră.

— Da, minţi el.

Se întrebă în treacăt dacă ar putea să dea din nou o astfel de serată. Poate să adune câţiva dintre vechii prieteni la întoarcerea la Helenamar. Pe unii dintre ei nu-i mai văzuse de mulţi ani. Îndrăznea să spere că unii dintre ei nu cedaseră în faţa temutei deferenţe de care Caius se molipsise.

— Extracţia în
metalurgie este infinit…

— Vă rog să mă scuzaţi, Lord Dalton. Din nou Caius, salvându-l pe Sebastian de la pronunţarea sentinţei lordului Dalton. Am nevoie de prinţ, adăugă Caius pe post de scuză.

— O, da, desigur, spuse lordul Dalton, apoi se uită la Sebastian. Am putea continua conversaţia mai târziu, dacă vă este pe plac, Alteţă.

Nu *îi era.*

— Absolut.

Sebastian îi aruncă un zâmbet fantomatic şi se întoarse spre ministrul său de Externe.

Acesta era însoţit de soţia sa, care îi zâmbi veselă.

— Doriţi să dansaţi, Alteţă? Să arunc o privire pe furiş la unele dintre carnetele de dans pentru dumneavoastră?

Muzicienii îşi făceau încălzirea. Aducea cu un vals.

— *Je,* Sarafina dragă, o idee excelentă. Adu-o pe Lady…

— Nu, zise Sebastian.

Privi în jur prin încăpere, scrutând mulţimea, disperat s-o găsească, fără s-o vadă însă. Tocmai când începuse să creadă că nu era în sala de bal, o văzu împreună cu o femeie.

— Acolo, spuse el cu capul în direcţia ei. Femeia în auriu.

Caius miji ochii şi o observă în cele din urmă.

— Mă scuzaţi, Alteţa, nu-mi este familiară.

„Exact.”

— Nu trebuie să fie, Calus, îmi este mie familiară.

Se îndepărtă înainte să apuce Caius să-şi trimită soţia să-i găsească o parteneră mai potrivită.

În timp ce Sebastian traversa încăperea, mulţimea se despărţi ca Marea Roşie, înclinându-se şi făcând reverenţe.

Eliza vorbea cu destul de multă vervă. Nu îi observase apropierea, nu până când ajunse lângă ea şi o privi de sus. De fapt, femeia cu care stătea de vorbă fu cea care îl observase şi se lăsase într-o reverenţă după ce rămăsese cu gura căscată.

Când se întoarse, Eliza zâmbea şi rămase un moment surprinsă, evident neaşteptându-se să-l vadă. O lumină licări în ochii ei şi se lăsă într-o reverenţă foarte adâncă şi foarte strâmbă.

— Alteţa Voastră regală! spuse ea cu vocea plină de încântare.

El nu răspunse imediat – nu putu. Rămăsese uluit la vederea ei. Era obişnuit cu Eliza în hainele ei simple, cu părul căzut în şuviţe în jurul feţei. Pentru el, ea era o femeie

frumoasă, dar cea care se afla în faţa lui arăta ca o prinţesă. Ca şi cum acest bal ar fi trebuit să fie ţinut pentru ea.

Corsetul rochiei pe care o purta, din mătase aurie cu perle, era mulat pe trup. Coafura era din acelaşi material diafan ca şi cel care-i acoperea fusta, întrepătruns cu fire de argint, captând lumina şi strălucind. Buclele i se mişcau în jurul tâmplelor când râdea. Era elegantă şi frumoasă şi avea o expresie care exprima bucurie. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi confundat-o cu cineva de seamă. Cum de nu roiau în jurul ei toţi bărbaţii din încăpere? Cum se făcea că niciun burlac eligibil nu-şi croise drum lângă ea? Ce naiba era în neregulă cu englezii?

Prietena ei, încă adâncită într-o reverenţă, îl privirea pe Sebastian uluită.

— Cred că poţi să te ridici, îi spuse Eliza prietenei ei.

— Iertaţi-mă, îi spuse Sebastian rapid acelei femei, întinzând stângace mâna ca s-o ajute să se ridice.

„Vino-ţi în fire, omule.”

— Domnişoară Tricklebank, bună seara!

Făcu o plecăciune.

— Bună seara! răspunse ea făcând cu ochiul jucăuşă. O! Îmi cer scuze. Permiteţi-mi să v-o prezint pe Lady Keller.

Lady Keller era atât de uluită, încât nu se clinti din loc, rămânând cu privirea aţintită asupra lui. Sebastian o salută din cap. Îşi dorea ca Lady Keller să dispară. Îşi dorea ca toţi ceilalţi din încăpere să dispară. Observă carnetul de dans al Elizei atârnând la încheietura ei. Ea se unduia uşor în ritmul muzicii, când într-o parte, când în cealaltă. Se simţea stângaci şi nepriceput în arta flirtului.

— Îmi faceţi onoarea de a-mi acorda acest dans, domnişoară Tricklebank?

Ea zâmbi. Se aplecă uşor spre dreapta pentru a arunca o privire în spatele lui. Apoi se lăsă în faţă şi şopti:

— Sunteţi sigur?

El se aplecă mai aproape şi şopti:

— Destul.

— Atunci aş fi încântată, zise ea întinzându-i mâna cu

un zâmbet însorit care îi făcu sângele să gonească prin vene.

Ceva se rupsese în Sebastian – o fisură în ţesătura lui strânsă.

Îi întinse braţul.

— Ne scuzaţi, doamnă Keller? întrebă ea şi, cu capul sus, îi permise s-o escorteze pe ringul de dans.

Odată ajunşi acolo, Sebastian se înclină. Ea făcu o reverenţă cu greu acceptabilă şi îşi strecură mâna într-a lui, apoi şi-o aşeză pe cealaltă pe umărul lui.

— Nu poţi spune că nu te-am avertizat, spuse ea înainte de a începe muzica. Nu mă poţi învinovăţi dacă te alegi cu degetele de la picioare rupte.

El îşi puse mâna pe spatele ei.

— A, da, dansul nu se numără printre talentele tale.

Îi zâmbi cu afecţiune.

O sprânceană blond-închis se arcui deasupra celeilalte.

— Deci, îţi aminteşti.

El începu să se mişte.

— Sunt unele lucruri pe care mi le amintesc foarte bine. Privirea lui se îndreptă spre gura ei. Pe unele nu le voi uita niciodată.

Buzele ei se despărţiră uşor odată cu respiraţia.

El făcu o răsucire spre dreapta.

— Sora mea susţine că mă descurc acceptabil la vals. Pentru dansurile aluciene însă, ar fi nevoie de o viaţă întreagă plină de lecţii.

Şi-ar fi dorit să-i poată oferi o viaţă plină de lecţii.

— Dansezi foarte bine, Eliza.

Ea zâmbi cu recunoştinţă.

— Păcat că nu poţi să-i spui asta fostului meu profesor de dans. Din păcate, el a murit, fără îndoială ucis de propriile sale aşteptări.

Sebastian râse şi o răsuci din nou. Tot ce voia era s-o sărute. Să se uite în ochii ei. Să-i simtă trupul lipit de al lui.

— Ţi-a spus cineva cât de uimitoare eşti în seara asta? îi scăpă lui.

Ochii ei scânteiară de încântare şi surpriză.

— *Vai, vă mulţumesc*, domnule Chartier! Întâmplător, mi-a spus domnul Robinson. Este un vechi prieten al tatălui meu, iar vederea lui este aproape la fel de proastă ca a lui tata. Bine, mor de nerăbdare să ştiu, spuse ea, aplecându-se uşor înainte în timp ce se mişcau prin încăpere. L-ai văzut?

— Pe domnul Robinson?

— Nu!

Ea aruncă repede o privire în dreapta şi în stânga, apoi mimă din buze: *domnul Heath.*

Uitase de bancher. Uitase de orice, în afară de cât de frumoasă era Eliza.

— Eu… nu. E aici?

— Da, chiar este. E ocazia perfectă! Dacă vrei, ţi-l arăt.

Ea aruncă o privire împrejur, căutându-l.

Sebastian se uită la ea.

— Eliza, ai…

Ea îşi întoarse privirea spre el.

Sebastian înghiţi în sec. O răsuci din nou. Îşi simţea limba uscată în gură.

— *Belius*, rosti el cu greu.

— Aoleu. Ea zâmbi. Am aşa ceva?

De ce era atât de lipsit de graţie? Parcă ar fi uitat toţi acei ani de pregătire în bunele maniere.

— Ce încerc eu să spun, în mod lamentabil, este că eşti frumoasă. Este cea mai apropiată traducere.

Însă *belius* însemna mai mult decât atât. Era transcendentul frumuseţii. Nu însemna perfecţiune fizică; se referea mai mult la suflet.

— O… Roşeaţa îi reveni în obraji. Mă mituiţi cu complimente, domnule Chartier. Nu ştiu ce să înţeleg din asta.

Nici el nu ştia ce să înţeleagă. Dar era fermecat.

— Dacă îmi permiteţi să vă spun, *Alteţă*, şi dumneavoastră sunteţi destul de chipeş în seara asta, cu toate acele eşarfe şi medalii. Privi spre broşa pe care el o

purta în mijlocul cravatei. Era realizată din obsidian, o piatră preţioasă extrasă din alucia. Ce reprezintă?

— Este o medalie pentru curaj.

— Serios? Fapte de vitejie?

— M-am străduit. Pe asta am primit-o în urma războiului de patru ani cu Wesloria.

Ea clipi.

— Ai luptat în război?

— Îndatoririle militare sunt obligatorii pentru fiii regali.

Războiul fusese devastator, dar putea spune cu sinceritate că acei ani fuseseră unii dintre cei mai buni din viaţa lui. Îşi descoperise tăria de caracter. Aflase ce fel de om era în lipsa însemnelor care-i atestau sângele regal.

— Continui să mă surprinzi, spuse ea veselă.

Zâmbetul ei se schimbase. Era plin de preţuire pentru el. Simţi acea preţuire în oase, iar asta îl făcu să se simtă invincibil.

— Iar eu care credeam că eşti un necioplit, observă ea.

El râse şi o răsuci din nou. De ani buni nu se mai bucurase într-atât de un dans ca acesta. Dar, ca toate sclipirile de bucurie din viaţa lui, şi aceasta trebuia să ia sfârşit.

Muzica încetă. Fu nevoit să facă un efort pentru a-i elibera mâna. Şi-ar fi dorit să o poată ţine în continuare şi să iasă direct pe uşă cu ea. Să continue să meargă, departe de tron. Departe de Matous. Departe de Londra şi de Helenamar – doar ei doi, în lume.

— Ar fi nepotrivit din partea mea să dansez din nou cu tine? rosti el încet, în timp ce se alăturau celorlalţi care părăseau ringul de dans. Mă gândeam, poate, la un set alucian.

— Nu şi dacă îţi preţuieşti picioarele. Valsul a fost *destul* de distractiv. O să fiu în centrul discuţiilor din salonul doamnelor.

— Şi în gazetă, presupun.

— Fără îndoială. O să scriu chiar eu. Ea îi zâmbi şi îşi plecă capul. El e chiar în spatele tău, să ştii. Un bărbat

corpolent. Cu o mustaţă sură atât de mare, încât te trec fiorii gândindu-te la ce s-ar putea ascunde acolo.

— Poftim?

— *Domnul Heath*, şopti ea. Ai uitat că voiai o ocazie să vorbeşti cu el?

— Da, recunoscu el. Uitase orice nu avea legătură cu ea. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai reamintit.

Se înclină. Ea afişă un zâmbet obraznic şi se îndepărtă cu pas săltăreţ.

Când nu o mai zări, se întoarse, cu intenţia de a-l cunoaşte pe domnul Heath. Când o făcu însă, observă că toţi ceilalţi oaspeţi se aflau încă acolo, mulţi dintre ei cu privirile îndreptate spre el. Câţi dintre ei îl văzuseră ezitând să-i dea drumul Elizei? Câţi dintre ei îi ghiciseră sentimentele reale?

Îl observă pe Caius înaintând prin mulţime. Văzu zâmbetele multora dintre femeile care sperau că i-ar putea fi următoarele partenere de dans. Îl zări pe gentlemanul corpolent, cu mustaţă neobişnuită, îndepărtându-se şi ducându-se spre uşă. Sebastian porni brusc pe urmele lui, salutându-i din cap politicos pe cei care-l priveau, evitând cu măiestrie pe oricine părea că voia să-l intercepteze.

Domnul Heath se îndreptă spre un bufet cu două holuri mari cu punci. În timp ce se servea, Sebastian păşi lângă el. Imediat, un valet se materializă din neant.

— Alteţă, îmi permiteţi? întrebă el arătând spre punci.

Întrebarea valetului îl sperie pe bancher, care îşi ridică privirea spre Sebastian.

— Încântat de cunoştinţă, zise Sebastian.

— A, Alteţă, bună seara, spuse bancherul.

Acesta înclină capul şi păru că voia să meargă mai departe, Sebastian nu trebuia să privească înapoi pentru a şti că se apropia Caius.

— Îmi păreţi cunoscut, zise Sebastian şi se întoarse să facă semn din cap către valetul care era atât de disperat să-i servească punci.

— Pardon? Bancherul părea uimit. Îmi cer scuze, dar nu cred că este posibil. Nu am fost prezentaţi.

— Nu, încuviinţă Sebastian în timp ce acceptă punciul de la valet. Dar l-aţi cunoscut pe secretarul meu, nu-i aşa?

Roşeaţa începu să se scurgă din obrajii plini ai domnului Heath.

— Îmi aduc aminte că v-am văzut discutând cu el la balul mascat, rosti Sebastian cu dezinvoltură. Sorbi din pahar. Un punci excelent, nu credeţi?

Probabil că gărzile lui făceau apoplexie privindu-l bând dintr-un pahar netestat.

— Eu… a… da, într-adevăr, aşa este.

Domnul Heath nu părea deloc în apele lui. Cu coada ochiului, Sebastian îl observă pe Caius apropiindu-se.

— Dacă-mi permiteţi… domnul Heath, nu-i aşa? Dacă-mi permiteţi, domnule Heath, ce v-a spus domnul Reyno?

Domnul Heath se făcu alb la faţă.

— Îmi cer scuze, Alteţă, dar am vorbit pe larg cu autorităţile…

— Dar nu aţi vorbit cu mine. Sebastian clătină din cap către Caius. Acesta ezită pentru o clipă. Sunteţi amabil să ieşiţi pe hol cu mine? Nu vă răpesc mult timp, îi spuse zâmbind.

— Nu… sunt sigur că nu pot să vă spun nimic nou.

— Poate-mi spuneţi, chiar şi aşa, zise Sebastian şi zâmbi cu răceală.

Observa în privirea lui Heath cum îşi făcea socotelile, dezbaterea lui interioară în legătură cu ceea ce avea de făcut. Aşa că îşi puse mâna pe cotul bărbatului şi îl ajută să ia decizia, conducându-l către uşă şi hol înainte să fie ajunşi din urmă de Caius.

— Aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune despre ce v-a vorbit domnul Reyno, zise Sebastian când ieşiră în hol.

— N-am vorbit decât în trecere. Domnul Heath părea puţin cam disperat. L-am salutat. Am vorbit despre vreme.

Sebastian aruncă o privire peste umăr.

— Aţi vorbit cu el de cel puţin trei ori şi, cu toate că ştiu că domnului Reyno îi plăcea să discute despre vreme la fel ca oricui, nu pot să cred că ar fi purtat trei conversaţii diferite despre asta.

Capetele mustăţii domnului Heath tremurau.

— Nu vreau probleme, spuse el cu voce joasă. Nu l-am cunoscut pe domnul Reyno înainte de seara aceea şi nu i-am dorit niciun rău, trebuie să mă credeţi.

— Atunci, vă rog, spuneţi-mi despre ce aţi discutat. Tot ce vreau este să aflu cine a făcut asta.

Domnul Heath aruncă o privire spre holul lung. Îi făcu semn cu bărbia lui Sebastian să-l urmeze. Înaintară pe hol, ajunseră în dreptul unui colţ, apoi păşiră pe un alt coridor întunecat. Odată ajunşi acolo, domnul Heath privi în urmă apoi zise repede:

— Secretarul dumneavoastră a întrebat dacă am fost contactat de bancherul francez Adolphe d'Eichtal. În legătură cu o datorie, spuse el. Cineva voia să ramburseze o datorie destul de mare şi să transfere banii băncii franceze.

— Prin Banca Angliei?

— Aşa am înţeles.

N-avea niciun sens. De ce ar fi vrut Matous să facă aşa ceva?

— În legătură cu negocierile noastre?

Sebastian îşi dădu însă seama în clipa în care puse întrebarea că nu avea cum. Matous era secretarul lui şi n-ar fi discutat niciodată cu nimeni despre negocierile comerciale.

— Din păcate, nu cunosc în legătură cu ce sau ai cui erau banii, zise Heath.

— Atunci, îl cunoaşteţi pe d'Eichtal?

— Ne-am întâlnit, da, în cursul diferitelor relaţii de afaceri la nivel de stat. Dar nu ştiu nimic despre asta. După cum i-am explicat domnului Reyno, nu vorbisem cu domnul d'Eichtal şi ar fi foarte neobişnuit ca el să mă contacteze în mod direct în legătură cu un transfer de bani. Există bancheri şi funcţionari care fac astfel de tranzacţii. Nu guvernatorii băncilor.

Sebastian aşează paharul pe o policioară şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Aţi avut mai multe conversaţii cu el.

— A pus întrebarea în diverse moduri, Alteţă. În cele din urmă i-am spus că, dacă era vorba despre o sumă mare de bani care trebuia mutată de la o bancă la alta, cu siguranţă se putea face asta, doar că eu nu eram la curent cu aşa ceva.

— De ce-aţi fost reticent să-mi spuneţi asta? întrebă el curios. De ce să vă prefaceţi că avea legătură cu vremea? Domnul Heath îşi coborî privirea. Sebastian veni mai aproape. Ce i-aţi spus guvernului dumneavoastră?

— Acelaşi lucru. Că am vorbit despre vremea din Londra.

— De ce aţi disimulat, domnule Heath? îl presă Sebastian.

— Poate pentru că nu mi s-a părut transparent, spuse el. Sincer, mi-a părut destul de necurat şi, din cât se pare, instinctele mele au fost corecte.

Râmase însă întrebarea – *cine* ar transfera o sumă mare de bani prin Anglia în Franţa? De ce ar fi ştiut despre asta Matous, dintre toţi oamenii?

— A menţionat în numele cui vorbea? Sau… Fu nevoit să pună următoarea întrebare. Vorbea în numele lui?

Domnul Heath clătină din cap.

— Vă dau cuvântul meu, nu ştiu. Nu mi-a oferit niciodată un nume şi nici n-a dat de înţeles că ar fi avut legătură cu el. Dar sunt convins că nu se interesa în numele unui englez. Sunt sigur că întreba pentru un alucian.

— Ce vă face sa credeţi asta?

Heath rămase o clipă pe gânduri.

— Nu pot să spun exact, dar asta a fost impresia mea. Trebuie să fi avut legătură cu un alucian. Poate pentru că părea foarte… tulburat.

Tulburat.

— V-am spus tot ce ştiu, zise domnul Heath. Din acea noapte n-am mai discutat cu nici un alt alucian.

Sebastian rămase tăcut, încă încerca să absoarbă vestea.

— Dacă pot să plec…

— Desigur, zise Sebastian. Vă mulţumesc, domnule

Heath. Aţi fost foarte amabil să-mi satisfaceţi curiozitatea.

Se dădu deoparte pentru ca domnul Heath să poată trece. Bărbatul scăpă repede, înaintând cu paşi mari pe hol, departe de Sebastian.

Sebastian rămase pe loc o clipă, cu mâna lipită de perete, îngândurat. Rostafan intrase în posesia unei sume mari de bani. O adusese, oare, în Anglia? Şi dacă da, de ce o făcuse? De ce nu la Banca Aluciei? Şi Matous ştia despre asta?

— Toată lumea te caută. Gărzile au pornit într-o căutare destul de frenetică.

Sebastian privi în jur şi îşi văzu fratele.

Leopold avea în mână un pahar cu vin. Acesta rânji:

— Haide, bătrâne, sunt dansuri şi e băutură.

Îşi trecu braţul în jurul umerilor lui Sebastian şi îl trase de acolo. Sebastian îl lăsă – gândurile lui erau prea departe, prea tulburi şi nu se putea gândi la aşa ceva acum.

Se înmulţise numărul femeilor din sala de dans. La fel ca şi cel al plimbărilor prin grădini. Sebastian dansă de mai multe ori şi vorbi nimicuri despre frumuseţea Aluciei şi despre dorinţa pentru zile mai călduroase. Iar şi iar.

Şi aşa mai departe.

Şi aşa mai departe.

Capitolul 17

Nu există prilej mai bun pentru dans decât celebrarea zilei de naştere a unei tinere. Doi prinţi s-au numărat printre cei care au păşit pe ringul de dans, în compania domnişoarelor despre care se zvoneşte că ar fi potenţiale regine. Dar cine era oare frumuseţea în auriu, cu şirag de perle de-a lungul corsetului? Unul dintre prinţi a părut din cale-a fără de fermecat.

Doamnelor, dacă vă mai doriţi un copil, adăugaţi din abundenţă şofran în bucate.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească

Eliza o făcuse lată din nou, băuse prea mult din punciul cu rom. Ei bine, cine putea s-o învinovăţească? Era sezonul ei de desfătare, pentru că nu era niciodată invitată la asemenea evenimente. Niciodată nu arătase atât de uluitor, chiar dacă acel corset pe care-l purta pentru a se potrivi cu rochia modificată a Carolinei îi oprise tot sângele spre cap şi membre.

Fie că abia putea să respire, fie că de vină era deliciosul punci cu rom, Eliza se plimba prin sala de bal radiind de o strălucire caldă. Nu se număra printre laureatele petrecerii, dar putea la fel de bine să fie. După ce dansase cu Sebastian plutea în aer, zâmbind celor care treceau pe lângă ea sau oprindu-se să râdă la câte o conversaţie din care nu făcea parte. Când Caroline i-o prezentă pe domnişoara Whitbread, Eliza îi oferi un zâmbet entuziast şi urări de ziua ei.

O, dar domnişoara Whitbread era o tânără drăguţă, cu o rochie în nuanţe de alb şi de lavandă şi cu o trenă ce părea să plutească în spatele ei când se mişca. Lăsa impresia că se distrează de minune, judecând după zâmbetul ei fericit şi după ochii strălucitori. Aşa şi trebuia – era o femeie frumoasă, mult mai tânără decât Eliza, cu o viaţă întreagă de privilegii şi de confort în faţa ei.

Strângerea de inimă din pieptul Elizei nu avea nimic de-a face cu invidia, ci cu acel corset blestemat. De ce ar fi fost invidioasă? Viaţa ei era perfect satisfăcătoare şi aflase cu mult timp în urmă că nu avea sens şi-şi dorească circumstanţe diferite.

Apoi însă, îl văzu pe domnul Asher Daughton-Cress. Era aici, în carne şi oase, prima oară când îl vedea după zece ani. Albise puţin la tâmple, dar era la fel de elegant şi în formă ca întotdeauna. Iar lângă el, frumoasa lui soţie care, după toate aparenţele, mai avea puţin şi năştea. Câţi copii erau? Patru?

Bine, poate că simţea un junghi sau două de invidie.

Cât de frumos trebuia să fie să ştii că soarta ţi-a hărăzit o căsnicie bună, cu tot luxul de rigoare, inclusiv copii sănătoşi şi fericiţi. Cât de îngrozitor era să fii minţit în legătură cu ceva atât de fundamental în viaţă ca asta.

Eliza se răsuci şi o luă în cealaltă direcţie, ca să nu dea ochii cu acel cuplu fericit şi să le amintească astfel tuturor cele întâmplate cu atâţia ani în urmă.

Refuză să se gândească prea mult la asta. Suferinţa i se domolise de mult şi, în plus, se simţea minunat în această seară. Nu voia să se gândească la el sau la ceea ce făcuse el. Sau la faptul că el nu-şi ceruse niciodată scuze. Voia să se distreze. Nu era nimic de făcut pentru soarta ei, aşa că Eliza mai bău un pahar de punci cu rom şi sărbători ziua de naştere a domnişoarei Whitbread.

Dansă cu gentlemeni pe care nu-i cunoştea şi flirtă cu falsă pudoare, având grijă să evite să dea ochii cu Asher şi, în general, simţindu-se ca şi cum ar fi cucerit seara… până când realiză că agitaţia din capătul celălalt al ringului de dans se datora unui cadril al cărui personaj principal era prinţul moştenitor al Aluciei.

Dansa cu Lady Katherine Maugham. Păuniţa. Cea despre care Caroline era sigură că va fi cerută de prinţ. Eliza îşi imagina cât de *încântată* trebuia să fie păuniţa de acea invitaţie la dans.

Fu suficient pentru a-i înclina balanţa bunei dispoziţii în categoria disperării. Nu trebuia să se lupte doar cu Asher, cu soţia lui şi cu viaţa lor fericită, ci să şi-l vadă pe Sebastian curtând femeia cu care avea să se căsătorească.

Acest din urmă lucru fu cel care o trezi cel mai mult. Se părea că nu-şi putea lua ochii de la Sebastian. Continuă să arunce priviri în direcţia lui, să se străduiască să-l vadă printre umerii domnilor şi rochiile doamnelor cu care Sebastian dansa.

Sclipirea ei se stinse. Realiză înnegurată că în faţa lui se afla o adevărată paradă de femei. Dar, din când în când, credea – sau îşi imagina – că Sebastian încerca să-i surprindă privirea. Şi mai credea – sau îşi imagina – că el zâmbea uşor când făcea asta.

Şi, din când în când, simţea nevoia să mai ia un pahar cu punci.

Sigur că înţelegea, fără echivoc, faptul că era important ca el să acorde atenţie acestor femei. Doar urma să devină rege! Trebuia să se însoare şi să ofere moştenitori tronului ţării sale. Va alege dintre aceste femei care aveau formarea, pedigriul şi relaţiile adecvate pentru a fi considerate potenţiale viitoare regine.

Oare păuniţa va găsi plăcută căsătoria cu el? Oare casa ei va fi foarte mare? Eliza presupunea că da, deoarece bănuia că familia regală aluciană locuia într-un palat asemănător cu Buckingham. Ar purta păuniţa coroană? Oare coroana era purtată în fiecare zi, o coroană de zi şi una cu bijuterii mai elaborate pentru ocazii formale? Eliza lăsă deoparte toate întrebările pentru Hollis, care cu siguranţă avea să ştie.

Şi-ar vedea păuniţa soţul în fiecare zi? Ar lua ceaiul cu el? Ar sta liniştită cu ceasurile ei – sau cu acul şi lucrul de mână, după cum bănuia ea, pentru că, din câte ştia, era singura pasionată de funcţionarea ceasurilor – în timp ce soţul ei citea documente importante şi făcea diverse remarci? Vor merge împreună la vânătoare, vor juca crochet sau vor fi invitaţi la petreceri şi la mese date de membri din Parlament?

Sebastian dansa acum un dans scoţian cu o femeie cu părul blond-strălucitor.

Ei bine, Eliza dansase cu el prima, şi cu asta, basta.

Adevărul era că intenţia lui de a dansa cu ea o luase prin surprindere. Nu-i venea să creadă că el o căutase, nu cu toată acea curtare de care era evident că trebuia să se ocupe. În acea clipă se simţise ca o regină într-o rochie frumoasă. Se simţise cât se poate de regală în timp ce el o conducea pe ringul de dans. Percepuse toate acele priviri aţintite asupra ei şi, în realitate, Elizei nu-i displăcuse deloc.

Spera foarte tare ca Asher şi soţia lui să o fi văzut.

Eliza zâmbi şi se răsuci spre bufet pentru a se mai servi cu un punci cu rom. O femeie se afla în faţa ei, turnând cu delicateţe punci cu polonicul într-un pahar.

— E punci cu rom, anunţă Eliza. Femeia zâmbi. Ni s-a servit punci cu rom la balul mascat regal, adăugă Eliza în treacăt.

Femeia privi în jur, de parcă ar fi crezut că Eliza se adresa altcuiva. Pentru că nu văzu pe nimeni, se uită neliniştită la Eliza.

— Am fost acolo, spuse Eliza mândră. A fost un bal pe cinste. N-aţi văzut niciodată măşti aşa de frumoase, vă asigur. Şi au servit cel mai bun punci cu rom. Am auzit că ar fi fost punciul cu rom al *reginei*...

— Eliza! Te-am căutat toată noaptea!

Eliza aruncă o privire peste umăr către Caroline.

— *Da?*

De obicei, Caroline obişnuia ca, în astfel de seri, să se bucure de atenţia acordată de gentlemenii pe care altfel nu i-ar fi luat niciodată în calcul pentru un potenţial soţ.

Caroline zâmbi când ajunse în dreptul Elizei şi spuse:

— Îmi cer scuze, doamnă, pot s-o împrumut pe domnişoara Tricklebank?

— Chiar vă rog, zise femeia care se grăbi să plece de acolo cu punciul.

Caroline o trase pe Eliza de lângă punci.

— Ce lipsă de politeţe, Caro. Poate voia să audă mai multe despre balul mascat.

— Nu voia, crede-mă.

— Şi nu mi-am umplut paharul.

— Nu trebuie să-ţi umpli paharul, Eliza. Ai obrajii roşii ca merele. Şi, în plus, am nevoie de tine. Prinţul Leopold e în salonul de jocuri, zise ea pe un ton grav.

Eliza se uită la ea, aşteptând mai multe explicaţii. Caroline ridică din sprânceană ca şi cum Eliza ar fi trebuit să priceapă.

— E ceva *rău* în asta? întrebă Eliza precaută.

— Ei bine, nu-i aici să danseze, nu? Şi încă nu m-a băgat în seamă, deşi am stat chiar în spatele lui aproape un sfert de oră!

— Nu, spuse Eliza simulând îngrijorarea.

Caroline se încruntă exasperată.

— Crezi că eşti singura care are probleme cu prinţul?

— N-am nicio problemă cu prinţul.

— Nu înţeleg de ce se preface că nu mă cunoaşte!

— Poate că, pur şi simplu, nu-şi aminteşte?

Caroline oftă.

— Serios, Eliza? Flutură din degetele ambelor mâini în faţa ei. Crezi că nu-şi aminteşte? Ţâţâi. Vreau să ştiu care-i treaba. Trebuie să te alături la o masă.

— Să mă alătur la o masă?

— În salonul de jocuri!

— Eu?

— Pentru mine, Eliza! Are de gând să stea toată noaptea în salonul de jocuri?

— Nu ştiu, Caro! De unde să ştiu eu?

— De-asta trebuie să te pui la o masă! Du-te în salonul de jocuri şi… de ce râzi?

— Nu pot să mă pun la o masă! Sunt o jucătoare groaznică şi n-am nici poşetă.

— N-ai nevoie de poşetă, zise Caroline şi o răsuci, împingând-o spre uşă. Aş fi foarte recunoscătoare dacă te-ai duce să joci o mână sau două şi să-mi spui care-i treaba.

Eliza încercă să se dea deoparte, dar Caroline o împinse afară pe uşă, însă în acel moment îl zări pe Asher înaintând spre ea. El nu o zărise, dar, după câţiva paşi, aveau să dea nas în nas. Eliza nu voia asta. Nu putea să-l întâmpine ca o veche cunoştinţă. Se răsuci.

— Bine, zise ea. Dar n-am poşetă, iar dacă pierd o mână şi sunt provocată, trebuie să stai lângă mine la duel.

— Să nu pierzi, spuse Caroline. O, văleu, zise în şoaptă uitându-se dincolo de Eliza. E domnul Daughton-Cress.

— Da, l-am văzut. Găseşte o altă cale de a ieşi de aici înainte de a face ceva ce o să regret şi de a merge să-ţi spionez prinţul.

— Nu e chiar *spionare,* mormăi Caroline şi o luă pe Eliza de braţ. E strângere de informaţii, o trase către o altă ieşire.

Salonul de jocuri se afla chiar dincolo de coridor.

Înăuntru, încăperea era aproape la fel de mare ca sala de bal, cu oglinzi enorme pe pereţi, care reflectau lumina celor patru candelabre. Acest lucru îl făcea într-atât de strălucitor, încât se putea crede că era o zi însorită de primăvara.

Erau instalate mai multe mese acoperite cu pânză, pline cu bărbaţi şi femei angajaţi în jocuri de noroc. Eliza nu reuşi să zărească un loc gol – nu se putea alătura unui joc nici dacă dorea.

Însă nu dorea aşa ceva. Tot ce voia era să alunge orice posibilitate de a-l întâlni pe Asher.

Totuşi, îl văzu imediat pe prinţul Leopold, fiind destul de familiarizată cu el după ce stătuse cu gura căscată la ea în salon. El era la o masă unde se aflau doi gentlemeni şi o frumoasă femeie alucianã.

O femeie alucianã *foarte* frumoasă.

Ei bine, nu era în regulă – Eliza îşi dădea seama, după cum zâmbea femeia şi îi arunca prinţului ocheade, că la mijloc era un flirt. Nu se credea în stare să-i spună Carolinei.

— Mă scuzaţi, madam. Vocea feminină cu accent plăcut venea chiar din spatele Elizei, iar ea se răsuci şi văzu o femeie alucianã cu ochi mari, căprui, zâmbindu-i călduros. *Bon notte,* o salută aceasta.

— A… bună seara.

Femeia îşi lăsă capul într-o parte.

— Ne-am cunoscut, madam? Îmi sunteţi familiară.

— Nu. Cel puţin, nu-mi amintesc. Eu sunt Eliza Tricklebank.

— Ah. Femeia zâmbi din nou. Nu, nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Lady Anastasan.

Îşi pronunţă numele ca şi cum Eliza ar fi trebuit să ştie cine era, însă ea habar nu avea. Aşa că zâmbi şi spuse din nou:

— Bună seara!

Lady Anastasan zâmbi brusc.

— *Ştiu* unde v-am văzut! Aţi dansat cu Alteţa Sa regală prinţul Sebastian! Primul dans, nu-i aşa?

Lady Anastasan zâmbea, însă în privirea ei se citea ceva care nu era la fel de prietenos ca restul expresiei.

— A, da. Da, eu am fost, zise Eliza. Foarte amabil din partea lui să mă invite.

— Chiar aşa! *Toate* vor să danseze cu prinţul. Cum aţi făcut cunoştinţă cu el?

Se întrebă dacă nu cumva Lady Anastasan era îndrăgostită de Sebastian. Înainte ca Eliza să apuce să se gândească cum să explice faptul că îl cunoştea pe Sebastian, Lady Anastasan îşi duse vârful degetelor la frunte.

— Ce lipsă de tact din partea mea. Am vrut să spun doar că sunt *atâtea* doamne care doresc să facă cunoştinţă cu el.

— L-am cunoscut la balul mascat de la Palatul Kensington.

— O, minunat! Mi s-a părut foarte isteaţă ideea balului mascat, nu-i aşa? Dar măştile deveneau incomod de călduroase după o vreme.

— Aşa este, încuviinţă Eliza.

— Bănuiesc că Lady Marlborough v-a invitat să faceţi cunoştinţă cu el? întrebă femeia cu un zâmbet fragil. Era o coadă *destul* de mare. Foarte multe dintre tovarăşele dumneavoastră englezoaice doresc să-l cunoască pe prinţ, nu-i aşa?

Părea destul de plăcută, dar Elizei puţin îi păsa de Lady Anastasan. Se simţea o urmă vagă, totuşi perceptibilă, de ponegrire.

— Ei bine, după cum ştiţi, noi nu avem prinţi burlaci.

Lady Anastasan râse.

— Nu aveţi, nu? Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară Tricklebank. Să vă bucuraţi de această seară.

— Vă mulţumesc.

Lady Anastasan se îndepărtă. Eliza se uita după ea, curioasă. Nu, nu-i păsa deloc de ea. Îi admiră însă trena rochiei. Avea broderii detaliate, iar Eliza îşi imagină că fusese nevoie de o duzină de cusătorese şi de o lună întreagă pentru crearea ei. Era atât de captivată de trenă,

încât o urmări cu privirea pe acea doamnă până când aceasta ajunse în cealaltă parte a încăperii, în dreptul unei mese la care un gentleman alucian cu pieptul cât un butoi şi râsul ca un lătrat profund juca cărţi cu doi englezi. În timp ce ocolea masa, Lady Anastasan îl atinse foarte rapid şi uşor pe spate pe bărbatul masiv, apoi aruncă în trecere o privire peste umăr, zâmbi şi, Eliza era destul de sigură, făcu cu ochiul. Îşi continuă apoi drumul spre celălalt capăt al încăperii, unde se alătură unei mese la care se aflau doamne.

Eliza bănui că acel gentleman era soţul ei. Privirea schimbată între cei doi avea ceva familiar.

Îşi îndreptă atenţia asupra prinţului Leopold. El stătea aplecat peste masa de joc, cu ochii aţintiţi la femeia alucianã. Biata Caroline. Se hotărî să iasă din salonul de jocuri, însă când ajunse la uşă era destul de multă aglomeraţie. Rămase într-o parte în timp ce un şuvoi de oameni pătrunse înăuntru, apoi se dădu din nou deoparte când nişte gentlemeni se grăbiră să iasă înaintea ei. După ce reuşi, în sfârşit, să păşească în holul larg, fu blocată de un grup de alucieni. Îi ocoli, dar când încercă să treacă, îl zări pe Asher alături de soţia lui care îşi ţinea mâna sprijinită protector pe burtă. Se aflau la niciun metru distanţă.

Eliza se răsuci şi o luă în direcţia opusă. Existaseră momente în care îşi imaginase o astfel de întâlnire şi crezuse că avea să fie perfect relaxată. El nu mai însemna nimic pentru ea. Însă când îl văzu, nu avu încredere în ea că ar fi reuşit să se comporte într-un mod civilizat. Trădarea lui o afectase, iar ea nu avea niciun chef să vorbească cu el.

Trecu pe lângă un alt pâlc de alucieni şi, chiar în clipa în care îi ocolea, simţi o mână pe braţul ei.

Tresări şi se răsuci brusc.

— Domnişoară Tricklebank, cum vi se pare balul?

Sebastian. Zâmbi uşurată.

— Minunat! Şi dumneavoastră, domnule Chartier?

— Obositor, zise el. Aruncă o privire spre salonul de

jocuri. V-aţi încercat norocul?

— Nu. M-am gândit s-o fac, apoi mi-am dat seama că nu am buzunare ca să-mi car câştigurile.

El zâmbi.

— Asta da dilemă.

Gentlemanul din spatele lui o observase şi o studia curios.

— Aş sugera buzunarele drept următoarea inovaţie în materie de modă pentru femei. Apropo, Alteţă, aţi avut ocazia să…

— Da.

Unul dintre gentlemenii aflaţi în spatele lui făcu un pas înainte, aruncând o privire spre Eliza.

— Alteţă, Lady Amelia Darnley vă aşteaptă.

Ceva pâlpâi în ochii lui Sebastian. Nu zise nimic, dar îi zâmbi cu o urmă de tristeţe Elizei.

— Noapte bună, domnişoară Tricklebank!

— Noapte bună!

Ea îşi continuă drumul spre sala de bal. Inima îi gonea, se împleticea şi gonea din nou, aşa cum nu o mai simţise niciodată. Nu era corect – ar fi vrut să aibă o conversaţie cu oricine se afla sus în ceruri şi împărţea corectitudine şi miracole. Ar fi vrut să fie singura pentru Sebastian. Şi să nu se afle nicăieri în apropiere de Asher atunci când Sebastian realiza acest lucru.

Ajunsă în sala de bal, mai bău un pahar cu punci – puţin îi păsa dacă obrajii ei erau roşii ca merele. Dansă un alt set cu un gentleman care avea buze groase şi un şchiopătat care, în mod surprinzător, nu-l împiedica câtuşi de puţin la dans.

Dar, odată cu trecerea orelor şi cu femeile care se îngrămădeau înaintea lui Sebastian, Eliza deveni din ce în ce mai obosită. Voia să meargă acasă. Se săturase să se joace de-a prinţesa. Fusese destul de distractiv, dar realitatea situaţiei ei, de fapt, continua să nu-i dea pace de fiecare dată când îi vedea pe Asher sau pe Sebastian.

Mai rău, realiză că în seara aceea fusese probabil ultima dată când îl vedea pe Sebastian. I-l indicase pe

domnul Heath – ce alt motiv ar fi avut să mai comunice? Trebuia să subziste din amintirea dansului lor şi din acele câteva momente în care se simţise ca o regină.

O căută pe Caroline, sperând că şi ea era gata de plecare. Din păcate însă, Caroline se bucura de atenţia oferită de doi bărbaţi.

Aşa că Eliza se strecură afară pe terasă. Aerul răcoros al nopţii conferea un răgaz bine-venit de la căldura toridă din sala de bal.

— Domnişoară Tricklebank?

Eliza tresări. Un gentleman alucian păşise pe terasă. Avea părul castaniu-închis şi ochi de o nuanţă şi mai închisă.

— De unde ştiţi…

— Madam, am un mesaj pentru dumneavoastră.

Accentul lui era mult mai pronunţat decât al lui Sebastian şi, pentru o clipă, ei i se păru că înţelesese greşit.

— Un mesaj? Ce fel de mesaj?

Se strădui să zărească ceva dincolo de el, dar bărbatul avea pieptul destul de larg şi îi bloca vederea către uşă.

El se apropie. Eliza făcu un pas în spate.

— Alteţa Sa regală m-a rugat să vă transmit să vă aşteptaţi să auziţi veşti de la el în curând.

— Veşti? se holbă Eliza la el. Oare bărbatul acesta era de încredere? Era vreo şmecherie la mijloc? Dar de ce…

— M-a rugat să vă spun doar atât, zise bărbatul care făcu o plecăciune ţeapănă şi se duse înapoi înăuntru.

Eliza îşi întoarse încet privirea către lună. Totul părea foarte straniu, însă Elizei nu-i păsa – îşi dădu seama că seara aceasta nu era ultima oară în care îl vedea. Ceea ce o umplu de bucurie şi de speranţă.

Zâmbi dintr-odată. Poate că până la urmă jocul de-a prinţesa nu se încheiase încă.

Capitolul 18

Misterul identităţii celei care va câştiga competiţia atenţiilor princiare n-a făcut decât să se adâncească în ultima săptămână. Interesul faţă de fiica cu strabism a unui proeminent baron al cărbunelui a crescut. Ar putea fi ea partenerul comercial perfect? Ar putea un domn cu maniere regale să treacă cu vederea un ochi rătăcitor?

Doamnelor, trebuie să încercaţi Damiana Wafers pentru letargie. Două napolitane pe zi vă vor oferi energia unui tăietor de lemne. Cu toate acestea, producătorul nu recomandă în fapt tăiatul lemnelor.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian era surprinzător şi atipic de încordat.

Patro făcuse imposibilul: găsise o casă în oraş, mică, dar bine amenajată, pe o alee lăturalnică din cartierul Mayfair. Fuseseră luate toate măsurile de precauţie necesare, iar Sebastian sosise îmbrăcat în haine englezeşti şi într-o trăsură simplă. Fusese tocmită o bucătăreasă căreia i se adusese la cunoştinţă că masa era pentru un membru al Parlamentului. Focul duduia în şemineu, iar în casă erau prezenţi cel puţin patru gardieni, dar, din fericire, nu la vedere. Sebastian stătea singur în micul salon.

Era singur şi aştepta. Nerăbdător. Neliniştit de teama că ea ar fi putut să nu vină.

Îi trimisese mesajul Elizei la şase şi jumătate. Era aproape opt acum. Se plimbase încontinuu de colo până colo prin faţa şemineului, convins că făcuse ceva greşit. De ce ar veni? Invitaţia – sau poate că ea o vedea ca pe o convocare – depăşea, cu adevărat, limita decenţei, iar dacă cineva i-ar fi sugerat, chiar şi cu o lună în urmă, că va face ceea ce făcea acum, ar fi fost indignat. Dar nu se putea ţine departe de ea şi nu era posibil să procedeze într-o manieră normală. Plecase mai devreme de la discuţiile legate de comerţ, enervat de tarifele mari sugerate pentru minereu, ce ar lăsa minereul de fier alucian şi lâncezească pe piaţă. Asta şi pentru că se părea că nu reuşea să se concentreze

aşa cum trebuia.

Eliza ar fi putut să-i considere biletul prea neruşinat, prea deplasat, prea vulgar. Putea trimite înapoi un răspuns care era...

Auzi sunetul unei trăsuri pe piatra cubică de pe strada de mai jos şi se duse la fereastră să arunce o privire. Trăsura oarecare care îl adusese şi pe el se opri. Văzu un birjar care sări din scaunul lui şi deschise uşa trăsurii.

Ea venise.

Sebastian făcu un pas înapoi şi eliberă respiraţia pe care nu realiză că o ţinea în piept. „Ce caut aici, aşa? Cine am devenit?”

Era aceeaşi întrebare pe care i-o pusese Leopold când îl auzise pe Patro discutând cu Sebastian despre închirierea casei. „Ce faci, Bas?”

Din păcate, Sebastian nu găsise cuvinte pentru a da o explicaţie satisfăcătoare. Fratele său nu avea aceeaşi viziune asupra vieţii – Leopold putea să facă tot ce voia, să se culce cu femeile după pofta inimii. Poziţia lui Sebastian era însă una diferită. Trebuia să fie atent. Nu putea să rişte o paternitate. Nu putea să rişte un scandal. Era mereu în gardă.

Dar nu era ca şi cum ar fi fost lipsit de tovărăşie feminină – erau făcute aranjamente pentru prinţi şi viitori regi. Avusese o amantă timp de mulţi ani, o tânără văduvă, bogată. Aventura se terminase când ea devenise prea solicitantă, dorind mai mult de la el decât putea sau voia el să ofere.

Era o relaţie menţinută la distanţă. El trebuia să rămână suficient de cast, trebuia să se concentreze asupra viitorului şi a descendenţei familiei. Să poarte mantia responsabilităţii şi a conducerii, în timp ce Leopold era liber să-şi trăiască viaţa după bunul plac… în limitele raţiunii.

— Şi Matous? îl întrebase Leopold în acea după-amiază. Cum rămâne cu dorinţa ta arzătoare de a-l aduce pe criminal în faţa justiţiei?

— Crezi că îmi doresc asta mai puţin? Ţi-am spus, cercetez finanţele lui Rostafan.

Cu două zile în urmă, trimisese o scrisoare în Alucia cu instrucţiuni pentru tatăl său.

Chiar şi aşa, Leopold rămăsese cu ochii la el, cu privirea pătrunzătoare şi evaluatoare.

— Pentru Dumnezeu, Bas, ai naibii grijă. Dacă rămâne grea?

— N-am... *n-aş face-o,* izbucni Sebastian, însă, chiar dacă vorbele i se rostogoleau din gură, ştia că era o minciună. Ar face-o. Fără să clipească.

În regulă, deci era un nenorocit, o ruşine faţă de titlul pe care-l avea şi faţă de rege. Faţă de părinţii săi. Faţă de el însuşi. Dar ar lua-o în braţe dacă ea ar vrea şi nu s-ar gândi de două ori.

— Nu mai ai mult timp, insistase Leopold. Tratativele s-au blocat, nu suntem mai aproape de găsirea ucigaşului lui Matous, iar toată lumea vrea să ştie cine o să primească o ofertă de căsătorie.

— N-am timp pentru o cină privată? se răstise Sebastian. Sunt foarte conştient de ceea ce nu s-a făcut încă. Am lucrat cu mai puţină sârguinţă?

— N-ai timp să continui astfel. Trebuie să-ţi găseşti o pereche, Bas. Trebuie să-ţi dublezi eforturile pentru a termina ceea ce ai hotărât să faci venind aici.

Sebastian nu spusese nimic. Ce ar fi putut să spună? Leopold avea dreptate.

— Deci, cine e? întrebase Leopold.

— Cu cine voi lua masa…

— Nu, spusese Leopold clătinând din cap. Cine ar putea deveni regină a Aluciei? Cu siguranţă, ai o idee.

Sebastian fusese scos din sărite de determinarea îndârjită a lui Leopold, care devenise subit cel responsabil, după toţi acei ani ai lui de libertate. Sebastian fusese atât de enervat, încât ieşise din cameră, nemaivoind să discute despre o căsătorie pe care nu şi-o dorea în mod deosebit, în timp ce plănuia o seară privată pe care şi-o dorea cu multă ardoare.

Nu îi era permis acest moment unic din viaţa lui? Trebuia să fie prinţul moştenitor în fiecare clipă a fiecărei

zile? Nu i se permitea niciodată să fie doar un bărbat care era fermecat de o femeie drăguţă?

Sebastian nu se putea gândi la cearta lui cu Leopold tocmai acum. Îşi trecu mâinile peste cap şi îşi dădu părul pe spate. Nu-i venea să creadă că era atât de neliniştit, ca un flăcău care abia renunţase la pantalonii scurţi. Dar îşi dorea cu disperare ca Eliza să-l stimeze.

Auzi voci la intrare, iar o clipă mai târziu Patro deschise uşa salonului, păşi înăuntru şi se înclină.

— Alteţa Voastră regală, domnişoara Eliza Tricklebank.

Eliza intră în spatele lui Patro cu un zâmbet de încântare şi se uită în jur înainte de a-şi fixa privirea asupra lui Sebastian. El se surprinse rânjind cu gura până la urechi.

— Alteţa Voastră regală! spuse ea ca şi cum tocmai s-ar fi întâlnit cu un prieten pe stradă. Se lăsă în jos în reverenţa ei strâmbă şi sări în sus. Cred că reverenţa mea se îmbunătăţeşte, nu credeţi?

Nu credea, dar nu conta, asta era ceea ce admira la Eliza – spunea orice îi venea în minte, fără să-i pese dacă se cuvenea sau nu să spună aşa ceva în faţa lui.

— Eliza, zise el şi îi luă ambele mâini între ale lui. Mulţumesc ca ai venit.

— Păi, *trebuia s-o fac.* Cu aşa un mesaj misterios pe care mi l-aţi trimis!

Ea îşi trase mâinile din ale lui pentru a-şi scoate pelerina. Patro veni imediat s-o la.

— Nişte vin, Patro, spuse Sebastian în alucianã.

Patro ieşi încet cu pelerina ei.

Eliza se uita la draperiile din catifea, la ferestrele înalte, la tavanul pictat.

— Unde ne aflăm?

Sebastian privi şi el în jur. Salonul era micuţ, însă mobilierul era scump, cu aur, porţelan şi tot felul de alte lucruri. Privirea lui trecu peste tot ce se afla în încăpere, cu excepţia Elizei.

— Sincer, n-aş putea spune. Am împrumutat-o pentru ocazia asta.

— *Ai împrumutat-o*?

Oare îi dezaproba gestul?

— Eu… ăăă… m-am gândit că poate n-am fi suficient de în largul nostru la Kensington.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet larg.

— Suntem în largul nostru?

Înghiţi în sec. Gura îi păru brusc foarte uscată.

Zâmbetul ei se estompă puţin în timp ce-l privea cu atenţie.

— Ce se întâmplă?

— Pardon?

— Arăţi de parcă ai înghiţit ceva şi nu se duce în jos pe gât.

— Da?

— Da, domnule Chartier, da.

El se frecă pe frunte.

— Cred că m-aş simţi mai în largul meu dacă mi-ai spune Sebastian.

Ea zâmbi.

— Ai dreptate. N-ar fi o idee bună să facem un pas înapoi în prietenia noastră la acest moment. Foarte bine, atunci, Sebastian. Eu sunt în largul meu. Ea se înclină.

De-ar putea fi şi el în largul lui. Se simţea foarte stânjenit şi neliniştit.

Patro reveni cu o tavă de argint şi puse două pahare cu vin pe o măsuţă aflată între fotoliile dispuse în faţa şemineului. Sebastian făcu un semn către fotolii în timp ce majordomul lui dispăru fără nici cel mai mic sunet.

Eliza se aşeză cu grijă, aranjându-şi rochia albastră din bumbac şi muselină. Era destul de simplă şi, deşi fusese deja impresionat de ea la evenimentul de la casa Whitbread, lui Sebastian i se părea că această rochie i se potrivea. Era destul de clar că ea atrăgea atenţia prin cenuşiul minunat al ochilor şi cu părul ei castaniu-auriu. Avea trăsături atrăgătoare, o frumuseţe care îi mergea la inimă. Chipul ei i se imprimase pe veci în suflet.

— Te rog, zise el gesticulând către vin.

— Sunt destul de sigură că se aşteaptă ca prinţul să

ridice paharul primul.

— Ah.

Chiar nu era în elementul lui. Toate lucrurile din jurul lui se petreceau într-o manieră atât de automată şi fără probleme, încât abia mai băga de seamă detaliile complexe. Ridică paharul.

— Hai să ne prefacem că nu sunt un prinţ în seara asta.

Ciocni paharul de al ei.

— Nu cred că aş putea uita, dar sigur o să încerc.

Ea zâmbi şi sorbi din vin. În clipa în care o făcu, ochii i se luminară.

— O, vai! E foarte bun. E franţuzesc?

— *Alucian*.

Ea rămase cu gura căscată.

— Alucian! Sora mea o să se facă verde de invidie. Sorbi din nou şi închise ochii pentru o clipă. Delicios. Zâmbi încântată. Mesagerul a zis că vrei să discutăm despre ceva. Stau ca pe ghimpi. N-am putut să ghicesc!

— N-ai putut?

— Presupun că are legătură cu domnul Heath?

Nu, nu avea nicio legătură cu Heath. Dar spuse:

— Da.

Domnul Heath fusese trucul pentru a o aduce aici – nu avea cum să o cheme pur şi simplu, ca s-o poată săruta din nou.

— Te-ai simţit bine la bal? întrebă el schimbând subtil subiectul.

— O, da, foarte bine! Nu la fel de bine ca sărbătorita, pot să pun pariu, dar pe aproape. Am dansat atât de mult, încât sunt sigură că dansul meu s-a îmbunătăţit în mod miraculos. Ai fi impresionat.

El era, sincer vorbind, dureros de impresionat.

— Ai văzut maimuţele şi jonglerii înainte de bal? vru ea să ştie. Fascinant!

El clătină din cap.

— O, păcat! Ea puse jos paharul. Ai fost vreodată la un carnaval?

Dădu aprobator din cap.

— Carnavaluri şi un circ, toate aduse la curte.

— Serios? Ea îşi îndreptă spatele. Cum e circul?

— Reprezentaţii de echitaţie, acrobaţii uimitoare.

— O să trec asta pe lista mea cu lucruri pe care trebuie să le văd la un moment dat. Ai văzut luna în noaptea asta?

— Luna?

— E mare cât un soare. Atât de aproape, încât ai impresia că poţi să întinzi mâna şi s-o atingi. Mama obişnuia şi ne cânte un cântecel despre un om care trăia pe lună. Cum era? *Omul de pe lună prea grabnic s-a dat jos şi-ncotro-i Norwich el a-ntrebat frumos.* Ea râse. De ce oare Norwich?

— Al nostru era puţin diferit. Sebastian se lăsă pe spătarul scaunului. Nu sunt sigur de traducere, dar spunea ceva de genul: *priveşte la lună* şi *la omul de pe ea, cum îl trage-n jos bocceaua. Beţele lui*... Făcu o pauză, gândindu-se la traducere. Bănuiesc că asta înseamnă că are beţe în boccea. *De beţele lui adevăru-i dezvăluit, nicicând nu-i bine omul să se dedea la şterpelit.*

— Cred că prefer rimele englezeşti pentru copii.

El zâmbi.

— Şi eu la fel.

Ea ridică paharul cu vin şi bău, cu ochii la el. Sebastian se simţea nejustificat de nesigur şi de jenat de propria persoană şi de orice gest al său. Oamenii erau mereu atât de dornici să vorbească cu el, încât niciodată nu fusese nevoit să depună efort în acest sens. Erau atât de multe lucruri pe care voia să le cunoască despre ea, atât de multe lucruri despre care nu ştia dacă se cuvenea să întrebe. Sau cum.

Eliza puse din nou paharul jos.

— Nu pari în largul tău, Sebastian.

— Nu sunt, spuse el repede. Deloc.

Ea se încruntă.

— De ce mi-ai cerut să vin aici?

— Să... să te văd. Să vorbesc cu tine.

— Despre bancher?

Bancherul! Chiar aşa de execrabil se descurcase?

— Nu, Eliza. Despre tine. Vreau să-ţi vorbesc despre… tine.

Ea clipi.

— Vrei să *vorbeşti* cu mine?

Apoi izbucni în râs, lăsându-se pe spătar într-un acces de chicoteli.

— Ce e? întrebă el, încercând să înţeleagă ce era atât de amuzant.

— Pentru o clipă, am crezut că vrei să-mi ceri mâna! strigă ea plină de încântare. Eşti atât de serios, iar când un gentleman spune… Flutură din mână. Trebuie să mă ignori.

Ea chicoti din nou.

Îşi simţi inima în gât. Fusese atât de orbit de pasiunea lui, încât nu se gândise la cum i se vor părea ei toate acestea.

— O, Doamne. Eliza, eu…

— Vai, ce gâsculiţă prostuţă pot să fiu, zise ea chicotind în continuare. Ea îşi îndreptă spatele şi îşi trecu un deget pe sub fiecare ochi. Îşi regăsi stăpânirea de sine şi îşi puse mâinile în poală. În regulă, gata. M-am liniştit şi te rog să mă scuzi. Se încruntă uşor şi se aplecă spre el. Dar rămâne întrebarea: cum o să-i ceri mâna?

Fu luat prin surprindere de această întrebare şi nu ştiu ce să răspundă. Nimeni, cu excepţia fratelui său, n-ar fi îndrăznit să-l întrebe aşa de răspicat.

Nimeni, cu excepţia Elizei Tricklebank.

Probabil îi observă consternarea, pentru că flutură din mână.

— Nu-ţi bate capul, serios. N-ar fi trebuit să întreb. Dar, evident, întrebarea asta e în minţile tuturor din Londra. *Eu* nu mă întreb, spuse ea încrezătoare. Nu m-ar ajuta deloc s-o fac. Dar vrei să ştii *ce* mă întreb?

— Da.

— Mă întreb de ce nu eşti deja însurat.

Fu din nou luat prin surprindere, lăsat fără cuvinte de o altă întrebare pe care puţini ar îndrăzni să i-o pună.

— E… complicat, spuse el.

Nu voia să vorbească despre căsătorie. Voia să vorbească despre ea.

— O, sunt sigură că este *teribil* de complicat. Totuşi, aş fi crezut că tot regatul Aluciei e preocupat de această întrebare. Aşa cum toată lumea de aici e preocupată de numeroasele sarcini ale reginei. Iar e însărcinată, mi-a zis tata.

— Da?

I se învârtea capul de câte lucruri spunea ea.

— N-ai observat când ai întâlnit-o? Cred că o să se vadă curând.

— Eu…

Făcu un efort să se gândească la seara petrecută la Windsor. Ceea ce-şi amintea despre regina Victoria era cât de mică era. Nu mai mare ca un copil ea însăşi.

— N-am observat, recunoscu el. Rochiile englezeşti sunt foarte mari.

— O, nu-i aşa? Ea oftă. Atâta bătaie de cap, fustele astea pline. Prefer stilul alucian de îmbrăcăminte. Cu trene atât de frumoase.

Uşa se deschise, iar Patro păşi înăuntru.

— Servesc, Alteţă? întrebă el în aluciană.

Sebastian dădu din cap aprobator.

Numaidecât, uşa fu deschisă, iar Egius intră cu o tavă, urmat de una dintre gărzi care ducea o altă tavă, pe care se aflau vasele pentru mâncare. Patro luă câte un vas şi servi cu îndemânare cu lingura mâncare pe farfurii. Miel cu morcovi şi praz. Pâine proaspăt coaptă. După ce Patro umplu farfuriile, se dădu înapoi.

Sebastian aruncă o privire spre Eliza.

— Începem?

— Sunt uimită! Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Din nou se simţi nesigur. Ar fi trebuit să-i spună că vor lua cina? Ea nu se aşteptase, având în vedere ora târzie?

— Sper că… te deranjează?

— Sigur că nu! Sunt lihnită, zise ea ridicându-se şi ducându-se la masă înainte ca el să o poată însoţi.

Cu un semn din cap, Sebastian îi trimise afară pe Patro şi pe Egius.

Reuşi să o ajute pe Eliza să se aşeze înainte ca ea să se aşeze singură. Luă loc la rândul său, umplu din nou paharele cu vin şi îşi ridică paharul.

— Pentru prietenia noastră.

Ea ridică paharul şi zâmbi veselă.

— Pentru prietenia noastră, repetă ea, ciocnind paharul de al lui.

— E bună, nu-i aşa? întrebă Sebastian când începură să mănânce.

— E divină, fu ea de acord umplându-şi furculiţa. Multă vreme am crezut că nicio bucătăreasă nu se poate compara cu Margaret a noastră, dar e pasibil să mă fi înşelat. Şi, apropo, Sebastian, nu mi-ai răspuns la întrebare, dacă pot fi atât de îndrăzneaţă să-ţi reamintesc. Nu mi-ai zis de ce nu eşti încă însurat şi n-ai o duzină de prinţişori moştenitori. Nu cu asta se ocupă viitorii regi?

Modul în care trecea de la un subiect la altul îl fascina. Întrebarea ei însă îl tulbura. Avea dreptate – cu asta se ocupau prinţii.

— Nu sună foarte atrăgător când o spui aşa.

— Da? Mie mi-ar plăcea *la nebunie* să am o duzină de prinţişori care să alerge prin preajmă.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, zise el. De ce nu te-ai măritat? Aş crede despre tine că ai fi la mare căutare, dar nu pricep de ce te-ai ferit de asta.

Ea păru surprinsă.

— Nu m-am *ferit*. O să-ţi spun, dar eu te-am întrebat prima, zâmbi ea cu tupeu.

— Aşa este, admise el

Se lăsă pe spătar. Oftă, gândindu-se la toţi acei ani, la toate motivele pentru care îşi evitase… îndatorirea.

— Adevărul e că, de câte ori am întâlnit o femeie care m-a atras, ea nu era potrivită pentru căsătoria cu un prinţ moştenitor, nici ca poziţie, nici ca relaţii. Iar femeile care erau potrivite nu m-au atras.

— Ei bine, asta sună din cale-afară de îngrozitor.

Îl tachina? Glumea în legătura cu situaţia lui?

— Chiar nu pot controla asta. Tăie o îmbucătură de miel. Foarte multe lucruri din viaţa mea sunt dincolo de controlul meu, de fapt. Atât de multe decizii trebuie luate în funcţie de necesităţile ţării, nu de ale individului.

— Cred că ar trebui permisă căsătoria pe baza compatibilităţii şi a afecţiunii, atât şi nimic altceva, spuse ea cu fermitate.

Parcă i-ar fi citit gândurile.

— Aşa ar trebui, sunt de acord.

Ea îi susţinu privirea un lung moment, Sebastian simţi o încărcătura între ei, ca o şoaptă, înainte ca ea să-şi coboare privirea în farfurie.

— Regulile pentru căsătoria cu un prinţ, murmură ea. Ar trebui să existe un manual pentru instruirea tuturor femeilor care doresc să devină prinţese.

Când îşi ridică privirea, zâmbea din nou.

Cât de mult îşi dorea să se poată trezi cu acel zâmbet în fiecare zi. Cât şi-ar fi dorit să se poată căsători pe baza compatibilităţii şi a afecţiunii, atât şi nimic altceva.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, rosti el încet.

— A, da, eterna întrebare din mintea străinilor de pretutindeni. De ce naiba nu şi-a făcut domnişoara Tricklebank datoria şi nu s-a măritat? Sorbi din vin în timp ce se uita la el. S-ar putea să fii foarte scandalizat.

— Atunci, scandalizează-mă, o provocă el. Spune-mi totul. E chiar aşa de groaznic adevărul?

Ea râse.

— Nu este deosebit de plăcut, din punctul meu de vedere. *Doamne*, nu-mi vine să cred că am de gând să-ţi spun! Îşi făcu vânt cu mâna. Hollis îmi spune mereu că spun lucruri pe care n-ar trebui să le rostesc în afara salonului nostru, dar ce-am de pierdut dacă sunt sinceră? Situaţia mea n-are cum să devină mai rea de-atât. Bine, Sebastian, pregăteşte-te. Suntem asemănători în moduri pe care nici măcar nu le bănuieşti. Amândoi suntem oprimaţi de aşteptări şi de reguli. În ceea ce mă priveşte, a fost odată un gentleman.

— Un gentleman mi se pare un început bun.

— Aşa *părea*, se corectă ea.

— Sună tentant. Continuă, o îndemnă el.

— Tata e judecător, după cum ştii. Tatăl acelui gentleman era la rândul lui judecător. Ne-am întâlnit în diverse ocazii şi, după câteva astfel de întâlniri, el şi-a exprimat dorinţa de a se însura.

Sebastian simţi un resentiment faţă de acel gentleman.

— Şi l-ai refuzat?

Ea izbucni în râs.

— Cât aş vrea s-o fi făcut. Adevărul e că eram destul de naivă. Vezi tu, în realitate el nu îmi ceruse mâna, dar a promis că o va face. L-am asigurat că, atunci când va veni momentul, va putea conta pe răspunsul meu entuziast şi favorabil.

— Ah. Sebastian puse jos furculiţa. Nu avea dreptul să întrebe, dar simţea că trebuia să ştie. L-ai iubit? Îşi făcu mâna pumn şi o lăsă pe masă. Îmi cer scuze. Ce nepoliticos din partea mea.

Cât de ciudat era că îşi cerea scuze pentru a doua oară.

— O întrebare justă. Da, l-am iubit. Destul de mult, de fapt. Am crezut că în scurt timp o să am o duzină de prinţişori în preajma mea. Ea zâmbi tristă.

Această poveste o făcea să se simtă ciudat de rău. Oare indignarea era cea care îi făcea greaţă? Sau era invidia?

— Atunci, de ce nu te-ai căsătorit cu el?

— Ei bine, asta e partea interesantă. El nu mi-a cerut mâna niciodată. A făcut o mulţime de promisiuni şi m-a asigurat că e doar o chestiune de timp. A profitat din plin de stima mea pentru el, spuse ea fluturând din gene, dar, ce să vezi, când a venit momentul, i-a cerut mâna alteia.

Sebastian se holba la ea.

Culoarea din obrajii ei deveni mai imensă, iar Eliza zâmbi cu o undă de tristeţe.

— Ea avea douăzeci de mii de lire pe an. Eu aveam un

tată orb şi o zestre mai mică. Una respectabilă, totuşi, dar nu se putea compara. Presupun că ea i-a rezolvat câteva probleme financiare.

El nu reuşea să înţeleagă.

— M-a luat de proastă, explică ea. N-a avut nicio intenţie să-mi ceară mâna. M-a minţit tot timpul, n-a vrut decât să mă seducă şi, admit asta… a avut mare succes. Şi s-a dovedit că eu eram una dintre puţinele persoane din Londra care nu ştiau despre cealaltă logodnă. Râse din nou, de data aceasta cu ochii în tavan. Adevărul mi-a fost adus la cunoştinţă în timpul unei cine, când gazda s-a ridicat să felicite fericitul cuplu recent logodit. Iar eu… Oftă şi se uită la el. E suficient să spun că eu n-am reacţionat deloc bine.

— *Deo,* spuse el. Doamne, Eliza, îmi pare aşa de…

— Te rog, zise ea. A fost acum cel puţin zece ani. Nu mai simt nimic legat de asta.

Mai bău puţin vin.

Cum putea un bărbat să trateze atât de rău o femeie? Şi mai ales pe Eliza? Înţelegea instinctul de bază – ea era drăguţă. Dar să fii atât de crud? Atât lipsit de morală? Era de neînchipuit. Îşi coborî privirea în farfurie.

— N-a existat niciodată o altă oportunitate?

— Nu prea. Domnul Norris a fost destul de dornic, dar el era în căutarea unei menajere, nu a unei soţii. Nu ştiu cum se obişnuieşte în Alucia, dar la Londra, când o femeie a fost socotită… Se opri şi îşi duse degetul la buze, ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit. Rău famată. Da, rău famată. Când este socotită astfel, şansele ei scad. Şi, pe măsură ce îmbătrâneşte, aşa ca mine, devine şi mai nedorită pentru căsătorie. Invitaţiile încetează să mai vină. Este considerată fată bătrână, iar când merge pe stradă nimeni n-o observă. Devine invizibilă. Îşi ajută tatăl în chestiunile juridice, iar ei n-o bagă în seamă. E o fantomă lângă el. Zâmbetul ei avea o tentă de tristeţe. Nu-i ironic? Simt că regulile care mă înconjoară sunt la fel de severe ca şi cele care de care eşti tu înconjurat. Singura diferenţă este că tu eşti foarte vizibil şi dorit.

Sebastian era tulburat pentru ea. Tinereţea,

vitalitatea şi averea făceau diferenţa în Alucia. Dar Eliza era o femeie atât de vibrantă şi de frumoasă. Nu cunoştea pe nimeni ca ea şi se aştepta ca bărbaţii sănătoşi să o viziteze în fiecare zi, să se lupte pentru a-i câştiga atenţia. Cu siguranţă, el se lupta pentru ea.

— Uite, te-am întristat! Nu trebuie să fii trist, nu pentru mine! zise ea veselă. Viaţa are un fel al ei de a te pune acolo unde-ar trebui să fii. Tata are nevoie de mine. Eu îl ajut la muncă şi se întâmplă să ştiu destul de multe despre lege. Şi despre ceasuri.

Ea zâmbi, dar Sebastian se aplecă în faţă şi îşi puse palma pe mâna ei.

— Eşti mulţumită cu asta, Eliza? Nu-ţi doreşti mai mult?

Părea uimită de întrebarea lui.

— Nu ştiu. Nu, nu-mi doresc mai mult. Ce rost are să-mi doresc mai mult? Circumstanţele mele nu se vor schimba. Nu voi deveni brusc mama unei duzini de prinţişori. Tot ce-mi doresc acum e ca tata să se simtă bine. Se uită în altă parte pentru o clipă. Şi poate să văd un pic din lume. Măcar să ies din Londra.

Sebastian se lăsă pe spătar, mâna lui alunecând de pe a ei. Voia mai mult pentru ea. Voia totul pentru ea. Ea ar fi trebuit să aibă totul.

— Eşti îndeajuns de scandalizat? întrebă ea.

— Absolut deloc, zise el încet. Iar pentru mine nu eşti o fantomă. Eu te văd foarte clar.

Ea zâmbi fericită.

— Bun! Îmi place prietenia noastră. Ea continuă să mănânce.

El îşi pierduse pofta de mâncare. Încă se gândea la cele spuse de ea despre situaţiile lor similare. Despre faptul că circumstanţele naşterii lui şi relaţia ei îi făcuseră pe amândoi complet neputincioşi când venea vorba despre alegerea unui partener de viaţă. O, dar era conştient că pe tot globul existau bărbaţi care i-ar invidia poziţia. Care ar fi primit cu braţele deschise flotila de frumuseţi care navigau prin lumea lui şi încercau în fiecare zi să-i atragă atenţia.

Dar Sebastian se săturase de aşa ceva. Fuseseră atât de multe de-a lungul anilor, încât acum toate i se păreau la fel.

Ceea ce-şi dorea era acelaşi lucru pe care şi-l dorea Eliza – liniştea şi confortul unui partener de viaţă. Un cămin fericit. O duzină de prinţişori.

— Ai de gând să-mi povesteşti conversaţia ta cu domnul Heath?

Din nou asta. Îşi luă furculiţa şi alungă imaginea lui Matous care îi apăru brusc în minte.

— N-a fost de cine ştie ce ajutor. N-a zis decât că secretarul meu a întrebat dacă fusese contactat de un bancher francez. Pentru că, din câte a înţeles, cineva cu o sumă mare de bani voia să folosească Banca Angliei pentru a transfera acea sumă către Banca franceză.

— De ce? întrebă Eliza.

— Nu ştiu. Nu ştiu de ce ar aduce cineva din Alucia o sumă mare în Anglia doar ca s-o transfere în Franţa.

— Ar fi putut fi vorba despre câştiguri de la jocuri de noroc? Înţeleg că pot fi câştigate sume mari.

— Ar fi putut fi, bănuiesc, dar de ce să transferi suma la o bancă franceză? De ce nu la Banca Aluciei?

— Pentru că n-a vrut să ştie cineva din Alucia, sugeră ea.

Ea puse deoparte furculiţa şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu braţele încrucişate, în timp ce cugeta.

— Şi, evident, accesul la o bancă franceză ar fi puţin mai uşor decât la Banca Angliei pentru o persoană din Alucia. Dar de cine ar ascunde banii?

Sebastian ridică din umeri.

— De guvern, poate, pentru a evita impozitele.

— Sau de familie. Poate n-a vrut să împartă câştigurile. Poate a jurat că nu mai joacă jocuri de noroc şi n-a vrut să dezamăgească. Dar de ce ar şti secretarul tău despre asta? De ce ar întreba?

— Asta-i problema, admise Sebastian.

— Nu mă pot gândi decât la o singură posibilitate.

— Care?

Ea se ridică, ceea ce i se păru ciudat lui Sebastian –

nimeni nu se ridica vreodată de la masă înaintea lui, a regelui ori a reginei. Însă Eliza se dusese deja la şemineu, unde îşi întinse mâinile către căldură, din fericire nefiind la curent cu astfel de reguli arhaice.

— Dacă erau pentru ceva necurat, puteau să fie depistaţi dacă se aflau într-o bancă alucianã.

Era adevărat. Banca Aluciei se afla sub guvernarea coroanei.

— Dacă banii erau pentru un loc precum Wesloria? Dacă banii erau în Anglia pentru a putea ajunge din Anglia în Franţa până în Wesloria, astfel încât nimeni din Alucia să nu afle de ei?

Avea logică pentru el, până la un anumit punct.

Eliza începu să se legene dintr-o parte în alta, aparent incitată de ideea ei.

— Dac-ar fi aşa, s-ar putea crede că secretarul tău ştia ceva despre asta. Că el a fost cel care i-a trimis tatălui meu biletul, ceea ce, evident, nu avea cum. Asta înseamnă că mai ştia cineva despre asta. Important e, după părerea mea, să-l găseşti pe cel care a livrat biletul. Cineva i l-a dat. Acel cineva ar şti.

Era atât de improbabil, încât avea logică pentru Sebastian.

— Eşti foarte isteaţă, Eliza, ştii asta?

Ea râse.

— Mă măguleşti.

— Nu este măgulire.

Se ridică de la masă şi se duse la şemineu, lângă ea. Voia să spună ceva, însă, orice-ar fi fost, îi rămase în gât, un nod din cuvinte neformate, mutilate de sentimente copleşitoare. Îi atinse mâna cu degetele, apoi şi le trecu printre ale ei, în timp ce stăteau unul lângă altul cu privirile îndreptate spre foc.

— Eliza… vreau să ştii… Făcu o pauză şi înghiţi în sec. Vreau să ştii că îmi doresc… Cuvintele erau jalnice. Sunau ieftin. Nu descriau în mod adecvat ceea ce-şi dorea şi înghiţi gustul amar. Mi-aş dori ca lucrurile să fie altfel pentru noi, încheie el.

Ea îi strânse degetele.

— Să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva, Sebastian Chartier. Să nu *îndrăzneşti.* Crezi că eu aveam aşteptări de la tine? Nu-s vreo debutantă care habar n-are cum merge lumea din jurul ei. Eu nu mi-aş fi închipuit ca lucrurile să fie diferite. Îşi întoarse spre el chipul şi mai încântător în lumina aurie a focului. Am cunoscut un prinţ. Un prinţ *adevărat.* Iar acum el este prietenul meu. Deci nu, nu-mi doresc ca nici măcar un singur lucru să fi fost altfel. Cu excepţia morţii prietenului tău, fireşte.

Nodul din gât începu să-l sufoce.

— Eu îmi doresc să fie diferit, zise el serios. *Dea,* cât îmi doresc.

Îi atinse obrazul cu degetele. Avea tenul cald de la căldura focului, iar privirea ei cenuşie, strălucitoare era ancorată de a lui. Sebastian îşi lăsă mâna să alunece spre gâtul ei, desfăcându-şi degetele şi coborând până în dreptul decolteului.

Eliza nu se mişcă. Nu obiectă.

— În ce sens diferit?

— Te-aş lua în braţe, spuse el încet. M-aş purta în toate felurile în care niciun prinţ n-ar trebui să se poarte.

— Cum?

Ea era acum atât de aproape, încât îi simţea respiraţia pe bărbie în timp ce palma lui se odihnea în dreptul inimii ei.

— Într-un fel care ar scandaliza inimile tinere şi fragile, murmură el.

Îi simţea inima bătând cu hotărâre în dreptul mâinii, la fel de puternic ca a lui. Îşi lăsă mâna să alunece mai jos, până la umflătura sânului ei, iar Eliza trase uşor aer în piept. Culoarea din obrajii ei deveni mai intensă.

Se apropie de el.

— Eu nu am o inimă tânără şi fragilă.

Sângele lui Sebastian începu să se învolbureze. Îşi plecă capul şi îşi atinse buzele de ale ei, iar în clipa în care o făcu, inima aproape că îi sări din piept. Îi apucă buza între dinţi şi exploră adânc, învârtindu-şi limba în jurul limbii ei şi

cuprinzându-i sânul.

Sunetul uşor de plăcere pe care îl scoase Eliza fu cel care-l determină să treacă peste orice judecată sănătoasă. O cuprinse cu un braţ în jurul taliei şi o trase aproape de el, apăsându-şi tăria de trupul ei astfel încât ea să simtă ce-i făcea, să ştie cât de mult o dorea, cum mocnea în interior până la punctul de fierbere din cauza dorinţei primare. Îşi strecură mâna în corsetul ei.

— *Uşa,* şopti ea.

Aluneca într-o ceaţă şi nu o putea auzi.

— Hm?

— Uşa.

Fu nevoie de mult efort pentru ca Sebastian să se retragă din marea în care urma să se scufunde. Aruncă o privire peste umărul ei către uşă şi îi dădu drumul fără tragere de inimă. Se îndreptă cu paşi mari către ea, apucând un scaun pe drum şi târându-l după el îl înfipse sub clanţa uşii ca un bădăran.

Eliza stătea acolo unde o lăsase, cu o mână pe gât şi cu cealaltă în şold. Ea zâmbi şi ridică încet din sprânceană, parcă întrebându-se de ce trăgea de timp.

Sebastian traversă în grabă încăperea către ea, o apucă şi o ridică în aer, ceea ce o făcu să scoată un ţipăt de încântare în timp ce o răsuci şi o aşeză pe o canapea.

— M-ai captivat complet, Eliza, rosti el, apoi abandonă orice gând.

Acesta, îşi spuse el disperat, era un moment ca niciun altul, cum niciunul nu avea să fie vreodată şi pe care nu-l va uita niciodată. O sărută cu toată pasiunea şi emoţia pe care un astfel de sentiment le trezea într-un bărbat.

Capitolul 19

O doamnă căsătorită de mult timp, cunoscută pentru bonetele ei din dantelă, le-a furnizat recent fiicelor ei un remediu pentru dragoste. Se ţine apă de ploaie într-o vază

de cristal timp de trei zile, apoi se fierbe cu măr şi rozmarin. Se toarnă apa în bere şi se serveşte persoanei dragi. Dragostea va veni înapoi înzecit. Aveţi grijă să nu serviţi berea cuiva – a cărui afecţiune nu o doriţi, căci nu-i veţi putea pune capăt. Doamna noastră cu bonete din dantelă poate depune mărturie în acest sens.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Elizei i se păru aproape supranatural modul în care corpul ei simţi căderea înainte ca mintea ei să o poată percepe. Era aceeaşi senzaţie, de gol în stomac, pe care o simţise pe vremea când era copilă, înainte de a se rostogoli dintr-un copac sau de pe cal. Corpul i se răsucea sau se mişca încercând să se protejeze, în timp ce mintea se străduia să-l prindă din urmă.

Exact asta i se întâmplă în clipa în care Sebastian o atinse – căzu într-un ritm periculos, fără nicio speranţă de a împiedica acea cădere şi, după cum avea să constate rememorând ulterior, fără ca vreo părticică din ea să-şi dorească să întrerupă căderea, inima ei respingând acea noţiune.

În clipa în care gura lui Sebastian o atinse pe a ei, totul se termină pentru Eliza. Singura dorinţă pe care o avea era să cadă în continuare. Credea în ceea ce spusese – nu voia ca absolut niciun lucru să fi fost diferit. „Copii, adunaţi-vă! Am sărutat un prinţ, l-am făcut prieten şi, înainte de a ridica ancora îndreptându-se spre regatul lui, m-am culcat cu el. Agăţaţi-vă asta la frumoasele voastre bonete”. Mâinile lui erau peste tot pe trupul ei, pe sâni, pe şolduri, strângându-i-le. Erau frenetice, ca şi cum ar fi ţinut în cuşcă ani întregi dorinţe intense. O ţinu strâns, îndoindu-i trupul pe forma corpului său, scufundându-şi degetele în buclele părului ei, în timp ce o săruta cu aceeaşi nevoie disperată care se învârtejea şi în ea. Încă o răsuflare şi fu pe spate pe canapea, cu mâinile lui Sebastian sub tivul rochiei, degetele lui împingând ţesătura în sus, apoi alunecând pe piciorul ei, dinspre vârful ciorapului, pe

coapsa golaşă, până în spaţiul dintre picioarele ei.

Eliza îşi afundă degetele în umerii lui şi îi icni în dreptul gurii când o atinse în acel loc. Era umedă în aşteptarea plină de nerăbdare a atingerii şi, în timp ce degetele lui îi dansau între pliurile sexului, fiori de încântare şi de dorinţă i se răsfrânseră prin corp.

Fusta şi juponul erau adunate mănunchi între ei doi. Îl ţinu în braţe şi îşi coborî unghiile pe spatele lui în timp ce el îşi mişca mâna. Dacă n-ar fi fost pârjolită de focul ce-i ardea în vene, Eliza ar fi râs de postura dezonorantă şi frenetică în care se găseau. Dar se prefăcuse în cenuşă şi nu mai era în stare să se gândească la nimic altceva, nu mai exista niciun lucru pe care să şi-l dorească în afară de acest bărbat. Nevoia lor era atât de urgentă, atracţia atât de copleşitoare, dorinţa atât de clocotitoare, încât totul părea insuficient de rapid.

Sebastian stătea proptit deasupra, cu privirea fixată asupra ei. Ochii lui verzi căpătaseră o nuanţă întunecată, precum umbrele dintr-o pădure. Gâfâia, ca şi cum ar sprintat spre linia de finiş. Îşi scoase grăbit haina, vesta şi cravata.

Eliza îl privea fascinată. Trupul lui, pe care-l întrezărea dincolo de cămaşa de mătase, era ferm şi avea contururile sculptate până la cea mai atrăgătoare siluetă la care putea năzui. Ochii lui coborâră pe corpul ei, iar ea speră că o găsea la fel de tentantă. Privirea lui rămase fixată asupra decolteului. Excitarea lui era evidentă şi scoase un geamăt uşor de plăcere înainte de a se apleca spre sânii ei. Îşi strecură mâna sub rochie, îi eliberă un sân şi îl luă în gură.

Senzaţia era divină, capul Elizei căzu pe spate şi închise ochii, plutind pe un râu de dorinţă pe care el îl crease pentru ea, afundându-şi degetele în umerii lui în timp ce el o atingea cu buzele şi cu limba.

— Mă *ruinezi,* rosti ea cu răsuflarea întretăiată de plăcere.

— Tu m-ai ruinat deja pe mine.

Mâna lui îi găsi din nou piciorul şi se mişcă în sus, împingându-i rochia şi juponul din cale.

— Suntem nebuni? întrebă Eliza cu sufletul la gură, strecurându-şi mâinile sub cămaşa lui pentru a-i explora trupul.

— *Je,* absolut.

El o cuprinse brusc în braţe şi se ridică de pe canapea de parcă ea n-ar fi cântărit nimic, apoi se răsuci, lăsându-se într-un genunchi şi lipind-o cu spatele de şemineu. Se aşeză între picioarele ei.

Pofta ei intensă pentru Sebastian avea să-i aducă decăderea. Era atât de nerăbdătoare să-l simtă înăuntrul ei, încât îl înconjură cu piciorul şi îşi trecu degetele pe pieptul lui. Se arcui spre el, deschizându-şi gura sub a lui, învârtindu-şi limba în jurul limbii lui. Îşi apăsă trupul de al lui şi îşi duse mâna cu îndrăzneală în partea din faţă a pantalonilor lui, lăsându-şi mâna să alunece pe erecţie.

Sebastian îşi ridică capul, parcă vrând să spună ceva. Ochii lui se întunecaseră de dorinţa care îl anihila, iar ei îi păru că nu mai era timp de cuvinte. Totul era prea urgent, prea imperativ. Îl cuprinse în mână, frecându-l cu palma.

— *Eliza,* rosti el răguşit.

A-l auzi pe acest bărbat şoptindu-i numele cu o dorinţă atât de primară avea un efect uimitor de excitare şi de incitare. Stavila dorinţei explodă în ea şi nu semăna cu nicio senzaţie corporală pe care o mai experimentase. Era hedonistă, fără nici cea mai mică reţinere, nimic altceva decât nevoia de a simţi carnea lui în a ei. Începu să-i desfacă nasturii pantalonilor, cuprinsă de o dorinţă nebună de a-l elibera în timp ce el îşi scotea cămaşa.

Când îşi trase cămaşa peste cap, Eliza rămase pe moment ca paralizată. El era cu adevărat magnific, tot numai muşchi unduindu-se pe oase. Îi sărută pieptul, trecându-şi limba peste sfârcuri, plimbându-şi mâinile pe corpul lui, încercând să atingă fiecare părticică din el.

Sebastian îşi mută greutatea între picioarele ei. Se opri, devorând-o cu privirea în timp ce-şi căuta drumul în trupul ei, strecurându-se cu o grijă chinuitoare. Înaintând spre miezul ei.

Eliza era plină de carnea lui şi de o plăcere atât de

intensă, încât se predă imediat. Lipsită de cuvinte, părăsită de orice gând, fără nimic altceva decât dorinţă primară. Se împinse spre el şi rosti:

— Mai mult.

Sebastian o înţelese. Începu să se mişte în ea, cu o disperare la fel de intensă ca a ei. Eliza se predă pentru a călări valul ce se ridica în ea de la glezne, umplându-i fiecare venă, înfăşurându-se în jurul fiecărei fibre. Era sălbatic şi nelegiuit, dur şi frenetic. Se mişcară laolaltă, ea lipindu-şi şoldurile de ale lui parcă pentru a-l trage mai aproape, mai adânc, el cuprinzând-o cu braţul în jurul taliei pentru a o ancora, în timp ce se împingea în ea, iar ochii lui deveneau şi mai întunecaţi.

— Mai mult, zise ea din nou.

Habar nu avea ce voia să spună cu asta, în afară de faptul că îşi dorea fiecare bucăţică din el, fiecare centimetru din el, dezlănţuită de nevoia nedisimulată pe care aparent o împărtăşeau amândoi. Simţi iminenţa cutremurului, cum trupul începea să detoneze. El o sărută, limba lui învârtindu-se în gura ei, mâinile lui mângâind-o laolaltă cu trupul lui.

Promitea să se încheie cu un foc de artificii. Toată acea încărcătură se înteţea, cerul se deschidea, iar ea avea să se fărâme.

Sebastian îi luă mâna, o duse la pieptul lui şi îşi înălţă şoldurile, împingându-se mai adânc. Eliza strigă cuprinsă de extaz, corpul ei mişcându-se convulsiv în timp ce se spulbera în jurul lui. Sebastian se împinse mai repede, apoi se desprinse brusc de corpul ei cu un geamăt, în timp ce eliberarea lui îi zgudui corpul. Îşi lăsă fruntea pe umărul ei, gâfâind.

Niciunul dintre ei nu reuşi să vorbească un lung moment. Eliza abia putea respira. Când putu în sfârşit şi tragă aer în piept, îi dădu la o parte o şuviţă de păr întunecat care îi căzuse pe frunte, apoi îi cuprinse obrajii în palme şi îi ridică capul.

El îi întoarse privirea în care i se citea satisfacţia şi zâmbi.

— Nu credeam că-i posibilă o asemenea plăcere, zise ea, apoi îl mângâie pe faţă şi îi sărută gura.

El îşi coborî capul şi îi muşcă uşor clavicula.

— De unde-ai venit, Eliza Tricklebank? Ce făptură cerească te-a adus în calea mea?

Îşi ridică capul şi o sărută, gura lui zăbovind asupra ei, de data aceasta atât de blând. Atât de tandru. Se retrase apoi încet şi se rostogoli pe o parte lângă ea, cu braţul pe mijlocul ei.

Eliza nu se simţea doar satisfăcută, ci şi liberă. Eliberată de povara care o apăsase ani de zile, de trecutul care o definise. Acum simţea afecţiune şi o altfel de dorinţă – de a fi cocoloşită în braţele lui, ferită de lume, fericită, emoţionată şi completă.

Simţi toate acele lucruri, dar şi o urmă de durere. Dădea târcoale pe marginile fericirii şi satisfacţiei ei, infiltrându-se în crăpături.

Sebastian se ridică în cot, îşi trecu un deget peste buzele ei, apoi se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Am casa închiriată pentru o săptămână.

Vestea o luă prin surprindere şi se întoarse spre el. Arăta plin de speranţă, parcă aşteptând cu nerăbdare ca ea să confirme.

— Vrei să mă întorc?

El se încruntă.

— *Je,* sigur că da. Doar n-ai crezut că eu… că asta a fost…

— Nu, zise ea repede, deşi nu era întru totul sigură ce să spună. Crezuse că era un rendez-vous romantic, o întâlnire clandestină. Nu se aştepta să fie mai mult de atât. Dar cu siguranţă ai multe invitaţii şi întrevederi la care trebuie să participi.

El se încruntă şi închise ochii o clipă, apăsându-şi puntea nasului cu degetele.

— O să găsesc o cale, Eliza… o să găsesc o cale.

O mişca faptul că el intenţiona să caute o cale. Şi i-ar fi plăcut să reuşească. Însă o parte din ea îşi dorea să-l întrebe până când. Avea o senzaţie stranie de nesiguranţă.

Momentul de predare totală pe care-l trăise cu doar câteva clipe în urmă începuse să se disipeze odată cu realitatea dificultăţii de a-şi lua rămas-bun de la el. Încercarea de a împăca asta cu eliberarea fizică spectaculoasă pe care tocmai o trăise o făcea să se simtă fără ancoră.

El trasă o linie pe gâtul ei cu o şuviţă de păr evadată din legătura sa.

— Eşti în regulă?

— Da! zise ea forţându-se să imprime veselie în voce şi în zâmbet.

O, doar se pricepea atât de bine la asta, nu? Era versată în arta de a pretinde că era în regulă şi putea foarte bine să facă asta pentru prinţ.

El o ajută să se ridice şi se îmbrăcară. Se aşezară la masă, flecărind ca doi iubiţi. Presupunea că acum erau iubiţi. Însă Eliza devenea din ce în ce mai conştientă că aceasta fusese o noapte încărcată de profunzime pentru ea, care întrecuse toate celelalte nopţi. Trăise o culme extraordinară a dorinţei, iar dincolo de aceasta, începutul greu al disperării.

Eliza se considera în general o femeie încrezătoare. Învăţase să fie astfel după ce fusese înşelată de Asher, Crezuse că, dacă reuşise să supravieţuiască trădării lui, putea să treacă peste orice. Dar când se uită la bărbatul din faţa ei, atât de dornic să-i facă pe plac, atât de chipeş şi de tentant, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu cumva se înşelase amarnic.

Capitolul 20

Fiica privilegiată a unui anumit magnat este considerată, în momentul de faţă, favorită la câştigarea ofertei de mariaj princiar, potrivit celor cu ochi Keene[4]. Poate aşa se explică subita comandă a unui nou stil de rochii, cu trene foarte lungi, la o modistă franceză.

4 Trimitere la „keen” care se poate traduce prin ager, perspicace

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian o sărută o dată pe Eliza cât timp ea îşi îmbrăca pelerina şi se pregătea de plecare. Şi, pentru că nu suporta asta, o trase înapoi şi o sărută din nou înainte de a da scaunul la o parte şi de a deschide uşa.

Patro aştepta afară. Probabil că auzise totul. Probabil că observă buclele desfăcute ale Elizei şi că vesta lui Sebastian dispăruse. Sebastian merse în spatele Elizei şi al lui Patro spre uşă cu îmbufnarea unui copil pe cale să fie lăsat în urmă de părinţi. Eliza continua să trăncănească, cu vocea piţigăiată şi răsuflarea întretăiată. Sebastian realiză că, în timp ce el era obişnuit să aibă audienţă în tot ce făcea, ea nu era. Cât de nebunesc fusese din partea lui, cât de indecent, s-o posede chiar acolo pe jos. Momentul îl copleşise însă, iar totul păruse atât de urgent şi de captivant, încât nu mai gândise clar. Îi dispăruse chiar şi capacitatea de a raţiona. Fusese copleşit de dorinţe.

Prinţul moştenitor al Aluciei era, la urma urmelor, muritor. Îl privi pe unul dintre oamenii săi ajutând-o pe Eliza să urce în trăsură şi o urmări cu privirea îndepărtându-se.

— Alteţă, zise Patro în spatele lui. Vă rog să vă îndepărtaţi de la uşă, riscaţi să fiţi văzut.

Sebastian se dădu ezitant înapoi, dându-i voie lui Patro să închidă uşa.

Nu se putea gândi la altceva decât la Eliza, iar când trăsura se întoarse după el, cugetă până la palatul Kensington.

Nu intenţionase ca seara să se desfăşoare astfel, nu asta fusese *vreodată* intenţia lui. Nu îşi dorise decât să petreacă timp singur cu ea. Nu intenţionase niciodată să o seducă cu toată fineţea unui grăjdar într-un hambar, pe un pat de fân.

Faptul că simţea atâta pasiune faţă de această femeie îl surprindea şi îl intriga. De multe ori se întrebase dacă mai avea vreo urmă de pasiune rămasă în el. Aşa de mult timp fusese atât de absorbit de datoria lui, atât de hotărât să

ducă Alucia în lumea modernă, încât focurile inimii rareori izbucneau în el.

Inima lui ardea pentru Eliza Tricklebank.

Ea merita un pat potrivit, cu perne din puf şi cuverturi de mătase. Dar cum putea să se gândească el la aşa ceva? Ce credea, că va continua cu ea încă o săptămână sau două? Şi apoi ce, o va lăsa pur şi simplu în urmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

Şi cum rămânea cu treburile lui de aici? Mai erau câteva aspecte mărunte, dar critice în tratativele comerciale, şi putea să se întoarcă în Alucia cu mâna goală – dacă o făcea, prim ministrul avea să aibă grijă ca el să fie exclus din orice discuţii despre război sau comerţ. Avea să fie transformat într-o figură inutilă.

Şi mai era şi chestiunea alegerii unei potenţiale mirese, un gând ce-i provoca greaţă. Şi Matous? Era posibil ca moartea lui să fi făcut parte dintr-un complot weslorian, aşa cum sugerase Eliza? Oare asta nu merita fiecare fărâmă din atenţia lui?

Ce făcea el era ilogic, dar părea că inima i se mişca independent de cap.

Încă încerca să-şi desluşească propriile sentimente când ajunse în apartamentele care-i erau rezervate la Kensington. Se opri pe dată când o văzu pe Lady Anastasan stând în apropierea şemineului.

Ea se ridică imediat.

— Alteţă.

Ea îi adresă o urmă de zâmbet, dar care aducea, după părerea lui Sebastian, cu un rânjet.

Sebastian privi în jur. Mai era cineva care se simţea ca acasă în camerele lui? Era a doua oară când o surprindea zăbovind când nu era nimeni prin preajma, iar asta îl făcu să se simtă inconfortabil de expus. Oare întreg contingentul blestemat de alucieni ştia ce făcea el?

Dea, cât ura privirile indiscrete de pretutindeni din jurul lui. Era bărbat, pentru Dumnezeu, iar unui bărbat îi era permis să aibă o aventură amoroasă. Era ceva firesc. Ce era nefiresc era însă cerinţa să aleagă o femeie al cărei

nume ar fi trebuit să se chinuie să-l memoreze, o femeie pe care abia o cunoştea. Ce era nefiresc era să păşească în sanctitatea camerelor lui şi să o găsească acolo pe această femeie.

— Cine v-a dat permisiunea să fiţi aici? întrebă el tăios.

— Îmi cer scuze, Alteţă. Am rămas aici ca să stau cu ochii pe lucruri cât aţi lipsit. Patro nu este aici şi nici Egius.

— *Care* lucruri?

Ea îşi aduse mâinile în faţă de parcă i-ar fi fost frică.

— Eu… l-am văzut pe domnul Rostafan venind din aceasta camera mai devreme. Ştiam că dumneavoastră şi ceilalţi aţi ieşit în seara aceasta şi m-am gândit că lucrurile nu ar trebui lăsate nesupravegheate.

— Aşa că v-aţi gândit să vă ocupaţi dumneavoastră, doamnă? N-aveţi încredere în domnul Rostafan? Credeţi că e de datoria dumneavoastră să-i puneţi la îndoială treburile?

Lady Anastasan nu răspunse. Îşi strânse mâinile mai tare.

Ei bine, el nu avea încredere în Rostafan. Ce naiba căuta acesta din nou în camerele astea? Sebastian aruncă o privire spre biroul lui, întrebându-se ce-ar putea căuta acel om.

Se uită din nou la Lady Anastasan.

— S-ar putea şi te surprindă, Sarafina, dar am paznici care să supravegheze lucrurile. Nu îi cer soţiei ministrului meu de Externe să stea de veghe.

— Îmi cer scuze. Alteţă, spuse ea, evident spăşită. Cred că mă simt protectivă.

Da, ei bine, el se simţea neliniştit şi n-avea chef să-i aline sentimentele sau să-i explice ei poziţia ei era temporară. Doar o favoare. Şi, în mod cert, n-avea chef să-i reamintească faptul că, de fapt, ea nu era mama lui – regina Daria era bine şi sănătoasă în Alucia.

— Unde-i Caius?

— În pat, Alteţă. Nu se simţea bine.

Sebastian se întoarse cu spatele la ea.

— Mulţumesc, Sarafina. Poţi să te duci la el

Auzi foşnetul fustelor ei în timp ce traversa încăperea. Auzi uşa deschizându-se şi închizându-se încet după ea. Chiar şi aşa, aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că ea plecase.

Se duse în încăperea alăturată şi începu să se dezbrace. Îşi aruncă haina pe un scaun. Vesta lui era la Egius, aşa că Sebastian îşi scoase cămaşa din pantaloni.

Tocmai îşi trăgea cravata de sub guler când auzi pe cineva în sufragerie. Presupunând că erau Patro sau Egius întorşi din Mayfair, se duse în sufragerie dar se opri brusc la vederea lui Rostafan.

Feldmareşalul său părea surprins. Făcu repede o plecăciune.

— Alteţă. N-am ştiut că v-aţi întors.

— Evident că nu. Ce faci în sufrageria mea, neinvitat?

— Îmi cer scuze, domnule. O căutam pe Lady Anastasan. Mi s-a spus că ar putea fi aici.

— Ce treabă ai cu soţia ministrului de Externe, Rostafan?

Expresia lui Rostafan se schimbă. Părea aproape insultat.

— N-am nicio *treabă* cu ea, Alteţă. Nu voiam decât să întreb despre ministrul de Externe. Trebuie să discut cu el.

Sebastian nu-l credea. Se duse mai aproape de omul cât un uriaş.

— De ce n-ai trimis un servitor să întrebe? Obişnuieşti să intri în camere când nu-i nimeni acolo?

— Nicidecum, Alteţă, zise Rostafan calm. Uşa era întredeschisă.

Nu era adevărat – uşa fusese închisă. Ştia asta pentru că se uitase la ea după ce plecase Lady Anastasan. Ce naiba punea la cale Rostafan?

— V-am ofensat, domnule, spuse Rostafan cu o aplecare a capului.

— *Je*, într-adevăr, zise Sebastian.

Rostafan îşi duse mâinile la spate.

— Cu permisiunea dumneavoastră, eu o să plec.

— Du-te, se răsti Sebastian.

Rostafan se răsuci şi se îndreptă spre uşă, închizând-o apoi în urma lui. Uşa rămase închisă şi nu se întredeschise brusc.

Sebastian îşi îndreptă privirea spre biroul său. Traversă încăperea şi găsi pe birou o geantă sigilată din Alucia. O deschise şi sortă conţinutul. Era corespondenţă pentru Anastasan. O scrisoare de la tatăl său în care acesta îl întreba când îşi va termina treaba şi în care îl informa că fuseseră capturaţi rebeli în nord. Scrisoarea lui Sebastian către tatăl său nu avusese timp să ajungă la destinaţie, prin urmare nu existau noutăţi despre finanţele lui Rostafan. Erau câteva documente de la ministrul de Finanţe, informaţii de care Sebastian şi negociatorii săi aveau nevoie pentru a discuta pe baza unui tarif ce părea menit să descurajeze schimbul comercial.

Nu mai era nimic altceva în geantă. Nimic care să-l ajute pe Sebastian să înţeleagă de ce se furişa Rostafan. Se întrebă ce părere ar fi avut Eliza despre asta.

Sebastian se aşează la birou pentru a cugeta, însă gândurile îi fură întrerupte de sosirea lui Patro şi a lui Egius. Puse corespondenţa înapoi în geanta pe care o sigilă, suspiciunile începând să-i dea târcoale

Se trezi a doua zi dimineaţă cu un sentiment de nelinişte ferm înrădăcinat în piept, înţelenit lângă sentimentele lui pentru Eliza. O visase, retrăise experienţa din faţa focului din casa aceea în detalii atât de fidele, încât la trezire se simţise tulburat şi nesatisfăcut.

Se afla la biroul său când Patro anunţă sosirea ministrului de Externe şi a soţiei acestuia.

— *Bon den,* zise Caius făcând o plecăciune.

Lady Anastasan se lăsă într-o reverenţă însă îşi menţinu privirea în podea. Părea emoţionată, iar Sebastian presupuse că nu-i povestise soţului său că fusese dată afară de acolo cu o seară în urmă.

— Ce e? întrebă Sebastian.

— Aş vrea să vă vorbesc în legătură cu Lady Elizabeth Keene şi Lady Katherine Maugham, spuse Caius.

Sebastian se pregăti pentru ce avea să urmeze.

— Ce-i cu ele?

— V-aş sugera să trimitem invitaţii la cină celor două şi familiilor lor. O adunare restrânsă, poate nu mai mult de douăzeci şi patru de persoane?

O imagine cu chipul zâmbitor al Elizei străbătu gândurile lui Sebastian.

— Bănuiesc că familiile lor ar fi încântate, zise Lady Anastasan.

Caius îi aruncă soţiei sale o căutătură sumbră, în care se citea avertizarea. Asta nu era treaba ei. Ea era o secretară, nu consiliera lui Sebastian.

— Este treaba prinţului să decidă asta.

— Desigur, spuse Lady Anastasan. Poate Alteţa Să se gândeşte la cineva pe care doreşte să invite? Poate una dintre doamnele cu care a dansat la balul Whitbread?

Ce lucru curios şi periculos. Ce era cu acea femeie?

Soţul său se întunecă la faţă.

— Madam, am uitat nişte hârtii. Sunt pe biroul meu. Dacă eşti bună, du-te să le aduci.

Lady Anastasan îşi muşcă buza, dar dădu din cap aprobator şi ieşi.

— Îmi cer scuze… începu Caius.

— Nu este necesar, zise Sebastian. Dar am hotărât că n-am nevoie de secretară, acum că ne apropiem de sfârşitul şederii noastre aici. Se pare ca tu şi cu mine ne descurcăm destul de bine.

Caius se albi la faţă. Deschise gura, se gândi mai bine la ce avea de gând să spună, apoi o închise şi plecă capul.

— Dacă aşa doriţi, Alteţă.

— Aşa doresc.

Sebastian putea foarte bine să-şi petreacă restul zilelor şi fără s-o vadă pe Lady Anastasan. Cât de ciudat era să n-ai nicio părere despre cineva o perioadă, apoi să-ţi formezi atât de rapid una fermă. Era ceva la ea care nu-i pica bine. Nu-i plăcea felul în care zăbovea, cum îl privea direct în ochi, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret.

— Cina asta, spuse Sebastian. Mai spune-mi o dată…

Elizabeth Keene, e blondă? Brunetă?

— Blondă, zise Caius. Tatăl ei e un industriaş de seamă, implicat în metalurgie, şi văr îndepărtat al reginei. Lady Katherine Maugham este fiica unui membru proeminent al Camerei Lorzilor. Familia din partea mamei sale are legături cu cea a prinţului Albert de Saxa-Coburg şi Gotha. Ambele ar fi opţiuni excelente.

Opţiuni excelente pentru stat, nu şi pentru el. Sebastian abia de şi-o amintea pe vreuna din ele. Conta? Bănuia că urma s-o cunoască suficient de bine pe cea cu care avea să se însoare. Îi va zămisli copii, iar apoi se va întoarce la treburile lui.

— Ambele familii, atunci. Nu mai mult de douăzeci şi patru de persoane. Fără dans, te rog.

Nu credea că mai putea să suporte încă un bal.

— Vineri este bine?

Asta îi oferea doar trei zile la casa din Mayfair. Trei zile cu Eliza. Trei zile preţioase.

— *Je,* spuse el încet.

Simţi un val de vinovăţie. Ceea ce urma era inevitabil. Trebuia să-i spună chiar el Elizei că în curând avea să fie făcut un anunţ. Ea ştia că acesta va veni, nu era proastă. Dar voia ca el să fie cel care îi spunea. Voia să ştie cât de mult îl durea.

Până şi acest lucru îi stârni o grimasă – ca şi cum regretul lui reprezenta vreo consolare.

Nu era deloc o consolare. Era chinuitor să fii viitor rege şi să fii atât de legat de datorie. Ar fi trebuit să fie singurul bărbat din toată lumea care să poată să aibă ceea ce-şi dorea. Totuşi, era singurul bărbat din toată lumea care nu putea face asta.

Capitolul 21

Doamnelor, în cazul în care vă instalaţi o pompă de apă în bucătărie, aveţi grijă. Recent, o nouă pompă i-a

stârnit asemenea bucurie unei soţii, încât a pompat până când aparatul a luat-o din loc şi i-a inundat podeaua, făcând-o să cadă şi să-şi rupă braţul. Unii producători sugerează că o pompă de apă ar fi mai potrivită pentru grădină decât pentru locuinţă.

Conform veştilor de pe Tamisa, corăbiile aluciene sunt pregătite pentru călătoria spre casă, ducându-l cu ele pe prinţul Aluciei, văzut deseori prin oraş.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Eliza merse la piaţă pentru Poppy şi Margaret, într-o încercare plină de neastâmpăr de a-şi găsi o ocupaţie, ceva la care să se gândească, în afară de Sebastian şi de acea gaură de iepure improbabilă prin care căzuse. Îşi agăţă sacoşa de bumbac pe umăr şi rătăci printre tarabe, uitându-se pe îndelete la diverse mărfuri. Promisese un ghem nou pentru tatăl său, ouă pentru Margaret şi trei metri de muselină gri pentru Poppy, dacă se întâmpla să-i iasă în cale.

Avea ghemul şi muselina. În drum spre taraba bătrânei care vindea ouă, se opri să admire florile tăiate chiar în această dimineaţă şi aduse la Covent Garden. Tocmai le cerceta cu atenţie, întrebându-se dacă ar trebui să cumpere câteva pentru masa din sufragerie, când cineva trecu şi îi atrase atenţia. Era un bărbat foarte scund şi, iniţial, abia de îi aruncă o privire, dar în clipa următoare îşi dădu seama cine era. Bărbatul care mergea cu paşi vioi, şchiopătând uşor şi cu braţele legănându-se pe lângă corp era cel care îi adusese corespondenţa în acea zi fatidică.

— Hei! strigă Eliza. Domnule!

Se duse după el, sărind peste două găini care ciuguleau în mijlocul aleii şi trecând pe lângă un câine care latră şi printre două tarabe cu fructe.

— *Staţi!*

Bărbatul aruncă o privire curioasă peste umăr, iar când o văzu o luă la fugă.

La fel şi Eliza. Nu era la fel de rapidă ca pe vremuri,

dar încă putea să ţină pasul. Îşi ridică fustele şi alergă pe lângă oamenii care se opriseră din mers, surprinşi să vadă o femeie care gonea după un bărbat printre tarabele din piaţă.

Îl urmări până pe o alee care se înfunda. Eliza se opri să-şi tragă sufletul, cu mâna lipită în dreptul inimii.

— Nu-i nevoie să fugiţi, îl certă ea. Plămânii mei mai au puţin şi explodează!

— Nu-mi faceţi rău, o rugă bărbatul cu mâinile strânse la piept şi cu spatele lipit de zidul din cărămidă.

— Să vă fac *rău*? Arăt eu ca şi cum v-aş putea face rău?

— Nu ştiu! Poate aveţi oameni.

Râsul ei se transformă într-un şuierat.

— N-am oameni, domnule… priviţi în jur! Am avut un ghem şi nişte material, dar din cauza faptului ca n-aţi vrut să vorbiţi cu mine am scăpat sacoşa. Ei bine, ce-o să-i spun tatei? Aşteaptă să-i duc un ghem nou.

— Vă rog, o imploră bărbatul.

— Vă amintiţi de mine?

El dădu din cap afirmativ, cu precauţie.

— Splendid. Atunci, poate că, în loc să vă rugaţi pentru viaţa dumneavoastră, o să răspundeţi la o întrebare simplă, zise ea apropiindu-se. Trebuie neapărat să ştiu cine v-a dat biletul adresat tatălui meu.

Bărbatul, care era cu cel puţin un cap mai scund decât ea, făcu câţiva paşi înapoi.

— Ce bilet?

— Biletul care era printre scrisorile pe care mi le-aţi dat în ziua aceea.

— Habar n-am de vreun bilet, doamnă. Am primit cinci penny să duc corespondenţa şi asta am făcut. Nu m-am uitat prin ea.

— Cine v-a dat cinci penny? Cum arăta el?

— Nu era un el.

— Cum adică nu era un el?

— Era o ea.

— O *ea*?

— Da, doamnă. O fată drăguţică.

Ei bine, asta era o turnură interesantă. Ce femeie ar fi trimis un asemenea bilet?

— Cum arăta?

— Cu părul ca al ’mneavoastră, puţin mai închis, cred. Ochi căprui. Micuţă. Mult mai micuţă ca ’mneavoastră. Dar mai mare aici, zise el arătând cu ambele mâini spre piept. *Destul* de mari, dădeau pe-afară…

— În regulă, spuse ea aruncându-i o privire nimicitoare. Stă în apropiere?

— De un să ştiu io asta? N-o ştiu deloc. N-am mai văzut-o înainte de dimineaţa aia. Cre’ că nu stă p-aci. Avea un fel ciudat de-a vorbi.

Oare ce însemna asta?

— De parc-ar fi fost din altă parte, nu din Londra.

— Un accent?

El se uită la ea ca viţelul la poarta nouă.

— Suna ca şi cum ar fi fost din nord? încercă Eliza.

— Nu suna ca vorba nici unui englez pe care l-am auzit până acu’.

Era, oare, posibil ca acea femeie să fie din Alucia? Eliza se apropie. Mâinile bărbatului se ridicară din nou, pregătite parcă pentru rugăciune.

— Pentru Dumnezeu, lăsaţi mâinile jos. Nu vă ating. Ce a spus ea?

— A zis că-mi dă cinci penny ca să trec pe la judecătorul din Bedford Square şi să-i duc corespondenţa. Ştiu cine-i el, toată lumea-l ştie pe judecătorul Tricklebank din Bedford Square. N-are ochi.

— Are ochi, zise Eliza. E orb. E o diferenţă. Continuaţi. Ce s-a întâmplat apoi?

— Păi… nimic. Am zis că e în regulă. Mi-a dat cinci penny, io am luat corespondenţa de la ea şi-am trecut şi v-am adus-o ’mneavoastră.

Ce straniu. Ce făcea ea cu corespondenţa tatălui ei?

— Unde s-a dus?

El ridică din nou din umeri.

— A dispărut în piaţă. A plecat pur şi simplu.

Eliza încercă să se gândească cine putea fi. O *femeie*?

— Acu mă lăsaţi să plec? întrebă bărbatul.

Ea îl studie, în căutarea unui semn de înşelăciune sau de subterfugiu. Nu văzu altceva decât un amărât care câştiga câţiva bănuţi şi care avea o teamă neobişnuită de femei.

— Da, spuse ea. Dar n-ar trebui să luaţi cinci penny de la străinii care vă ies în cale.

— Nu, doamnă.

Se fofilă pe lângă ea, parcă neavând încredere că o să-l lase să plece. După ce reuşi să treacă de ea, o luă la fugă mâncând pământul.

— Am zis că nu vă fac rău! strigă Eliza după el. Cum v-aş putea face vreun *rău?*

Oftă şi ieşi de pe aleea îngustă, făcând cale-ntoarsă către taraba cu flori, unde îşi găsi sacoşa pe care o scăpase. Călcată în picioare, bineînţeles.

După ce cumpără ouăle se îndreptă spre casă, încă surprinsă şi consternată de faptul că o femeie îi dăduse acelui bărbat biletul ce trebuia livrat.

Era după-amiaza târziu şi nori întunecaţi se rostogoleau într-acolo. În aer se simţea răcoare şi fu cuprinsă de un sentiment de melancolie. Curând avea să fie iarnă. Nu o deranja prea mult iarna, dar asta însemna că Sebastian avea să plece, mai devreme sau mai târziu. Bănuia că alucienii voiau să plece înainte ca vânturile puternice să devină reci ca gheaţa. Nu că ar fi ştiut vreun lucru despre navigaţie, dar găsea plauzibilă acea noţiune.

Sebastian fusese omniprezent în mintea ei în ultimele zile. Amintirea acelei nopţi – toate acele sunete, mirosuri, *sentimente* – o însoţiseră constant. Nu simţea niciun regret – fusese cu adevărat magic, ceva ce nu visase niciodată că i s-ar putea întâmpla. Abia de se gândise la propria castitate – măcar putea să trăiască o viaţă întreagă amintindu-şi atingerea acelui bărbat.

O mică îndoială continua să o zgândăre însă. Îşi dorea să simtă toate acele lucruri din nou, să se uite în ochii lui verzi… dar ştia, în acelaşi timp, că ar fi fost nebună să-l

întâlnească din nou, singură. De fiecare dată când erau singuri se simţea şi mai aproape de el. Imaginaţia ei gonea din ce în ce mai departe. Ar fi gonit şi ar fi sărit chiar de pe un pod direct în Tamisa dacă nu era atentă.

El *urma* să dispară curând, nu exista nicio cale de a evita asta. Era un prinţ alucian şi trebuia să se întoarcă la Helenamar cu o mireasă englezoaică corespunzătoare. Va avea copii frumoşi şi, cu noroc, foarte sănătoşi când îşi va asuma tronul, iar ea…

Ei bine, ea avea amintiri. Asta era.

Acest interludiu într-o viaţă de altfel banală avea să ia sfârşit, iar ea rămânea măcar cu amintirea lui.

Nu părea deloc drept. De fapt, era atât de nedrept, încât o parte din ea se gândi că nu se cădea să facă mare caz de asta, refuzând să vadă ce era chiar în faţa ei.

Eliza era atât de pierdută în gânduri, încât nu-l observă pe poştaş până când aproape că se împiedică de geanta lui. Domnul French stătea în prag la Lady Spragg, adânciţi în conversaţie. La câţiva paşi mai jos de el, pe trotuar, era geanta lui cu toată corespondenţa, lăsată deschisă în mod neglijent.

Eliza făcu cu mâna şi se uită în jos la geantă. Aceasta era neobişnuit de larg deschisă, probabil pentru ca domnul French să poată căuta cu uşurinţă prin conţinutul ei. Oricine trecea pe stradă putea să bage mâna şi să ia o scrisoare sau două fără ca domnul French să afle.

Îşi ridică privirea. Domnul French stătea rezemat de micul zid de piatră ce înconjura intrarea doamnei Spragg, cu un picior aşezat cu dezinvoltură peste celălalt şi cu spatele la trotuar, Eliza ar fi putut să ia toată geanta şi să plece cu ea fără ca el să bage de seamă. Şi, cu siguranţă, ar fi putut să scormonească prin ea un minut sau două până când găsea corespondenţa adresată tatălui său.

Se aplecă – era un teanc gros de epistole şi corespondenţă, prins cu o legătură din piele, scrisoarea de deasupra fiind adresată tatălui său. Realiză dintr-odată cum procedase vinovata – tatăl Elizei primea tot felul de corespondenţă acasă, în timp ce majoritatea locuitorilor din

piaţă primeau probabil o scrisoare sau două în oricare zi. Era foarte uşor de găsit corespondenţa adresată numărului treizeci şi patru.

Eliza aşteptă răbdătoare până când domnul French coborî în sfârşit scările, călcând apăsat pe piciorul stâng.

— Domnişoară Tricklebank, ce încântare! Şi vă dau corespondenţa?

— Dacă doriţi, vă rog. M-am gândit să vă scutesc de drum.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Aş vrea să ajung acasă la Lady French înainte să se facă târziu. Luă geanta şi îşi puse cureaua acesteia pe umăr. Cred că în unele zile mă lungesc prea mult. Doamnei French îi place să mă ştie acasă.

— Sigur că da. Sunteţi demn de încredere şi probabil că vă simte teribil de mult lipsa în fiecare *zi.*

— Mă mândresc niţel ca asta, da. Nu se poate spune acelaşi lucru despre toţi poştaşii. Dar despre mine? Eu livrez în fiecare zi, fără greş.

— Ştiu că aşa faceţi! De-asta am fost atât de surprinsă când, într-o zi, un alt om ne-a adus corespondenţa.

— Ce? întrebă el ridicând din sprâncene şi apoi încruntându-se. Când?

— O, acum vreo două săptămâni, spuse ea veselă.

Încruntătura lui se adânci.

— Îmi cer scuze, domnişoară Tricklebank, dar nu văd cum s-ar fi putut întâmpla asta. Eu merg pe aceeaşi rută în fiecare zi. Aţi putea să vă reglaţi ceasul după mine, vă zic eu.

— Tocmai de-asta mi s-a părut ciudat.

El clătină din cap şi îi adresă un zâmbet bun, îngăduitor.

— Cred că vă înşelaţi, domnişoară Tricklebank.

Ca şi cum ar fi fost o bătrână confuză în legătură cu lucrurile ei. Ea nu era absolut deloc confuză.

— Poate aveţi dreptate.

Îi zâmbi frumos. Ştia foarte bine că o femeie luase

corespondenţa trimisă în Bedford Square treizeci şi patru din geanta lui, pusese biletul în ea şi apoi plătise un străin din piaţă ca s-o livreze.

— Foarte bine, domnişoară Tricklebank, dacă vă pot lăsa dumneavoastră corespondenţa pentru judecător, o să-mi continui treaba pe aici ca să-mi închei ziua de azi.

— Puteţi. O zi bună, domnule French.

El îşi duse două degete la pălărie şi o luă în jos pe trotuar cu mersul lui şchiopătat şi cu geanta. Eliza merse mai departe, strângându-şi pelerina şi mai mult în jurul corpului.

Când se apropie de numărul treizeci şi patru, văzu o caleaşcă parcată în colţul îndepărtat. Era mare, lucioasă şi neagră, complet închisă. Semăna cu trăsurile cu care regina ieşea din când în când de la Buckingham. Era *el?* Inima începu să-i bată nebuneşte. Doar nu venise aşa, ziua în amiaza mare, cu o caleaşcă mare cât un şopron.

O, Doamne, *doar* nu era înăuntru cu tatăl ei.

Eliza se grăbi să ajungă acasă.

Lângă caleaşcă se aflau trei bărbaţi, toţi cu paltoane, ceea ce făcea imposibil de observat dacă purtau haine aluciene pe sub acestea, însă ea nu avea nevoie să le vadă. Ştia cine erau.

Ţâşni în sus pe scara casei, împiedicându-se de ultima treaptă din cauza grabei, apoi strigă la Jack şi John ca să se dea la o parte din uşă. Se strecură printr-o crăpătură, astfel încât ei să nu scape.

— Eliza! Poppy se grăbi pe hol spre ea cu ochii mari ca două luni. N-o să-ţi vină să crezi!

— O, ba cred că da. Împinse lucrurile spre Poppy. Unde e?

— În salon. Judecătorul o să coboare la ceai în orice clipă.

Ca la un semnal, judecătorul strigă jos.

— Eliza, tu ai venit?

— Da, tati! răspunse ea.

— Cine a venit? întrebă el.

— Ăăă… mă duc să văd, zise ea şi schimbă o privire

disperată cu Poppy.

Se chinui să-şi dea jos pelerina în timp ce se grăbea către salon, cu Jack şi John alergând în urma ei.

Sebastian stătea în faţa poliţei şemineului, fie admirându-i ceasurile, fie pe Pris, care stătea cocoţat pe unul dintre ele. Se întoarse când ea apăru în prag, iar Eliza avu doar o clipă pentru a-şi regăsi stăpânirea de sine. Era atât de atrăgător, atât de viril, iar felul în care îi zâmbi o făcu să simtă un val de căldură şi puţină ameţeală.

Aruncând o privire peste umăr, ea şopti tare:

— Ce faci aici?

Jack şi John, adulmecau în jurul lui Sebastian dând din cozi.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el înaintând spre ea printre câini, parcă nerealizând că erau acolo.

— Tata mă aşteaptă la ceai, spuse ea.

— Atunci, mi-ar plăcea să fac cunoştinţă cu el dacă se poate.

— Eliza? strigă tatăl ei.

O cuprinse panica – cum avea să-i explice tatălui său prezenţa prinţului alucian?

— Doamne, cred că ţi-ai pierdut minţile, zise ea încet.

— Nu pot să te contrazic.

El traversă brusc încăperea cu paşi mari, o apucă şi o sărută tare pe gură, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas în spate chiar în clipa în care tatăl ei intră în cameră, cu mâna pe sforile legate de perete ca să-l ghideze.

Eliza se întoarse spre tatăl ei cu vederea uşor înceţoşată de uluire.

— Tati! zise ea mult prea veselă.

Se duse la el, îl luă de mână şi îl conduse la fotoliul lui.

— Unde-ai fost? întrebă el în timp ce se aşeza.

— La piaţă. Am luat un ghem, aşa cum ai vrut.

El îşi întoarse capul spre cameră, ca şi cum ar fi putut să vadă şi căuta ceva.

— Ce culoare?

— Albastru…

— Ce se întâmplă?

— Pardon?

— Eşti prea agitată, dragă.

Rămase o clipă nemişcat, parcă ascultând. Ea încercă să-şi liniştească respiraţia şi se uită alarmată spre Sebastian. El părea că se pregătea să spună ceva.

— Cine-i aici?

— Ăăă…

Sebastian deschise gura să vorbească.

— Ai dreptate, zise ea repede, înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt. Cineva a venit. Poppy, aduci tu nişte vin sau ceai sau… mai bine whisky.

— Da, spuse Poppy din dreptul uşii unde stătea.

— Cine naiba e aici? vru sa ştie tatăl ei.

— O să-ţi spun, tati.

Ea îi puse lucrul de mână în poală şi îi ghidă mâinile spre andrele. Pris sări pe fotoliul lui şi se întinse de-a lungul spătarului.

— Avem un vizitator, continuă Eliza. Mă rog, eu am un vizitator. Dar el ar dori să te cunoască.

— *El?* Ai ţinut un secret faţă de mine, dragă? N-ai de gând să mă părăseşti, nu?

— Ce? Nu! Sigur că nu, tati. Ar trebui să-ţi spun că e un vizitator destul de important.

Tatăl ei se încruntă.

— Cât de important?

— Este un prinţ, zise ea încet.

Tatăl ei îşi fixă privirea sticloasă în spaţiu.

— Este, într-adevăr, un vizitator important. De ce ne vizitează?

— De fapt, ca să discute cu mine. Suntem prieteni…

— Prieteni, spuse el pe un ton zeflemitor.

Sebastian făcu un pas în faţă, dar Eliza clătină din cap.

— Suntem, tati. L-am ajutat într-o chestiune personală.

Tatăl ei pufni.

— Te rog să mă ierţi, Eliza, draga mea, ştiu că eşti o

femeie foarte capabilă. Dar nici nu pot să-mi imaginez cum l-ai fi putut *ajuta* pe acest bărbat. Mai ales după ce ţi-am cerut în mod expres să te fereşti de orice fel de chestiune care are legătură cu el.

— Aşa-i, tati, spuse ea cu o grimasă. Dar eu n-am făcut-o. Iar acum suntem prieteni şi eu…

— O să-l cunosc pe acest gentleman? vru el să ştie.

Eliza nu auzi ce mai spuse tatăl său, pentru că o voce ridicată răzbătu brusc dinspre intrare. La naiba, era Hollis. Eliza se năpusti spre uşă ca să-i iasă în cale, fiindcă sora ei era perfect capabilă să înrăutăţească şi mai tare o situaţie deja tensionată. Din nefericire, Hollis era deja la uşa salonului. Se opri în prag şi făcu ochii mari, confuză.

— Hollis, draga mea, întră! spuse Eliza pe un ton jovial, alegând să pretindă că era perfect normal ca Sebastian să se afle în salon.

— Încă o persoană pentru whisky. Poppy!

Hollis se holba la Sebastian.

— Eliza! Ce-i cu…

— Tocmai făceam prezentările, interveni Eliza.

— Cred că ar fi cazul, spuse Sebastian. Se înclină spre Hollis. Doamnă Honeycutt.

— Alteţă, zise ea pe un ton distant, însă făcu o reverenţă plină de eleganţă.

— Tati, dă-mi voie să-ţi prezint pe Alteţa Sa regală prinţul Sebastian.

Aşa se proceda? Eliza habar nu avea. Se uită spre Sebastian căutând ajutor, însă expresia lui, atât de deschisă cu câteva clipe în urmă, era obturată de politeţe.

— Tatăl meu, judecătorul William Tricklebank.

Sebastian se întinse în jos spre mâna tatălui ei.

— Îmi face mare plăcere, onorabile.

— Plăcerea *ar trebui* să fie de partea mea, spuse tatăl ei şi îşi retrase încet mâna. Dar mi-o rezerv până ce aflu ce treabă aţi putea avea cu fiica mea.

Hollis îşi duse mâna la gură îngrozită. Eliza nu era foarte surprinsă. Sebastian acceptă tonul tatălui ei cu calm.

— Apreciez un om care trece direct la subiect, zise

Sebastian. Domnişoara Tricklebank a spus adevărul... mi-a fost de mare ajutor şi oferă sfaturi excelente. Am venit în seara aceasta în speranţa că voi primi mai multe.

— Sfaturile ei sunt nepreţuite, fu de acord tatăl ei. Sper însă că, în timp ce i-aţi căutat sfaturile, nu aţi oferit asigurări sau promisiuni pe care nu intenţionaţi să le respectaţi, domnule.

— *Tati!* exclamară Hollis şi Eliza la unison.

— Vă dau cuvântul meu ca prinţ şi gentleman, zise Sebastian solemn.

Faţa Elizei era în flăcări. Voia să-i sublinieze tatălui său că era o femeie adultă şi nu o fecioară inocentă. Înainte de a apuca să-şi spună punctul de vedere, Poppy reveni în cameră cu căruciorul şubred pe care-l foloseau când aveau mai mulţi oaspeţi, păhărelele de whisky zăngănind unul lângă celălalt. Lovi un teanc de cărţi de pe podea pe care-l răsturnă, apoi dădu înapoi pentru a le ocoli şi împinse căruciorul până în faţa judecătorului.

— A, iată whisky-ul, spuse Eliza. Cred că tuturor ne-ar prinde bine puţin. Vă rog să luaţi loc, Alteţă.

— Credeam că ne tutuim, Eliza. Trebuie să-mi spui Sebastian.

— O, *nu*, făcu Hollis încet. O, vai!

— Ai dreptate, zise Eliza aruncându-i o căutătură încruntată.

Nu era nevoie de prea mult efort ca sora sau tatăl ei să deducă ce se întâmplase între ea şi Sebastian.

— Te rog să iei loc, Sebastian.

— Nici nu vreau să-mi imaginez cum aţi ajuns să vă tutuiţi într-un răstimp atât de scurt de când vă cunoaşteţi, însă deocamdată aş dori să ştiu ce sfat căutaţi de la fiica mea, spuse tatăl ei, parcă citind gândurile Elizei.

Ea încercă să-i pună un păhărel cu whisky în mână. El o îndepărtă.

— Mi-a fost indispensabilă în încercarea de a descoperi ce s-a întâmplat cu secretarul meu personal, zise Sebastian acceptând un păhărel cu whisky de la Poppy, care era atât de fascinată de el, încât îl clătină şi aproape i-l

vărsă în poală. După cum vă puteţi imagina, în urma unei pierderi atât de tragice precum cea pe care-am suferit-o, toată lumea e suspectă. Dar am ajuns să am încredere în punctul de vedere al Elizei.

— Fără îndoială, şi ea a ajuns să aibă încredere în al dumneavoastră, i-o tăie tatăl ei.

— Tati!

Hollis, care nu rata nicio ocazie de a găsi ceva de tipărit, întrebă repede:

— Aţi descoperit făptaşul?

Sebastian scutură din cap.

Eliza voia să-i spună lui Sebastian ce aflase astăzi, însă nu o făcu în faţa familiei. Întotdeauna se mândrise cu faptul că membrii familiei sale îşi exprimau liber opiniile – acest lucru dusese de-a lungul anilor la dezbateri sănătoase şi oneste. Astăzi însă prefera să nu le audă părerile, indiferent de subiect.

— Poate că aveţi încredere în opinia ei, domnule, continuă tatăl ei, dar vă asigur că Eliza nu ştie nimic despre crimă şi n-ar trebui să fie implicată. Mă deranjează să ştiu că mi-aţi fi pus fiica în pericol.

— Sigur că n-a făcut-o! exclamă Eliza.

Tatăl ei vorbea ca şi cum ea ar fi fost un copil.

— Eliza este foarte deşteaptă, tati, zise Hollis. Mult mai deşteaptă decât oricare dintre tinerele debutante cocoloşite pe care Alteţa Sa le-ar fi putut fi întâlnit aici…

— Hollis! spuse Eliza pe un ton tăios. În regulă, de ajuns, amândoi, zise ea ridicând ambele mâini. Tati. Hollis. Apreciez faptul că vă pasă şi că vă faceţi griji pentru mine şi pentru reputaţia mea… aşa cum este ea, zise ridicând din umeri. Dar nu-s proastă, iar prinţul a fost un gentleman desăvârşit. Suntem *prieteni.* Nu sunt în niciun pericol. În *nicio* privinţă, rosti ea, aruncându-i lui Hollis o privire plină de subînţeles.

Hollis se încruntă în spatele păhărelului cu whisky.

— Ţinem la tine, Eliza.

Ţineau la sărmana Eliza, care fusese odată cea mai mare proastă din toată Londra, şi nu voiau s-o vadă

repetând ceva atât de îngrozitor.

— Ştiu şi vă iubesc la nebunie pentru asta. Am făcut o greşeală jalnică acum zece ani, însă acum sunt o persoană foarte diferită de cea care eram atunci. Ştiţi asta.

Hollis flutură din gene uitându-se în jos.

— Nu spune mai multe, Eliza, o avertiză ea cu blândeţe.

— N-am nimic de ascuns, spuse Eliza.

— Am găsit revigorantă sinceritatea ei, zise Sebastian. În activitatea mea de zi cu zi, mulţi oameni pe care-i întâlnesc nu sunt pe deplin sinceri cu mine, din cauza noţiunilor greşite cu privire la ceea ce se cade sau nu să ştie un prinţ. Au tendinţa să-mi ascundă lucruri sau să le prezinte sub o formă plăcută. Eliza a fost destul de directă când şi-a spus părerea despre mine şi despre situaţia mea. Ea grăieşte adevărul, orice-ar fi.

— Grăieşte, într-adevăr, adevărul, iar eu, la rândul meu, mă bazez pe sfatul ei. Dar ea e fiica mea şi nu vreau să sufere, spuse judecătorul cu fermitate.

— Nu *sufăr,* zise Eliza.

— Oricum ar fi, nu eşti în postura de a consilia un prinţ, insistă tatăl ei. Dacă acesta este genul de sfat pe care el îl caută, atunci poate că va fi de acord să ia masa cu noi în această seară şi să vadă ce alte sfaturi poate spicui de la toţi membrii familiei Tricklebank din Bedford Square. Cu toţii suntem îngrozitor de sinceri şi ne exprimăm liber opiniile, indiferent cât de anapoda am fi.

— O ofertă foarte amabilă, zise Sebastian. Din păcate, sunt aşteptat în altă parte. Îşi îndreptă privirea spre Eliza. Am sperat să vorbesc cu fiica dumneavoastră, dacă poate fi învoită o clipă.

Eliza se uita la familia ei. Ochii tatălui ei erau aţintiţi în direcţia sa, iar restul o priveau fix – Hollis, Poppy, câinii… chiar şi Pris.

— Pot fi învoită, răspunse ea pentru toţi. Vă rog să ne scuzaţi.

Tatăl ei nu spuse nimic. Mâinile i se odihneau în poală şi întoarse capul.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, onorabile, zise Sebastian cu graţie. Doamnă Honeycutt, spuse el înclinându-se. Poppy.

Poppy îi zâmbi cu timiditate. Măcar părerea ei se schimbase în bine.

Eliza se duse la uşa salonului şi o deschise. Prinţul nu avea să iasă primul, aşa că aruncă o privire spre familia ei înainte de a păşi dincolo. Traversă holul până în sufrageria mică în care obişnuia să lucreze uneori la ceasuri. Câteva dintre ele se aflau acolo, în diferite stadii de degradare. Sebastian o urmă înăuntru, închizând uşa după el. Pentru o clipă trecătoare, ea se gândi că tatăl ei avea dreptate – nu era treaba ei să sfătuiască un prinţ. Dar trebuia să-i spună ceea ce tocmai aflase.

— Sebastian! Am veşti, spuse ea luându-l de mâini. L-am găsit pe cel care mi-a adus corespondenţa!

Ceva pâlpâi în ochii lui Sebastian. Ceva dur.

— Ţi-am spus să nu cauţi. Unde l-ai găsit?

— În Covent Garden. N-o să-ţi vină să crezi! A zis că persoana care i-a cerut să livreze corespondenţa în schimbul a cinci penny era o *femeie.*

— O femeie? El părea uluit. Ce femeie?

— A spus că n-o cunoaşte, dar a zis că era minionă, cu părul mai închis la culoare decât al meu şi cu ochi căprui.

— Ar putea fi orice femeie din Anglia, spuse el.

— A mai spus şi că avea… ăăă… pieptul mare. Şi că vorbea cu accent. Nu un accent englezesc, ci străin.

Sebastian se întunecă la faţă şi se încruntă.

— A recunoscut accentul?

— Nu… dar trebuie să fi fost alucianã, nu crezi?

El cugetă la acest lucru şi clătină din cap.

— Nu-i posibil.

— Ba sigur ca e!

El îşi frecă ceafa gândindu-se.

— Nu sunt mai mult de cinci femei în grupul nostru. Ar fi putut fi franţuzoaică?

— De ce-ar vrea o franţuzoaică să livreze biletul? Doar dacă nu cumva avea vreo legătură cu bancherul francez.

Dar putea fi o alucianã din afara grupului vostru. Cineva care se afla deja aici sau care a venit dupã tine. O rebelã care ştia cã urma sã soseşti în Anglia.

El nu respinse ideea. Îşi întoarse privirea gânditor.

— Şi presupun cã putea fi totuşi una din grupul meu.

Rãmase cu privirea în podea un lung moment.

— Ce voiai sã-mi spui? întrebã Eliza.

Sebastian se întoarse brusc.

— Cât e ceasul?

O întrebare stupidã, având în vedere câte ceasuri erau stivuite în încãpere. Eliza luã un ceas de buzunar pe care îl reparase recent şi aruncã o privire spre cadran.

— Şase fãrã un sfert. Îi întinse ceasul de buzunar. Pentru tine.

El privi în jos la micul ceas de buzunar din mâna ei.

— L-am cumpãrat de la un bãtrân care-l vindea pentru piese. Era atât de frumos, încât am vrut sã-l repar. Şi am reuşit.

Îşi trecu degetul peste gravura de pe spatele ceasului. *Amor fidus,* o inscripţie în latinã care însemna *Iubire fidelã.* Bãnuise cã fusese un dar şi se întrebase, stând aplecatã deasupra cesuleţului în timp ce lucra la el, cine-l fãcuse şi pentru cine. Era un sentiment atât de frumos şi pãrea… pãrea într-un fel potrivit sã i-l ofere lui Sebastian.

— Vreau sã-l ai tu. O dovadã a prieteniei noastre.

Îi ridicã mâna şi îi puse ceasul în palmã, închizându-i apoi degetele peste el.

— Ceva care sã-ţi aminteascã de mine.

Sebastian îşi ridicã încet privirea de la ceas. Frumoşii lui ochi verzi pãreau dintr-odatã mohorâţi.

— Îl voi preţui, spuse încet şi strecurã ceasul în buzunar. Îi luã ambele mâini într-ale lui. Trebuie sã te pãrãsesc acum.

— Atât de curând?

— Sunt aşteptat la Kensington. Trebuia sã fiu deja acolo.

— O…

Încercã sã-i zâmbeascã, dar, cumva, zâmbetul se lãsa

aşteptat. *Trebuie să te părăsesc acum*. Suna atât de final. Dar nu asta voia? Să se încheie înainte de prăbuşirea inevitabilă?

— Iau cina cu suita obişnuită de demnitari.

Ea dădu din cap aprobator.

El îşi coborî privirea spre mâinile ei, o duse pe una la buze, apoi pe cealaltă.

— Cât şi cu familiile a două tinere femei.

Asta era. Inima Elizei începu să se scufunde. Şi, în mod curios, genunchii începură să-i tremure. Simţea că era aproape de un eventual leşin.

— Trebuie luate decizii, mormăi el pe un ton în care se citea disperarea. Am venit în Anglia cu două obiective. Unul era să încheiem acordul comercial pe care suntem foarte aproape de a-l finaliza. Este primul de acest fel pentru Alucia şi va aduce ţara mea în era industrializării.

Eliza aprobă din cap.

— Acordul a fost ideea mea, una nepopulară însă. Există unele voci care-l sfătuiesc pe tata că toate eforturile noastre ar trebui îndreptate spre Wesloria. Dar eu văd în viitorul nostru ceva mai luminos decât războiul.

— O, sper că aşa este.

— Este imperativ să închei o negociere care să conducă la un acord comercial avantajos pentru Alucia, altfel voi fi îndepărtat din Parlamentul nostru. Ca să mi se ofere această ocazie, a trebuit să fac un fel de schimb, Eliza. Există problema stringentă a succesiunii, iar înţelegerea pe care am făcut-o cu tata şi cu Parlamentul nostru a fost să închei o căsătorie avantajoasă cu o englezoaică, alianţă care ar putea aduce cu ea nişte asigurări. Înţelegi? Vreau să spun că trebuie să mă căsătoresc cu cineva care va ţine Anglia de partea noastră în cazul în care ar izbucni un război cu Wesloria. Înţelegi? *Trebuie* luate decizii.

Eliza simţi că dădea din cap. Voia să stea jos. Să-şi pună capul între genunchi. Sigur că trebuiau luate decizii. Cât de ciudat era să-l audă spunând asta, ca şi cum deciziile nu erau luate de el.

— Dar trebuie să ştii, *trebuie* să ştii că n-am crezut niciodată, nici în cele mai nebuneşti lucruri pe care mi le-am imaginat…

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, zise ea întrerupându-l. Îşi retrase mâinile din ale lui. Spune-mi doar cine este, Sebastian. Aş vrea să ştiu.

El făcu o uşoară grimasă.

— Lady Elizabeth Keene, murmură el. Şi Lady Katherine Maugham.

Păuniţa. Urma să-i ceară mâna păuniţei. Eliza nu ştia dacă ar trebui să fie surprinsă sau dacă să verse pe pantofii lui, aşa cum simţea că mai avea puţin să facă, însă înghiţi cu politeţe acea senzaţie de greaţă.

— Vă cunoaşteţi? întrebă el.

Sigur că nu se cunoşteau. Ea era o nimeni.

Clătină din cap şi încercă să respire cum trebuia.

— Am auzit de ele, dar nu le cunosc.

Privirea lui Sebastian se îndreptă spre chipul ei. O luă în braţe şi o ţinu.

— Aş da soarele şi luna să-ţi pot spune altceva acum, zise el în părul ei. Nici nu ştii cu câtă ardoare mi-aş dori să pot face asta. Dacă aş fi fost altcineva. *Oricine* altcineva.

Dar nu era oricine altcineva, şi nici ea, iar aceasta fusese concluzia inevitabilă tot timpul. Niciodată nu existase nici cel mai mic iz al unei alte posibilităţi.

— Ar trebui să pleci, spuse în umărul lui, apoi îl împinse încet.

Se strădui să-şi ridice privirea spre el. Se strădui să zâmbească. Nu-l va lăsa, *nu* îl va lăsa să vadă că se fărâmă. El nu-i datora nimic.

— Nu vrei să-i laşi să aştepte.

Expresia lui Sebastian reflecta conflictul interior.

— Poate că n-ar fi trebuit să vin, dar am vrut să ştii, spuse el. Trebuia să-ţi spun chiar eu, Eliza. N-aş suporta să auzi asta de la altcineva.

Ea zâmbea în continuare.

— Am înţeles.

— Eliza.

În glas i se citea angoasa, însă nu mai zise nimic. Nu mai rămăsese nimic de spus, de către niciunul dintre ei. Iar el era un gentleman adevărat – el nu i-ar fi dat speranţe false.

Simţi lacrimile formându-i-se în spatele ochilor şi îşi adună forţele pentru a le alunga. Nu va plânge. Ştia de la bun început că se va încheia astfel, iar nimeni altcineva în afară de ea nu putea fi învinovăţit pentru suferinţa pe care toate acestea i-o provocau.

— Ar trebui să pleci, spuse ea din nou.

El o sărută pe obraz, apoi ieşi din încăpere şi se îndreptă spre uşa din faţă. Eliza îl urmă.

Lumea se adunase în jurul caleştii. Toată Bedford Square avea să ştie că venise un prinţ. Îl văzu urcându-se în caleaşcă şi o urmări cu privirea îndepărtându-se pentru ceea ce cu siguranţă era ultima oară. Când nu mai putu să-l zărească, se dădu înapoi cu intenţia de a închide uşa, dar dădu peste Hollis.

— Doamne, Hollis, m-ai speriat.

— Eliza… spuse Hollis cu voce tristă. Draga mea, te rog să nu te îndrăgosteşti de el.

— N-am făcut-o, insistă Eliza. N-o s-o fac. Sunt foarte lucidă.

Sincer, nu ştia ce simţea. Era dragoste? Era pasiune? Era tristeţea atât de profundă, încât o putea simţi până în vârful degetelor de la picioare? Nu putea să identifice amestecul nociv de sentimente din interiorul ei.

Hollis nu părea că o crede şi arăta teribil de tristă.

— Nu te uita la mine aşa, zise Eliza încercând să treacă pe lângă sora ei. Ştiu ce fac.

— Ştii? întrebă Hollis. *Chiar* ştii, Eliza? Măcar ai un plan?

Eliza râse.

— Mă întrebi dacă am un plan de prinţesă? Un plan în care reuşesc cumva să seduc un prinţ moştenitor, îl determin să mă iubească, să se căsătorească cu mine şi să mă facă, pe *mine,* o amărâtă de fiică de judecător, viitoarea lui regină? Râse cu amărăciune. Nu, Hollis, nu am un plan

de prinţesă. S-ar putea să doară în cele din urmă, dar nu-mi pasă. Cel puţin am trăit un pic în ultimele câteva săptămâni. Cel puţin am fost sărutată de un prinţ şi iubită de un prinţ şi n-o să-mi cer scuze şi nici n-o să regret. Aş face totul din nou. Trecu pe lângă sora ei şi intră în salon.

Chiar ar face totul din nou, într-o clipită.

— Tati, să-ţi citesc? întrebă ea veselă.

— A plecat prinţul?

— Da. Cinează cu perspectivele lui maritale în această seară.

Ea ignoră expresia de uimire a lui Hollis şi luă cartea *Catherine* de W.M. Thackeray. O carte despre o femeie care îşi ucisese soţul. Se potrivea cu dispoziţia ei, pentru că îşi dorea foarte mult să ucidă ceva chiar acum.

Citi în timp ce Hollis îşi luă broderia. Tatăl său, încă agitat, pipăi în cele din urmă după lucrul lui de mână. Câinii adormiră, iar motanul încercă să prindă şnurul de lână din andrelele tatălui său. Poppy adună whisky-ul pe care nimeni nu-l băuse.

Eliza citi, mintea spunându-i ce să rostească, Inima ei... ei bine, inima nu asculta.

Inima ei era ocupată să se ancoreze pentru furtuna care avea să lovească în curând.

Capitolul 22

Perspectiva unui mariaj dintre un lord englez şi o debutantă al cărei tată a acumulat recent unele datorii semnificative s-ar fi ofilit, potrivit unei observaţii Keene. Acum, spre binele familiei, ea trebuie să spere la înflorirea unui interes mai regal.

O ţesătură maro înmuiată în oţet şi pusă pe tâmple sub formă de compresă va atenua cu siguranţă până şi cele mai puternice dureri de cap.

Se zvoneşte că dantela fină aluciană va deveni disponibilă din abundenţă pentru toate modistele din

Londra până la vară.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Lui Sebastian îi fusese mai greu în această seară decât înainte să o părăsească pe Eliza. Dar la ce se aşteptase? Ştia prea bine ce era în sufletul său, dar, ca de fiecare dată când se afla în prezenţa ei, inima lui se mai juca puţin cu focul. Expresia din ochii ei fu cea care provocase apariţia dureroasă a vinovăţiei. Realizase că ardea inima ei la fel ca şi pe a lui.

Îi venise să dea cu pumnul în perete. Să lovească ceva. Era mai bun de atât – nu era genul de bărbat care se juca cu sentimentele unei femei, mai ales cu ale Elizei, totuşi exact asta făcea, pentru că nu era în stare să-şi refuze plăcerea de a fi cu ea.

Asta nu-i oferea nicio scuză. Toată viaţa ştiuse care-i era calea. Nu era nicio urmă de îndoială, nicio posibilitate de a schimba lucrurile. Iar acum nu putea suporta gândul că trebuia să pălăvrăgească cu două femei care nu aveau absolut niciun sentiment pentru el. Era îngrozitor.

Sentimentele lui nu contau – acesta era adevărul gol-goluţ al poziţiei pe care o deţinea. Sentimentele lui fuseseră mistuite de statul Alucia. Avea să facă pereche cu o englezoaică ce putea aduce o oarecare influenţă în Parlamentul englez, exact aşa cum îi explicase şi Elizei. Va avea, probabil, moştenitori, ceea ce îi va pecetlui soarta pentru totdeauna, iar asta avea să fie tot.

Singura lui mângâiere era că vor exista momente în liniştea serii când se va afla singur în biblioteca sa, consemnând istoria Aluciei, în care îşi va aminti şi îşi va imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost un bărbat oarecare.

Era în întârziere. Oaspeţii fuseseră deja conduşi în salonul privat. Se grăbi să urce scările spre camerele sale, unde Egius se străduia să-l decoreze rapid cu eşarfele şi medaliile care îi marcau sângele regal.

O jumătate de ori mai târziu, intră în camera de

întâmpinare unde începură reverenţele şi plecăciunile.

Lady Elizabeth Keene şi familia ei fură primele persoane care îl abordară.

— Alteţa Voastră regală, zise tatăl ei, Richard Keene, lordul Vasser, cu o plecăciune adâncă. Am dori să vă invităm la locuinţa noastră din provincie pentru un weekend la vânătoare. Vânatul de acolo este neegalat pe tot teritoriul Angliei. Am construit casa în stilul unui castel franţuzesc şi cred că v-aţi simţi ca acasă.

Sebastian se întrebă de ce credea că stilul unui castel franţuzesc l-ar face să se simtă ca acasă.

Vasser se poziţionase în faţa fetei lui astfel încât Sebastian abia putea s-o vadă. Se pare că Vasser uitase că Sebastian îi cerea mâna fiicei sale, nu lui şi castelului său franţuzesc.

Caius însă, întotdeauna ferm pe poziţie, înţelegea regulile şi spuse;

— Lady Elizabeth, suntem încântaţi să vă avem la cină în această seară.

Tatăl ei nu avu încotro şi se dădu la o parte. Fiica sa roşi şi făcu o reverenţă.

— Sunt încântată să particip.

Îşi ridică privirea şi îi zâmbi frumos lui Sebastian. Câţi ani avea? Şaptesprezece? Optsprezece? Părea teribil de tânără. Aproape o copilă. O întrebă însă dacă văzuse priveliştea cu grădinile de acolo şi o invită să le admire cu el. Se plimbară pe covorul roşu şi stătură la fereastra aflată sub cupola pictată a încăperii private. O întrebă despre familia ei. Ea îl informă că are un frate mai mic şi o soră, aceasta fiind foarte talentată la pian.

— Şi dumneavoastră? Ce-ar putea spune familia despre talentele pe care le aveţi?

Care este talentul dumneavoastră? O întrebase asta pe Eliza pe acel coridor.

— Îmi place să cânt, răspunse ea, iar o nuanţă vagă de roşu îi coloră obrajii.

Probabil se temea că îi va cere să cânte pentru el, aici şi acum. Putea să stea liniştită, că nimic nu l-ar fi plictisit

mai mult.

— Aş fi încântat să vă aud cântând într-o zi, spuse el pe un ton blând.

Ea radie de încântare.

— Cum vi se pare Anglia?

De ce era prezentă această întrebare pe vârful buzelor fiecărui englez? Ce importanţă avea?

— Îmi place foarte mult.

— Alucia seamănă cu Anglia?

— În unele privinţe.

Biata fată habar n-avea să converseze. Se agăţa de orice lucru ce putea fi rostit, agitată ca un şoarece încolţit de o pisică. Prea tânără, decise el. Nu voia să se însoare cu o copilă.

— Alteţă.

Tonul lui Caius era blând, dar insistent, iar Sebastian se simţi recunoscător pentru acest lucru.

— Îmi permiteţi să vă reţin puţin?

Sebastian se înclină spre Lady Elizabeth.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Ea aruncă emoţionată o privire în cealaltă parte a încăperii, pesemne către tatăl său. Dar execută o reverenţă perfectă. Sebastian se gândi la Eliza şi la reverenţele ei strâmbe, mai degrabă un ţopăit în sus şi în jos decât o dovadă de respect. Zâmbi în sinea lui în timp ce se îndepărta.

— Lady Katherine este lângă şemineu, spuse Caius cu voce joasă. Tatăl ei este unui dintre cei mai influenţi gentlemeni din Camera Lorzilor.

— De ce ne pasă mai mult, de minereul de fier sau de privilegiile parlamentare? întrebă Sebastian în alucianâ.

— Amândouă sunt posibilităţi excelente, răspunse Caius în alucianâ în timp ce se apropiau de familia Maugham.

— Bună seara, zise Sebastian, înclinându-se spre Lady Katherine.

— Alteţa Voastră regală, spuse Lady Katherine.

Tatăl sau rămase în spatele ei. Isteţ. O lăsa pe

frumoasa lui fiică să fie momeala strălucitoare care atrăgea peştele. Lady Katherine era într-adevăr frumoasă, iar în ochi avea o mică scânteie care, în oricare alt salon privat, în orice alt moment din viaţa lui, i-ar fi stârnit curiozitatea.

El îi compară însă cu ochii Elizei şi percepu defectul lui Lady Katherine.

Descoperi repede că Lady Katherine îşi luase mai în serios încercarea de a deveni regină în comparaţie cu Lady Elizabeth. Studiase Alucia.

— Înţeleg că Alucia are unele dintre cele mai mari câmpuri de lavandă din Europa, spuse ea în timp ce se plimbau prin încăpere, uitându-se la portrete.

— Adevărat.

— Iar mările sunt deosebit de bune pentru pescuit.

— N-aş ezita să spun că sunt aproape la fel de bune ca mările din jurul Angliei.

Lady Katherine zâmbi, evident mândră de ea.

— Trebuie că vă este dor de casă.

Ce ciudat, în urmă cu câteva săptămâni ar fi recunoscut că era disperat să se ducă acasă. În această seară însă, cu greu suporta să se gândească la plecare. Prea multe atârnau deasupra capului său – nu era vorba doar de Matous, cu toate că acest lucru continua să nu-i dea pace. Dar durerea şi furia provocate de moartea lui Matous fuseseră eclipsate de dorul pentru Eliza. Nu era pregătit s-o lase în urmă pe acea femeie vibrantă.

Nu gândea limpede. Era depăşit de situaţie.

În faţa lui se afla o femeie frumoasă O tânără cu cei mai buni ani fertili înainte. Tatăl ei era o persoană influentă din Camera Lorzilor şi solidar cu poziţia alucianã. Erau multe de câştigat dintr-o astfel de uniune. Însă, în timp ce îi zâmbea şi o asculta vorbind despre locul familiei sale din Norfolk, tot ce putea să vadă era Eliza, cu rochia ei simplă, cu şorţul pătat de cerneală şi cu şuviţele de păr care-i înconjurau chipul. Nu se putea gândi decât la ceasuri, la câini şi la motanul critic. Şi la sforile întinse prin toată acea căsuţă pentru a-l ghida pe tatăl ei orb. Şi la cizmele, la genţile şi la pălăriile din holul îngust.

Când fu anunţată cina, Sebastian se aşează în centrul mesei, cu un ministru englez în dreapta sa. De cealaltă parte se aflau lordul din Camera Lorzilor, care avea un fel de relaţie cu prinţul Albert. Trebuia să se împrietenească cu acesta. Gândurile lui Sebastian rătăceau, aşa cum se întâmpla adesea în timpul acestor mese oficiale, în seara aceasta rătăceau însă la femeile aluciene de faţă, toate angajate în conversaţii.

Era vreuna dintre ele minionă?

Era vreuna deosebit de voluptuoasă?

Şi-ar fi trădat vreuna dintre ele ţara şi regele?

Se decise, cândva între ultimul fel de mâncare şi îngheţata de la desert, că trebuia să-l întâlnească pe cel care acceptase cinci penny ca să livreze corespondenţa.

Râsul unui bărbat bubui de la un capăt al mesei şi întoarse capul. Rostafan lovi cu mâna în masă suficient de tare pentru ca vasele să zdrăngăne în timp ce râdea de ceva. Se aplecă spre stânga lui şi îi spuse ceva unei femei aluciene care stătea lângă el. Sebastian o cunoştea pe femeie – era soţia unuia dintre locotenenţii feldmareşalului. Oare ea era? Nu, era mai înaltă decât majoritatea, după cât îşi amintea. Şi cu pieptul plat. Dar ea îi zâmbi lui Rostafan cu atâta încântare, încât nu se putu abţine să nu se întrebe.

Sebastian îl ascultă cu atenţie pe ministrul englez de Finanţe care descria unele dintre eforturile depuse pentru acordul comercial. Îşi spuse în sinea lui că ar fi trebuit să trimită după Leopold ca să fie de faţă şi să-l ajute să decidă care femeie va fi viitoarea regină a Aluciei

Sebastian se simţea aproape nelalocul lui, ca şi cum ar fi plutit deasupra mesei, uitându-se la toţi cu detaşare. La viaţa lui aşa cum era ea acum – la femei care l-ar fi trădat deja, femei care ar putea să-l trădeze într-o zi şi la toţi bărbaţii care le controlau.

Senzaţia nu făcu decât să se înrăutăţească pe măsură ce cina se prelungea. Vorbea, zâmbea, dar nu simţea nimic. Era lipsit de emoţie. Cele două tinere şi familiile lor, ale căror relaţii erau cele mai bune pe care Anglia i le putea oferi, continuau să arunce zâmbete neliniştite în direcţia lui.

Tatăl lui Lady Elizabeth, simţindu-se probabil puţin în urmă în cursă, se ridică şi toastă pentru prosperitatea şi sănătatea prinţului moştenitor şi ale regatului Alucia.

Sebastian se întrebă ce ar înţelege Eliza din această scenă. Şi-o putea imagina râzând, vorbind şi ignorând cu bucurie toate politicile.

După cină, doamnele se retraseră într-o altă încăpere, iar bărbaţii fură serviţi cu brandy şi trabucuri. Sebastian se ridică de la masă şi se duse să privească pe fereastră grădinile cufundate în întuneric. Reflectat în fereastră îl putea vedea pe Rostafan râzând în hohote în timp ce un englez stătea lângă el. Mareşalul alucian, mereu jovial. Ce îl făcea atât de jovial?

— Alteţă.

Din nou Caius, înclinându-se în faţa lui. Întotdeauna respectuos. Întotdeauna atent şi precaut în preajma vechiului său coleg de şcoală.

— E timpul să ne alăturăm doamnelor. Am pregătit un spaţiu pentru jocul de cărţi.

— *Şi* eu trebuie să joc cu fiecare, nu?

— Ar fi avantajos să avansăm chestiunea unei uniuni, da.

Un alt acord comercial, asta era tot ceea ce însemna căsătoria lui pentru ministrul său de Externe. Era însă vorba despre viaţa lui Sebastian. Se uită la chipul calm al lui Caius.

— Cine crezi că l-a ucis pe Matous?

Caius se albi la faţă.

— Pardon? întrebă acesta aruncând o privire către oaspeţi, probabil temându-se că cineva auzise întrebarea nepotrivită pusă de Sebastian.

— Aş dori să-ţi aflu părerea, zise Sebastian. N-am discutat despre asta din ziua de după cele întâmplate şi vreau să ştiu dacă ai vreo teorie.

— Cu respect, mi-aş rezerva părerea până când domnul Botley-Finch ne va oferi rezultatele finale ale anchetei.

Sebastian făcu un pas în faţă şi vorbi în alucianã.

— Caius, eu te întreb pe tine… ai vreo teorie?

Caius ridică bărbia.

— O dispută, domnule. Cred că Matous a fost implicat într-un lucru necurat.

— Ce fel de lucru necurat? Rebeliune?

— Rebeliune! scuipă Caius. Nu Matous. El vă era loial dumneavoastră şi regelui. Era loial până în măduva oaselor.

— Aşa sunt toţi cei din grupul nostru? întrebă Sebastian, iar privirea lui se îndreptă spre Rostafan.

Caius părea şocat de întrebarea lui.

— *Je,* eu aşa cred.

— Ce fel de dispută ar fi făcut pe cineva să-i ia viaţa lui Matous? întrebă Sebastian curios.

— Jocuri de noroc. O femeie, poate. Nu se ştie niciodată ce se întâmplă după ce munca noastră se termină.

Sebastian se gândi la acest lucru. Era adevărat, teoretic, dar Sebastian ştia ce se întâmpla cu Matous. Era cu el aproape în fiecare zi. Auzise frânturi din viaţa sa personală. Ştia cât de mult îşi iubea soţia, pe Maribel. Durerea pe care o simţiseră amândoi când soţia sa pierduse un copil. Îngrijorarea lui faţă de starea de sănătate din ce în ce mai fragilă a mamei sale.

— Lăsăm pe altă dată? întrebă Caius, evident dornic să pună capăt oricăror speculaţii.

Sebastian scoase din buzunar ceasul pe care Eliza i-l oferise şi se uită la oră. Îşi trecu degetul mare peste inscripţia în latină. *Iubire fidelă.*

— *Je.*

Pentru restul serii, Sebastian se forţă să zâmbească şi să glumească, amintindu-şi lecţiile maestrului Thaddeus, unul dintre numeroşii săi profesori. Îndatorirea maestrului Thaddeus fusese aceea de a-l învăţa pe Sebastian cum să fie rege, iar zile în şir exersaseră bunele maniere, regulile de etichetă şi numeroasele aşteptări ale înaltei societăţi.

Maestrul Thaddeus ar fi fost mândru.

Şi astfel decurse seara, corpul lui Sebastian mişcându-se în tandem cu ceea ce se întâmpla la Palatul

Kensington, în timp ce gândurile lui gravitau în jurul lui Matous şi, mult mai acut, în jurul numărului 34 din Bedford Square.

Capitolul 23

O anume domnişoară eligibilă, cu înfăţişare de păuniţă, a fost observată cumpărând un trusou pe Bond Street, miercuri, ceea ce i-a determinat pe unii să speculeze că o logodnă regală va fi anunţată în curând.

Un eveniment nefericit de leşin petrecut în timpul slujbei de la biserica din Belgravia, săptămâna trecută, ne face să le îndemnăm încă o dată pe doamne să nu-şi strângă prea tare corsetele. Nici pe animalele sălbatice nu le-am lega atât de strâns cum îşi încing unele dintre noi talia. Nu uitaţi, o sănătate bună este esenţială pentru o căsnicie reuşită. Iar acest lucru include şi capacitatea de a respira.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Era o după-amiază de sâmbătă liniştită când Caroline îşi făcu apariţia, abia respirând de surescitare. După ce-l sărută pe judecător, îşi dădu drumul pe canapea ca leşinată şi spuse:

— Elizabeth Keene este *distrusă,* iar tatăl ei e *furios!* Se pare că cea care a câştigat e Katherine Maugham.

Eliza nu trebuia să întrebe ce câştigase Katherine Maugham. Inima ei începu să coboare înfricoşător de rapid până la degetele de la picioare.

— O va alege pe păuniţă?

— Am auzit că familia ei a adus un profesor care să o înveţe tot ce e de ştiut despre Alucia. Se spune că atunci când a avut ocazia să-l întâlnească din nou pe prinţ ştia mai multe decât el!

— Sună cam exagerat, spuse judecătorul.

— Iar Elizabeth Keene a crezut că tot ce trebuie să facă este să se facă plăcută ca să-l câştige.

— Pentru tine asta-i aroganţă, spuse Hollis. Dar îndrăznesc să spun că, în general, aşa ar fi. Bărbaţii sunt nişte creaturi atât de simple.

— Persoanele de faţă sunt excluse, sper, spuse judecătorul.

— O, vai, Eliza, te simţi bine? întrebă Caroline.

— Ce?

Sângele i se scursese de pe chip şi simţea o nevoie disperată de a gâfâi, dar în afară de asta, era destul de bine.

— Mă simt perfect!

Se aplecă deasupra ceasului pe care-l repara. Cumva, roata de echilibru se dezechilibrase. Cum era posibil? Singurul lucru pe care trebuia să-l facă roata de echilibru era să menţină echilibrul, iar timp de decenii funcţionase corespunzător, până când brusc, pur şi simplu, se dezechilibrase.

Un pic ca şi viaţa ei din ultima vreme.

— Sunt şocată, de fapt, spuse Hollis. Aş fi crezut că va fi Elizabeth Keene. Înţeleg că nu îşi exprimă la fel de liber opiniile ca Lady Katherine.

— Ce-i rău în a-ţi exprima opiniile? întrebă Eliza ridicând privirea de la ceas.

— Eliza, dragă, chiar nu ştii nimic? întrebă Caroline. Domnilor nu le pasă dacă femeile au opinii. Noi trebuie să fim timide şi să facem ceea ce ni se spune. Trebuie să fim ajutoare, nu gânditoare. După ce Lady Katherine se mărită şi poartă o coroană poate să-şi exprime câte opinii are chef.

— Baliverne, spuse judecătorul din fotoliu. Degetele îi zburau prin fire, fâşia lui de tricot crescând pe zi ce trecea.

— Femeile au drept la opinii egal cu cel al bărbaţilor.

— Doamne, onorabile! Caroline râse. Ştiţi foarte bine că nu-i adevărat. Femeile au dreptul la opinii, dar n-au dreptul să şi le *exprime*, aşadar i-ar prinde bine lui Katherine dacă nu şi le-ar exprima pe ale ei până când treaba e gata făcută.

Hollis râse.

Eliza nu putea să râdă. Îşi luă sacoşa de pânză pe care o aruncase cu o zi în urmă pe spătarul unui scaun.

— Mă duc la piaţă, anunţă ea veselă.

— Ce? De ce? întrebă Hollis. Caro e aici!

— Da, o văd clar, întinsă pe canapea de parcă ar fi leşinat. N-o s-o deranjeze deloc, nu-i aşa, dragă?

Caroline dădu din picioarele încrucişate în dreptul gleznelor la un capăt ai canapelei.

— Deloc. N-am de gând să mă duc nicăieri. De fapt, s-ar putea să mă odihnesc. Sunt teribil de obosită… am fost în oraş până la ora patru azi-dimineaţă, acasă la Lucille Heath.

— Aşadar, aţi devenit rapid prietene? întrebă Hollis. Ea picta o acuarelă cu coşul plin cu ghemele judecătorului.

— Ce-ţi trebuie de la tarabele din piaţă, Eliza? întrebă judecătorul.

Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de se a grăbi să-şi agaţe sacoşa de umăr. Ce-i trebuia de la tarabele din piaţă era să fie departe de sora ei şi de cea mai dragă prietenă a ei. Nu mai suporta să audă niciun cuvânt despre Katherine Maugham.

— Vin şi eu dacă vrei, ciripi brusc Poppy de pe scăriţa pe care stătea.

Toată săptămâna se încăpăţânase să şteargă cărţile, iar praful pe care-l ridicase în aer era suficient pentru a-i face pe toţi să strănute două zile.

— Lăptăreasa n-a mai venit azi, iar Margaret are nevoie.

— Doar nu vrei să cari laptele tocmai de la piaţă, Poppy, zise Hollis. E prea departe. Chiar ar trebui să avem o vacă de lapte, tati.

— Şi ce să facem cu ea, draga mea? S-o ţinem cu noi în salon?

— Haide, atunci, Poppy, dacă nu vrei să asişti la discuţia despre vaca de lapte şi dacă se cuvine sau nu ca familia Tricklebank din Bedford Square să aibă una. Dacă doreşti, în drum spre piaţă o să-ţi spun cum se va încheia

dezbaterea, zise Eliza.

— Mă duc să-mi iau pelerina şi banii de la Margaret.

— Cât o să fii plecată, Eliza? întrebă tatăl ei. Mă gândeam să trec pe la domnul Fletcher la cină.

— Te rog, du-te, tati, spuse Eliza. O să fiu bine. Poppy şi cu mine o să mâncăm împreună.

Traversă încăperea, se aplecă şi îşi sărută tatăl pe creştet. Când trecu pe lângă canapea, o atinse pe Caroline pe frunte şi pe Hollis pe braţ în drum spre uşă.

— Încă puţin albastru acolo, zise ea arătând spre acuarela lui Hollis.

— Să nu mă trezeşti când te întorci, murmură Caroline închizând ochii.

*

În drum spre piaţă, Poppy şi Eliza trecură pe la măcelărie pentru a-i saluta pe domnul şi Lady Thompkins.

— Bună ziua, domnule Thompkins, zise Eliza veselă. Aveţi miel săptămâna asta?

— Joi, copilă. O să trimit un băiat cu o bucată specială pentru judecător. Vreun bal regesc săptămâna asta? Vreun dans de soi?

Femeia de la tejghea se uita curioasă la Eliza.

— Mă tem că săptămâna asta nu, spuse Eliza.

— Bag seama că s-a terminat cu balurile regale, ei? În *The Times* scrie că el a făcut alegerea. Se zice că o să asistăm la o nuntă mare la Westminster, în primăvară.

— Un prinţ străin, să se însoare aici? zise Lady Thompkins. Ar trebui s-o facă în Alucia, nu-i aşa? Nu trebuie s-o facă cavaler sau ceva de genul ăsta?

— Nu le fac cavaleri pe femei, Ellie, îşi informă domnul Thompkins soţia. Bănuiesc că el e deja cavaler. Ce e el, domnişoară Tricklebank? Credeţi că e cavaler?

— Nu aş... habar n-am.

— Mi-aş dori să văd rochia pe care o s-o poarte în ziua aceea, spuse Lady Thompkins. Cred că în ziua căsătoriei o să fie la fel de drăguţă ca regina Victoria.

Eliza zâmbi vag. Se simţea puţin ameţită – măcelăria era prea aproape.

— Haide, Poppy. Ar trebui să mergem mai departe.

Îşi luară rămas-bun de la măcelar şi de la soţia lui, iar ea şi Poppy ieşiră afară în stradă.

Ameţeala nu se risipi. Era ca şi cum o forţă se învârtea în jurul capului ei, aspirând orice gând coerent. Nu şi-o imaginase încă pe Lady Katherine în rochie de mireasă, iar acum că o făcuse – „Mulţumesc, doamnă Thompkins” – îi venea să se aşeze până ce-i treceau ameţelile.

— Eşti bine? întrebă Poppy.

— Perfect, ciripi Eliza pentru a doua oară în ziua aceea.

Dar nu era bine. Se simţea în derivă – atât de în derivă, încât nu-l observă pe bărbatul care îi ieşi în cale până când aproape se ciocni de el.

— Domnişoară Tricklebank?

Eliza şi Poppy rămaseră cu gura căscată în acelaşi timp. Bărbatul avea un accent, dar era îmbrăcat ca un englez.

— Cine sunteţi? întrebă Poppy.

— Vă rog să mă scuzaţi. V-am căutat în Bedford Square cu un mesaj, dar bărbatul care a răspuns la uşă a spus că aţi plecat la piaţă.

Eliza o luă pe Poppy de braţ şi îl privi suspicioasă.

— M-aţi căutat? Pentru ce?

Bărbatul părea derutat.

— Al dumneavoastră... ăăă... prieten m-a trimis?

— E o întrebare? vru Poppy să ştie. Şi ce prieten e? Prietenii nu trimit mesageri, nu-i aşa, domnule? Prietenii vin personal.

Bărbatul îşi drese glasul, o privi pe Eliza direct în ochi şi spuse:

— *Prietenul dumneavoastră,* doamnă. Vă roagă să veniţi în Mayfair. Eu trebuie să vă conduc acolo.

Eliza făcu un pas în spate.

— Nu merg nicăieri cu dumneavoastră! Nu v-am văzut în viaţa mea!

Bărbatul părea uluit.

— Aţi auzit-o, zise Poppy feroce.

El păru să-şi amintească brusc ceva. Se căută în buzunar, apoi întinse mâna cu palma în sus. Ţinea în ea ceasul de buzunar pe care i-l dăduse lui Sebastian.

— Mi-a spus să vi-l arăt. A zis că veţi înţelege.

Ea luă ceasul de buzunar din mâna lui.

Sebastian voia ca ea să vină. Dar ce se presupunea că trebuia să înţeleagă ea din asta? Toată lumea din Londra credea că era doar o chestiune de timp până ce el o va cere pe Katherine Maugham, dacă nu cumva se întâmplase deja.

— Cine sunteţi?

— Una dintre gărzile aflate în slujba Maiestăţii Sale.

Poppy se uită la Eliza cu o sprânceană ridicată.

— Sună pretenţios, nu?

— Dar aşa-zisul *prieten* al meu a venit în Bedford Square înainte sau a trimis un bilet. De ce nu vine acum? întrebă Eliza.

— Acum totul e diferit, madam. Eu nu cunosc decât ceea ce trebuie să fac.

Da, cu siguranţă era diferit acum. Exista un timp pentru orice, iar timpul ei cu Sebastian se încheiase. La ce i-ar folosi acum? Nu ar face decât să doară şi mai mult.

Poppy luă decizia în locul ei.

— Du-te, spuse ea trăgând sacoşa de pe umărul Elizei. Judecătorul va fi plecat în seara asta. O să-i spun că ai trecut pe la o cunoştinţă la ceai. E adevărul.

— Poppy!

— Eliza, zise ea cu asprime. Aruncă o privire spre bărbat, apoi se interpuse între el şi Eliza. Tu eşti aleasa, draga mea, îi şopti ea. Dar, dacă nu te duci acum, s-ar putea să pierzi ocazia.

Eliza clipi, îi susţinu privirea lui Poppy un timp îndelungat.

— Domnişoară? zise garda.

Eliza o ocoli pe Poppy.

— De unde ştiu că nu intenţionaţi să mă răpiţi?

El făcu ochii mari, surprins.

— Poftim?

— N-are de gând să te răpească, spuse Poppy. Uită-te la el. Are un chip de înger.

Tânărul roşi.

— Luaţi-o şi pe dânsa, zise el arătând spre Poppy. Două contra unu, adică. Făcu un gest spre o trăsură închiriată. Vă rog, madam.

Ea se uită la ceasul de buzunar pe care-l ţinea încă în mână şi îşi strânse degetele în jurul lui. Voia să-l vadă. Doamne, cât de mult voia să-l vadă, indiferent cât de dureros avea să fie în final. Aruncă o privire spre Poppy, care aprobă din cap cu hotărâre.

Bine, se va duce. Îl va vedea pe Sebastian pentru ultima dată, îmbrăcată cu rochia ei simplă şi cu pelerina veche, dar foarte călduroasă.

— În regulă, spuse atât de încet, încât abia se auzi ea însăşi.

Coborî de pe trotuar şi îl urmă pe bărbat către trăsura care aştepta. El o ajută să urce pe bancheta din spate, se aşeză lângă birjar şi îi spuse s-o ia din loc. Poppy îi făcu veselă cu mâna de pe trotuar.

Eliza privi Londra trecând pe lângă ea în drum spre Mayfair. Trăsura intră pe aceeaşi străduţă pietruită şi se opri în faţa aceleiaşi case în care mai fusese. O uşă se deschise înainte să apuce să se dea jos. Acelaşi bărbat care o întâmpinase înainte aştepta, cu privirea îndreptată către un punct aflat deasupra capului ei.

Eliza urcă treptele în fugă.

— Bună ziua, madam. Vă rog să mă urmaţi, spuse el şi păşi în ritm vioi pe acelaşi hol care ducea spre aceeaşi uşă a aceluiaşi salon şi o deschise.

Eliza ezită un ultim moment pentru a-şi pune rapid la îndoială simţul raţiunii, apoi păşi înăuntru.

Sebastian încă avea pe el paltonul, ca şi cum tocmai sosise. O străbătu un sentiment de mândrie şi încântare. Şi-l imagină pe acest bărbat reuşind să inspire armate să mărşăluiască şi să facă mulţimi de femei să leşine, ceea ce o făcu pe Eliza să devină subit foarte invidioasă pe

Katherine Maugham. Atât de invidioasă, încât percepu totodată o furie neputincioasă, sentimentele ei rostogolindu-se şi zvârcolindu-se într-o anarhie totală.

În zâmbetul lui Sebastian se citea speranţă, dar şi teamă.

— Ai venit, spuse el parcă surprins. Nu credeam că o s-o faci.

— N-ar fi trebuit.

El strânse din buze. Dădu din cap aprobator, părând a fi de acord fără tragere de inimă.

— Dar ai făcut-o şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Înaintă cu prudenţă spre ea, ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o ia la fugă. Când ajunse în dreptul ei, ridică mâna şi îşi trecu încet degetele pe obrazul ei, apoi îi puse două degete sub bărbie.

— Mă uimeşte faptul că, de fiecare dată când te văd, eşti şi mai frumoasă.

Complimentul o făcu pe Eliza să se înece şi să-şi coboare privirea spre hainele ei de fată bătrână.

— Ar trebui să-ţi păstrezi măgulirile pentru viitoarea ta soţie. Îşi ridică privirea şi i se făcu instantaneu milă de el – speranţa lui era atât de evidentă şi, în ciuda anarhiei provocate de dorinţa criminală şi dureroasă pe care o simţea în piept, îşi lipi palma de obrazul lui.

— Sebastian, nu poţi să mai trimiţi după mine, pentru că sunt neputincioasă în faţa chemării. După cum se aude, ai luat o decizie şi trebuie să-ţi onorezi…

— N-am făcut-o, interveni el repede. Să nu crezi tot ce auzi, Eliza, doar dacă auzi direct de pe buzele mele. Speculaţiile sunt deseori prezentate ca fiind adevărate.

Mâna ei căzu.

— Toată lumea zice asta.

— Îţi dau cuvântul meu, n-am luat nicio decizie. N-am spus nimic nici uneia dintre cele două femei.

Era o veste pe care trebuia s-o absoarbă. Atât de multe întrebări se învârteau acum în interiorul ei – ce însemna că nu luase încă o decizie? Ce naiba aştepta? Se

răsuci brusc, se îndepărtă de el, îşi scoase mănuşile şi le ţinu strâns în mână, conştientă că trebuia să cerceteze spusele lui în slujba binelui propriu, pentru că toate acestea o umpleau de o speranţă inutilă şi vătămătoare. Avea de gând şi-i ceară mâna lui Lady Katherine sau nu? Simţea nevoia ca el să-i spună acum cu cine se va căsători, pe cine va învăţa să iubească, şi nu-i păsa că va fi atât de aproape când el o va face.

— Nu te cred. Sigur te-ai hotărât până acum pe cine vei alege. Ai spus că trebuie luate decizii şi ai dat toate indiciile că trebuie să faci asta curând. Că o astfel de ofertă va necesita negocieri…

— Ai cuvântul meu, Eliza, nicio decizie n-a fost luată, nici de mine, nici de altcineva. Este evident că m-am lovit de o piatră de încercare.

O piatră de încercare. Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Acordul comercial?

— Acordul…

El râse uşor, clătină din cap şi îi zâmbi drăgăstos, ca şi cum i-ar fi găsit ignoranţa fermecătoare.

— Nu asta. Îşi trecu o mână prin părul perfect aranjat, ceea ce-l făcu să arate ca răvăşit de vânt. Îmi vine greu să spun asta, pentru că mă tem de consecinţă, zise el cu un râs sugrumat.

Ea îşi imagină tot felul de lucruri oribile.

— Consecinţa a ce?

El o fixă cu privirea.

— Chiar nu înţelegi ce vreau să spun? Nu înţelegi că m-am îndrăgostit de cineva care face orice altă ofertă imposibilă?

Eliza nu mai putea să respire.

El îşi trecu din nou mâna prin păr.

— Iartă-mă, nu mă pricep deloc la aşa ceva. Niciodată în viaţa mea…

Clătină din cap strângând din buze, încruntat.

Anarhia emoţiilor crescu în ea până la revoltă totală. Era atât de uluită, încât nu putea vorbi.

— Sunt… Doamne, mă simt pierdut. Am ajuns să te iubesc cu ardoare, Eliza, totuşi mă găsesc în această situaţie blestemată de a fi moştenitorul unui tron. Râse cu amărăciune.

— Trebuie că sună la fel de confuz pe cât mă simt eu.

Ea simţea că nu putea să tragă aer în piept. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla, ceva ce nu şi-ar fi imaginat nici în cea mai nebunească fantezie. Îi spunea că o iubea, iar inima mai avea puţin şi îi ieşea din piept de bucurie dar, în acelaşi timp, capul părea prins într-un fel de menghină. Cum putea el să-i spună aşa ceva când nu avea să iasă nimic bun din asta? Cum putea ea să accepte aşa ceva când, nu peste mult timp, avea să citească anunţul despre nunta lui? Nu era corect să-i umple sufletul cu această speranţă moartă.

— Sebastian! Ce naiba spui?

El se mişcă brusc, traversând încăperea spre ea.

— Pentru Dumnezeu, Eliza, nu încerca să mă faci să mă răzgândesc, te rog! Ştiu cum trebuie să-ţi pară toate astea. Sunt un prinţ, ar trebui să fac ce vreau, dar nu-i posibil, nu în privinţa asta. Regele, tatăl meu, depinde de mine. *Ţara* mea depinde de mine. Alegerea nu mi-a aparţinut niciodată, am ştiut mereu asta… însă niciodată nu m-am aşteptat să mă îndrăgostesc.

Era cu adevărat tulburat. Durerea recunoaşterii se observa dar în jurul ochilor lui şi în poziţia gurii.

— Mă desconsideri şi nu te învinovăţesc. Dar a trebuit să-ţi spun.

Îşi dorea cu disperare să-l ajute. Voia cu disperare să se ajute pe ea.

— E pasiune…

— Nu! *Deo,* nu, Eliza! Nu vezi asta cu ochii tăi? Nu poţi să te uiţi la mine acum şi să vezi?

Îi cuprinse faţa în mâini, determinând-o să se uite la el. Putea să vadă că ceea ce spunea era adevărat. Asta o înspăimânta şi o încânta.

— Cum poţi să-mi faci aşa ceva? îl întrebă încet.

Ea nu era Caroline, care se putea căsători oricând

dacă voia, dar care prefera să tachineze şi să pretindă că se bucura de afecţiunea unui prinţ. Şi nu era nici Hollis, care trăise dragostea vieţii ei, chiar dacă pentru scurt timp. Eliza era o femeie care locuia pe propria insulă, într-un oraş plin de viaţă, care nu putea decât să viseze la un moment ca acesta. Iar faptul că putea să aibă parte de aşa ceva, dar de la cineva care era la fel de departe de ea ca oricare alt bărbat, îi rănea sufletul.

Ştia că se îndrepta spre o cădere urâtă şi dureroasă.

El îşi răsfiră degetele pe obrazul ei.

— Te iubesc, Eliza Tricklebank. Mă auzi?

Ea îşi îndreptă privirea spre gura lui.

— Nu spune nimic, zise el pe un ton trist. Las-o aşa deocamdată. Poţi să faci asta?

Gândul conştient o părăsise, lăsând în urma sa nimic altceva decât revolta emoţiilor ei.

— Sunt disperat după cele câteva momente de fericire pe care le avem împreună. E nedrept din partea mea să întreb…

— Este, spuse ea scurt. Este îngrozitor de nedrept.

Sebastian rămase nemişcat. Îşi îndepărtă încet mâna, dând din cap.

— Sigur că este, spuse el. Te rog să mă ierţi!

Se îndepărtă de ea, ducându-se spre şemineu.

Bietul de el, arăta atât de pierdut.

O durea inima pentru el. Şi Eliza avea nevoie de astfel de momente de fericire şi îl înţelegea pe deplin. Chiar şi în tristeţea ei putea să simtă legătura dintre ei, atracţia faţă de inima lui. I se părea crud că tot ceea ce-şi dorise vreodată se afla chiar acolo, în faţa ei, el dorind-o la fel de mult pe cât îl dorea şi ea. Aşa cum trebuie să i se fi părut crud şi lui să simtă acele lucruri când prăpastia dintre ei se lărgea pe zi ce trecea.

El îşi plecă capul, cu mâinile strânse la spate.

— Sebastian.

El nu se întoarse.

— Puterea mea de a rezista propriilor sentimente a dispărut.

Asta îl făcu să-şi ridice capul. Se întoarse parţial spre ea, cu o expresie de tristeţe nespusă.

Eliza îşi pierdu orice urmă de raţiune. Nu mai putu suporta şi alergă brusc spre el.

— Dacă mă săruţi o să încurajez asta. O să încurajez totul.

Se aruncă în braţele lui şi îşi petrecu mâinile în jurul gâtului, trăgându-i capul jos pentru ca el să o sărute şi ea să poată încuraja totul.

Sebastian o lipi strâns de el şi îi întoarse sărutul apăsat şi adânc, contactul fizic aducând brusc la viaţă sentimentele pe care încercase să le exprime. Ea îl înţelegea perfect. Ştia ce făcea, chiar şi în ceaţa densă a excitaţiei sexuale. Înţelegea că era singura dată în viaţa ei când era atât de dorită. Sau în care dorea pe cineva atât de tare la rândul ei.

Sebastian o răsuci şi o împinse lângă perete, corpul lui acoperindu-l pe al ei, cu gura caldă şi umedă lipită de a ei. Senzaţia o electriză, făcându-i să zornăie fiecare os, fiecare fibră. Se lipi de el, încercând să se topească în el, dar pelerinele pe care le purtau erau un impediment. Sebastian păru să realizeze şi el asta. Îşi ridica capul şi se uită la uşă. O luă de mână.

— Vino, zise el

Se duse la uşă, o deschise uşor şi spuse ceva în alucianã, apoi închise uşa.

— Ce faci?

— Doar o clipă.

O sărută repede, apoi deschise uşa şi o trase afară în hol.

Eliza ştia unde se duceau şi nu-i păsa că mai făcuse o dată această greşeală. Nu-i păsa decât de acest moment, pe care şi-l dorea gravat în inima ei.

Capitolul 24

O cină formală, la invitaţia reginei, în onoarea prinţului moştenitor al Aluciei, care urmează să plece în curând, a fost anulată din cauza unei scurte boli a reginei. Ori poate a fost anulată din cauza vremii neplăcute. Aşa cum s-a zvonit printre unii membri ai Camerei Lorzilor, în special de către unul care sperase ca fiica sa să fie logodită până acum.

Vremea urâtă nu a împiedicat-o însă pe o pasăre care a făcut şase puiuţi în opt ani să ţopăie peste Marylebone Road pentru a-şi vizita un vechi prieten care i-a fost cândva profesor de latină. Ea nu a ţopăit înapoi decât a doua zi dimineaţă, dând de înţeles că latina este o materie dificilă.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Lui Sebastian i se părea uimitor cât de repede putea un bărbat să-şi piardă minţile în faţa ataşamentului şi a iubirii şi a tot felul de alte lucruri pe care nu le mai simţise până la treizeci şi doi de ani. Iată-l însă alergând pe un hol ca un flăcău de la grajduri care se agăţa de fata moşierului. Urcă o scară de serviciu şi coborî pe un alt hol, mai îngust. Dormitoarele, presupunea. Merse până la capătul holului şi trecu pe lângă o uşă închisă, neştiind peste ce ar putea da. Dar când ajunseră la ultima uşă de pe hol, din fericire, aceasta era deschisă. Nu văzu decât un pat, aşa că o trase pe Eliza înăuntru şi închise uşa în urma lui

Era un dormitor matrimonial, judecând după dimensiunea lui. Era poziţionat în colţul casei şi avea ferestre pe doi pereţi. Dădu drumul mâinii Elizei şi se duse la o uşă aflată pe singurul perete care nu avea ferestre. O deschise şi văzu un dulap de haine. O închise la loc.

Eliza stătea în mijlocul camerei şi privea în jur, încruntându-se la patul cu baldachin.

— Cine stă aici?

Nu ştia, nu-i păsa. Dovezile rămase în urma a ceea ce se întâmpla în acea cameră aveau să fie şterse de Patro înainte de sfârşitul zilei. Lui Sebastian nu-i păsa decât că erau singuri. Fără un servitor dincolo de uşă. Fără ca cineva

să stea pe hol aşteptând să termine.

Şi aveau la dispoziţie un pat în toată regula.

Pulsul începu să i se accelereze. Avea senzaţia că toată viaţa aşteptase acest moment. Lăsă paltonul să-i cadă de pe umeri şi nu se obosi să-l ridice de jos. Se apropie de Eliza, îi desfăcu pelerina, i-o dădu jos şi o aruncă pe un scaun, îi luă mănuşile pe care le ţinea strâns în mână şi le aruncă şi pe ele deoparte. Apoi o strânse în braţe.

Ea se curbă lipită de corpul lui de care se agăţă cu degetele înfipte în braţele şi umerii lui. Sebastian îi scoase agrafele din păr şi îi privi buclele blond-castanii care i se revărsară pe spate şi în jurul umerilor. Era atât de frumoasă, perfecţiunea fanteziei pe care o purta cu el în minte.

Ea oftă şi îl sărută, limba ei întâlnind-o pe a lui. Nevoia lui Sebastian creşterea rapid, cărămidă cu cărămidă, înălţându-se deasupra lui.

O mângâie pe o lateralã, apoi îşi lăsă mâna să-i alunece către sânul plin. Începu să-i descheie nasturii rochiei, apoi o împinse jos de pe umeri şi o privi alunecând pe trup şi scoţând la iveala cămaşa.

O întoarse şi începu să-i descheie corsetul, eliberând toate legăturile până ce acesta se deschise. Eliza îl scoase şi îl aruncă deoparte. Stătea în faţa lui într-o cămaşă atât de fină, încât aproape putea să vadă prin ţesătură.

Toba îi bătea şi mai puternic în vene. Îşi scoase haina şi vesta, îşi trase cămaşa peste cap, apoi o luă din nou în braţe. O sărută ridicând-o de talie, o răsuci şi o lipi de stâlpul patului. Îşi cufundă faţa în dreptul gâtului ei şi îi simţi fluturarea pulsului sub buze. Inima ei bătea rapid, un staccato pe care-l simţi în propriul sânge, îi căută tivul cămăşii şi trase în sus de el. Când îi atinse pielea golaşă simţi râuri înspumate şi fierbinţi de anticipare coborându-i în valuri pe şira spinării. Îi scoase cămaşa peste cap, apoi o împinse pe pat şi îi dădu jos pantalonaşii.

Stătea în faţa lui, glorios de golaşă, iar Sebastian îşi spuse în sinea lui că nu exista nimic mai frumos ca trupul unei femei. Se dezbrăcă rapid, rămânând la rândul lui gol în

faţa ei, cu erecţia tare şi pulsând de nerăbdare.

Ea trase adânc aer în piept când el se poziţionă deasupra ei. Îi cuprinse chipul în palmă şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Chiar te iubesc, Eliza, spuse cu sinceritate. Niciodată n-am mai rostit vorbele astea vreunei femei.

Ea îi dădu deoparte o şuviţă de pe frunte şi îl înconjură cu braţele.

— Vreau să-mi amintesc fiecare secundă, îi zise ea şi îl trase în jos ca s-o sărute.

Sebastian porni în explorarea corpului ei, a sânilor, a pielii catifelate şi calde, cu mâinile şi gura. Îi atinse carnea moale dintre coapse şi pliurile sexului.

Ea gemu uşor şi se întinse spre el, cuprinzându-l cu degetele.

Digul explodă în interiorul lui Sebastian. Nu-şi mai putu reţine pofta sau preţuirea faţă de ea. Îşi mişcă degetele în jurul miezului plăcerii ei, iar când începu să geamă şi să gâfâie din ce în ce mai precipitat, îşi ancoră mâna în jurul ei şi se împinse în ea, umplând-o.

Experienţa aceea fizică nu semăna cu nici o alta – călărea pe o culme a plăcerii intense, însă cu o senzaţie de disperare, ştiind că putea fi ultima oară în care o atingea.

Se forţă să-şi alunge acest lucru din minte. Nu se putea gândi la aşa ceva acum – voia ca fiecare clipă, fiecare mişcare să conteze. Voia să se ridice amândoi la înălţimi pe care niciunul dintre ei nu avea să le mai atingă vreodată. Voia ca acesta să fie momentul în care toate lucrurile aveau să fie aduse la lumină şi înţelese. Voia să fie magic.

Eliza se agăţă de braţele lui, arcuindu-şi spatele şi gemând în timp ce el se mişca în ea, către eliberarea ei, până când cu greu se mai putu stăpâni. Se rostogoli împreună cu ea, aşezând-o deasupra, ca s-o poată vedea. Eliza începu să-l călărească, cu degetele înfipte în pieptul lui.

Îşi îndreptă în jos spre el ochii cenuşii, în timp ce părul i se revărsa peste tot, în bucle lungi şi minunate.

— Blestem ziua în care te-am întâlnit, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

— Şi eu la fel, fu el de acord.

Corpul ei se strânse în jurul lui.

— M-ai făcut să mă prăbuşesc, Sebastian. Dar, o, ce prăbuşire glorioasă, zise închizând ochii.

Sebastian se ridică în cot, îi cuprinse părul de la ceafă şi o opri în loc.

— Toată viaţa am crezut că o astfel de bucurie nu-i posibilă pentru mine. Dacă nu altceva, Eliza, mi-ai arătat ce înseamnă iubirea. Înţelegi ce dar e acesta? Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi cunoscut iubirea.

Eliza zâmbi. Îi cuprinse faţa în palme şi se aplecă pentru a-l săruta cu tandreţe.

— Atunci, niciunul dintre noi nu va mai fi la fel, nu?

„O, Eliza!” Nu-şi putea găsi cuvintele pentru a exprima cât de profund se schimbase.

Începu să se mişte din nou în ea, mai încet şi cu hotărâre, dorindu-şi să facă în aşa fel încât să dureze cât mai mult.

Ea continuă să-l sărute, trupul ei mişcându-se în acelaşi ritm cu al lui. Tensiunea era atroce şi minunată, iar când simţi că nu se mai putea abţine, o luă în braţe şi se rostogoliră pe o parte.

Eliza gâfâia de la efort, pieptul ei ridicându-se şi coborând cu fiecare respiraţie surescitată, iar când avu orgasm, acea senzaţie o făcu să strige.

Pentru Sebastian, fu sfârşitul. Se retrase şi îşi dădu drumul pe coapsa ei.

— O, Doamne! zise Eliza cu răsuflarea întretăiată. O, stelele mele!

Îl sărută pe gură, zăbovind acolo, apoi oftă fericită şi căzu pe spate, cu mâna prăbuşita într-o parte.

Sebastian o sărută pe obraz, pe frunte, apoi pe gură, cu blândeţe, înainte de a o lua în braţe şi de a o ţine aproape. Niciodată nu se mai simţise atât de conectat cu o fiinţă umană. Îi simţea inima bătând lângă pieptul lui şi era aproape ca şi cum făcea parte din el. Iubire şi noroc şi tot

ceea ce era aşa cum trebuia să fie în lume străluceau deasupra lor, acoperindu-i.

Câteva momente trecură înainte ca Sebastian să-şi pună palma pe obrazul ei şi s-o sărute din nou, de data aceasta cu veneraţie. Întinse mâna după plapumă, o trase şi se strecurară sub ea, unul în braţele celuilalt şi cu privirile îndreptate spre ramurile care dansau de cealaltă parte a ferestrelor.

— E încă *zi,* spuse Eliza. Parcă aş fi aici de o săptămână.

— Mi-aş dori să fi fost plecaţi o săptămână, murmură Sebastian.

— Crezi că aşa e căsătoria? întrebă ea.

— Nu ştiu.

Spera că va putea găsi asta în viaţă, această senzaţie de pace şi de mulţumire. Îşi trecu degetele peste o şuviţă lungă din părul ei.

— În mod sigur, nu cu altcineva în afară de tine.

Ea întoarse capul, odihnindu-şi-l pe pieptul lui.

— Dacă aş fi măritată cu tine, aş insista să începem şi să terminăm fiecare zi aşa.

El chicoti şi trasă o linie în sus şi în josul pe braţul ei.

— M-aş supune bucuros. Dar asta e tot, madam? Sau mi-aţi cere mai multe?

— Da. Crinoline din păr de cal pentru rochiile mele. După cum spune sora mea, sunt destul de scumpe şi doar cele mai sofisticate doamne le pot purta.

— Atunci ai avea o garderobă întreagă de crinoline din păr de cal. Ce altceva?

Se uită la el.

— Să îmi spui că mă iubeşti în fiecare zi, fără să dai greş.

Îşi lipi mâna de obrazul lui.

Sebastian îşi apăsă obrazul în palma ei şi închise ochii.

— Ar fi cel mai uşor lucru din lume. Îi sărută palma şi îşi permise să-şi imagineze, însă realitatea dură începu să bată la uşa conştiinţei, cerând să fie lăsată să intre.

Îşi întoarse privirea către baldachinul de deasupra capului.

— Ce mi-ai cere dacă te-ai căsători cu mine? întrebă ea.

— Să-mi fii alături la bine şi la rău. Să fii mereu sinceră cu mine, aşa cum eşti acum.

— Şi asta ar fi cel mai uşor lucru din lume, pentru că eu nu ştiu să fiu altfel.

Ea chicoti şi se rostogoli pe spate lângă el.

— Sper să ai parte de asta, Sebastian. Sincer.

El închise ochii în faţa durerii pe care acea dorinţă i-o provoca. Cum putea să fie atât de generoasă dorindu-şi aşa ceva?

Eliza se ridică brusc, trăgând un cearşaf în faţă şi lăsând la vedere spatele catifelat. El îşi trecu un deget în jos pe vertebrele ei.

— Şi mai sper să afli cine l-a omorât pe prietenul tău, zise ea dând din picioare la marginea patului. Au fost de folos informaţiile despre femeia aceea?

Ea se dădu jos din pat şi începu să-şi caute hainele în timp ce el o privea. Îşi dorea să plece, bănuia el. Probabil că realitatea o lovise şi pe ea, la fel ca şi pe el.

— Nu. Guvernul englez vrea să se spele pe mâini de asta.

— De ce?

— Vor să încheie acordul comercial. Din punctul lor de vedere, asta-i problema Aluciei. Probabil că au dreptate.

Ea găsise un ciorap şi se aşeză pe pat ca să şi-l pună.

— Dar cum rămâne cu bărbatul care a livrat corespondenţa? Nu e de niciun ajutor ce-a spus el?

Sebastian scutură din cap.

— Ar putea fi o mulţime de femei aluciene în Londra acum.

— Totuşi, ar trebui să vorbeşti cu el

— Cum să-i vorbesc, *mung lief,* dragostea mea?

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Aşa bine, te duc eu la el.

Dădu să scuture din cap, dar Eliza se aplecă peste

pat, cu un singur ciorap, şi îşi puse mâna pe pieptul lui.

— Ce-ai de pierdut, Sebastian? Dacă guvernul nu te-ajută, asta poate să fie singura ta speranţă.

Avea dreptate. Ceasul ticăia, timpul lui aici se scurgea. Se dădu şi el jos.

— Ştii unde e?

— Ei bine, nu. Dar cred că e în Covent Garden în majoritatea zilelor, în căutare de muncă. E sâmbătă… sunt sigură că putem să-l găsim. Dar nu poţi să mergi ca prinţ. Va trebui să fii din nou căruţaş.

— N-am fost *căruţaş…*

— O, ba da, Alteţă.

Ea zâmbi, îl săruta pe vârful nasului, sări de pe pat şi începu să se îmbrace.

Sebastian o privea, memorându-i detaliile corpului, ca să nu le uite. Avea să ia cu el aceste imagini în Alucia – pistruiul de pe şoldul drept. Sânii ei, unul uşor mai mic decât celălalt. Talia ei, care se evaza în dreptul şoldurilor, şi gleznele ei, la fel de suple ca şi încheieturile mâinilor

. Imagini de care se va agăţa.

Ea îşi ridică privirea şi îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Vii?

Cât de mult ura că trebuia să lase în urmă căldura acelui pat. Mirosul rămas după ce făcuseră dragoste. Senzaţia pielii ei pe a lui. Cât de mult ura tot ceea ce avea să urmeze.

— *Je,* spuse încet şi îşi trecu picioarele peste marginea patului ca să se dea jos.

Când fură îmbrăcaţi – Sebastian fără vestă sau cravată, iar Eliza cu părul prins într-un coc lejer, la ceafă – el ieşi din cameră în căutarea lui Patro. Îi explică acestuia de ce avea nevoie şi, ca de obicei, Patro şi Egius îi aduseră cu eficienţă la îndeplinire cererea, fără ca măcar să ridice din sprânceană. Când Sebastian se întoarse în dormitor, purta haina altcuiva. Nu avea idee a cui era şi nici că-i păsa.

— Mergem? întrebă şi întinse mâna spre Eliza.

— Lipseşte ceva, zise ea privindu-l cu un ochi critic.

Duse mana în poşetă şi scoase ceasul de buzunar pe care i-l dăruise. Îl ţinu atârnat în faţa lui ca pe un pendul, apoi i-l strecură în buzunarul hainei. Bătu uşor în buzunar şi zâmbi în sus spre el.

— Acum arăţi ca un adevărat căruţaş.

El râse, o cuprinse pe după umeri şi o sărută pe tâmplă.

Doamne, cât de mult o iubea.

*

Fura lăsaţi într-un colţ discret, dintr-o trăsură discretă. Gărzile lui Sebastian veniseră îmbrăcate în haine în stil alucian, Egius plângându-se că nu putea să îmbrace tot grupul alucian în haine englezeşti sărăcăcioase. Sebastian îşi instrui gărzile să rămână la distanţă de el, astfel încât nimeni să nu bănuiască ceva. Una dintre gărzi încercă să-l convingă că era o idee proastă, însă Sebastian refuză să-i asculte argumentul.

Eliza îşi trase boneta cât mai jos. Aşa încât cine ar fi vrut să-i vadă chipul ar fi trebuit să se aplece, şi astfel porniră amândoi printre tarabe, ca un cuplu căsătorit de mult timp, oprindu-se să se uite la delicatesele şi la bunurile de vânzare, comentând despre lucrurile pe care le vedeau, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume cu excepţia cinei.

Sebastian nu se mai plimbase niciodată într-o piaţă fără să fie urmat de o hoardă de gură-cască.

Se opriră în dreptul unei tarabe cu flori, iar Eliza se aplecă să miroasă trandafirii adunaţi în buchete şi legaţi cu sfoară.

— Sunt minunaţi, zise ea. Aveţi şi voi tarabe cu flori ca asta? Nu pot să-mi imaginez că există în lumea întreagă unii la fel de frumoşi.

— Eu... nu sunt sigur, spuse el.

— Atunci, îmi pare foarte rău pentru tine. Cred că nimic nu-i mai bun decât o plimbare lejeră prin piaţă,

sâmbăta. O, uite!

Îl luă de mână şi îl trase către o vitrină. Era plină cu ceasuri.

— Am cumpărat câteva ceasuri de aici.

Trecu dincolo de o uşă joasă şi coborî câteva trepte. Sebastian o urmă. Prăvălia era înghesuită şi aglomerată de ceasuri de toate mărimile. Ceasuri mari cu pendul. Ceasuri fragile din porţelan. Ceasuri de perete, unele dintre ele grosolane, altele din aur. Şi-ar fi dorit să-i poată oferi toate aceste ceasuri dacă asta o făcea fericită. Dar nici măcar nu avea portmoneul la el.

De acolo, merseră la tarabele cu mâncare unde degustară ciocolată şi produse de patiserie.

— O, vai, spuse Eliza închizând ochii când muşcă dintr-o tartă cu lămâie.

— E cereasca?

Îi oferi restul. Avea dreptate – era cerească.

În pofida circumstanţelor, ziua era una dintre cele mai frumoase din viaţa lui Sebastian. Se plimba neobservat de nimeni, nerecunoscut şi anonim pentru cei din jur. Trăia un vis în care nu era îngreunat de responsabilităţi, iar oamenii nu se întreceau pentru a-i câştiga atenţia. Pentru o după-amiază, i se permise să existe pur şi simplu în compania unei femei frumoase, pe care o iubea.

Ajunseră la capătul tarabelor. Pe colţ era o cârciumă şi, judecând după cacofonia de voci care răzbăteau prin ferestre şi uşă, era aglomerată.

— Hai să bem o bere, sugeră Eliza.

Sebastian nu mai fusese într-o cârciumă de când fusese la universitate aici. Se uită precaut la uşă.

Eliza îl trase de mână.

— Nu puteţi să veniţi în Anglia şi să nu beţi o halbă, domnule.

Se afundă în cârciumă. Sebastian a urmă neputincios.

O văzu pe Eliza ducându-se direct la bar şi strigând:

— Două halbe!

Câteva clipe mai târziu, un bărbat trânti două halbe cu bere neagră şi spumoasă, împrăştiind conţinutul pe

suprafaţa de lemn foarte lustruită. Eliza îi întinse câteva monede, apoi se întoarse spre Sebastian şi îi dădu una din halbe. El sorbi. Ea râse şi îi şterse spuma de pe buza de sus.

— E chiar bună.

— Când eram mică, tata meu mă aducea chiar în cârciuma asta şi stăteam aici cu tovarăşii lui. Crede-mă că am auzit toate poveştile pe care le-ar putea spune un bărbat într-o cârciumă.

Ea râse, apoi se uită peste halbă la el.

— Tu ce făceai ca să te distrezi când erai băiat?

— Să mă distrez? Din păcate, eu n-am frecventat cârciumi. Am învăţat franceza, engleza şi bunele maniere. Am studiat economie şi istoria luptelor. El ridică din umeri.

— Sigur te-ai delectat cu ceva. Nu?

— Îmi plăcea să citesc, recunoscu el. Şi să călăresc. Am avut o pereche de cai.

Fu surprins că nu avea nimic de spus despre copilăria sa. Îşi văzuse rar părinţii şi, deşi Leopold îi fusese tovarăş constant, nu mai existaseră alţi copii cu care să vorbească. Cea mai mare parte a timpului şi-l petrecuse la antrenamente şi în sălile de clasă.

— Pare…

Eliza îşi pierdu şirul gândurilor, la fel şi Sebastian, pentru că la doar câţiva metri de ei un bărbat se ridică şi îl îmbrânci zdravăn pe un altul care se prăbuşi în fund.

— O, ce i-a dat-o, nu? exclamă Eliza entuziasmată.

Bărbatul se ridică de pe podea şi sări peste masă în încercarea de a-l prinde pe făptaş, răsturnând halbele în stânga şi-n dreapta şi vărsând bere pe podea. Cei din jurul lor se grăbiră să se dea la o parte.

Sebastian păşi în faţa Elizei, interpunându-se între ea şi bătăuşi.

— Ar trebui să ieşim.

— De ce? Nu vrei să vezi cine câştigă? Ea încercă să-l dea deoparte.

— Cred că pentru…

Eliza icni brusc şi îl apucă de braţ.

— El e!

Îşi lăsă halba jos şi ţâşni ocolindu-i pe cei care se înghesuiau să urmărească lupta.

— Stai… Eliza!

Sebastian se duse după ea, dar când reuşi să iasă din cârciumă, Eliza alerga deja pe stradă. Sebastian porni în urmărirea ei, deranjat că ea o lua la fugă astfel şi intenţionând să-i spună acest lucru, însă când o ajunse, Eliza reuşise să intercepteze un bărbat scund şi robust, cu o şapcă pătată.

— Iată-vă! îi spuse ea veselă acelui bărbat, ca şi cum tocmai îşi găsise tovarăşul pierdut.

Bărbatul părea alarmat. Se întoarse s-o ia la sănătoasa, dar se izbi de Sebastian.

— De ce fugiţi mereu de mine? întrebă Eliza. Nu vreau să mă supăr, domnule, dar cum să n-o fac? Nu vreau să vă fac nimic rău, nu vreau decât să vă pun o întrebare.

— Aţi pus deja întrebări, se plânse el.

— Dar mai am una.

Sebastian îl împinse pe bărbat înapoi. Era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât acesta şi îl avertiză:

— Nu fugi, ai înţeles? Dacă o faci, te prind şi te pocnesc.

Eliza făcu ochii mari, apoi râse ca şi cum el ar fi făcut o glumă.

— Nu, nu va face asta, îl asigură ea pe individ, care făcuse ochii mari ca două coroane de aur. Aşa, deci… trebuie să aflu cine v-a dat cei cinci penny.

Bărbatul trecu de la teamă la exasperare.

— V-am *spus*. Nu-i altceva de zis decât ce-am spus deja, da? Un om trebuie să-şi câştige traiul, atâta tot.

— Poate aş putea să te fac eu să spui mai multe, zise Sebastian. Poate dacă arunci o privire la câteva chipuri, unul dintre ele o să-ţi stârnească memoria.

— Nu, spuse bărbatul clătinând din cap. Nu vreau probleme.

— Îţi dau douăzeci de lire, se oferi Sebastian.

— *Douăzeci* de lire! icni Eliza cu mâna la inimă. E mult

prea mult! Suma i se părea rezonabilă lui Sebastian în schimbul unui lucru de o asemenea amploare.

— Prea mult? repetă el nesigur.

— O să iau zece, se oferi bărbatul.

Eliza făcu un gest spre bărbat, arătând că avusese dreptate.

— Bine, zise Sebastian nesigur. Zece lire.

— Unde o să văd chipurile astea? întrebă bărbatul, teama lui dispărând complet odată cu promisiunea celor zece lire.

Întrebarea lui însă avea o hibă. Sebastian avea nevoie ca el să vină la Palatul Kensington să se uite la femeile aluciene din grupul său. Dilema era cum putea să facă asta fără să atragă atenţia nedorită.

— La Palatul Kensington, răspunse Eliza.

Bărbatul făcu ochii şi mai mari.

— Nu în *interiorul* palatului, spuse Eliza citindu-i gândurile. Crezi că a înnebunit lumea?

— Am o idee mai bună, zise Sebastian.

Eliza şi bărbatul îl priviră, aşteptând să spună ceva.

— O să le duc mâine pe doamne pe Bond Street ca să-şi cumpere pălării. Un suvenir din Londra, cum ar veni.

Bărbatul se uită când la Eliza, când la Sebastian.

— Pe Bond Street? Am fost fugărit pe Bond Street.

— Îţi vine să crezi? rosti Eliza tărăgănat.

Sebastian trebuia să se gândească cum să facă asta în timpul unui program plin şi fără să trezească suspiciuni.

— Când sosesc doamnele, cinci în total, dacă nu mă înşel, le poţi vedea de la fereastra unei trăsuri şi poţi să vezi astfel dacă vreuna dintre ele ţi se pare familiară.

— O trăsură, spuse bărbatul suspicios. Ce trăsură?

— Ce trăsură, repetă Eliza pierzându-şi răbdarea. Orice trăsură e bună pentru dumneavoastră, domnule.

— Unul dintre oamenii mei o să te însoţească.

— Adică eu, spuse repede Eliza. Eu o să te însoţesc şi o să mă uit pe fereastră cu tine. Aruncă o privire spre Sebastian şi ridică din umeri. Le-am văzut pe câteva dintre doamne. Pot să ajut.

— Şi cele zece lire ale mele? întrebă bărbatul.

— Le primeşti când o să faci ceea ce a cerut domnul, zise Eliza cu hotărâre.

— Şi cum o să *găsesc* trăsura? întrebă bărbatul cu tonul cuiva care credea că le pusese o întrebare dificilă, la care nu puteau răspunde.

Eliza oftă.

— Eu m-aş gândi că dacă domnul e pregătit să vă plătească zece lire va avea grijă să găsiţi trăsura.

Bărbatul îi studie suspicios şi, în cele din urmă, dădu din cap aprobator.

— În regulă.

Totuşi, Eliza nu părea să aibă încredere în el.

— Cum vă numiţi?

— Paul Oates, spuse el trăgându-şi în jos vesta murdară şi ridicând bărbia.

— Foarte bine, domnule Oates. Ar trebui să ştiţi ca tata este judecător la înalta Curte de Justiţie. Dacă renunţaţi la această înţelegere, mă voi îngriji personal să fiţi târât în faţa lui şi să fiţi tras la răspundere. Zâmbi veselă.

— Nu-i nevoie de ameninţări, pufni domnul Oates. Îmi prind bine alea zece lire, zău aşa.

După ce înţelegerea fu încheiată, stabiliră detaliile legate de ora la care Eliza se va întâlni cu el a doua zi acolo, de unde se vor duce împreună la o trăsură.

— Sunt liber să plec? întrebă domnul Oates.

Eliza se uită la Sebastian. Nu-i plăcea ideea să-i dea drumul bărbatului, pentru că, spre deosebire de Eliza, el n-avea încredere în acesta. Dar nici nu-l putea reţine împotriva voinţei lui. Confirmă din cap.

Domnul Oates o luă la sănătoasa ca un şobolan.

Sebastian şi Eliza se uitară la el îndepărtându-se.

— N-o să vină mâine, nu? întrebă Sebastian.

— O s-o facă, spuse Eliza încrezătoare. Zece lire sunt o recompensă regească pentru el. Se întoarse şi îi zâmbi. *Douăzeci* de lire, Sebastian! Eşti nebun?

— Cred că am stabilit că sunt, admise el.

Da, era nebun. Nebun după Eliza. Îndrăgostit nebuneşte de Eliza.

Capitolul 25

Moda aluciană nu este superioară modei englezeşti în toate privinţele, aşa cum au sugerat unii francezi. Anglia are cele mai bune modiste din întreaga lume, fapt recunoscut chiar de prinţul Sebastian, care a fost văzut cumpărând frumoase bonete englezeşti de la o modistă de pe Bond Street pentru doamnele din anturajul său.

Doamnele din Anglia pot plasa comenzi pentru bonete de primăvară la sfârşitul lunii viitoare. Se preconizează că bonetele din satin, din mătase, din paie şi cele cu panglici şi flori vor fi la mare căutare.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Paul Oates era un om flămând. Negociase, în schimbul participării sale. Nişte pâine, brânză şi carne uscată. Ajunsese la locul stabilit, la ora convenită, dar nu intrase înăuntru până ce nu îi fuseseră aduse o stacană cu bere şi mâncare.

Scoase o exclamaţie la vederea trăsurii elegante, care de fapt era destul de simplă, apoi mâncă precum un animal în timp ce el şi Eliza aşteptau pe Bond Street.

— Deci, cine-i tipul ăsta? întrebă el cu un zâmbet plin de grăsime şi cu gura plină.

— Cred că e destul de clar că este prietenul meu.

— *Prieten,* pufni domnul Oates la auzul acestui răspuns şi îşi îndreptă un deget cenuşiu spre ea. Vă credeţi mare şi tare ca el, spuse fluturând degetele spre tavanul trăsurii. Dar nu sunteţi ca el, dom’şoară, deloc. *Palatul Kensington*? Credeţi că nu ştiu cine stă acolo?

Clătină din cap şi-şi îndesă în gură o bucată de carne de viţel uscată cât pumnul Elizei.

Fu nevoită să privească în altă parte. Sincer, ar fi fost peste poate de uimită dacă domnul Oates chiar ştia cine locuia la Palatul Kensington.

— *Regina*, chiar ea, spuse el printre îmbucăturile de carne uscată, ca şi cum ar fi răspuns la întrebarea ei nerostită. Tipu' e fratele ei.

Acest bărbat era un idiot şi spera că nu-l făcuse pe Sebastian să-şi pună toate speranţele în el

— Cum aţi ajuns la această concluzie, domnule Oates?

El ridică din umeri şi mai luă o gură enormă şi neplăcută de pâine.

— Are sens, aia e. Am văzut că aduce cu prinţu Albert, dar tipu' nu-i el. E fratele ei. Seamănă perfect.

— Sunteţi isteţ, nu-i aşa? Chiar e fratele reginei.

Se îndoia că exista vreun pericol ca domnul Oates să descopere că regina locuia la Palatul Buckingham, nu la Kensington, şi că nu avea fraţi.

El îşi duse la tâmplă acelaşi deget cenuşiu.

— Ştiam eu, zise mândru.

Eliza rezistă impulsului de a-şi da ochii peste cap. Nu avea de îndurat decât o oră cu el şi apoi spera să nu-l mai vadă niciodată pe prost. Deşi, probabil, avea să-l mai întâlnească prin piaţă, căutând câte ceva de muncă.

Oricum, planul, aşa cum îl stabiliseră cu o zi în urmă, era foarte simplu. Sebastian le va aduce pe doamnele aluciene din grupul său pe Bond Street, iar în timp ce se vor îndrepta pe trotuar spre uşa prăvăliei doamnei Cubison, domnul Oates trebuia să se uite să vadă dacă o recunoştea pe una dintre ele. Sebastian urma să sosească ultimul şi, înainte de a intra în prăvălia doamnei Cubison pentru a stabili plata bonetelor alese, va veni la trăsura în care se aflau Eliza şi domnul Oates ca să afle răspunsul acestuia. Trăsura îi va duce apoi pe Eliza şi pe domnul Oates în Covent Garden, unde unul dintre oamenii lui Sebastian va achita cele zece lire, iar Eliza… ei bine, ea va aştepta acasă.

Sebastian îi promisese că va veni.

„Aşteaptă-mă, Eliza. Voi veni, jur, pe cuvântul meu.”

Domnul Oates terminase de înfulecat mâncarea şi se lăsase pe spătar, întinzându-şi mâinile murdare pe pernele din piele.

— Am fost în trăsuri mai bune ca asta. Dacă-i fratele reginei, de ce nu are ceva mai bun decât asta?

— Acum jumătate de oră aţi fost destul de impresionat, din câte-mi amintesc, îi atrase atenţia Eliza.

— Da, da’ asta nu-i aşa de elegantă ca alea în care-o duc pe regină.

— Sigur că nu, domnule Oates. Ea este regina, iar domnul nu-i decât fratele ei.

El aprobă din cap ca şi cum aceasta era o presupunere corectă.

Închise ochii. Niciun minut mai târziu, sforăia. Eliza se ghemui într-un colţ al banchetei de vizavi de el şi se rugă ca doamnele aluciene să sosească în curând.

Nu sosiră curând, ci la o oră după ora stabilită. Le auzi înainte de a le vedea. Se ridică în scaun, îi dădu una cu cizma domnului Oates şi se năpusti spre fereastră. O trăsură le lăsă la trotuar şi se adunară toate în jur, scuturându-şi fustele şi aranjându-şi bonetele.

— Repede! şuieră Eliza către domnul Oates.

El se înghesui lângă ea la fereastră, umplându-i nasul cu mirosul de haine nespălate.

— Nu pot să le văd.

— Cum adică nu puteţi să le vedeţi? întrebă ea disperată.

— Bonete, spuse el.

— O, Doamne.

Se apropiau, dar domnul Oates continuă să scuture din cap.

— Nu pot s-o văd pe niciuna.

Eliza lua o hotărâre rapidă. Deschise uşa trăsurii şi îl împinse afară, apoi sări în spatele lui. Îşi petrecu mâna după braţul şi hainele lui murdare şi îl smuci spre o vitrină.

— Ce-i asta? întrebă el zgâindu-se la fereastră.

— Vă prefaceţi că vă uitaţi la vitrina farmaciei,

domnule Oates, apoi întoarceţi capul ca şi cum aţi vorbi cu mine şi *vă uitaţi la doamne.*

— O…

El întoarse capul. Se aplecă pe lângă ea în timp ce doamnele ajunseră la uşa doamnei Cubison.

— Nu ea, zise el. Nu, Nu, Nu… aaa, ea e. Ea e, sigur.

Eliza aruncă o privire în stânga ei.

— Care dintre ele?

— Aia cu rochie galben cu albastru şi pelerină albastră.

Eliza o observă numaidecât – avea o rochie frumoasă. Femeia era cu câţiva centimetri mai scundă decât celelalte, iar Eliza tresări când realiză că o mai întâlnise. Era femeia alucianã cu care vorbise în salonul de jocuri, la petrecerea dată pentru Juliana Whitbread. „Cum o chema? Anastasan! Lady Anastasan!”

— Sunteţi sigur?

— Ştiu cine mi-a dat cinci penny, dom’şoară.

Doamnele se adunară în dreptul uşii şi vitrinei doamnei Cubison, uitându-se înăuntru şi aşteptând ca un valet să le deschidă.

— E slăbuţă, da. Micuţă şi elegantă. Şi destul de mare la…

— Da, văd, i-o tăie Eliza înainte ca el să apuce să vorbească iar despre pieptul ei.

Pentru o femeie minionă, Lady Anastasan avea într-adevăr sâni destul de mari.

Valetul deschise uşa prăvăliei, iar doamnele intrară, râzând şi pălăvrăgind, cu Lady Anastasan în mijlocul lor.

După ce plecară, Eliza îl grăbi pe domnul Oates înapoi la trăsură.

Trecu încă un sfert de oră până ce sosi o trăsură elegantă. Doi bărbaţi coborâră de pe scaunul birjarului şi rămaseră pe trotuar. Uşa se deschise, iar Sebastian se dădu jos. Se îndreptă spre trăsura Elizei, vorbi cu birjarul, apoi se dădu înapoi.

Eliza deschise uşa cu un zâmbet atât de larg, încât o durură obrajii.

Zâmbetul lui Sebastian era aproape la fel de larg.

— Am avut dreptate, proclamă domnul Oates întinzându-se pe lângă Eliza. Are un piept mare, spuse el şi îşi duse mâinile făcute cupă la propriul piept pentru a demonstra.

— E Lady Anastasan, zise Eliza.

Sebastian avu o reacţie fizică, de parcă l-ar fi lovit cu ceva.

— Pardon?

— Poartă o rochie albastru cu auriu. Domnul Oates a spus că ea este cea care i-a plătit cei cinci penny ca să ne livreze corespondenţa acasă.

Domnul Oates confirmă.

— Eşti absolut sigur? îl întrebă Sebastian.

— N-aş uita cum arată, confirmă domnul Oates râzând cu jind.

— De unde ştii cum o cheamă? întrebă Sebastian îndreptându-şi atenţia spre Eliza.

— Am cunoscut-o la balul de la aniversare, spuse Eliza. Era acolo cu soţul ei.

— L-ai cunoscut pe lordul Anastasan?

Ea aprobă din cap.

El părea confuz.

— Un bărbat zvelt, cu tenul măsliniu?

— Ce? Nu. Un bărbat chiar foarte mare.

Sebastian părea şi mai confuz.

— Eşti sigură?

Eliza se gândi la seara aceea.

— El stătea la o masă de joc. Ea a trecut pe lângă el, l-a atins pe spate, iar după ce a trecut, a aruncat o privire înapoi şi a zâmbit.

— Nu înţeleg, spuse Sebastian. Ce te-a făcut să crezi că era vorba de soţul ei?

Ce o *făcuse* să creadă că era ceva atât de intim?

— Cred că acel schimb de priviri dintre ei.

Sebastian se schimbase la faţă. Chipul lui devenise mai închis la culoare, iar ochii şi mai întunecaţi.

— Descrie-mi-l, te rog, spuse el iute.

— Un bărbat destul de solid. Cu un piept foarte mare.

— Ca al soţiei, interveni domnul Oates.

— Cu barbă. O, şi cu un râs foarte puternic. De fapt, de-asta am observat... râsul lui mi-a atras atenţia spre el.

Ochii lui Sebastian păreau aproape negri.

— Eşti foarte sigură, Eliza?

În vocea lui se citea un calm mortal care îi trimise frisoane pe şira spinării.

— Sunt.

Expresia lui Sebastian deveni brusc atât de rece, încât Eliza se dădu înapoi.

— Eşti în regulă?

— O să fiu. Mulţumesc, domnule Oates. Mulţumesc, Eliza. Mi-aţi fost de mare ajutor.

El închise uşa fără s-o privească pe Eliza, ciocăni în laterala trăsurii şi astfel, pur şi simplu, Eliza şi domnul Oates fură duşi de acolo.

Ea era uluită. Nu înţelegea ce se întâmplase. Domnul Oates, pe de altă parte, simţea că îşi făcuse treaba foarte bine, iar când ajunseră la Covent Garden, acceptă cele zece lire de la birjar şi îi zâmbi Elizei scoţând la iveală dinţii lipsă.

— Nimeni n-o să creadă că l-am cunoscut pe fratele reginei, se lăudă el.

— Nu, cu siguranţă nu, admise ea.

Închise uşa trăsurii, se lăsă pe spate pe perne şi îl lăsă pe birjar s-o ducă acasă.

În orele care urmară, resimţi senzaţii contradictorii. De nelinişte. Chiar de alarmă. Ceva se schimbase, nu ştia ce, dar nu-i plăcea. Sebastian arătase atât şocat, cât şi furios, iar ceva între ei, acea scânteie, acea strălucire, se schimbase când auzise numele Anastasan.

Eliza rămase acasă, plimbându-se de colo până colo prin salon sau încercând să-şi ocupe timpul făcând contabilitatea gospodăriei, ordonând cărţile tatălui sau jucându-se cu câinii. Un minut lung după altul, în aşteptarea lui Sebastian. Nimic nu o ajută însă, nimic nu-i uşură tensiunea, iar la sfârşitul zilei fu copleşită de cele întâmplate. Descurajată. Consumată.

A doua zi, avu o discuţie fermă cu sine şi îşi reaminti cu severitate că viaţa mergea întotdeauna mai departe. Aşa că se îmbrăcă şi se duse la piaţă, aşa cum făcea de două sau de trei ori pe săptămână. Rătăci printre tarabe şi cumpără flori şi pâine. Apoi luă nişte ciocolată belgiană scumpă, pentru că o merita după toate prin câte trecuse. Când se întoarse acasă. Poppy mătura la intrare.

— Ce zi vântoasă! spuse Eliza prefăcându-se veselă şi dându-şi jos boneta. A venit cineva?

— Azi nu, zise Poppy măturând pe lângă Eliza. Lăptăreasa a dispărut iar. Nu mai vine regulat, aşa cum ar trebui. Se opri şi deschise uşa pentru a arunca o privire prin piaţă. E linişte ca-ntr-o dimineaţă de duminică, spuse închizând uşa şi reluându-şi măturatul.

Ziua următoare trecu la fel, fără nicio veste. La fel şi ziua de după. În a patra zi, Eliza nu mai suportă şi îi luă pe Jack şi pe John până la casa lui Hollis.

Servitorul ei, Donovan, răspunse la uşă, îşi dăduse haina jos şi îşi suflecase mânecile cămăşii, lăsând la vedere antebraţele groase. Avea un prosop pe umăr şi ţinea în mână o perie de praf.

— Bună dimineaţa, Donovan, spuse ea cu ochii la perie. Faci pe camerista azi?

— Lady Honeycutt nu are cameristă, domnişoară Tricklebank. Are însă o menajeră, dar Lady Edison s-a îmbolnăvit azi.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Sora mea e acasă?

— Da, este. Lucrează de zor la gazetă. Deschise uşa mai larg. Poftiţi înăuntru.

O conduse pe hol către fosta sufragerie a lui Hollis, pe care o transformase în birou. Mai multe ziare erau adunate într-un teanc pe o masă mare din centrul încăperii în care puneau cap la cap gazeta. Astăzi, Hollis era ocupată cu planul gazetei.

— Sora dumneavoastră, zise Donovan. Şi câinii ei.

— Minunat! spuse Hollis fără să-şi ridice ochii din schiţă.

Jack şi John tropăiră într-acolo pentru a o inspecta pe

Hollis înainte de a se cuibări în spatele mesei.

— Aproape am terminat, zise Hollis. Ai văzut noul stil de pantalonaşi? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată de entuziasm, Mai scurţi şi mai deschişi decât înainte. Se leagă cu o panglică frumoasă. Ridică un pliant de la un producător bine-cunoscut de lenjerie de damă. Mă duc mâine pe-acolo să arunc o privire. Vrei să vii?

— Poate, răspunse Eliza.

— Ce faci aici? întrebă Hollis aplecându-se din nou deasupra gazetei. Te aşteptam abia mâine. Unde-i tata?

— La tribunal.

Eliza se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Hollis îşi ridică privirea. Se încruntă.

— Ce-i? Arăţi foarte posomorâtă.

— N-am primit niciun semn de la Sebastian de trei zile.

— Ce? Ce tupeu pe bărbatul ăla! râse Hollis. Nu fi supărată, dragă! Probabil că are o mulţime de lucruri de făcut.

— Ceva nu-i în regulă, insistă Eliza.

Hollis se opri din lucrul la gazetă.

— De ce zici asta?

Eliza nu voia să-i spună surorii ei despre incursiunea lor în Covent Garden sau despre cea cu domnul Oates. Nu încă.

— Este un presentiment.

Hollis se holbă la ea. Apoi se lasă încet pe spătar.

— O, vai! Ai făcut-o, nu-i aşa?

— Ce-am făcut?

— Te-ai îndrăgostit.

Eliza roşi.

— *Nu,* Hollis…

— Să nu-ndrăzneşti să mă minţi pe mine, Mary Eliza Tricklebank. Te cunosc mai bine decât oricine. Poţi să-i minţi pe Caro sau pe tati, dar nu pe mine.

Eliza oftă.

— Bine. Poate am făcut-o.

Hollis icni.

— O, Eliza!

— Ştiu, ştiu, n-ar fi trebuit, dar am fost atât de compatibili în toate privinţele. Aşa cum eşti tu cu Donovan.

— Ce? Donovan şi cu mine nu suntem deloc compatibili… Icni brusc. Sigur nu în *toate* privinţele, spuse ea. *Tu* eşti compatibilă cu prinţul în *toate* privinţele?

Eliza nu răspunse, iar Hollis îşi duse mâna la gură, probabil ca să nu ţipe. Când reuşi să-şi găsească stăpânirea de sine, lăsă mâna jos şi zise:

— *Eliza!* Ce altceva nu mi-ai spus?

Eliza se scufundă în fotoliu, cu picioarele întinse în faţă.

— Atât de multe, Hollis.

Aşa că îi spuse. Îi povesti surorii ei despre întâlnirile lor din casa din Mayfair, despre ajutorul pe care i-l acordase ca s-o găsească pe femeia care plătise pentru a primi biletul. Îi relată lui Hollis despre conversaţiile lor şi despre cât de asemănători erau, amândoi încolţiţi de aşteptările societăţii şi de responsabilităţi. Despre faptul că el îi mărturisise că o iubea, dar că era obligat de datorie şi despre faptul că, neştiind dacă îl iubea sau nu, Eliza nu îi răspunsese la fel.

Hollis ascultă cu ochii licărind.

— O, vai, dragă! spuse ea încet şi veni în locul în care Eliza stătea tolănită în fotoliu, se aşeză pe braţul acestuia şi o luă în braţe.

— M-am temut că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Eu mă bucur că s-a întâmplat! Oricât de dureros este, n-am niciun regret.

Hollis nu spuse nimic. Se ridică în picioare.

— Caro s-ar putea să ştie o modalitate de a-i trimite vorbă, nu crezi?

— Şi dacă ştie, ce vorbă aş putea să-i trimit?

— Că-l iubeşti, prostuţo. Măcar spune-i asta înainte să plece din Anglia. Bietul de el, să rosteşti cuvintele alea şi să nu le auzi la rândul tău… I-am spus lui Caro că trec pe la ea azi. Mergem?

Eliza ridică din umeri. Nu-i păsa ce făceau, atât timp

cât nu trebuia să se întoarcă la ea acasă şi să aştepte o vizită care nu avea să se întâmple.

Luară câinii, îl chemară pe Donovan ca să-i aducă lui Hollis o pelerină, apoi ieşiră la braţ, Eliza sprijinindu-se de sora ei în timp ce mergeau.

Caroline se afla acasă, desigur – era prea devreme să plece într-un tur de vizite şi rareori era îmbrăcată înainte de sosirea după-amiezii. De fapt, o găsiră la ea în sufragerie, în capot şi cu părul dezlegat. Stătea pe podea, iar peste tot în jurul ei erau ilustraţii de modă.

— Sunt cele mai noi din Franţa, zise ea încântată. Lady Halsem tocmai le-a adus cu ea din Paris şi mi le-a împrumutat. Ce ziceţi de rochia asta galbenă? întrebă ea ridicând o ilustraţie. Jack! Ia-ţi botul de pe planşetele mele! exclamă alungând câinele.

Hollis se lăsă în genunchi ca să se uite la ilustraţii.

Eliza se aşeză pe un taburet şi rămase acolo cu privirea tristă îndreptată spre ilustraţii.

— Ce vă aduce azi, aici, pe voi două şi pe bestii? întrebă Caroline ridicând una dintre planşete, apoi pe alta, pe care o puse lângă prima, pentru a le compara.

— Eliza s-a ţinut de ştrengării pe la spatele nostru, dar eu n-aş putea să-ţi povestesc tot, aşa că am adus-o cu mine ca să-ţi zică singură.

— Serios? Caroline părea încântată. Spune-mi *tot.*

Hollis fu cea care vorbi mai mult, de fapt, dar când ajunse la partea în care prinţul îşi declarase preţuirea faţă de Eliza, Caroline ţipă şi se prăbuşi pe spate şi pe planşetele de modă, alungându-i pe cei doi câini foarte entuziasmaţi.

— M-ai *masacrat*, Eliza! Cum ne-ai ascuns aşa ceva? Cum ai…

— Ce-i cu ţipătul ăsta? întrebă Beck din uşa sufrageriei.

Era îmbrăcat şi pregătit să iasă, cu pălăria în mână. Câinii traversară camera pentru a-i inspecta cizmele.

Caroline se ridică.

— Unde te duci?

— Să mă văd cu lordul Ailesbury acasă la White şi să aflu mai multe despre cele mai recente vorbe care circulă prin oraş.

— Ce vorbe?

— Ce vorbe! N-ai aflat?

— N-am aflat nimic! spuse Caroline. Am fost ieri toată ziua cu Lady Halsem, care abia ce-a sosit din Franţa.

— Şi nici micuţa ta bârfitoare nu ştie? întrebă el zâmbind satisfăcut spre Hollis.

— Nu, nu ştiu, zise Hollis.

Beck râse.

— Şi eu credeam că voi trei aţi fi primele care ar afla despre complotul de a-l răpi pe unul dintre preţioşii voştri prinţi şi de a-l ţine ostatic.

Eliza căscă gura, dar nu se auzi nimic. Nu putea scoate niciun sunet – rămăsese fără suflare.

— *Poftim*? întrebă Caroline.

— Nu-i nevoie să ţipi.

— Despre ce vorbeşti, Beck? vru să ştie Hollis.

— Sunt destul de şocat că nu s-a aflat nimic la gazeta ta pentru doamne, spuse el rânjind. Ce se-ntâmplă, Hollis, ai rămas în urmă cu cele mai noi ştiri?

— Beckett! exclamă Caroline.

El era clar amuzat de supărarea lor.

— Asta-i tot ce ştiu, serios. Se pare că în cursul anchetei crimei s-a descoperit un complot pentru răpirea prinţului moştenitor, care trebuia să aibă loc când ridica ancora spre Alucia. Urma să fie ţinut ostatic pentru răscumpărare de către weslorieni. Se pare că secretarul lui a aflat despre asta şi a fost ucis. Sau aşa umblă vorba.

Hollis şi Caroline se întoarseră spre Eliza, amândouă cu gura căscată.

— Acum e înconjurat ca un bebeluş în faşă. Ei încheie negocierile comerciale şi intenţionează să plece până la sfârşitul săptămânii.

— Ci… cine sunt trădătorii? întrebă Eliza.

— De unde să ştiu eu, Eliza? Sunt alucieni. E treaba lor şi, cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine pentru noi

toţi. Nu este nevoie de acea mizerie în vechea Anglie. Se trase de capetele vestei. Să nu mâncaţi toată mâncarea! zise şi ieşi din încăpere.

Caroline şi Hollis se uitară neputincioase la Eliza.

— Cred că mi-e puţin cam rău, şopti Eliza.

— Trebuie să-i trimiţi un mesaj, spuse Hollis. Cum poate să facă asta, Caro?

— N-am de unde să ştiu eu! Talentele mele nu merg atât de departe.

— Dar trebuie să cunoşti pe *cineva*, insistă Hollis.

Ea şi Caroline se contraziceau dacă aceasta din urmă ştia sau nu pe altcineva, dar Eliza nu auzea nimic din toate vorbele lor. Inima îi explodase în bucăţi şi se prăbuşise în gaura întunecată a disperării. Nu exista nicio modalitate prin care putea să-i transmită un mesaj, nu acum, nu după ce fusese scos la iveală un complot împotriva lui.

El îi spusese că va veni la ea. Dar nu avea cum să vină acum – nu ar fi fost lăsat. Când un bărbat încercase s-o asasineze pe regină, cu trei ani în urmă, ea fusese înconjurată ca într-un corset.

Închise ochii şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Se gândi la casa din Mayfair. Era posibil ca unul dintre oameni să fie acolo? Oare putea să-i trimită un mesaj prin intermediul unuia dintre ei? Se ridică brusc, iar când o făcu, Jack şi John se ridicară şi ei, călcând în picioare ilustraţiile de modă ale lui Caroline.

— Casa din Mayfair! strigă ea. Trebuie să plec.

— Stai! Ce vrei să spui? zise Hollis ridicându-se în picioare.

— Ne-am întâlnit într-o casă mică din Mayfair. De două ori. Unde mi-e pelerina? Caro, sună după Garrett, te rog.

— *Doamne*, Eliza, dacă te vedea cineva? exclamă Caroline.

— Nu contează. Trebuie să mă duc acolo.

— Nu te duci singură, spuse Caroline şi se ridică în picioare, ţinând planşele de modă strâns la piept.

— Trebuie să plec *acum*, Caro. Nu pot să aştept până

te îmbraci!

— Nu durează mult! spuse Caroline grăbindu-se să iasă din încăpere. Hollis, du-te repede jos şi spune-i lui Garrett să cheme o trăsură? strigă în timp ce dispărea în alta cameră.

O clipă mai târziu, o auziră ţipând după servitoare.

O jumătate de oră mai târziu, Caroline, Hollis, Eliza şi cei doi câini se aflau într-o trăsură care mirosea a putred şi se îndreptau în grabă spre Mayfair.

Eliza găsi casa destul de uşor, pentru că întotdeauna avusese un puternic simţ de orientare. Dar casa arăta complet altfel. Nu se vedea nicio lumină la ferestre. Draperiile erau trase şi părea ca şi cum toată casa fusese închisă pentru iarnă.

— O, nu, murmură ea. Nu.

Coborâră şi se duseră la uşă. Eliza bătu. Hollis îşi duse mâinile streaşină la ochi şi încercă să zărească ceva pe o fereastră. Eliza bătu din nou, doar că de data aceasta, cu pumnul.

— Sigur e acolo unul dintre voi! strigă ea. Nu se poate să fi dispărut cu toţii!

— Eliza, spuse Caroline cu blândeţe. Nu-i nimeni aici.

O traseră pe Eliza care era reticentă, se întoarseră în trăsură şi porniră spre casa lui Caroline. Eliza nu se mai putu abţine – vărsă lacrimile de durere pe care le ţinuse la distanţă în ultimele zile.

Ştia că asta se va întâmpla. Încercase să se pregătească, dar nimeni nu se putea pregăti pentru o astfel de suferinţă. Într-o clipită, el dispăruse din viaţa ei. Ultima imagine care-i rămăsese în minte era cu el stând pe trotuar în faţa prăvăliei doamnei Cubison, uitându-se în pământ, cu o expresie întunecată şi ameninţătoare.

Hollis şi Caroline o luară în braţe pe Eliza, încercând cu disperare să o consoleze. Dar nu exista nicio mângâiere pentru Eliza, cel puţin nu azi. Era deznădăjduită. Habar nu avusese că devastarea avea să fie atât de profundă. O lăsase complet fără suflare.

Capitolul 26

Toată Londra urmăreşte cu atenţie orarul mareelor, primele care vor prezice când vor ridica ancora prinţul şi contingentul alucian. Se va îmbarca în călătoria spre casă cu o prinţesă? O anume păuniţă este mai atentă ca oricine altcineva la această posibilitate. Se vorbeşte că toate negocierile de logodnă au încetat, ca urmare a circumstanţelor tragice ale morţii unui alucian, dar că acestea vor să fie reluate în curând, iar un anunţ poate veni în orice moment, fiind primit cu multă faimă şi fanfară.

Doamnelor, dacă aveţi de gând să plecaţi pe mare curând, aveţi grijă să nu rămâneţi fără poţiunea pentru greaţă a doamnei Biliard, cu mătrăgună, perfectă pentru mări agitate.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Era o imagine pe care Sebastian nu avea s-o uite niciodată, expresia ce apăruse pe chipul lui Caius când soţia sa înlăcrimată recunoscuse, după un interogatoriu incisiv, că a conspirat cu Rostafan pentru a-l răpi pe Sebastian pe mare. Şi că atunci când Matous a bănuit că se întâmpla ceva, se trezise în mijlocul nopţii, fără să ştie soţul ei adormit – care îi asigurase pe anchetatori că el şi soţia sa erau de mult în pat – şi îl ucisese pe Matous.

Sebastian fusese şocat când ea îşi recunoscuse fapta.

— I-ai tăiat tăiat gâtul cu cuţitul?

— Dormea, spusese ea printre lacrimi.

— Rostafan ţi-a spus să faci asta?

Ea clătinase din cap.

— I-am spus apoi. A fost destul de supărat pe mine.

Şocul lui Sebastian fusese mic în comparaţie cu cel al soţului ei. Caius arătase ca un om împuşcat în inimă. Rămăsese nemişcat câteva clipe, apoi sărise de pe scaun şi îşi plesnise soţia atât de tare peste faţă, încât aceasta

căzuse de pe scaun.

Leopold îl apucase pe Caius înainte ca acesta să o poată ucide.

— O să fie spânzurată, îi spusese. Nu poţi să-i faci nimic mai rău şi, în plus, avem nevoie de tine acum mai mult ca niciodată.

Era mult mai mult decât putea oricare dintre ei să absoarbă. Când fusese confruntată cu vestea că un bărbat o indicase drept cea care îl plătise să transmită un mesaj care îl implica pe Rostafan, Sarafina se prăbuşise sub greutatea propriei vinovăţii. Recunoscuse totul. Aventura ei adulteră cu Rostafan. Planurile lui Rostafan de a-l răpi pe Sebastian în timp ce navigau spre casă, parte a unei conspiraţii finanţate de weslorieni pentru a atrage Alucia într-un conflict. Banii, pe care feldmareşalul intenţiona să-i canalizeze în Wesloria pentru a susţine o rebeliune. Recunoscuse că se speriase şi că încercase să arunce vina asupra lui Rostafan pentru moartea lui Matous de teamă să nu fie prinsă şi acuzată de crimă. Ea nu-l cunoştea pe judecătorul Tricklebank, dar aflase de la un avocat alucian, care băuse o bere cu Tricklebank şi cu alţi judecători, că el era orb şi că la tribunalul său se judecau cauze penale.

Nu ştiuse dacă planul ei avea să funcţioneze, dar ştiuse că, dacă vina avea să fie aruncată asupra unui alucian, acesta avea să fie Rostafan. Îi fusese uşor să-l găsească pe judecătorul orb şi să-l urmărească până acasă într-o după-amiază.

Încercarea ei eşuată şi disperată de a ascunde o crimă odioasă probabil că avea s-o coste viaţa.

Rostafan fugise când se aflase vestea despre detenţia doamnei Anastasan. Fusese prins încercând să se îmbarce pe o corabie care se îndrepta către continent. Domnul Botley-Finch îl asigurase pe Sebastian că va fi reţinut până când contingentul alucian va ridica ancora.

Cât despre alucienii din Anglia, Lady Anastasan indicase trei care ştiau despre complotul pentru răpirea lui. Doi dintre ei făceau parte din garda lui şi fuseseră plătiţi pentru a pune mâinile pe el imediat ce corabia părăsea

ţărmurile engleze.

Cu toţii se aflau acum reţinuţi, acuzaţi de înaltă trădate.

Sebastian nu ştia cum reuşise Caius să rămână cu capul pe umeri în timpul acestor dezvăluiri uluitoare. Cât despre Sebastian, dintr-o abundenţă de precauţie, fusese de acord că trebuia să se întoarcă imediat la Helenamar.

Acordul comercial era aproape încheiat. Mai exista o ultimă chestiune între cele două ţări, care necesita o decizie legală. Şi, desigur, mai era problema logodnei lui.

Calus, care reuşise cumva să-şi găsească stăpânirea de sine într-un mod pe care Sebastian îl considera herculean, îi sugerase să încheie rapid un acord cu Lady Katherine Maugham şi să părăsească Anglia cât mai curând posibil. Erau prea multe riscuri acum, prea multe întrebări fără răspuns, îi spuse el.

— Lady Katherine este nerăbdătoare, iar tatăl ei este sincer disperat să aibă un punct de sprijin în Alucia pentru comerţ, argumentă Caius.

Sebastian decise că nu era la fel de puternic precum Caius. Cu toate frământările din jurul lui, Sebastian nu se putea decide să-şi dea consimţământul.

Nu se putea abţine să nu se gândească la Eliza şi o făcuse chiar şi în cele mai sumbre momente. Dar, după trauma prin care trecuseră, era şi mai conştient cât de important era să-i ţină aproape pe cei pe care îi iubea, iar pe cei în care avea încredere, şi mai aproape. Era dureros de conştient că legătura dintre Caius şi Sarafina fusese aranjată aşa cum era obiceiul pentru clasa privilegiată din Alucia. După toţi acei ani petrecuţi în pat cu ea, Caius nu o cunoscuse niciodată cu adevărat pe acea femeie.

— O să mă gândesc la asta, spuse Sebastian.

Caius clătină din cap. Se întoarse să plece, dar Sebastian spuse:

— Caius.

Când ministrul său de Externe se întoarse, Sebastian văzu o frântură din vechiul său coleg de şcoală – doar o fulgerare a acelui băiat, înainte de a dispărea de pe

expresia feţei lui Caius.

— Poate că e mai bine să lăsăm negocierile în seama ministrului de Finanţe.

— Lordul Benedick? Dar el nu ştie nimic despre asta.

— E un acord pentru logodnă… el e perfect capabil.

Caius părea şocat.

— Ai suferit un şoc destul de puternic, prietene, îi reaminti Sebastian.

Caius se întunecă la faţă.

— V-aţi pierdut încrederea în mine, domnule? Mă suspectaţi?

— Nu, spuse Sebastian cu sinceritate. Recunosc că au fost momente în care m-am întrebat ce s-a schimbat între noi după Oxford. Dacă ai devenit distant din cauza a ceva ce n-am putut vedea. Dar am avut întotdeauna încredere în tine.

— V-aţi întrebat ce s-a schimbat? Caius râse îndurerat. Aţi devenit prinţ moştenitor. Aţi devenit prinţul *meu,* unul pe care am jurat să-l protejez şi să-l apăr. Am trecut de jocurile copilăriei.

Răspunsul lui îl surprinse pe Sebastian.

— Asta a pus capăt prieteniei noastre? Am ratat asta.

Caius îl privea aşa cum nu se mai uitase de foarte mult timp la Sebastian.

— Îmi iubesc ţara, Bas, spuse el încet. Era prima dată când îi spunea lui Sebastian după porecla pe care o avea când erau băieţi. Am muncit din greu pentru a-ţi acorda respectul care ţi se cuvine. Faptul că soţia mea a trădat Alucia, pe tine şi pe rege… că m-a trădat *pe mine*… Făcu o pauză şi înghiţi în sec. Sunt hotărât să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să îndrept asta. Prefer să lucrez ca să ne terminăm treaba aici decât să mă gândesc la ce-a făcut ea. Te implor să-mi acorzi permisiunea să fac asta.

Sebastian îşi înăbuşi un oftat de oboseală, ca urmare a greutăţii pe care trebuia s-o suporte din cauza influenţei pe care statutul său o avea asupra fiecărei relaţii personale.

— Dacă asta trebuie să faci, spuse el.

Caius făcu o plecăciune, se răsuci brusc şi dădu să

iasă din încăpere. Se opri însă în dreptul uşii şi aruncă o privire înapoi.

— N-am vrut să te rănesc, spuse el sever. Pe cuvântul meu, n-am vrut să te rănesc.

Sebastian aprobă din cap. Înţelese ce voia să spună Caius, că nu intenţionase să-l rănească punând acea distanţă între ei în toţi acei ani din urmă. Dar asta nu făcea lucrurile mai uşor de acceptat.

Caius dispăru pe hol.

Sebastian avea încredere în el, dar instinctul îi spunea că cei doi prieteni din copilărie vor rămâne o amintire. După ceea ce făcuse Sarafina, probabil Caius nu va mai lăsa niciodată garda jos. Se întrebă pentru un moment ce-ar face el într-o situaţie similară cu cea a lui Caius, dar apoi îşi aminti că avea la rândul său o situaţie sfâşietoare.

Se aşeză şi luă un stilou pentru a-i scrie Elizei scrisoarea pe care încercase să o scrie toată ziua. Ca să-i explice cele întâmplate. Să-i spună cât de rău îi părea. Dar de fiecare dată când punea stiloul pe hârtie, cuvintele sunau fie goale, fie nebuneşti.

Leopold îşi făcu apariţia a doua zi dimineaţă, trimis evident de oficialii alucieni care rămăseseră şi care doreau să se plece numaidecât.

— Care-i problema ta? întrebă el fără niciun preambul.

— Poftim?

— Am ajuns la ultima stipulare dintr-un acord comercial care va revoluţiona Alucia. Nu mai trebuie decât să-ţi alegi o mireasă, Bas.

— Ştiu ce trebuie să fac, spuse el.

Leopold se aşeză vizavi de el şi se aplecă.

— Atunci, de ce n-ai făcut-o? Le-am văzut pe femeile astea. Sunt atrăgătoare, atât din punct de vedere al aspectului, cât şi al naturii…

— Nu le iubesc, se răsti Sebastian.

Leopold rămase cu gura căscată.

— Aş râde dacă n-ar fi atât de absurd. N-ar trebui să o iubeşti pe niciuna dintre ele, nu acum. Nu încă. Asta va veni cu timpul…

— Ţi-ai învăţat lecţia bine, Leo, ca şi mine, zise Sebastian. Se ridică şi începu să se plimbe neliniştit prin încăpere. Fă-ţi datoria şi totul va fi al tău. Dar aici s-au înşelat. Iubesc pe altcineva. Care este total nepotrivită, conform dictatelor pe care le-am primit. Şi nu-mi pot găsi cuvintele pentru a înainta o ofertă de căsătorie doar din motive politice când iubesc pe altcineva.

Sprâncenele lui Leopold se ridicară până la linia părului.

— E o servitoare?

Nu era ceva nemaiauzit. Sebastian scutură din cap.

— Domnişoara Eliza Tricklebank.

Leopold se holbă confuz la el pentru o clipă.

— Femeia care ţi-a ordonat să ieşi afară din casă? Fata judecătorului?

Sebastian oftă şi se frecă la ochi.

— *Je.* Ea.

Leopold rămase uitându-se la el mult timp. Expresia lui se schimbă însă într-un zâmbet.

— Nu râde, îl avertiză Sebastian. Mă doare şi-aşa suficient de tare.

— De ce ea? întrebă Leopold. Sunt două femei *pregătite* pentru cineva ca tine, care ar fi însoţitoare plăcute şi versate în ceea ce e dat să facă o regină…

— Pentru că ea *nu* a fost pregătită pentru mine, spuse Sebastian cu amărăciune. Pentru că îmi acordă cea mai puţină deferenţă dintre toţi! Pentru că este sinceră şi îşi spune părerea şi mă consideră egalul ei, Leo, nu stăpânul sau portmoneul ei. Pentru ea, eu nu sunt calea către bogăţii şi privilegii. Pun pariu că lucrurile astea nici nu i-au trecut prin minte. Îmi vorbeşte despre lucruri pe care nimeni nu mi le spune niciodată. Este pasională, este amuzantă, e…

Îşi puse mâinile în şold şi îşi muşcă limba.

Ea era totul şi gata. Tot ce-şi dorise vreodată, chiar dacă nu fusese conştient de asta. Tot ce nu putea să aibă. Sau putea? Îşi dădu seama dintr-odată că nu reuşise să scrie acea scrisoare pentru că altceva nu-i dădea pace. Brusc, ştiu ce trebuia să facă.

— Trebuie să găsesc o cale prin care să-i cer mâna, zise încet.

Fratele lui rămase complet nemişcat câteva momente. Apoi se ridică din scaun.

— Nu fi ridicol. N-are nici conexiunile, nici statutul potrivite. Îţi dai seama ce tărăboi s-ar isca dacă ai face în schimb oferta unei fete de judecător, a unei persoane care nu ne aduce niciun beneficiu?

— Poate aduce un moştenitor, spuse Sebastian. Nu ăsta-i cel mai important lucru?

— Nu gândeşti clar, spuse Leopold. Ai trecut prin destul de multe, Bas. Pierderea lui Matous, descoperirea complotului împotriva ta. Dar nu poţi să te-nsori cu femeia asta. N-ai cum să rezolvi lucrurile care îi lipsesc.

Sebastian îndepărtă acest gând printr-un gest al mâinii.

— Tot ce-i lipseşte e un nume, bombăni el. În momentul în care acele cuvinte îi ieşiră din gură, în minte îi încolţi o idee absurdă. Avea nevoie de un nume. Avea nevoie de un nume corespunzător. Unul care sugera influenţă. Cum putea să facă asta? Trebuie să aibă un nume, îi spuse el lui Leopold. Un titlu.

Leopold se holbă la el.

— Cum naiba poţi să faci asta?

— Nu ştiu, spuse Sebastian. Dar o să mă gândesc la ceva.

Leopold oftă.

— Nu mai e timp, Bas. Ridicaţi ancora la sfârşitul săptămânii.

— Asta-mi oferă câteva zile, nu?

Leopold oftă şi clătină din cap.

— Te îndrepţi către dezastru. Ţi-ai pierdut minţile şi rişti să rămâi fără toate lucrurile pentru care ai muncit atât.

Sebastian nu-l contrazise. Ştia cât de ridicol suna. Însă era tot ce avea, o ultimă şansă la fericire, şi blestemat avea să fie dacă nu punea mâna pe ea.

Începu să se gândească în ce mod avea s-o facă, dar cu fiecare idee ajungea într-o fundătură.

Starea mizerabilă îl urmări pe Sebastian toată noaptea, până a doua zi dimineaţă. Nu se gândea decât la Eliza şi simţea un gol în stomac provocat de agonia conştientizării faptului că ea se întreba ce i se întâmplase şi de ce nu venise la ea. Cu siguranţă aflase până acum vestea şi poate că înţelesese. Dar nu era suficient.

Putea să-i trimită o scrisoare, nu asta era problema. Impedimentul era însă paralizia de care se părea că suferea încercând să-i scrie. Incapacitatea lui de a da glas sentimentelor într-un mod care putea s-o liniştească. „Te iubesc, îţi mulţumesc pentru asta” Suna ca vorbele unui bunic aflat pe patul de moarte. „Te iubesc, nu pot trăi fără tine şi totuşi trebuie,” îl făcea să pară un om slab, fără autonomie. „Te iubesc, dar nu poţi să aduci nimic Aluciei.” Era adevărul adevărat, dar dur.

Suferinţa lui apăsa pe sentimentele de dragoste care încă se agitau în el şi îi înceţoşau privirea. „Cum să-i dau un nume?”

Ideea îi veni în mijlocul unui somn agitat.

În dimineaţa următoare îi chemă la el pe Leopold şi pe Caius.

— Am o idee care va încheia acordul comercial şi logodna în acelaşi timp.

— Care? întrebă Leopold.

— O voi include pe domnişoara Eliza Tricklebank în acordul comercial final.

Leopold şi Anastasan schimbară o privire.

— Tu chiar sugerezi să *dai* Anglia pentru o femeie? Leopold clătină din cap. La naiba, Bas.

— Măcar ascultă ce-am de zis, îl îndemnă Sebastian. Există un ultim articol care urmează să fie trimis în faţa unui tribunal englez, nu-i aşa? Trebuie stabilit dacă un tarif la minereul de fier alucian poate fi redus. Înţelegi?

— Nu, spuse Leopold categoric.

— Dacă îmi permiteţi, Alteţă, spuse Caius care îi explică apoi lui Leopold. Unul dintre membrii Parlamentului a sugerat că un tarif propus în acord este prohibitiv prin natura sa. Alţii cred că nu este prohibitiv, dar generează

veniturile atât de necesare. Trebuie să fie examinat de un judecător înainte ca Parlamentul să îl ia în considerare. Este programat să fie prezentat în faţa unui judecător mâine.

Caius înţelegea, iar asta îi oferi lui Sebastian o rază de speranţă.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Leopold. Ce legătură are asta cu domnişoara Tricklebank?

— O să solicit să fie prezentat în faţa tatălui ei, judecătorul Tricklebank. Dacă el se va pronunţa favorabil – şi avem toate motivele să credem că orice judecător ar face asta, pentru că tariful propus este destul de prohibitiv – eu aş insista ca, pentru participarea sa la acest important acord comercial, să i se acorde un titlu adecvat. Un fel de recompensă.

Leopold se uită la Caius.

— E o nebunie.

Sebastian era hotărât. Era singura lui şansă, oricât de deplasată părea, chiar şi pentru propriile urechi.

— Dacă i se oferă un titlu, fiica lui devine de drept Lady Eliza Tricklebank. Fiica unui judecător de la înalta Curte de Justiţie, Lord Tricklebank.

— Şi ce rezolvă asta? întrebă furios Leopold. Conexiunile ei, capacitatea ei de a oferi vreun câştig sunt în continuare absente! Şi cine, mai exact, ar convinge-o pe regină să-l ridice pe acest judecător la rang de baron? În numele lui Dumnezeu, la ce-ţi folosesc toate astea?

— Domnul Braeburn din Norfolk este foarte dornic să importe minereul, explică liniştit Caius. Este foarte dornic ca tariful să fie redus. Se întâmplă ca bunica sa maternă să provină din Saxa-Coburg şi Gotha, locul de naştere al prinţului Albert. Prinţul Albert şi domnul Braeburn sunt buni prieteni, potrivit domnului Botley-Finch.

— Atât de buni, încât să-l facă pe Tricklebank baron? întrebă Sebastian.

— Contează? spuse Leopold îmbufnat. Toată lumea ştie că regina şi soţul ei au foarte puţină influenţă în Parlament.

— În unele privinţe, asta-i adevărat, admise Caius. Dar este, de asemenea, adevărat că majoritatea bărbaţilor caută să-i facă pe plac reginei în moduri care nu interferează cu planurile bărbaţilor.

Adică, din câte înţelese Sebastian, că o vor lăsa să-l numească baron pe un judecător, atât timp cât acordul va fi semnat cu tarifele reduse. Pentru ei nu conta dacă Tricklebank era făcut baron. Tot ce conta era profitul.

— Cum poate fi făcut lucrul ăsta? îl întrebă Sebastian pe Caius.

— Având în vedere ceea ce s-a întâmplat aici la Kensington, englezii ar dori să ne vadă plecând cât mai repede. Există o anumită expunere atât timp cât sunteţi aici, pe pământul lor, Alteţă… sincer, le este teamă să nu fie atraşi într-un război sau în alte altercaţii cu weslorienii. Probabil că vor face aceste concesii care nu au nimic de-a face cu ei câtă vreme acordul este semnat. Am nevoie de permisiunea dumneavoastră pentru a aranja câteva lucruri.

Leopold gemu.

Caius îl ignoră.

— Pot să aranjez asta. Sunt încrezător că pot s-o fac.

— Bas, te rog, e o nebunie, îl imploră Leopold. Cascadoria asta poate să distrugă toate lucrurile pentru care ai muncit ca să ajungi până aici. Trebuie să aranjezi o logodnă cu o femeie cu *influenţă.* O partidă care poate fi manipulată dacă e necesară. Fă oferta pentru una dintre femeile care au fost alese şi termină. Tata n-o să fie niciodată de acord cu alegerea asta.

Sebastian se uită la Caius. Expresia acestuia era feroce. Trebuia să facă asta. Pentru prinţul său. Poate pentru vechiul lui prieten. Oricare ar fi fost motivele lui, pentru prima dată în ultimele zile, o mică fărâmă de speranţă îşi făcu loc în inima lui Sebastian.

— Am negociat un acord comercial avantajos, unul de care va beneficia Alucia pentru generaţiile viitoare. Cât despre căsătoria mea? Îmi voi asuma riscul. Du-te, îi spuse lui Caius.

Caius părăsi încăperea.

Leopold se uită la el neîncrezător.

— Dumnezeu să te ajute dacă totul se destramă, Bas. Dumnezeu să te ajute.

— *Je*, Dumnezeu să mă ajute, fu de acord Sebastian.

Aşteptă până ce Leopold ieşi din cameră, apoi scoase ceasul din buzunar şi îşi trecu degetul mare peste gravură. Nu era foarte încrezător în şansele de reuşită ale lui Caius în numele lui. Cei care aveau responsabilităţi faţă de electoratul lor nu erau de acord aşa uşor cu o astfel de nebunie, iar motivul era foarte fragil pentru a-i oferi cuiva un titlu. Totuşi, spera mai mult decât sperase vreodată la ceva în viaţa lui.

Îşi coborî privirea către scrisoarea pe care se chinuise s-o scrie şi se uită la cuvintele pe care le aşternuse. Asemenea celorlalte epistole pe care încercase să le scrie înaintea acesteia, o luă, traversă încăperea până la şemineu şi o aruncă în el, uitându-se la marginile care se înnegriră şi se ondulară până ce totul se prefăcu în cenuşă.

Nu era în stare să aştearnă cuvinte care puteau să le frângă inima amândurora. Şi nu era în stare s-o lase în urmă. Se agăţa de Caius şi de o foarte mică speranţă că acesta putea să realizeze imposibilul.

Uşa se deschise în spatele lui. Se întoarse. Patro se înclină.

— Alteţă, am fost informat că va sosi o caleaşca într-o oră. Veţi lua cina cu membri ai Partidului Conservator la casa lui sir Robert Peel. Să-l trimit pe Egius?

— *Je,* spuse Sebastian şi se întări pentru un alt prânz în care trebuia să încerce să pară detaşat şi lipsit de griji în timp ce inima şi capul îi fremătau de dorinţă.

Avea nevoie ca Eliza să aibă răbdare. Îşi trecu absent degetul peste gravura ceasului şi se uită în jos la scrisul în latină. Deodată, avea ceva să-i spună. Reveni la birou, luă stiloul şi scrise în grabă biletul. Înainte să se răzgândească, îl chemă pe Patro.

— Du asta în Bedford Square, la numărul 34, spuse şi intră în încăperea cu haine, ca să se pregătească pentru prânz.

Capitolul 27

Corăbiile care arborează steagul alucian sunt aprovizionate pentru călătoria spre casă. Mulţi cred că navele vor pleca în ziua de paisprezece a acestei luni, la miezul nopţii. La bord se vor afla doi negustori de ţesături destinate pieţelor din Helenamar. Mătasea din Alucia ar trebui să fie disponibilă din toamna viitoare.

Nimeni nu ştie sigur dacă a fost rezervat loc pentru suita miresei pe vreuna dintre corăbii, dar în saloanele din Mayfair încă există raze de speranţă. În câteva saloane se aude că fiicele acelor familii nu vor fi implicate într-un scandal criminal înainte de a-şi spune jurămintele conjugale. În foarte puţine saloane.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Eliza se plictisise de moarte de cei care o întrebau dacă se simţea bine.

— Sunt bine, spunea ea, uneori chiar şi de trei ori pe zi.

Familia ei avea intenţii bune, era conştientă de asta. Poppy şi Margaret aveau şi ele intenţii bune când o priveau pe Eliza cu ochi trişti şi şopteau pe la spatele ei. Măcelarul avea de asemenea intenţii bune, mai ales că domnul şi Lady Thompkins nu erau la curent cu cele petrecute în viaţa Elizei în ultimele săptămâni. Lor le spusese că era obosită.

Încercă să-şi ţină gândurile ocupate lucrând la ceasuri. Desfăcea chiar şi câte două pe zi, apoi le asambla la loc.

Uneori, în timp ce lucra, tatăl ei îi povestea cum decurgeau zilele petrecute la serviciu. Într-o zi, îi spuse el, avusese nu mai puţin de patru cazuri. A doua zi, doar unul. Nu era interesant, o întrebase el, cum uneori roţile justiţiei se învârt precum cele ale unei căruţe fără căruţaş, iar în

altele deloc?

Pentru el, cea mai ciudată i se păruse ziua în care îi fusese adus în faţă un singur caz.

— Avea de-a face cu acordul comercial cu Alucia, despre care înţeleg că a fost finalizat, cu excepţia unor scăpări, ici şi colo.

Eliza ţinea în mâini o roată de ceas pe care o ungea cu ulei. Nu prea îi păsa de acel acord. Nu-i păsa decât de faptul că nimeni nu venise în vizită în această casă, nici măcar un mesager. Bănuia că Sebastian era în totalitate ocupat cu descoperirea rebeliunii şi cu încheierea acordului. Probabil avea grijă ca totul să fie pregătit de plecare. Poate îşi ocupa timpul cu cele două tinere care râvneau la titlul de soţie.

Hollis luă masa cu Eliza şi cu tatăl său într-o seară şi le spuse că ziarele londoneze erau pline de bârfe scandaloase despre complotul alucian şi de intrigi legate de logodnă. Părea mai degrabă invidioasă pe bârfe, dar, pentru binele Elizei, se prefăcu ofensată.

— Anunţarea logodnei a fost suspendată, evident, pentru că nu s-ar cuveni să descoperi un plan de *ucidere* a prinţului şi apoi să-i anunţi logodna.

— Ucidere? exclamă Eliza.

— Mă rog, nu ucidere, ci răpire, despre care s-ar putea presupune în mod rezonabil că ar fi dus la crimă.

— Nu cred că ar trebui să presupui nimic, dragă, spuse tatăl lor.

— *The Times* a făcut aluzie la mai multe relaţii adultere printre alucieni. Am auzit chiar că, spuse Hollis aplecându-se în faţă, unii cred că *prinţul* era cel care avea o aventură cu doamna în cauză, iar când secretarul lui a descoperit-o, l-a ucis ca să nu fie deconspirat. Făcu ochii mari.

— N-are sens, spuse Poppy din locul ei de la masă. De ce l-ar ucide pe secretar? Nu putea să-l ameninţe că-l dădea afară?

— Asta este tocmai problema speculaţiilor, zise tatăl lor. Sunt prezentate drept fapte. Niciunul dintre noi nu ştie

cu adevărat ce s-a întâmplat şi dacă *unul* dintre noi nu ar trebui să răspândească bârfe.

Hollis îşi coborî vinovată privirea în farfurie.

Dar, mai târziu în acea seară, după ce tatăl lor se retrase, Hollis îi spuse Elizei că auzise că logodna va fi ultimul lucru care va fi anunţat înainte de plecarea prinţului, la sfârşitul săptămânii.

— O? Eliza încercă să-şi menţină un ton relaxat şi nepăsător. A fost stabilită o dată de plecare?

— Conform ziarului *The Times*, alucienii vor pleca miercuri la miezul nopţii, dacă vremea va permite.

Aşadar, asta era. Mai erau doar câteva zile în care putea să spere să primească o vorbă de la un fluture prins într-un cocon regal, ţinut departe de oricine şi de toţi cei care i-ar putea face rău.

„O, Eliza, ce ţi-ai făcut?”

— Eliza? întrebă Hollis.

— Sunt bine, spuse Eliza repede şi trase atât de tare de uşa unui ceas cu cuc, încât o rupse.

— Lasă ceasul…

— Nu, spuse Eliza şi îi dădu lui Hollis peste mână.

Trebuia să-şi ţină degetele ocupate. Trebuia să-şi ţină mintea ocupată cu probleme mici care aveau soluţii clare, fără nici cea mai mică ambiguitate.

În seara aceea, Eliza îi citi tatălui ei din nişte volume juridice stupide, lamentabil de plictisitoare, care aveau de-a face cu tarifele guvernamentale.

— Cred că răspunsul este evident, spuse acesta când Eliza termină de citit. Tariful este, prin natura sa, prohibitiv. Nu eşti de acord, dragă?

Habar n-avea ce voia să spună, pentru că gândurile ei fuseseră în altă parte în timp ce mintea ei citise cuvintele.

— O, eu… nu prea ascultam, admise ea.

Odată cu apropierea zilei de miercuri, starea Elizei deveni şi mai mohorâtă. Într-o zi, stătea în camera ei întinsă pe pat cu faţa în jos, cu capul atârnat dincolo de margine, în timp ce trasa un cerc cu degetul pe covor. Se simţea rău. Sentimentele faţă de Sebastian se coagulaseră

şi se întăriseră într-un nod pe care-l simţea în stomac, prezent acolo constant, povocându-i o durere continuă. Îşi dorea ca el să ridice ancora cât mai curând posibil ca să poată suferi în linişte.

Auzi voci pe hol, a tatălui şi a domnului Fletcher, prietenul său, îi auzi şi pe Jack şi John lătrând, de parcă o armată întreagă invadase casa lor primitoare.

— Eliza! strigă tatăl ei. Eşti acasă, dragă?

Oftă şi se ridică. Se opri în faţa oglinzii şi observă cât de neîngrijit arăta. Trebuia să întreprindă ceva în privinţa asta. Poate mâine.

— Iată-mă, tati, spuse intrând în salon. Îl salută cu un sărut pe obraz. Margaret a făcut o tocană în seara asta. Vrei nişte vin înainte să luăm masa?

— O, cred că o să beau un whisky în seara asta, draga mea. Cum eşti în această zi frumoasă şi bună?

— Foarte bine.

Se îndreptă spre bufet trecând pe lângă biroul ei. Când o făcu, observă corespondenţa stivuită acolo. Nu se ocupase de ea de câteva zile, prea tristă ca să-i pese. Însă, în seara asta, se întâmplă să observe colţul unui plic de un albastru-deschis ieşind din acea grămadă. Se opri, îl scoase din teancul de corespondenţă oficială şi observă că îi era adresat.

— Una peste alta, am avut o zi foarte interesantă. Infamul acord comercial a revenit la mine.

— Da? întrebă absentă, întorcând plicul.

Era sigilat cu ceară, însă marcajele nu-i erau familiare. Rupse sigiliul.

— Tarifele pot fi un lucru complicat, presupun, dar, după cum i-am explicat avocatului, această chestiune a fost destul de simplă. Evident, tariful era prohibitiv. Toate tarifele sunt prohibitive prin natura lor, dar întrebarea este *cât* de prohibitive.

Desfăcu scrisoarea: *Amor fidus – S.*

Sângele i se scurse imediat de pe chip.

— Ce părere ai? întrebă tatăl ei.

— Ce? O… Da, desigur, spuse ea. Whisky, ai spus?

— Te rog, dragă. Nu mă aşteptam la caz, pentru că cererea preliminară a fost depusă cu câteva zile în urmă, iar domnul Frink recomandase să fie trimis la un alt judecător, care era mai familiarizat.

Eliza turnă repede whisky-ul şi îl puse în mâna tatălui său, apoi luă bileţelul şi se aşeză pe scaun lângă el, trecându-şi degetele peste liniile de cerneală. *Iubirea este fidelă.* Aşadar, îi trimisese un bilet şi, din cauza stării ei generale de rău, nu-l băgase de seamă. Dar când sosise? Şi ce însemna? Era modul lui de a-şi lua adio?

Ben îşi făcu apariţia în încăpere cu lemne pentru şemineu.

— Ben, a venit vreo scrisoare azi? întrebă ea.

El aruncă o privire spre birou.

— Nicio scrisoare azi, domnişoară. Alea stau acolo de… cât să fie, două-trei zile?

El se lăsă într-un genunchi şi începu să pună buşteni pe foc.

Se părea că ea rătăcise pe-acolo ca o fantomă.

Poppy intră brusc în cameră cu un teanc de cărţi pe care îl aşeză lângă un alt teanc, pe rafturi.

— Aţi întârziat în seara asta, onorabile! spuse ea veselă.

Luă un şal şi i-l duse judecătorului ca să i-l pună pe umeri în timp ce motanul încerca să-i prindă capătul.

— Am băut o bere cu băieţii, zise tatăl ei pe un ton jovial. Am avut parte de ceva emoţii azi.

— Da? întrebă Poppy care se aplecă să ridice motanul.

Amor fidus. Îi cerea să rămână loială? Ei bine, avea nevoie de mai multe informaţii. Se uită din nou la scrisoare, la cuvintele pe care el le scrisese, atât de îngrijite. Atât de regale.

În timp ce tatăl ei le explica lui Poppy şi lui Ben părerea sa despre tarife sau Dumnezeu ştie ce, Eliza simţi o uşoară panică. Ca şi cum ar fi trebuit să ştie ceva. Să înţeleagă acest bilet. Să *facă* ceva. Trebuia să fi făcut ceva?

Aşa că, atunci când se auzi o bătaie în uşă, sări la fel de surescitată ca şi câinii.

— Mă duc să văd cine a venit, zise înainte ca Ben sau Poppy să apuce să spună ceva.

Dar în clipa în care ieşi din salon răsună vocea lui Hollis.

— Eu sunt, dragilor!

Eliza păşi pe hol, ţinând încă strâns scrisoarea.

Hollis îşi scoase haina şi boneta şi le atârnă în cuier.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Speram că e altcineva.

— Îmi cer scuze! Atunci vei fi încântată să afli că a venit altcineva.

— Cine?

— Nu ştiu. Domnul Frink e afară cu un alt gentleman. Hollis aruncă o privire în oglinda de la intrare, apoi tresări când se auzi o altă bătaie în uşă. Jack şi John aproape că o răsturnară. Pentru numele lui Dumnezeu, câinii ăştia! strigă ea.

— Jack! John! le comandă Eliza.

Cei doi terrieri alergară spre ea şi virară, urmând direcţia arătată de degetul ei, în salon.

Hollis deschise uşa.

— O! Bună seara din nou, domnule Frink.

— Doamnă Honeycutt.

În spatele domnului Frink, Eliza observă doi gentlemeni englezi, care îşi scoaseră grăbiţi pălăriile.

— Îmi cer scuze pentru intruziune, dar judecătorul este acasă?

— Nu dumneavoastră l-aţi adus? întrebă Hollis.

— Nu în seara asta, spuse domnul Frink. Am fost reţinut cu nişte chestiuni urgente.

— E aici, zise Eliza şi îi făcu semn domnului Frink să intre.

Cei doi bărbaţi intrară în spatele lui, salutând din cap cu politeţe. În salon, câinii începură să latre din nou.

— Mai bine veniţi cu mine înainte să atace, spuse Hollis. Le indică bărbaţilor să o urmeze şi intră în salon. Jos, Jack, pentru numele lui Dumnezeu! Tati, ai vizitatori. A venit domnul Frink!

Unul dintre domni lăsase uşa deschisă, aşa că Eliza se duse să o închidă înainte să se alăture celorlalţi. Când ajunse la uşă însă, observă câţiva bărbaţi adunaţi pe trotuar. Deschise uşa mai larg, iar inima ei, care în ultimele zile atârnase atât de jos, încât măturase cu ea podeaua, îi sări în gât. Sebastian stătea pe trotuar, în mijlocul acelor bărbaţi.

Purta o ţinută princiară completă – cu o panglică de-a lungul trunchiului, prinsă cu un fel de blazon. Pe pieptul lui erau etalate o mulţime de medalii. Avea joben şi palton şi părea că se ducea la un bal. Sau la operă. Ţinuta lui o derută – ce făcea acolo, îmbrăcat astfel?

Ea clipi, într-un fel aşteptându-se ca el să dispară. Dar nu o făcu. Stătea acolo, uitându-se la ea cu un amestec ciudat de suferinţă şi bucurie pe chip.

Eliza nu înţelegea ce se întâmplă, însă stomacul i se contractă de emoţie.

— Eu nu… s-a întâmplat ceva?

El făcu un pas înainte, ieşind din grupul său.

— Ai primit biletul meu?

Îşi dădu seama că încă îl ţinea în mână. Hârtia se umezise de la strânsoare.

— Abia acum câteva minute.

El mai făcu un pas înainte.

— E vreun loc în care putem să vorbim?

Eliza aruncă o privire în josul străzii. Ferestrele erau luminate. Majoritatea oamenilor erau acasă în seara aceea şi era sigură că mulţi dintre ei fuseseră atraşi la geamuri de zarva trăsurilor şi a oamenilor. Era blestemul de a trăi într-o piaţă.

— Tata are vizitatori.

— Ştiu, mai făcu el un pas înainte.

Probabil îi văzuse intrând.

— Putem să vorbim în piaţă, zise ea, arătând spre peticul verde din spatele lui.

— Unde vrei tu, îi întinse el mâna.

Era foarte conştientă că arăta ca şi cum de zile în şir se înecase în autocompătimire. Ceea ce se şi întâmplase.

Îşi trecu câteva şuviţe după ureche şi coborî treptele. Nu acceptă să-l ia de mână şi nici de braţ – n-ar fi putut suporta să-l atingă, aşa că îşi încrucişă braţele la piept.

Sebastian acceptă şi îşi duse mâinile la spate. O însoţi fără cuvinte prin acea mulţime de bărbaţi – cu toţii o priveau foarte curioşi – şi traversară peste drum, către verdeaţă. Când ajunseră în piaţă, el se întoarse încet spre ea. Se frecă la ceafă, trase aer în piept şi spuse:

— Eliza, eu… am ceva ce trebuie să spun.

Toate emoţiile ei, toată îngrijorarea, toată suferinţa o făcură să cedeze şi nu suportă să audă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu îngreuna şi mai mult lucrurile, Sebastian, te rog. Înţeleg. Nu trebuia să fi venit până aici ca să-mi explici.

Doar că trebuia să-i explice. Iar ea nu credea că avea să supravieţuiască.

— Tu…

— Sigur că da, spuse ea dând din mână. Îşi dădu seama că tremura. Apropierea lui, sentimentele faţă de el, toate o copleşiseră. Doar nu credeai că sunt atât de proastă încât să-mi fac iluzii, nu? întrebă ea. El nu răspunse. Tot ce-am vrut a fost şansa de a-mi lua rămas-bun, Sebastian, Atâta tot. Doar să-mi iau rămas-bun şi să-ţi mulţumesc, deşi probabil că sună foarte ciudat. Dar nu-ţi dai seama cât de mult înseamnă pentru mine prietenia ta. A însemnat. Şi am vrut să-ţi spun… ei bine, n-am vrut să se întâmple aşa, mă gândeam că măcar o să fiu îmbrăcată corespunzător, dar voiam să-ţi spun, înainte să ridici ancora, că eu… Icni, încercând fără succes să respire. Şi eu te iubesc. Icni încă o dată după ce recunoscu. *Te-am iubit,* şopti cu tristeţe.

Sebastian o privea fix, arătând uşor uluit.

— Ai vrut să-ţi iei rămas-bun de la mine?

Asta înţelesese?

— Asta şi cealaltă parte. Sincer, mai degrabă cealaltă parte.

El se încruntă.

— Partea despre faptul că mă iubeşti?

— Da, partea aia! O, nu mă descurc deloc. Aveam de

gând s-o spun într-un mod relevant, evident, şi într-un loc mai potrivit, spuse ea aruncând o privire prin piaţă. Dar nu te aşteptam. Izbucni într-un râs uşor isteric. Toate zilele astea lungi am crezut că vei pleca fără să mă vezi şi am fost devastată, aşa că n-am observat biletul, care nici măcar nu ştiu când a sosit, pentru că m-am simţit îngrozitor, dar l-am văzut abia în seara asta, iar când am făcut-o, am fost foarte emoţionată, însă nu prea am înţeles ce-ai vrut să spui. Ce-ai vrut să spui, Sebastian? Că trebuie să-ţi rămân loială? Sau că tu îmi vei rămâne loial? Sau a fost pur şi simplu un mod frumos de a-ţi lua rămas-bun? Nu prea am înţeles şi nici n-am avut timp să mă gândesc. Sau să mă pregătesc pentru momentul ăsta.

Făcu un gest spre părul ei.

— Eşti frumoasă.

— Arăt de parcă am curăţat coşuri de fum!

El scoase un chicotit, care aproape că erupse din el, ca şi cum l-ar fi ţinut captiv. Dar odată ce acesta ieşi, el începu să râdă.

Râse atât de tare, încât se aplecă. Unii dintre bărbaţi ocoliră caleaşca pentru a vedea ce se întâmplă.

— De ce râzi? vru ea să ştie. Nu aşa am vrut să arate momentul nostru din urmă, dar asta este, şi am făcut aşa cum m-am priceput eu mai bine!

— Draga mea Eliza, spuse el ştergându-şi o lacrimă de râs. Nici nu bănuieşti cât de mult m-ai chinuit în ultimele zile.

— *Eu* te-am chinuit *pe tine*? Ea îşi veni în fire. Tu ai spus că o să vii.

— Ştiu, spuse el, redevenind la rândul lui serios. S-a dovedit imposibil odată cu lucrurile care s-au întâmplat după întâlnirea noastră de pe Bond Street.

— Am bănuit. Îi atinse mâna şi îşi trecu degetele printre ale lui. Aşadar, aici se încheie totul, spuse tristă.

— Asta sper din tot sufletul, fu el de acord.

— O, făcu ea, simţindu-se puţin afectată. Adică… speri să se încheie?

— Eliza. Îşi duse mâna spre gâtul ei. Chiar credeai că

o să plec din Anglia fără tine?

— *Poftim*?

— Chiar în acest moment, nişte oameni care sunt în casa ta îi explică tatălui tău că urmează să fie făcut baron. Ca tu să devii o lady.

Nu îl înţelegea.

— Nu vreau să fiu o lady…

— Dar vrei să fii prinţesă? Şi, într-o bună zi, regină? Nu, nu-mi răspunde. Ascultă-mă întâi, te rog.

N-ar fi putut să-i răspundă nici dacă voia – o lăsase fără aer în plămâni.

— Am venit aici, în seara asta, să te întreb dacă îmi faci marea onoare de a deveni soţia mea, dar nu-ţi pot cere asta fără să-ţi explic că nu va fi uşor.

— Ce?

Lumea părea că aluneca într-un vis. Trebuia să fie un vis, pentru că nu avea sens. Era nebun? Fusese nebun tot timpul? Dacă se încurcase cu un nebun…

— Ceea ce vreau să zic este că trebuie să înţelegi că există un control constant. Fiecare mişcare a ta va fi studiată, fiecare cuvânt va fi analizat. Toate lucrurile vor apărea în ziare, în saloane… Nu-i o viaţă uşoară cea pe care eu o ofer.

— Ce viaţă? Cred că… Adică o parte din ce ai spus…

— Sigur că există privilegii şi coroane şi crinoline din păr de cal, dacă inima ta le doreşte. Şi îţi jur acum că te voi proteja cu tot ce am. Dar nu-i corect, trebuie să te fac să înţelegi adevărul înainte de a răspunde. Trebuie să-ţi spun că, pe lângă toate astea, eu duc o viaţă liniştită, cu cărţi şi cai, dar nu e cine ştie ce interesantă.

Vorbea aproape scuzându-se şi cu o mină destul de serioasă.

— Vreau să ştii toate acestea înainte să-ţi spun că m-am îndrăgostit atât de tare de tine, Eliza. Atât de *profund.* Legile noastre îmi interzic să mă căsătoresc cu o persoană oarecare, dar pot să mă însor cu fiica unui baron. Aşa că… am inclus asta în negocierile finale ale acordului comercial.

Eliza era uluită. Nu prea înţelegea ce se întâmpla.

— Ce-ai *făcut?*

— Condiţiile mele au fost simple… trebuia să te am. Am aranjat să prezentăm o chestiune juridică în faţa tatălui tău…

Ea rămase cu gura căscată – vorbăria tatălui său îi reveni brusc în minte.

— Dacă tariful stabilit era în scopul realizării de venituri sau pentru interzicerea comerţului! exclamă ea. Şi răspunsul era foarte simplu!

— *Je.* Răspunsul era foarte simplu. Am susţinut că judecătorul a înlăturat ultimul obstacol pentru încheierea acordului, iar în semn de apreciere pentru serviciul său ar trebui să fie numit baron şi ne-am rezervat câteva lucruri de oferit în schimbul acestui aspect şi… şi nu contează cum s-a întâmplat, sau de ce, dar sunt nişte oameni la tine salon care îi explică tatălui tău chiar în acest moment că i s-a acordat un titlu prin decret al reginei şi te *iubesc*, Eliza. Te iubesc. Şi nu părăsesc insula asta fără răspunsul tău favorabil.

Chiar era un vis. Un vis adevărat şi în toată regula, din care nu voia să se trezească nicicând. Elizei nu-i venea să creadă că i se întâmpla aşa ceva, *ei,* fata bătrână din Bedford Square. Ei, cea care scandalizase lumea, fiica unui judecător de la înalta Curte. Tot ceea ce-şi dorise era să întâlnească un prinţ ca să se poată lăuda că o făcuse, să adauge puţină culoare unei existenţe de altminteri terne, iar acel prinţ stătea acum în faţa ei, cerându-i mâna şi mărturisindu-i cât de înflăcărat iubea.

— Doamne! zise şi îşi duse vârfurile degetelor la obraji. Visez?

— Doar dacă nu cumva visez şi eu.

— Dar habar n-am cum să fiu o prinţesă!

O trase mai aproape.

— Eşti o prinţesă, Eliza. O să te ajut eu. Sunt zeci de persoane care să te ajute. Aşa că acum te rog să mă eliberezi din ghearele fricii şi să-mi răspunzi… vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Sebastian! Eşti complet nebun! Dar sigur că mă voi

căsători cu tine! Puţin îmi pasă ce zice oricine altcineva despre mine în afară de tine. O, Doamne! *Da,* Sebastian. De o mie de ori, *da.*

Capitolul 28

Toată Anglia este disperată să afle cum va arăta ţinuta purtată de Lady Eliza Tricklebank cu ocazia căsătoriei sale. Cele mai cunoscute croitorese din Londra estimează că aceasta va fi albă şi tivită cu dantelă alucianã.

Ceremonii nupţiale sunt preconizate pentru o tânără Keene, a cărei zestre a fost sporită de acordul comercial cu Alucia. Din păcate, va urma încă un sezon lipsit de perspective pentru o anume păuniţă. Asta dacă nu-l luăm în calcul pe burlacul mai în vârstă, un cunoscut al mamei sale, care e interesat de ea, însă care nu pare să-i fie deloc pe plac păuniţei.

Doamnelor, dacă vă planificaţi propriul trusou de mireasă; din acesta nu ar trebui să lipsească cel puţin un jupon de mătase neagră şi opt perechi de mănuşi, dintre care trei perechi din piele de ied! O pereche de ghete rezistente este considerată, de asemenea, o necesitate.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

A-şi lua la revedere i se părea cea mai dificilă parte. Atât de dificilă, încât erau momente în care Eliza îşi dorea să nu-l fi întâlnit niciodată pe Sebastian.

Teama tatălui său de a o pierde nu fusese atât de acută pe cât îşi imaginase. Se dovedi mult mai preocupat de fericirea ei.

— Draga mea, o să-mi fie nespus de dor de tine, ştii asta. Dar cea mai mare bucurie a mea, ca tată, este ca fiicele mele să fie fericite. Acum, ascultă-mă, Eliza. Vei avea momente foarte frumoase şi vei avea momente grele, dar dacă vei proteja bucuria iubirii o să răzbeşti şi o să fii mai

bogată pentru aceasta.

Poppy fu cel mai puţin afectată dintre toţi.

— Am ştiut tot timpul, îi spuse ea, amintindu-i Elizei că îi spusese acelaşi lucru cu multe săptămâni în urmă. Ştiam de la început că te va alege pe tine. Nu-ţi face griji pentru judecător. O să-i citesc *eu.*

— Tu? ripostă Hollis. Eu o să-i citesc.

— Ba nu, spuse Poppy. Tu ai destulă treabă la gazetă. Cine o să te ajute acum?

Hollis îşi aminti brusc de gazeta ei, care cunoscuse o creştere uimitoare în ultimele săptămâni, datorită ponturilor pe care le tipărise despre căutarea unei soţii de către prinţ. În prezent, căuta să angajeze pe cineva care să o ajute.

— Va trebui să mă ajuţi şi cu asta, Poppy, o avertiză Hollis. Şi Caroline, deşi insistă că este mult prea ocupată cu numeroasele invitaţii pe care le primeşte acum, pentru că este prietenă cu viitoarea regină a Aluciei.

Eliza îşi luă rămas-bun de la Ben şi Margaret şi de la domnul şi Lady Thompkins şi, la ieşire, de la Jack şi John şi Pris, fără ca vreunul dintre ei să pară deosebit de emoţionat de faptul că ea pleca.

Era o zi frumoasă de primăvară când ridicară ancora spre Alucia, ea, Hollis, Caroline şi Beck – care insistase că nu se cuvenea să trimită în lume trei femei nemăritate fără escortă corespunzătoare şi declarase insuficiente gărzile trimise de Sebastian pentru a le însoţi.

Ajunseră pe ţărmurile capitalei Aluciei, Helenamar, un oraş înconjurat de plaje cu nisip şi munţi verzi-albăstrii care se ridicau din mare. Cea mai mare caleaşcă pe care o văzuse oricare dintre ei le fu pusă la dispoziţie pentru a-i conduce la palat.

Trecură printr-un port plin de viaţă, pe străzi pietruite, mărginite de clădiri din calcar strălucitor, şi pe alei umbrite de copaci cu frunze verzi.

— Arată aproape mitic, spuse Caroline cu vocea plină de uimire.

— Arată ca o primăvara de oriunde pe continent,

spuse Beck, străduindu-se să pară neimpresionat. Dar privirea lui era lipită de fereastră.

Drumul până la palat fu lung şi mărginit de ulmi. Oi, cai şi vaci păşteau pe câmpiile verzi şi aurii. Când caleaşca dădu colţul, Hollis icni. O prinse de mână pe Eliza şi o trase spre fereastră.

— *Uite.*

Palatul era lung cât un oraş, construit din gresie roz şi aurie. Porţile erau alcătuite din forme incredibile din fier forjat, cu coroane de aur şi embleme incorporate în ele. De la distanţă, puteau zări sculpturile masive ale unor cai sărind, în fântâna de la intrarea principală.

Elizei nu-i venea a crede ceea ce vedea. Cum de ajunsese ea în aşa ceva? Ce miracol ceresc se abătuse asupra ei?

Caleaşca străbătu aleea pavată circulară, lată şi lungă cât un bulevard, şi se opri. Beck fu primul care coborî, ajutând pe rând doamnele.

Uşi mari se deschiseră şi, prin ele, Eliza văzu o intrare sclipitoare şi candelabre strălucitoare aprinse. O duzină de lachei ieşiră în fugă şi se aliniară pe trepte până la intrare.

— Aici o să locuieşti? şopti Caroline.

— Sper că da, spuse Eliza.

Luă mai întâi mâna lui Caroline, apoi pe cea a lui Hollis şi împreună începură să urce pe trepte către viitorul ei. Cu Beck pe urma lor.

Când intrară în foaierul înalt, Eliza se simţi puţin ameţită. Totul era deosebit de grandios: podelele din marmură albă şi neagră, candelabrul din aur şi cristal de deasupra, portretele înalte ale unor oameni ce purtau coroane şi bijuterii. Şi, în vârful scării oficiale, Sebastian. Îmbrăcat într-o uniformă militară, cu sabie la şold.

— Doamne, cred că o să vomit, zise Eliza.

— Asta ar lăsa cu siguranţă o impresie de neşters, spuse Beck.

— Să nu-ndrăzneşti, Eliza, spuse Caroline. Să nu *îndrăzneşti.* El n-o să uite niciodată momentul ăsta, aşa că respiră adânc şi poartă-te ca o prinţesă.

Nu ştia dacă asta era chiar posibil. Dar respiră adânc de câteva ori când Sebastian începu să coboare treptele spre ei. În spatele lui, mai mulţi oameni veneau pe palier, aliniindu-se de-a lungul balustradei şi privind în jos ca să o vadă.

Din fericire, Caroline îşi aminti ce trebuiau să facă şi o smuci pe Eliza să facă o reverenţă în timp ce şuieră spre Hollis să facă acelaşi lucru.

— Sper din tot sufletul că au un profesor de bune maniere, şopti ea. O să ai nevoie.

Dar Eliza uitase tot ce încercase Caroline să o înveţe despre viaţa de la curte şi se ridică, eliberându-şi mâinile din ale lor. Fusese complet fermecată de acest bărbat şi îi fusese dor de el trei luni întregi. Uitase cât de frumos era, iar când el îi adresă un zâmbet, îl simţi în inimă. Aşa că trebuiau s-o ierte pentru că nu se putu abţine şi o luă brusc la fugă, aruncându-şi braţele în jurul lui şi sărutându-l pe buze. Sebastian o cuprinse în braţe şi o strânse tare la piept. Şi lui îi fusese dor de ea.

Eliza auzi murmurele deasupra ei şi şoaptele lui Caroline, Hollis şi Beck care se plângeau de comportamentul ei, dar nu-i păsa. Nu-l văzu decât pe Sebastian.

— Bună dimineaţa, domnule Chartier, spuse ea.

El zâmbi. O ţinu în braţe, o sărută din nou şi zise:

— Bine ai venit acasă, prinţesă Eliza.

Acasă. Ce cuvânt frumos, în care se regăseau toată dragostea şi bucuria de care avea nevoie pentru a se hrăni cu ele în anii care urmau. Era acasă, iar bărbatul acesta o iubea, la fel cum îl iubea şi ea şi, dacă i-ar fi dat drumul, probabil că ar fi căzut pe spate şi ar fi râs isteric de norocul incredibil care dăduse peste ea.

Sfârşit